

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR OF
A SECRET AFFAIR

MARY BALOGH

Nothing is simple when it comes to love.

SIMPLY LOVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*Simply
Love*

Mzry B "lifi

OLnCORTfiPft:ESS

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Sevgili](#)

[Okuyucu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Gizli Metres'ten alıntı](#)

[Ayrıca Mary Balogh](#)

[Telif Hakkı](#)

Sevgili okuyucu,

Kasım 2005'te Gizli İnci'nin yeniden yayınlanmasını izlerken ve Simply Love'ın yayınlanmasını beklerken, iki kitabın kahramanları arasında belirgin bir benzerlik olduğu aklıma geldi - her ikisi de Napolyon Savaşları'nda ciddi ve benzer şekilde yaralanmış, yakışıklı görünüşleri sonsuza dek değişmişti.

Farklı insanların hayatlarını büyük ölçüde değiştiren felaket olaylarına nasıl birbirinden çok farklı tepkiler verebildikleri her zaman ilgimi çekmiştir. Adam Kent ve Sydnam Butler gibi acı çeken bazı adamlar, hastalıklarının onları küçültmesine ve hayatlarını mahvetmesine izin verirlerdi. Bu ikisi öyle değil! Her ikisi de uyum sağlamakta zorlanır ama sonunda her zorluğun üstesinden gelirler. Ne de olsa onlar, kahramanlarına layık olmaları ve sonsuza dek mutlu olmayı hak etmeleri gereken kahraman karakterlerdir.

Bununla birlikte, sizlerin de katılacağına inandığım gibi, hayatlarını bir araya getirme biçimleri çok farklı. Kurgusal karakterlerin yaratılmasında beni en çok büyüleyen şey de bu. Benim için onlar yaşayan, nefes alan bireyler haline geliyorlar, kendilerini içinde buldukları koşullar ne kadar benzer olursa olsun hiçbirisi birbirine tam olarak benzemiyor.

Umarım Basitçe Aşk'ı beğenirsiniz ve eğer henüz okumadıysanız Gizli İnci'yi okumak için geri dönersiniz.

İyi okumalar!

Mary Balogh

Bath'daki Büyük Pulteney Caddesi boyunca, öğretmenlerinden Bayan Susanna Osbourne'un belirlediği hızda ilerleyen lacivert üniformalı kız öğrencilerden oluşan timsah, Daniel ve Sutton caddelerinin köşesindeki Bayan Martin'in Kız Okulu'ndan Pulteney Köprüsü'ne ve nehrin diğer tarafındaki şehrin kendisine doğru ilerliyordu.

İki sıra sadece on iki kızdan oluşuyordu; diğerleri bir gün önce yaz tatili için aileleri, vasileri ya da hizmetçileriyle birlikte evlerine gitmişlerdi. Bu on iki kız, kısmen diğerlerinin ücretleri, kısmen de isimsiz bir hayırseverin cömert bağışlarıyla okulda desteklenen, Bayan Martin'in değerli hayırsever kızlarıydı. Bu hayırsever, birkaç yıl önce ödenek yetersizliği nedeniyle kapılarını kapatmak zorunda kalacak olan okulu ayakta tutmuş ve Bayan Martin'in varlıklıların yanı sıra yoksullara da eğitim verebilme hayalini gerçekleştirmesini sağlamıştı. Yıllar içinde okul, tüm sosyal sınıflardan genç hanımlara iyi ve geniş bir akademik eğitim sağlama konusunda ün kazanmıştır.

Yardıma muhtaç kızların tatillerde gidecekleri başka bir yer yoktu ve bu yüzden iki ya da daha fazla öğretmen

okul yeniden başlayana kadar onlara bakmak ve onları eğlendirmek için kalmak zorunda kaldı.

Bu yaz üç asistan öğretmen de kalmıştı: Bayan Martin, Susanna Osbourne ve Anne Jewell.

Bayan Martin ve Bayan Jewell kızların arkasından ilerlediler. Normalde bir gezide on iki kişilik bir gruba üç öğretmenin eşlik etmesi gerekmezdi, çünkü okuldaki öğrenciler çok disiplinliydi - en azından bir ya da iki hafta orada kaldıktan sonra öyleydiler. Ama yaz tatilinin ilk günüydü ve Sally Lunn'un çay salonuna, orada servis edilen meşhur çörekler ve çay içmeye gidiyorlardı.

Bayan Martin ve Bayan Osbourne kızlarla birlikte Sally Lunn'a gidiyorlardı. Bayan Jewell gitmiyordu ama gideceği yer onların güzergâhı üzerinde olduğu için o da onlarla birlikte yürüyordu. Oğlu David, iki kızın arasına sıkışmıştı ve her ikisi de kendisinden birkaç yaş büyük olmalarına rağmen onlarla neşeyle sohbet ediyordu.

Bayan Martin kuru bir sesle, "Neden Sally Lunn'un daracık evinde on iki gürültülü, kıkırdayan kız öğrenciyle çay içmek yerine, zengin ve seçkin kişilerle zarif, geniş bir salonda çay içmek istiyorsun, bilmiyorum, Anne," dedi.

Anne güldü.

"Bugün için özellikle davet edildim," dedi, "ama Sally Lunn'a yapacağın ziyareti yarına erteleyemezsin. Bu hiç sportmence değildi Claudia."

"Çok pratik biriyim," diye karşılık verdi Bayan Martin. "Eğer öyle yapsaydım, en yakın ağaca başparmaklarımdan asılırdım."

böyle bir erteleme önerdi. Sen ve Susanna da öyle. Ama gerçekten Anne, Leydi Potford'la çay içmek başka bir şey. Geçmişte sana yeterince nazik davrandı. Ama o kadınla çay içmek!"

O kadınla Hallmere Markizi'ni, Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi olan eski Leydi Freyja Bedwyn'i kastediyordu. Bayan Martin bir zamanlar Leydi Freyja'ya mürebbiyelik yapmıştı ve Freyja kendisinden önceki bir dizi mürebbiyeyi korkutup kaçırmıştı. Bayan Martin de gitmişti ama korkudan çok öfkeyle. Bewcastle Dükü'nden ne kıdem tazminatını, ne tavsiye mektubunu, ne de naklini kabul etmediği için gün ortasında yaya olarak, tüm dünyevi eşyalarını da yanına alarak ayrılmıştı. Mecazi anlamda hepsine burun kıvrımıştı.

Anne, Leydi Potford'un torunu Hallmere Markisi Joshua Moore, karısı ve çocuklarıyla birlikte şehirde kaldığı için Büyük Pulteney Caddesi'nde Leydi Potford'la çay içmeye davet edilmişti.

"Joshua yüzünden davet edildim," dedi Anne. "Bana ve David'e karşı her zaman ne kadar iyi olduğunu biliyorsun Claudia."

Tüm dünyanın ona sırtını döndüğü bir zamanda onun dostu olmuştu - ya da öyle görünüyordu. Hatta yoksulluk sınırına yaklaştığı birkaç yıl boyunca ona biraz maddi destek sağlamış, David'in babası olabileceğine dair çok üzücü ve oldukça yanlış bir söylentiye yol açmıştı. David'in ona iyi davrandığını söylemek, durumu hafife almak olurdu.

Susanna kızları bir şarkı söylemeye başlatmıştı ve onlar da kendilerine gösterilen ilgiyi umursamadan coşkuyla şarkı söylüyorlardı.

yoldan geçenlerin dikkatini çekebilirdi. Sert bakışlı ve dimdik duruşlu Bayan Martin gözünü bile kırpmadı.

"Dört yıl önce burada matematik ve coğrafya öğretmenliği için bağıvurduğunda, Anne, o kadının sana bu okulu önerdiğinden bir an bile Güphelenmiğ olsaydım, milyon yıl geçse de seni iğ almazdım. Bundan birkaç ay önce okula geldi, o saldırgan, kibirli havasıyla etrafı kolaçan etti, ziyaretçi salonundaki halıdaki her yıpranmış noktayı not etti, hiç şüphem yok, ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. Bu ne cüret! Onu aceleyle gönderdim, size söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Anne yarı gülümsedi. Bu hikâyeyi daha önce onlarca kez dinlemişti ve Bayan Martin'in bütün öğretmenleri onun aristokrasiye, özellikle de dük unvanı taşıyacak kadar talihsiz olanlara ve özellikle de Bewcastle Dükü unvanını taşıyan kişiye karşı sonsuz bir antipati beslediğini biliyordu. Ama Leydi Hallmere kara listesinde ikinci sırada yer alıyordu.

"İyi yanları da var," dedi Anne.

Claudia Martin homurtuya benzeyen bir ses çıkardı.

"Bu konuda ne kadar az şey söylesem o kadar iyi," dedi. "Ama yanlış anlamamı istemem Anne, seni işe aldığım için zerre kadar pişman değilim ve sanırım o zamanlar Cornwall'daki Lydmere, senin geldiğin yer, Penhallow yakınlarında yaşayan Hallmere Markisi ve Leydi Freyja Bedwyn arasındaki bağlantıyı anlamamış olmam da iyi oldu. Bayan Osbourne."

Kızlar turlarına ara verdiklerinde sesi diğer tüm seslerin üzerine çıktı ve Susanna parlak, gülen bir yüzle sırayı durdurdu.

Bayan Martin durdukları evin yanındaki evi göstererek, "Sanırım Leydi Potford'un evi," dedi. "Benim yerime seni tercih ederim Anne, ama iyi eğlenceler."

David Anne'e katılmak için sıradaki yerinden ayrıldı, Susanna ona sırtıttı ve timsah nehrin diğer tarafındaki manastırın ötesinde Sally Lunn'a doğru yoluna devam etti.

"Güle güle David," diye seslendi kızlardan birkaçı, normalde toplum içinde olduklarından daha cesurca - tatil ruhu galip gelmişti. "Güle güle, Bayan Jewell. Keşke siz de gelseydiniz."

Claudia Martin gözlerini devirdi ve sevgili kızlarının peşinden yola koyuldu.

Bayan Martin'in de az önce belirttiği gibi, Anne, Leydi Potford'u Great Pulteney Sokağı'ndaki evinde ilk kez ziyaret etmiyordu. Buraya biraz korkarak gelmişti.

-Dört yıl önce Bayan Martin'in okuluna ilk kez öğretmenlik yapmaya geldiğinde bir tanıtım mektubu almış ve o zamandan beri birkaç kez geri dönmesi için davet edilmişti.

Ama bugün özel bir gündü ve kapının tokmağını vurduktan sonra dokuz yaşındaki David'e bakan Anne, onun gözlerindeki heyecanlı bekleyiş ışığını görebiliyordu. Hallmere Markisi, birbirlerini pek sık görmeseler de David'in dünyada en sevdiği kişiydi. Joshua karşılaştıklarında ona karşı her zaman nazik davranmıştı -iki kez Anne ve David okul tatilinin bir haftasını markizin Cornwall'daki kır evi Penhallow'da geçirmeye davet edildiklerinde ve iki kez de markiz Bath'dayken

okulda David'i arabasıyla gezdirirdi. Doğum günleri ve Noel için hediye göndermeyi de hiç unutmazdı.

Kâhyanın kapıyı açmasını beklerken Anne oğluna gülümsedi. Çok hızlı büyüyor, diye düşündü hayıflanarak. Artık bir bebek değildi.

Yine de içeri girdiklerinde Marki'nin neşeyle sırtarak onları karşılamak üzere merdivenlerden inmekte olduğunu görünce, daha çok bir Marki gibi davrandı. David çocuksu bir hevesle ve şamatayla ona doğru atıldı ve ayakları yerden kesildi ve Marki neşeyle gülerken bir çemberin içinde dönmeye başladı.

Anne, onu izlerken kalbinde neredeyse acı verici bir daralma hissetti. Dokuz yıl boyunca oğluna bir annenin sevgisini akıtmıştı ama elbette ona bir babanın sevgisini de verememişti.

Marki, David'i tekrar ayağa kaldırarak, "Delikanlı," dedi, "her ayakkabının tabanında birkaç tuğla olmalı. Bir ton ağırlığındasın. Belki de sadece büyüdüğün içindir. Dur bir bakayım. On iki yaşında olmalısın?"

"Hayır!" David neşeyle kıkırdadı.

"Bana hiç on üç yaşında olduğunu

söylemedin mi?" "Hayır! Dokuz

yaşındayım!"

"Dokuz mu? Sadece dokuz mu? Şaşkınlıktan dilim tutuldu." Marki bir eliyle David'in saçlarını karıştırdı ve gülümsemesini Anne'e çevirdi.

"Joshua," dedi, "seni görmek ne güzel."

Sarı saçları, yakışıklı, iyi huylu bir yüzü ve neredeyse sürekli gülen mavi gözleriyle uzun boylu, düzgün vücutlu bir adamdı. Anne onu zaman zaman romantizme varan duygularla sevmiş, ama bu duyguların tutkuya dönüşmesine asla izin vermemişti. Sade Joshua Moore gibi, halası ve eniştesinin evinde mürebbiyelik yaparken ve işten çıkarıldıktan sonra da onun arkadaşı olmuştu. Arkadaşlığı onun için karşılıksız bir tutkunun olabileceğinden çok daha değerliydi.

Üstelik Joshua Moore'la ilk tanıştığında başka bir adamı sevmişti. Hatta o adamla anlaşıp ve kendini onunla nişanlı saymıştı.

"Anne." Anne'nin iki elini de avuçlarının içine aldı ve sıkıca kavradı. "Oldukça iyi görünüyorsun. Banyo havası sana çok yakışmış olmalı."

"Öyle," diye onu temin etti. "Leydi Hallmere nasıl? Ve çocuklar nasıl?"

"Freyja misafir odasında," dedi. "Birazdan onu göreceksin. Daniel ve Emily üst katta hemşireleriyle birlikte. Gitmeden önce onları görmelisin. Daniel son bir saat içinde en az iki düzine kez David'in gelmesini bir dakika daha bekleyemeyeceğini söyledi." Özür dileyen bir sırıtışla David'e baktı. "Üç yaşındaki bir çocuk senin için pek oyun arkadaşı olmayacaktır delikanlı, ama onu kısa bir süre için eğlendirmeyi ya da onun seni eğlendirmesine izin vermeyi yüreğinde bulabilirsen, onu yaşayan en mutlu çocuk yapacaksın."

David, "Onunla oynamayı çok isterim efendim," dedi.

"Aferin delikanlı." Joshua onun saçlarını tekrar karıştırdı. "Ama önce gel ve misafir odasında saygılarını sun. Sadece çok

küçük çocuklar doğrudan kreşe gönderilir ve siz kesinlikle bu kategoriye girmiyorsunuz, değil mi?"

Joshua Anne'e kolunu uzatıp ona göz kırparken David, "Hayır efendim," dedi.

Leydi Potford onları salonda nezaketle karşıladı ve Leydi Hallmere ayağa kalkarak David'in selamını onaylarcasına başını salladı ve Anne'e değerlendirci bir ifadeyle baktı.

"İyi görünüyorsunuz, Bayan Jewell," dedi.

"Teşekkür ederim, Leydi Hallmere," dedi Anne, ona reverans yaparak.

Küçük boyu ve tuhaf, oldukça sert ama oldukça yakışıklı yüz hatlarıyla Markiz'i her zaman oldukça korkutucu bulmuştu. İlk tanıştıklarında ondan hoşlanmamış ve onun iyi kalpli, yumuşak başlı Joshua'ya uygun olmadığını düşünmüştü. Ama sonra eski öğrencisi, Joshua'nın zihinsel özürkü kuzeni Leydi Prudence Moore'un Leydi Freyja'ya hayran olduğunu ve onun da kendisine karşı beklenmedik derecede nazik davrandığını keşfetmişti. Prue her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuştu. Ve sonra Leydi Freyja, Anne'in küçük bir balıkçı köyü olan Lydmere'de bekâr bir anne ve öğretmen adayı olarak sadece yarım bir yaşam sürdüğünü fark ederek, bir sabah kapısında belirmiş ve isimsiz bir hayırsever olduğu Bayan Martin'in okulunda ona bir iş teklif etmişti.

Claudia Martin bu gerçeği öğrenirse, başımız belaya girerdi! Anne elbette gizlilik yemini etmişti.

Leydi Hallmere'e saygı duymaya, ondan hoşlanmaya ve hatta ona hayran olmaya başlamıştı ve Joshua ile evliliği bir aşk evliliği gibi görünüyordu.

David birkaç dakika boyunca soruları yanıtlarken ilgi odağı oldu, Joshua'nın yanına oturdu ve neredeyse taparcasına kahramanına baktı. Daha sonra, çay tepsisi getirilmeden hemen önce, kendisine peri keki ve limonata vaat edilen çocuk odasına gönderildi.

"Lindsey Hall'dan yeni geldik," diye açıkladı Joshua çaylar doldurulurken Anne'e, "Bewcastle'ın oğlu ve varisinin vaftiz töreni için yapılan büyük aile kutlamasından."

Anne kibarca, "Umarım sağlıklı bir çocuktur," dedi, "ve düşes de sağlığına kavuşmuştur."

"İkisi de." Joshua sırtıttı. "Yeni Lindsey Markisi'nin Bedwyn adına layık olacağına inanıyorum. Çok güçlü ciğerleri var ve istediği her şeyi elde etmek için bunları kullanmakta hiç tereddüt etmiyor."

"Ve şimdi," diye ekledi Leydi Hallmere, "hepimiz bir aylığına Galler'e gidiyoruz. Bewcastle'ın orada bir arazisi var ve kısa bir ziyaret planlıyordu. Ama düşes ona eşlik etmek için ısrar etti ve sonra hepimiz gitmeye karar verdik çünkü dağılmak ve kendi yollarımıza gitmek için çok erkendi."

"Joshua sırtarak, "Cornwall'da denize bir taş atımı mesafede yaşıyor olmamıza rağmen, deniz kenarında bir tatil hoş bir olasılık," dedi. Ama Bedwyn'ler pek sık bir araya gelmezler ve çocuklarımız Lindsey Hall'da birlikte oynayacakları ve kavga edecekleri bir başkasına sahip oldukları için öylesine sevinç içindeydiler ki, onları bir ay kadar daha birbirlerinin arkadaşlığından mahrum etmek neredeyse zalimce görünüyordu."

Anne, büyük, birbirine sıkı sıkıya bağlı, şamatacı bir aileye mensup olmak ne kadar güzel olmalı, diye düşündü. Çocuklar için ne kadar güzel.

"Okul bu yıl için bitti mi, Bayan Jewell?" Leydi Potford sordu.

Anne ona, "Kızların çoğu dün evlerine gitti, hanımefendi," dedi.

"Peki siz de eve gidecek misiniz?" Leydi Potford sordu.

"Hayır, hanımefendi," dedi Anne. "Okulda kalacağım.

Bayan Potford

Martin paralı öğrencilerin yanı sıra hayırsever öğrencileri de kabul ediyor.
tatil boyunca onlara bakılmalıdır."

Elbette Claudia, Susanna ve Anne'in kalmasına gerek yoktu. Ama okulun eski öğretmenlerinden olan yakın arkadaşları Edgecombe Kontesi Frances Marshall, Kont'la birlikte şarkı turnesine çıktığı Kıta'dan eve dönüp, okul tatilinde evde olduğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi, içlerinden birini Somersetshire'daki Barclay Court'a davet etmedikçe, hiçbirinin gidecek başka bir yeri yoktu.

"Hâlâ eve gitmedin mi, Anne?" Joshua sordu. "Hayır," dedi Anne.

David'in doğumundan önceki yıldan beri - on yıldan fazla oldu. Çok uzun bir süreydi. O zamanlar sadece on dokuz yaşındaydı, kız kardeşi Sarah ise on yedi. Şimdi bir din adamı olan yirmi yaşındaki ağabeyleri Matthew ise hâlâ Oxford'daydı. Henry Arnold da o sıralarda yirmi yaşına yeni basmıştı; doğum günü için eve gelmişti. Ertesi yıl onun reşit olacağı doğum gününden söz etmişlerdi ve o gün orada olamayacağına, hatta onu bir daha göremeyeceğine dair hiçbir önsezi hissetmemişti.

"Senden bir ricamız var Anne," dedi Joshua.

"Ah?" Anne ondan Leydi Hallmere'e baktı ve tekrar geri döndü.

"Giderek daha fazla farkına varıyorum," dedi Joshua iç çekerek, "David benim kan bağı, Anne ise kuzenim."

"Hayır!" Anne sertleşti. "O benim oğlum."

"Albert seninle evlenseydi benim unvanımı ve onunla birlikte gelen her şeyi de almış olacaktı," diye devam etti Joshua.

Anne ayağa fırladı ve çayının bir kısmını tabağa döktükten sonra sandalyesinin yanındaki masaya bıraktı.

"David benim oğlum," dedi.

"Elbette öyle," dedi Leydi Hallmere, sesi mağrur ve hatta biraz sıkılmış gibi çıksa da gözleri Anne'i dikkatle süzüyordu. "Lindsey Hall'dan ayrılırken Joshua'nın aklına oğlunuzun diğer çocuklarla birlikte geçireceği bir yazdan hoşlanabileceği geldi, her ne kadar çoğu ondan oldukça küçük olsa da. Aidan ve Eve'in şu anda on bir yaşında olan evlatlık oğulları Davy de orada olacak. Oğlunuzla aynı isme sahip olmaları oldukça talihsiz bir durum, ancak herkesin onları ayrı ayrı tanımaya çalışacağını söyleyebilirim ve aslında her birinin istenmeyen emirleri görmezden gelmesi ve daha sonra emrin diğeri için olduğunu düşündüklerini iddia etmesi eğlenceli olabilir. Düşesin yeğeni Alexander da orada olacak ve o on yaşında."

Joshua, "Delikanlıyı yanımızda götürmeyi çok isteriz Anne," dedi. "Ne dersiniz?"

Anne dudağını ısırды ve tekrar oturdu.

"Resim ve dans öğretmenleri dışında kadın öğretmenlerin olduğu bir kız okulunda büyümesi her zaman en büyük endişelerimden biri olmuştur," dedi. Herkesin gözdesi ve herkes tarafından çok seviliyor - bu açıdan daha şanslı olamazdım. Ama erkeklerle çok az teması var ve erkek çocuklarla neredeyse hiç teması yok."

"Evet," dedi Joshua, "bunun farkındayım. Yine de büyüdüğünde onu okula göndermek niyetindeyim, tabii ki sizin izninizle, ama bu arada diğer çocuklarla biraz temas kurması gerekiyor. Daniel ve Emily ondan çok daha küçükler ama onlar onun ikinci dereceden kuzenleri. Dolayısıyla diğer Bedwyn çocuklarının da onunla akrabalık bağları var. Bu konuda ısrar etmeyeceğim çünkü sizi üzdüğünü biliyorum ama yine de gerçek bu. Gelmesine izin verecek misiniz?"

Anne'in midesini mantıksız bir panik duygusu kapladı. David'den daha önce hiç birkaç saatten uzun süre ayrı kalmamıştı. David onun çocuğuydu. Henüz dokuz yaşında olmasına rağmen, çok da uzak olmayan bir gelecekte onu kaybedeceğini biliyordu. Ne de olsa onu kendi yaşındaki çocuklarla birlikte düzgün bir eğitimden nasıl mahrum bırakabilirdi? Ama şimdi başlamalı mıydı? Bu yaz bir ay ya da daha uzun bir süre ondan vazgeçmeli miydi?

Ama nasıl hayır diyebilirdi ki? Eğer bu soru David'e sorulsaydı, izin almak için ona bakarken gözlerinde heyecanlı bir bekleyişin parlaklığını göreceğini çok iyi biliyordu.

Ellerini kucağına yayarken gerçekten de titrediğini fark etti. Onu tanıdığı on yılı aşkın süredir ilk kez Joshua'ya içerlemişti. Aslında neredeyse ondan nefret ediyordu - özellikle de David'in kendi kanından olduğu ve bu nedenle kısmen onun sorumluluğunda olduğu konusundaki ısrarından.

David onun akrabası

değildi. Onun oğluydu.

"Bayan Jewell," dedi Markiz, "dokuz yaşındaki bir çocuk bir ay boyunca annesinden ayrı kalmak için çok küçüktür. Ve şu anda sadece üç ve bir yaşında bir çocuğun annesi olarak konuşabilsem de, hiçbir annenin dokuz yaşındaki çocuğundan ayrılmaya hazır olmadığına daha da eminim. Elbette siz de Galler'e gelmelisiniz."

"Çok haklısın Freyja," dedi Leydi Potford. "Yaz boyunca okulda bulunmanız çok mu gerekli Bayan Jewell?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Anne. "Bayan Martin ve Bayan Osbourne da orada kalacaklar."

"O zaman anlaştık," dedi Joshua neşeyle. "Sen ve David ikiniz de geleceksiniz Anne ve Daniel o kadar heyecanlanacak ki onu bağlamak zorunda kalabiliriz. Sen de gelecek misin?"

"Ama nasıl yapabilirim?" diye sordu şaşkınlıkla. Onu davet etmenin sonradan düşünülmüş bir şey olduğunun farkındaydı. "Burası Bewcastle Dükü'nün evi."

Leydi Hallmere bir eliyle küçümseyici bir hareket yaparak, "Oh, tüh," dedi. "Burası bir Bedwyn evi ve ben de bir Bedwyn'im. Ayrıca çok büyük bir ev. Kesinlikle gelmelisiniz."

Anne, Bewcastle Dükü'nün ülkedeki en soğuk ve en tepeden bakan aristokratlardan biri olduğunu düşünüyordu. Tüm Bedwyn'lerin ayaklarının inanılmaz derecede yüksek olmasıyla ün salmışlardı. Yaşadığı mahallenin ötesinde çok az sosyal önemi olan bir beyefendinin kızıydı. Aynı zamanda bir öğretmendi.

eski vali. Tüm bunlar, aynı zamanda gayrimeşru bir oğlun bekâr annesi olduğu gerçeğinin yanında sönük kalıyordu.

Nasıl olur da...

"Hayır cevabını kabul etmeyeceğiz," dedi Leydi Hallmere, oldukça belirgin burnunun ucuyla Anne'e bakarak buyurgan bir tavırla. "Bu yüzden çaydan sonra okulunuza dönüp bavullarınızı toplamaya başlayabilirsiniz."

Markiz, Galler'deki evin büyük bir ev olduğunu söylemişti. Çok sayıda Bedwyn vardı ve hepsi de artık evli ve çocukluydu. O halde onlardan uzak durmak yeterince kolay olacaktı. Zamanının çoğunu çocuklara faydalı olmak için harcayabilirdi. Bu arada David de denize yakın bir kır evi ve malikânenin özgürlüğüne sahip olacaktı ve -daha da önemlisi- birlikte oynayabileceği, bazıları kendi yaşında olan başka çocukları olacaktı. Yetişkin bir erkek rol modeli olarak, hayran olduğu Yeşu'ya sahip olacaktı.

Onu tüm bunlardan mahrum bırakamazdı. Ama aynı şekilde, onun yalnız gitmesine de izin veremezdi.

"Pekâlâ," dedi. "Geleceğiz. Teşekkür ederiz."

"Muhteşem!" Joshua ona gülümseyerek ve ellerini birbirine sürterek şöyle dedi.

Anne kısa bir süre sonra okula geri dönerken, aynı fikirde olduğundan hiç de emin değildi. Ama artık fikrini değiştirmek için çok geçti. Joshua, Anne kreşte küçük kızıyla tanışırken David ve Daniel'a çoktan söylemişti ve oğlu şimdi onun yanında çok daha küçük bir çocuk gibi hoplayıp zıplıyordu ve

Yoldan geçenlerin birden fazla bakışını çeken yüksek ve heyecanlı bir sesle gevezelik ediyordu.

"Kayıkla gezeceğiz, yüzeceğiz ve kayalara tırmanacağız," diyordu. "Kumdan kaleler inşa edeceğiz, kriket oynayacağız, ağaçlara tırmanacağız ve korsancılık oynayacağız. Davy de orada olacak - onu hatırlıyor musun anne, yıllar önce, Bath'a gelmeden önce? Ve Alexander adında bir çocuk olacak. Ve bazı kızlar, Becky'yi hatırlıyorum. Sen hatırlıyor musun? Ve küçüklerin onlarla oynayacak birine ihtiyacı olacak ve ben bunu yapmaktan zevk alacağım. Daniel'i seviyorum, sanki büyük bir kahramanmışım gibi peşimden geliyor. O gerçekten benim kuzenim mi?"

"Hayır," dedi Anne çabucak. "Ama onun için sen bir kahramansın David. Sen kocaman bir çocuksun. Daha dokuz yaşındasın."

Sutton Sokağı'ndan Daniel Sokağı'na dönüp okulun kapısını çaldıklarında, "Her şey çok eğlenceli olacak," dedi. "Dur anlatayım anne."

Ve tam da bunu yaşlı hamala yapmaya devam etti, hamal da şaşkınlık içinde doğru yerlere haykırdı.

"Evet," dedi Anne, oğlunun başının üzerinden gözleriyle buluşarak. "Yaz için Galler'e gidiyoruz, Bay Keeble."

David, Matron'a müjdeyi vermek için çoktan yukarı çıkmıştı.

"Ne yapıyorsun?" Claudia Martin bir saat sonra timsah okula döndükten ve bir grup geveze kıza dönüştükten sonra sordu; hepsi de merdivenlerde Anne'in yanından geçerken onun bir ikramı kaçırdığını ve Sally Lunn çöreklerinin o kadar büyük olduğunu söylediler ki

Sabaha kadar başka bir şey yiyemeyeceklerinden emindiler.

Claudia'nın sorusu retorikti elbette, çünkü hiçbir şekilde sağır değildi ve özel oturma odasının diğer tek sakini, şöminenin yanındaki bir sandalyeye yayılmış, yaz sıcağında uzun yürüyüşten sonra kendine gelmeye çalışan Susanna'ydı. Başından yeni çıkardığı hasır başlığıyla yüzünü yelpazeliyordu.

Claudia, genç öğretmenin aksine, sanki bütün öğleden sonrasını bu odada geçirmiş gibi soğukkanlı görünüyordu. O da düzgün görünüyordu, kahverengi saçları ensesinde sert bir düğüm halinde toplanmıştı.

"Bir aylığına Galler'e gideceğim, eğer beni bağışlarsa, Claudia," diye tekrarladı Anne. "Çok güzel bir ülke olduğu söyleniyor. David'in deniz havasının tadını çıkarması ve hem kendisinden büyük hem de küçük çocuklarla, kızlarla olduğu kadar erkeklerle de tanışması iyi olacak."

"Ve bu çocuklar Bedwynler mi?" Claudia bu ismi sanki iğrenç bir haşarattan söz ediyormuş gibi telaffuz etti. "Ve ev sahibiniz Bewcastle Dükü mü olacak?"

"Muhtemelen onunla göz göze bile gelmeyeceğim," dedi Anne. "Ve Bedwyn'lerle ya çok az ya da hiç işim olmayacak. Görünüşe göre çok sayıda çocukları var. Zamanımı kreşte ve okul odasında onları eğlendirerek geçireceğim."

Claudia alaycı bir tavırla, "Şüphesiz," dedi, "bir malikâneyi dolduracak kadar hemşireleri, mürebbiyeleri ve özel öğretmenleri olacak."

"O zaman bir tane daha fark etmez," dedi Anne. "Hayır demekte zorlanıyorum Claudia. Joshua bize her zaman çok iyi davrandı ve David de onu seviyor."

Bayan Martin, ocağın öbür tarafında Susanna'nın yanındaki yerine otururken, "Adama yürekten acıyorum," dedi. "O kadınla evli olmak onun için ağır bir sınav olmalı."

"Ve Bewcastle Dükü'nün kayınbiraderim olması," dedi Susanna, Anne'e gülümseyerek, gözleri neşeyle dans ediyordu. Claudia bakmadığında göz bile kırptı. "Onun evli olması büyük bir utanç. Ben de seninle gelip ona kur yapardım. Bir dükle evlenmek hâlâ hayattaki öncelikli hedefim."

Claudia homurdandı ve sonra kıkırdadı.

"İkinizin arasında," dedi, "kırk yaşımdan önce kel kalana kadar her gece kafamdaki gri saçları yolmamı sağlayacaksınız."

"Seni kıskanıyorum Anne," dedi Susanna, bonesini bırakıp sandalyesinde daha dik oturarak. "Galler'de deniz kenarında bir ay geçirme fikri çok çekici, değil mi? Eğer David'i kendin götürmek istemiyorsan, ben götürürüm. O ve ben çok iyi anlaşırız."

Gözleri hâlâ pırıl pırıldı ama Anne gözlerinin derinliklerinde biraz hüznü olduğunu görebiliyordu. Susanna yirmi iki yaşındaydı ve küçük boyu, kumral saçları ve yeşil gözleriyle son derece güzeldi. Londra'da bir hanımefendinin hizmetçisi olarak iş bulmayı başaramayınca on iki yaşındayken okula yardıma muhtaç bir kız olarak gelmiş ve yaşlıymış gibi davranmıştı. Altı yıl sonra Bayan Martin ona kadrosunda bir pozisyon teklif edince okulda kalmış ve öğrencilikten öğretmenliğe geçişi oldukça iyi bir şekilde başarmıştı. Anne, Susanna'nın on iki yaşından önceki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Susanna'nın dünyada yapayalnız olduğunu biliyordu. Bir erkeğe dönüşmesine rağmen hiç sevgilisi olmamıştı.

ne zaman sokağa çıksa kafalar karışırđı. Güneşli huylu olmasına rağmen, her zaman sadece yakın bir arkadaşının hissedebileceği bir melankoli havası vardı.

"Claudia, "Yaz boyunca burada kalmak istemediğine emin misin, Anne?" diye sordu. Ama hayır, tabii ki istemezsin. Ve çok haklısın. David'in bağka çocuklarla, özellikle de erkeklerle arkadaşlığa ihtiyacı var ve bu onun için çok iyi bir fırsat. O zaman benim onayıyla git - buna ihtiyacın olduğundan değil - ve yetişkin Bedwyn'lerden vebadan uzak durduğun kadar uzak durmaya çalış."

Anne sağ elini kaldırarak, "Yemin ederim," dedi. "Gerçi bunun tam tersi de olabilir."

Kendini korkmuş hissettiğinden değil, ama Sydnam Butler yine de Glandwr Evi'nden çıkıp, bir tarafta deniz kayalıkları, diğer tarafta park kapıları ve araba yolundan çok uzak olmayan ağaçların arasındaki küçük bir açıklıkta yer alan sazdan yapılmış, beyaz badanalı kulübeye doğru ilerliyordu.

Son beş yıldır malikânenin kâhyası olan Sydnam, ana evde kendine ait geniş dairelerde yaşıyordu ve malikâne sahibi Bewcastle Dükü ikamet ettiğinde bile hep orada kalmaya devam etmişti. Bewcastle her zaman yalnız gelmiş ve hiçbir zaman birkaç haftadan fazla kalmamıştı. Orada bulunduğu süre boyunca hep içine kapanık olmuş, ancak nezaket gereği komşularını ziyaret etmiş ve onları ağırlamıştı. Günlerinin bir kısmını kâhyasıyla geçirirdi, zira malikâne işlerini halletmek bu tür ziyaretlerin başlıca sebebiydi ve başka kimse olmadığında genellikle Sydnam'ı yemeğe davet ederdi.

Bewcastle katı bir görev yöneticisi olsa da, bu ziyaretler tamamen tehditkâr olmamıştı. Sydnam vicdanlı bir kâhya olduğundan ve Bewcastle'ın Galler'deki malikânesini kendi malikânesi gibi yönetmekten gurur duyduğundan, hiçbir zaman tatsızlık yaşanmamıştı.

Ancak bu ziyaret alışkın olduğundan tamamen farklı olacaktı. Bu kez Bewcastle yanında karısını da getiriyordu. Sydnam, Bewcastle Düşesi'yle hiç tanışmamıştı. Lindsey Hall'un bitişiğindeki arazide yaşayan kardeşi Vikont Ravensberg Kit'ten, Bewcastle gibi çok yıllık bir buzdağını bile güldürmeyi başaran, neşeli ve iyi bir kadın olduğunu duymuştu. Ve kayınbiraderi Vikontes Lauren'dan, düşesin herkesi sevdiğini ve herkesin de bu iltifata karşılık verdiğini duymuştu; buna, olaya şahit olan herkesin kuşkuyla karşıladığı Bewcastle'ın kendisi de dâhildi. Lauren, Dük'ün aslında ona çok düşkün olduğunu da eklemişti.

Sydnam yabancılara karşı biraz utangaçtı, özellikle de kendisiyle aynı çatıyı paylaşacaklarsa. Düşesin bu özel ziyarette Bewcastle'a eşlik edeceği fikrine alışır alışmaz, Majesteleri'nin sekreterinden diğer tüm Bedwyn'lerin de eşleri ve çocuklarıyla birlikte deniz kenarında bir ay kadar geçirmek üzere geleceklerini bildiren kısa bir mektup daha aldı.

Sydnam, Bedwyn'lerle birlikte büyümüşü. Aralarındaki yaş farkına rağmen hepsi birlikte oyun arkadaşı olmuşlardı; şamatacı Bedwyn oğlanları, kız muamelesi görmeyi her zaman reddeden hırçın Freyja ve içlerinde en küçükleri ve bir de kız olmasına rağmen genellikle eğlencelere katılmanın bir yolunu bulan genç Morgan; ve Butler'lar, Kit ve Sydnam ile rahmetli en büyük kardeşleri Jerome. Aslında Wulfric, yani şimdi Bewcastle dışında herkes.

O halde Sydnam onların Glandwr'a gelme ihtimalinden korkmamıştı. Sadece biraz bunalmıştı. Artık hepsi evliydi. Eşlerinden bazılarıyla tanışmıştı -Leydi Aidan, Leydi Rannulf, Markiz

Hallmere ve hepsini yeterince sevimli bulmuştı. Ve artık hepsinin çocukları vardı. Belki de küçük de olsa bir çekingenlik hissi varsa, nedeni buydu. Çok küçük çocuklardı ve büyük ihtimalle ona korkuyla bakacaklar ve anlamayacaklardı.

Ve her şey bir yana, evin ne kadar büyük olursa olsun, gelip giden ve gürültü yapan çok sayıda insanla sürekli meşgul olacağı gerçeği vardı.

Sydnam münzevi biri değildi. Bewcastle'ın kâhyası olarak iş için her türlü insanla görüşmek zorundaydı. Çiftçilikle ve toprakla ilgili diğer konularda ona danışmaktan hoşlanan komşuları ve hep birlikte yaşadıkları topluluk da vardı. Ve birkaç kişisel arkadaşı vardı - özellikle Galli papaz ve okul müdürü. Yine de tanıdıkları neredeyse sadece erkeklerden oluşuyordu. Son beş yıl içinde onunla ilişki kurmak istediğini belirten bir ya da iki kadın olmuştu - Redfield Kontu'nun oğlu olduğu ve geçimini sağlamak için çalışmasına rağmen bağımsız olarak varlıklı olduğu bir sır değildi. Ama onlara hiç cesaret vermemişti. Onları, hiçbirinin gizleyemediği fiziksel tiksintiyi görmezden gelmeye teşvik eden şeyin sosyal statüsü ve zenginliği olduğunun her zaman çok iyi farkındaydı.

Buraya geldiğinden beri sessiz, yarı münzevi bir hayat yaşamaktan memnundu. Birçok yönden Anglikanlaştırılmış olan, ancak yine de İngiliz dilinde hafif aksanların duyulduğu ve sıklıkla Gal dilinin kendisinin konuşulduğu, deniz ve dağ sevgisinin hissedildiği, müzik sevgisinin duyulduğu ve hem eski hem de zengin bir şekilde gelişmiş bir kültürü ifade eden derin bir maneviyatın farkında olunan güneybatı Galler'in bu bölgesini seviyordu.

Hayatının geri kalanını burada geçirmek istiyordu. Glandwr'a bitişik olmasına rağmen ondan ayrı olan ve eski bir dük tarafından satın alınarak Bewcastle'a ait olan bir ev ve mülk vardı - Tŷ Gwyn, İngilizce Beyaz Ev, ama aslında gri taştan inşa edilmiş bir malikaneydi. Tŷ Gwyn sahipsizdi. Sydnam'ın hayali ve umudu Bewcastle'ı burayı kendisine satmaya ikna edebilmektir. Böylece kendi evinin ve toprağının sahibi olacaktı, ancak Bewcastle isterse Glandwr'ın kâhyası olarak devam edebilecekti.

Büyük, boş ve sessiz eve alışırken Glandwr'daki büyük bir toplantının telaşıyla yüzleşmek ona çok ağır geliyordu. Bu yüzden, en azından ev tekrar boşalana kadar, kulübeye taşınyordu.

Eğer gerçek biliniyorsa, bir adamın kendi evine, kendi karısı ve kardeşleriyle -ve bu konuda davet etmeyi seçtiği başka herhangi biriyle- gelmesine itiraz etmeye hakkı olmadığını bilse bile, beklenen davetsiz misafirliğe içlerdi.

Yazı dört gözle beklemiyordu.

Mümkün olduğunca yoldan uzak duracaktı. En azından çocukların görüş alanının dışında kalmaya çalışacaktı. Onları korkutmak istemiyordu. Dünyadaki en kötü duygu, çocukların yüzlerinde korku, tiksinti, dehşet ve panik görmek ve buna neden olanın kendi görünüşü olduğunu bilmektir.

Bewcastle'ın sekreteri bir ay diye yazmıştı. Otuz bir gün, eğer bu ifade tam anlamıyla alınacaksa. Sonsuzluk gibi görünüyordu.

Ama hayatta kalacaktı.

Çok daha kötülerini atlatmıştı. Günler olmuştu
-Ve keşke yapmasaydım d e d i ğ i geceler. Hayatta kalmayı,
yani.

Ama vardı.

Ve son yıllarda bundan memnun olmuştu.

Anne, Bewcastle Dükü'nün Galler'deki malikânesine kadar olan uzun mesafeyi, her durakta Joshua ve Leydi Hallmere'in arabasına binmesi için ısrar edilmesine rağmen, çocuklar ve bakıcılarıyla birlikte markinin ikinci arabasıyla gitmekte ısrar etmişti. Kendisini bir misafirden ziyade bir hizmetçi olarak görmeyi tercih ediyordu ve Tanrı aşkına, dük ve düşesin onun geldiğinden haberi bile yoktu!

Bu düşünce bazen onu paniğe sürüklüyordu. Bütün bir ay boyunca çocuk odasında saklansa bile büyük olasılıkla güçlü itirazları olacaktı.

Hemşire istekli olmasına rağmen hareket hastalığından muzdarip olduğu için çocukları eğlendirmekle meşguldü. Anne, küçük Emily'yi dizine oturtup onunla el çırpma ve şarkı söyleme oyunları oynarken, David'in Daniel'e pencerelerin ötesindeki inekleri ya da bazen koyunları saymasına yardım etmesini sağladı. Emily'nin duymaktan hoşlandığı alçak, neşeli bir kıkırdaması vardı.

Güney Galler'in inişli çıkışlı tepeleri ve çitlerle çevrili tarlaların yamalı düzeniyle yemyeşil kırlar ve ara sıra solunda görünen Bristol Kanalı'nın suları ona evinden çok uzakta olduğunu hatırlattı ve birkaç kez keşke hiç gelmeseydim de David'i Joshua ile yalnız bıraksaydım diye düşündü.

Ama artık fikrini değiştirmek için çok geçti.

Üçüncü gün öğleden sonra geç saatlerde varmışlar, Anne'e Cornwall'ı hatırlatan manzarasıyla sahil yolundan saparak iki büyük açık kapının arasından geçmişler, çalılar ve ağaçlar arasında kıvrılan bir araba yolu boyunca ilerlemişler ve sonunda her iki tarafa da çimler serpilmmişti. Kapının hemen içindeki ağaçların arasında sazdan yapılmış şirin bir kulübe kısa bir an için göründü ve Anne özlemle, bir ay boyunca orada, ana evden uzakta saklanmaktan oldukça mutlu olabileceğini düşündü.

"Oh, bak anne." Daniel ve Emily karşı koltukta, Emily de hemşirenin kollarında uyurken sessizce yanında oturan David aniden kolunu çekiştirerek ileriye işaret etti. Yüzünün yan tarafı cama bastırılmıştı.

Anne başını yana eğdi ve baktı. Ev görünmüştü ve onu görmek midesinde dans eden kelebekleri yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Glandwr gerçekten de Palladyan tarzında gri tuğladan yapılmış büyük bir malikâneydi. Hem etkileyici hem de güzeldi. Yine de, diye düşündü, burası Dük'ün asıl ikametgâhı bile değildi. Joshua, dükün her yılın sadece bir ya da iki haftasını burada geçirdiğini söylemişti.

Bir insan nasıl bu kadar zengin olabilir?

"Sabırsızlanıyorum," dedi David, gözleri kocaman, yanakları kızarmıştı. "Diğer çocuklar da burada olacak mı?"

Anne'in endişelerinin hiçbirini hissetmiyordu elbette. Sadece bir ay boyunca oynayacak başka çocuklara -başka oğlanlara- sahip olma ihtimalinden dolayı heyecan duyuyordu.

Neyse ki asıl varışları, üç arabanın ana kapıların önündeki çakıllı terasa yanaşıp yolcularını ve bagajlarını boşalttığı ve aynı zamanda çok sayıda insanın onları karşılamak için evden dışarı döküldüğü neşeli bir karmaşa telaşı içinde gerçekleşti. Anne onların arasında uzun boylu, esmer, askeri duruşuyla Lord Aidan Bedwyn'i ve evlilik adını hatırlayamadığı esmer, güzel Leydi Morgan Bedwyn'i tanıdı. Onlarla dört yıl önce Cornwall'da tanışmıştı.

David, yeni uyanmış, parlak yanaklı Daniel tarafından öne doğru sürüklendi ve selamlaşmaların tüm gürültüsüne ve telaşına kapıldı - bir hafta ya da daha uzun bir süre yerine on yıl boyunca birbirlerini hiç görmediklerini düşünebilirdi. Anne onu bıraktı ve hemşireyle birlikte yan girişten aceleyle içeri girdi.

Bir misafirle karıştırılmak gibi bir arzusu yoktu.

Yine de fark edilmeden kalmayacağını çok geçmeden anladı. Bir süre kreşte kaldıktan sonra hizmetli onu aramaya geldi, David'in Davy ve Alexander'la paylaşacağı geniş odaya yerleştiğini gördü ve tüm çocuklarla tanışıp sanki hayatı boyunca onlardan biriymiş gibi aralarına karışırken heyecandan parladığını izledi.

Anne, hizmetçinin peşinden alt kata inip rahat mobilyalar, çiçekli perdeler ve yatak örtüleriyle döşenmiş, uzaktan deniz manzarası görünen büyükçe bir yatak odasına girdiğinde, onun emin ellerde olduğunu fark etti.

Buranın bir hizmetçi odasından ziyade bir misafir odası olduğunu biraz dehşetle gördü. Joshua ve Leydi ile buradaki tam durumunu netleştirmeliydi.

Hallmere'e gelmeden önce. Onlara hizmetçilerle ya da en azından hemşireler ve mürebbiyelerle -eğer onlardan varsa- aynı sınıfta olmak istediğini açıkça belirtmeliydi. Ama sonra bunun söylenmesine gerek olmadığını düşünmüştü.

"Umarım sizi büyük bir sıkıntıya sokmamışımdır," dedi özür dileyen bir gülümsemeyle, "böyle beklenmedik bir anda geldiğim için."

"Bay Butler, dük ve düşesin kalabalık bir grupla geleceğini söylediğinde çok sevindim anne," dedi kahya, belirgin bir Gal aksanıyla. "Burada yeterince sık misafir göremiyoruz. Bay Butler fazladan yardım tuttu ve ben de her ihtimale karşı evin her odasını hazırlattım. Yani hiç sorun değil. Ben Bayan Parry, anne."

"Teşekkür ederim Bayan Parry," dedi Anne. "Ne kadar güzel bir manzara." "Öyle," diye kabul etti kahya,

"gerçi manzara arka odalardan da bir o kadar büyük. Ortalığı toparlamak isteyeceksiniz. kalk ve belki biraz dinlen, anne. Eşyalarını yerleştirmesi için bir hizmetçi göndereceğim."

"Gerçekten gerek yok," diye telaşla güvence verdi Anne. Tanrım, o gerçekten bir konuk değildi. Bir hizmetçinin hizmetini almaya kesinlikle hakkı yoktu. "Ama dinlenme fikri kulağa çok davetkâr geliyor."

"Buralardaki yollar olması gerektiği gibi değil, değil mi?" Bayan Parry söyledi. "Gerçi onarım masraflarını karşılayacak kadar gişe var, Tanrı bilir. Muhtemelen hepiniz paramparça olmuşsunuzdur. O zaman seni yalnız bırakayım, anne. Ama daha sonra misafir odasına gitmek istersen, buradaki zil ipini çek, biri gelip sana yolu gösterecektir. Yemekten önce yardım etmesi için bir hizmetçi çağıracağım."

giyinirsin ve yemek odasının yolunu söylersin. Başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şey." Anne ona tekrar gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Misafir odasına mı gidelim? Akşam yemeğini yemek odasında mı yiyeceksiniz?

Joshua onun hakkında ne demişti? Onun Bedwyn ailesinin arasına karışmasını ve Bewcastle Dükü ve Düşesi'ne reverans yapmasını bekliyor olamazdı. Bekleyebilir miydi? Ama Joshua'yı kimse bilemezdi. Onun hakkında ve David hakkında bazı tuhaf fikirleri vardı.

Mütevazı bavulunu açtı ve her şeyi yerleştirdi -Hatta yatak odasına bitişik bir giyinme odası olduğunu bile fark etti. İşi bittiğinde yatağa uzandı, yorgunluktan çok başka ne yapacağını bilemediği için.

Elinde bir fırsat olsa, önümüzdeki bir ay boyunca burada, bu odada seve seve sineceğini düşündü. Ama -ne yazık ki- Bath'da kalmayı bir kez daha dilemek için artık çok geçti.

Endişelenmenin tam ortasındaiken uykuya daldı. Belirsiz

bir süre sonra uyandığında, aceleyle yataktan fırladı ve ellerini yıkadı. Yüzünü. Söz verilen hizmetçi gelirse, belki de yemeğe gitmekten kaçınamayacaktı. Bunu yapması mümkün değildi. Yol kenarındaki handa yediği öğle yemeğinden beri bir şey yemediği için çok aç olduğunun farkındaydı ama aç ve yalnız olmak, dük ve ailesiyle yemek yemeye tercih edilebilir görünüyordu.

Aman Tanrım, Joshua gerçekten onun Aralarına kabul edildiler mi? Sosyal bir eşit olarak mı?

Açık hava ayakkabılarını giydi ve deniz havasının serin olması ihtimaline karşı üzerine bir pelerin sardı. Elbette bütün bir ay boyunca yemek saatlerinden kaçınamazdı ama belki yarına kadar kendini yeterince dinlenmiş ve kendine hâkim hissedecek, hizmetçiye kalacak yeri ve yemekleri için başka düzenlemeler yapılmasını önerecekti.

Arka merdivenlerden indi ve daha önce eve girdiği yan kapıdan çıktı. Tam olarak nereye gittiğinden emin olmamakla birlikte, evin görüş alanından çıkacak kadar uzakta olduğu sürece pek de umursamadan araba yolundan hızla aşağı indi. Saz kulübeyi geçtikten hemen sonra, parktan tamamen ayrılma ya da geri dönme kararını vermek zorunda kalmadan önce, sağında, yatak odasının penceresinden görebildiği denize giden, iyi aşınmış bir patika olduğunu fark etti.

Dönüp patika boyunca yürüdü ve kısa süre sonra gerçekten de yüksek kayalıkların tepesinde olduğunu, aşağıda denizin, patikanın iki yanında kaba otların, karaçalıların ve diğer kır çiçeklerinin olduğunu gördü.

Cornwall'ı tekrar hatırladı. Kayalıkların altında geniş, altın rengi bir kumsal vardı.

Patikadan ayrıldı ve önce durdu, sonra da korunaklı bir çukurda oturdu; buradan aşağıya, akşamın ilk ışıklarında sakin ve neredeyse yarı saydam olan denizi izleyebiliyordu, ancak kıyıya yakın dalgalar vardı ve birkaç kumsalla buluşmadan önce köpüğe dönüşüyordu. Kumsalın kendisi geniş bir altın yay şeklinde uzanıyordu. Hemen solunda kara denize doğru kıvrılıyordu ve

Sonra devasa, pürüzlü kayaların arasına düşerek sahilde ani bir son oluşturdu. Sağ tarafta kumlar birkaç mil boyunca uzandıktan sonra sarp, otlarla kaplı bir kara parçası tarafından kesiliyor ve başını kaldırmış, derinlere meydan okuyan kambur bir ejderha gibi denize doğru uzanıyordu.

Anne, Cornwall'ı hâlâ özlediğini fark etti. Orada geçirdiğı süre boyunca katlanması gereken çok acı olmasına rağmen orayı sevmişti.

Denizde her zaman ruhunu çağırın bir şeyler vardı. Her nasılsa ona her şeyin büyüklüğü içindeki küçüklüğünü hatırlatıyordu ve yine de garip bir şekilde bu küçümseyici bir düşünceden ziyade yatıştırıcı bir düşünceydi. Kendisini çok büyük bir şeyin parçası gibi hissetmesini sağlıyordu, kendi küçük endişeleri ve kaygıları hiç de önemli değildi. Denize yakın olduğunda, her şeyin yolunda olduğuna ve bir şekilde her zaman da öyle olacağına inanabiliyordu.

Hayatının geri kalanını Cornwall'da mutlu bir şekilde geçirebilirdi.

Keşke öyle olsaydı.

Zaten hayatı boyunca orada yaşamayacaktı. Henry Arnold'la evlenecekti ve o da büyüdüğü yer olan Gloucestershire'da yaşıyordu.

Akşamın artık iyice ilerlediğini fark edene kadar uzun bir süre olduğu yerde oturdu. Birden pelerinini giydiğı için memnun oldu. Gün ılık geçmişti ama alacakaranlık yaklaşıyordu ve denizden esen rüzgâr taze ve hafif nemliydi. Kokusu ve tadı tuzluydu.

Ayağı kalktı, tırmanarak uçurum patikasına geri döndü ve yüzünü esintiye doğru kaldırarak, bakışlarını yavaş yavaş yükselen manzaranın güzelliğı arasında değıştirerek ilerledi.

Yukarıda kararan gökyüzü ve aşağıda, gökyüzünden gelen ışığı emiyor gibi görünen, böylece tepedeki gri derinleşirken bile gümüşe dönüşen denizin buna karşılık gelen güzelliği - evrenin küçük gizemlerinden biri.

Eğer bir ressam olsaydı, diye düşündü, yarı kapalı gözlerle etrafına bakmak için tekrar durakladı, fırçasıyla karanlıktan önceki bu ışık etkisini yakalayabilirdi. Ama o hiçbir zaman bir ressam olmamıştı. Her zaman, beyni ile kolunun ucu arasında bir yerde sanatsal vizyonunun öldüğünü söylerdi. Ayrıca, bir tuval havanın tuz kokusunu, esintinin hafif dokunuşunu ya da uçurumun yüzüne yapışıp ara sıra tepesinde dönüp duran martıların keskin çığlığını yakalayamazdı.

Yürümeye devam ederken akşam havası alan tek kişinin kendisi olmadığını fark etti. Önünde hafif bir burnun üzerinde bir adam duruyordu. Adam onun varlığından habersiz denize bakıyordu.

Anne kıpırdamadan durdu, kendisini görmeyeceği umuduyla geri dönmek ya da kısa bir selam ve alıkonulmama umuduyla yanından hızla geçmek arasında kararsızdı.

Onu daha önce gördüğüne inanmıyordu. Adam ne Lord Aidan Bedwyn ne de Lord Alleyne'di. Ama muhtemelen diğer Bedwyn'lerden ya da onların eşlerinden biriydi. Ne de olsa burası Dük'ün arazisiydi, yine de parkın ekili sınırlarının ötesinde yabancıların dolaşmasına izin vermesi mümkündü.

Henüz alacakaranlıktı. Adamı görebileceği bir ışık vardı. Ve Anne baktıkça ne geri çekilmenin ne de ilerlemenin zor olduğunu fark etti. Onun yerine durdu ve baktı.

Akşam için giyinmemişti. Pantolon ve çizme, dar bir ceket ve yelek ve beyaz bir gömlek giymişti.

gömlek ve kravat. Şapkasızdı. Uzun boylu bir adamdı; geniş omuzları, ince beli, kalçaları ve güçlü kaslara sahip bacakları vardı. Koyu renk, kısa saçları rüzgârla dalgalanıyordu.

Ama Anne'in aklını başından alan, profilden gördüğü yüzüydü. İnce yontulmuş yüz hatlarıyla olağanüstü yakışıklı bir yüzdü bu. Aklına güzel kelimesi geldi, bir adamı tanımlamak için uygunsuz görünüyordu. Bir şair ya da bir tanrı olabilirdi.

Onun, hayatında gördüğü en güzel adam olabileceğini düşündü.

Onun yüzünü görmek için can atıyordu ama belli ki adam hâlâ onun varlığından habersizdi. Sanki kendi dünyasındaymış gibi görünüyordu, onu oldukça hareketsiz tutan bir dünyadaydı, akşam gökyüzünün toplanan grisi, ona bakarken silüetini keskinleştiriyordu.

İçinde bir şeyler kıpırdandı, yıllardır içinde uyuyan bir şey ve uyuşuk kalması gereken bir şey. Tanrım, adam tamamen yabancıydı ve eğer tahmini doğruysa, birinin kocasıydı. Hakkında romantik fanteziler kurabileceği biri olmadığı kesindi.

Öylece geri çekilemeyeceğine karar verdi. Muhtemelen onu görecektir ve davranışını tuhaf, hatta nezaketsiz bulacaktı. Sadece yoluna devam edebilir ve neşeli bir iyi akşamın onu tanıştırmaya gerek kalmadan ya da onunla eve geri dönmek zorunda kalmanın utancı olmadan, zahmetli bir konuşma yaparak onu geçeceğini umabilirdi.

Leydi Morgan'ın kocası olabilir mi? Ya da Lord Rannulf Bedwyn? Ya da Bewcastle Dükü'nün kendisi? Oh, lütfen, o

"Lütfen dük olmayın." diye düşündü. Yine de yakışıklı bir adam olduğu söyleniyordu.

O anda geri dönmeye karar vermiş olmayı diledi. Ama bunu yapmak için artık çok geçti. Kadın adama yaklaştıkça, adamın üzerinde durduğu burnun arkasından geçen patikayı takip ederek, adam onun farkına vardı ve ona doğru sertçe döndü.

Ondan en fazla yirmi adım uzakta, kısa bir süre durdu.

Ve yine donup kaldı ama bu kez dehşetle. Paltosunun boş olan sağ kolu yan tarafına yaslanmıştı. Ama dehşete neden olan yüzünün sağ tarafıydı. Belki de akşam ışığının bir oyunuydu, ama ona orada hiçbir şey yokmuş gibi geldi, yine de daha sonra siyah bir göz bandı gördüğünü hatırladı.

Yarım yüzlü bir adamdı; olağanüstü güzellikteki sol tarafı, onu dengeleyecek bir sağ tarafı olmadığı için daha da groteskti. Güzellik ve canavarlık bir aradaydı. Birden boyu, güçlü kalçaları ve geniş omuzları cazip olmaktan ziyade tehditkâr görünmeye başladı. Ve aynı şekilde aniden karanlığın güzelliği ve sahnenin huzurlu yalnızlığı tehlike ve bilinmeyen bir kötülüğün tehdidiyle doldu.

Adamın ona doğru bir adım attığını düşündü. Bir adım daha atıp atmayacağını görmek için beklemedi. Döndü ve koşmaya başladı, patikayı ve uçurumun tepesini arkasında bırakarak, engebeli zeminde yarı tökezleyerek, karaçalı çalılara takılan pelerinini çekiştirerek ve bacaklarındaki çiziklerin keskin acısını hissederek. Aklının bir yanı ona çoraplarının yırtılacağını söylüyordu.

İç parkı çevreleyen ağaçlar karanlık ve tehditkârdı, aralarından geçerken her türlü

yüksek sesler nerede olduğunu ortaya çıkardı. Ulaştığında çimenlik ürkütücü derecede geniş ve açık görünüyordu ama çimenliği hızla geçmekten ve en azından adam onu yakalamadan önce evin çığlık atma mesafesine gelmeyi ummaktan başka çaresi yoktu.

Ama ilk paniği azalıyordu ve omzunun üzerinden hızlıca ve korkuyla baktığında yalnız olduğunu, adamın onu takip etmediğini görebiliyordu. Ve bu farkındalıkla birlikte mantığı da geri gelmişti.

Ve derin bir utanç.

Canavarlara inanacak kadar çocuk muydu?

Korkunç bir kaza geçirmiş olması gereken bir adamdı sadece. O da kadın gibi hava almak için dışarı çıkmıştı. Kendi işine bakıyor, yalnızlığının tadını çıkarıyor, sessizce manzarayı seyrediyor, belki de onun gibi manzaranın güzelliğinden etkileniyordu. Ona doğru bir adım atmak dışında uzaktan yakından tehdit edici hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Muhtemelen tek niyeti ona iyi akşamlar dileyip yoluna devam etmektir.

O zaman kendini oldukça mahcup hissetti.

Sakat olduğu için ondan kaçmıştı. Sadece dış görünüşüne bakarak onun bir canavar olduğuna karar vermişti. Yine de zayıf ve özürlülere karşı şefkatiyle ün salmıştı. Mürebbiye olduğunda, toplumun uydurduğu normallik tanımına göre normal olmayan bir çocuğun yanında bilerek görev almıştı. Prue Moore'u çok sevmişti. Hâlâ da seviyor. Okuldaki kızlara ve David'e, her insanın saygı, nezaket ve sevgiye layık değerli bir ruh olduğu inancını aşıliyordu.

Oysa az önce panik içinde kaçmıştı çünkü sol profili tanrısal olan adamın sağ tarafı korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Sağ kolu yoktu. Adamın ona ne yapacağını ummuştu ki?

Açlık ve utanç başının dönmesine neden oldu. Ama gözlerini kapadı, deniz havasını derin derin içine çekti, sonra gözlerini açtı ve kasten geldiği yöne döndü.

Artık kesinlikle karanlık çöküyordu ve yabancı bir yerde bu şekilde dolaşmaması gerektiğinin farkındaydı. Ama geri dönmeli ve yapabiliyorsa telafi etmeliydi.

Takip ettiği patikaya geldi. Yönünü bulmak için etrafına bakınırken, buranın kesinlikle burun olduğunu düşündü. Sağına soluna baktı ve evet, burası kesinlikle onun durduğu yerdi, diye karar verdi.

Ama artık orada değildi.

Onu hiçbir yerde göremedi.

Başını öne eğdi ve bir süre olduğu yerde durdu. Ona iyi akşamlar diyebilir ve nazikçe başını sallayabilirdi. Adam da muhtemelen aynı şekilde karşılık verirdi. Sonra da davranışından memnun bir şekilde yoluna devam edebilir ve onun güzelliğini yok eden her neyse onun yasını tutabilirdi.

Ama kız ondan uzaklaşmış, korku ve tiksintiyle kaçmıştı. O nasıl hissetmişti? Diğer insanlar da ona böyle mi davranıyordu? Zavallı adam. En azından tüm acıları içseldi. İnsanlar -özellikle de ona hayranlık ve ilgiyle bakan erkekler- onu olduğu gibi, yani evlenmemiş bir anne olarak tanıdıklarında bazen ondan çekiniyorlardı ama

En azından bir cadde boyunca ya da bir uçurum patikasında kimsenin dehşet içinde dönüp kaçmasına neden olmadan yürüyebiliyordu.

Bunu nasıl yapabildi? Nasıl yapabildi? Ve şimdi evden kaçarken gösterdiği korkaklığın cezasını çekiyordu. Kendisini hiçbir şekilde kırmamış ya da incitmemiş olan bir insana karşı nezaketsizlik -daha da kötüsü!

Belki de, diye düşündü tekrar eve doğru ilerlerken, o buradan geçen bir yabancıydı ve şans eseri dükün arazisine girmişti. Belki de onu bir daha hiç görmeyecekti.

Böyle olmasını umduğu için kendinden nefret ediyordu.

Eve yaklaşırken ve midesi boşlukla guruldarken, yatağa aç girmesi gerektiğinin uygun bir ceza olduğunu düşündü.

Sakat adamı bütün gece aklından çıkaramadı. Sürekli uyandı ve onu düşündü.

Zavallı adam. İnsanın acısını ve deformasyonlarını herkesin görebileceği şekilde taşıması nasıl bir şey olmalı? Ah, o yalnızlık!

Zavallı adam.

Ama ne güzellik! Böylesine zalimce yok edilen bir fiziksel mükemmellik!

Sydnam onun gidişini izledi. Bir an için peşinden gitmeyi düşündü ama bunu yaparak sadece onun paniğini artıracaktı.

Ayrıca, ona karşı hiç de iyi niyetli hissetmiyordu.

O da kimdi? Leydi Alleyne Bedwyn olabilir mi? Bedwyn eşleri arasında tanışmadığı tek kişi oydu. Ama burada tek başına ne yapıyordu? Alleyne neden yanında değildi? Ve kimse onu Bewcastle'ın kâhyası olan canavar hakkında uyarmamış mıydı?

Başka bir dünyadaydı. Daha doğrusu, bu dünyadaydı ama güneşin batı ufkunun gerisine yeni düştüğü ama gecenin henüz tam olarak inmediği, ölmekte olan bir günün son, nefes kesici anlarına derinlemesine dalmıştı. Griler, gümüşler ve ihtişamlı dolu bir manzaraydı bu. Sağ eli, sahneyi hem gördüğü hem de hissettiği gibi yeniden canlandırabilmek için boya fırçasını daha sıkı kavramak için kaşınıyordu ama bunu yapar yapmaz bunun yanında taşıdığı hayali bir el olduğunu, sağ gözünün artık orada olmaması gibi hem onun hem de sağ kolunun artık orada olmadığını kendine bir kez daha itiraf etmek zorunda kalacağını bildiğinden, bu elin parmaklarını bükme dürtüsüne direnmişti. Ve boya fırçası da yoktu. Sahneye ilişkin görüşünün çarpıtılmış olduğunu, derinlik ve perspektifin yanı sıra görüş genişliğinin de artık sanatçı ruhuna doğru bilgi vermediğini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Ama hâlâ o itiraf anına gelmemişti. Hâlâ güzellik tarafından taşınıyordu. Hâlâ mutluluk yanılsamasına dalmıştı.

Sonra bir şey -gözünün kenarındaki bir titreşim, belki de bir ayak sesi- farkındalığını geri getirmiş ve artık yalnız olmadığını hissetmişti.

Ve adam döndüğünde, kadın oradaydı.

Ya da belki de farkındalığının geri gelmesi, dönüp bakmasından bir an sonra olmuştu.

Olayın gerçekleşmesinden önceki o an için patikada duran kadın akşamın güzelliğinin bir parçası gibi görünüyordu. Uzun boylu ve söğüt gibi ince görünüyordu, pelerini rüzgârda dalgalanıyor ve altındaki açık renk elbiseyi ortaya çıkarıyordu. Bone takmamıştı. Saçları açık renkti, hatta belki de sarıydı, yüzü oval, mavi gözlü ve güzeldi, ama doğrusunu söylemek gerekirse onu alacakaranlıkta yirmi adım öteden tek gözle görmüştü ve doğru gözlemlediğinden emin olamıyordu, özellikle de gözlerinin rengi söz konusu olduğunda.

Güzelliğin vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Bir an için düşünmüştü ki...

Ah, ne düşünmüştü?

Gecenin içinden çıkıp onun rüyalarına girdiğini mi?

Sarsılarak gerçeğe dönmeden önce düşündüğü şeyin belki de bu olduğunu düşünmek bile utanç vericiydi.

Ama kesinlikle tek kelime etmeden ona doğru bir adım atmıştı. Ve kadın orada durmuş, görünüşe göre onu bekliyordu.

Ve sonra onun gözlerindeki dehşeti görmüştü. Ve sonra panik içinde dönüp kaçtı.

Ne bekliyordu ki? Gülümseyeceğini ve kollarını ona açacağını mı?

Arkasından baktı ve yine Sydnam Butler'ı gördü, grotesk bir şekilde çirkindi, sağ gözü gitmişti ve mor

Yüzünün yan tarafında, oradaki sinirlerin çoğunu felç eden eski yanıkların izleri vardı ve kolsuz tarafı boyunca dizine kadar uzanıyordu.

O, bir daha asla resim yapmayacak ve hiçbir kadının gecenin içinden güzel bir şekilde çıkamayacağı Sydnam Butler'dı.

Ama kendine acımayı uzun zaman önce geride bırakmıştı ve savunmasının düştüğü ve kendisine eziyet etmek için inatçı ve istenmeyen bir misafir gibi geri geldiği bu gibi anlara içerliyordu. Dengesini yeniden kazanmasının, artık Sydnam Butler olduğunu, Bewcastle'ın çeşitli mülklerini yönetmek için görevlendirdiği birkaç kişi arasında en iyi ve en verimli kâhya olduğunu kendine hatırlatmasının günler alacağını biliyordu ve bu Dük'ün değerlendirmesiydi, kendisinin değil.

O, yalnız yaşamayı öğrenmiş Sydnam Butler'dı.

Olmayan sağ elinde boya fırçası olmadan.

Yatağı ve kalbi için bir kadın olmadan.

Burnun üzerinde oyalanmadı. Büyü gitmişti. Denizdeki gümüş rengi gitmiş, yerine griye çalan bir renk gelmişti, yakında siyah olacaktı. Gökyüzü artık gün batımının hatırasını bile taşımıyordu. Esinti soğuğa dönüşmüştü. Eve dönme vakti gelmişti.

Patika boyunca, kadının geldiği yöne doğru ilerledi. Birkaç adım sonra tekrar topalladığını fark etti ve topallamamak için kararlı bir çaba sarf etti.

Evden ayrılıp kulübeye taşındığı için her zamankinden daha çok mutluydu. Orayı sevmişti. Bewcastle ve diğerleri eve döndükten sonra bile kalabilirdi.

Aşçısı, kahyası ve uşağı olan bir kulübe, bekâr bir adamın konforu için ihtiyaç duyduğu tek şeydi.

Geç de olsa kadının ne pelerinde ne de pelerinin altındaki elbisede büyük bir şey olmadığını ve saçlarının da özenle yapılmadığını fark etti. Ziyaretçilerle birlikte gelen hizmetkârlardan biri olmalıydı. Öyle olmalıydı. Eğer gerçekten Leydi Alleyne olsaydı, şu anda yemekte ya da ailenin geri kalanıyla birlikte salonda olurdu.

Onun sadece bir hizmetçi olduğunu fark etmek rahatlatıcıydı. Onu tekrar görme ihtimali azalmıştı. Bundan sonra ne zaman boş vakti olsa, Glandwr canavarıyla tekrar karşılaşabileceği kayalıklardan ve sahilden uzak duracağından şüphe duymuyordu.

Onu bir daha asla görmemeyi, o güzel yüze bakıp oradaki tiksintiyi görmemeyi umuyordu.

Korunmasız bir an için tüm bedeni ve ruhuyla ona doğru özlem duymuştu.

Kızın muhtemelen birkaç gece daha rüyalarına gireceğini kızgınlıkla düşündü.

Kulübeye girip kapıyı minnetle arkasından kapatırken, Bewcastle'ın tam olarak ne kadar kalmaya niyetli olduğunu bilseydi, uzun zamandır beklediği bir ikramı bekleyen bir çocuk gibi günleri saymaya başlayabilirdi, diye düşündü.

"Bir anda ortadan kayboldu," diye açıkladı Joshua. "Odasında değildi, çocuk odasında değildi ve kesinlikle ne salonda ne de yemek odasındaydı."

"Morgan'ın kocası Rosthorn Kontu Gervase, pastirmasını keserken, "Bizden ya da siz Bedwyn'lerden korktuğunu söyleyebilirim," dedi kıkırdayarak.

"Ama öyle olmasına gerek yok," dedi Eve, Leydi Aidan Bedwyn. "Biz gerçekten de sıradan insanlarız. Ama haklı olabilirsin, Gervase. Gözümün korktuğu bir zamanı hatırlıyorum."

"Ben de öyle," diye ekledi Judith, Leydi Rannulf hararetle.

"Ve şimdi de çocuk odasında kahvaltı mı ediyor?" Bewcastle Düşesi Christine yüzünü buruşturdu. "Bunun olmasına izin verdiğim için utanıyorum. Dün onu bulmak ve evimizde ağırlamak için çok daha fazla çaba göstermeliydim. İkimiz de öyle yapmalıydık, Wulfric. Hemen oraya gideceğim."

"Belki de," diye önerdi Lord Aidan Bedwyn, "önce kahvaltısını bitirmesi için ona zaman verilmeli, Christine. Sen en iyisisin."

Düşes, unutmamalısınız ki sizi görmek onun iştahını kaçırabilir."

Masanın etrafında toplananların çoğu bu sözü gülmeye değer bulmayı tercih etti. Dük, kadehinin sapını kavradı ve yarıya kadar gözüne kaldırdı, ancak düşesinin de alınmak şöyle dursun güldüğünü görünce kadehini tekrar indirdi.

"Freyja ve Joshua'nın dün konuklarımızdan birini kaybetmesi büyük bir ihmaldi," dedi. "Bayan Jewell'i bulmanı ve bu akşam bizimle yemeğe davet etmeni tavsiye ederim, Christine." Bir parmağını kaldırarak uşağa kahve fincanının yenilenmesi gerektiğini işaret etti.

"Ve Christine," dedi Lord Rannulf geniş bir sırıtışla, "Wulf'tan gelen bir davetin imparatorluk çağrısına eşdeğer olduğunu açıklamalısın. Zavallı kadının gerçekten de başka seçeneği olmadığını açıkça belirt."

Lord Alleyne, "Dün akşam yemek masasındaki boş sandalyelerden bahsetmişken," dedi, "Syd'e ne oldu? Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum ama henüz onu göremedim."

Düşes özür dileyerek, "Sanırım, Alleyne," dedi, "benden korkuyor olmalı."

Bu açıklama kahvaltı masasının etrafında toplananların bir kez daha neşelenmesine ve Dük'ün kaşlarını mağrur bir şekilde kaldırmasına neden oldu.

Düşes, "Biz geldiğimizde çok düzgün davrandı," diye açıkladı. "Terasta bizi karşılamak için bekliyordu. Ama o zamandan beri onu görmedim ve dün gece, akşam yemeğinden çok sonra, gelmediği için bir özür gönderdi. Anlaşılan eve yeni gelmiş ve davetiyemizi bulmuş."

Alleyne, "Duyduğum kadarıyla bir fedai," dedi.

"Sanırım," diye yorumladı Rachel, Leydi Alleyne, "insanın tek bir kolu varken, o da sol koluysa, dışarıda yemek yemek dünyanın en rahat şeyi olmaz."

"Eğer gelmeme nedeni buysa," dedi Freyja kaşlarını çatarak, "o zaman iyi bir konuşmaya ihtiyacı var. Syd aramızda her zaman sessiz biriydi ama asla korkak biri olmadı."

Aidan kuru bir sesle, "Yaralarını nasıl aldığına şahit olarak," dedi.

"Sağlığına kavuştuktan sonra yeniden ata binmeyi öğrenmesini izlediğimi hatırlıyorum," dedi Rannulf. "Alvesley'de bulunduğum sabah otuz kez ata binmiş ve güvenli bir yer bulana kadar yirmi dokuz kez attan düşmüş olmalı. Ama ne bir seyisin ne de benim ona on adım yaklaşmamıza izin vermezdi. Ve bu sadece ata binmeyi öğrenmek içindi."

"Ah, zavallı beyefendi," dedi Rachel. "Alleyne'in ata binmeyi öğrenmem için ısrar ettiği zamanki derslerimi hatırlıyorum, iki kolum vardı. Bitirene kadar vücudumdaki her kemiğin kırılacağına inanmıştım ama hiç düşmemiştim."

"Seni yakalamaktan çok keyif aldım, Rache," dedi kocası, kaşlarını ona doğru sallayarak.

"Sydnam'a onun yanında asla fakir deme, Rachel," diye öğüt verdi Freyja. "Bunu aklından bile geçirme."

"Wulfric," dedi düşes, masanın üzerinden hevesle ona doğru eğilerek, "bu sabah Bay Butler'la emlak işleri için görüşeceksin, değil mi? Onu tekrar yemeğe davet et. Kendisini gerçekten de bir

hizmetkârınız olsa bile. Bana bu görevi sadece hayatında faydalı bir şeyler yapması gerektiğini düşündüğü için kabul ettiğini söylemişsiniz."

Dük, "Dileğin her zamanki gibi benim için emirdir, aşkım," dedi.

"Davet edilecek. Daha doğrusu, eğer Rannulf'a inanılacak olursa, kendisine düklük çağrısı yapılacak."

Rannulf sırtarak, "Bu gece masamızda iki isteksiz konuğumuz olacak," dedi. "Belki de yan yana oturmalılar, Christine. Birbirleriyle dertleşebilirler."

Gervase teatral bir yüz ifadesiyle, "Kadınların aklına fikirler sokacaksın, Ralf," dedi. "Onlara yine çöpçatanlık yaptıracaksın."

Aidan inledi.

"Alleyne, "Yine de bunu son denediğimizde oldukça başarılı olduk," diye ekledi. Eğer başarılı olmasaydık, Christine şu anda bizimle aynı masada oturuyor olmazdı. Bewcastle Düşesi de olmazdı."

Düşes güldü.

Dük kahve fincanını bıraktı ve sorgu bardağını tekrar kaldırdı.

"Kafana aldığın darbe yüzünden birkaç ay hafızanı kaybetmiş olman, seni ara sıra hayal görmeye meyilli hale getirmiş gibi görünüyor, Alleyne," dedi. "Bewcastle Düşesi burada masada çünkü ona kur yaptım ve onu kazandım."

Ailesi yeni bir neşe patlaması yaşarken ve düşesi ona şefkatle gülümserken, kadehinden eşini masanın uzunluğu boyunca sert bir şekilde izledi.

Ayağa kalkarak, "Zavallı Bayan Jewell'in iştahını kaçırmak için şimdi gerçekten yukarı çıkmalıyım," dedi. "Ama umarım sadece bir an içindir. Çok haklısın Eve. Bizler gerçekten de sıradan insanlarız. Ve burada bizimle olmak için her türlü hakka sahip. Oğlunun babası Joshua'nın kuzeniydi."

"Bu gerçeği onun yanında dile getirmemen akıllıca olur, Christine," diye uyardı Joshua onu. "Albert hiçbir zaman onun en sevdiği kişi olmadı. Ya da bu konuda benim."

"Ve çok iyi bir nedenle," dedi Eve. "İzin verirsən ben de seninle geleceğim Christine. Freyja'nın Joshua ile nişanlandığı yıl Cornwall'a gittiğimizde Bayan Jewell ile tanışmıştım."

"Ben de öyle," dedi Morgan, sandalyesini dizleriyle geriye iterek. "Ondan hoşlandığımı hatırlıyorum. Ben de geleceğim."

"Zavallı kadın," diye gözlemledi Aidan. "Bahse girerim bütün bir ay boyunca çocuk odasında saklanmayı umuyordur."

Akşam yemeği için giyinmesine yardım etmek üzere bir hizmetçi geldiğinde, Anne onu biraz utanarak karşıladı, onunla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Daha önce hiç özel bir hizmetçiden hizmet almamıştı ve en güzel yeşil ipeğini çoktan giymişti.

"Saçını yapacağım anne, izin verirsən," diye teklif etti kız ve Anne itaatkâr bir şekilde tuvalet masasının önündeki tabureye oturdu

Ayna.

Pek de tatsız olmayan bir gün geçirmişti, dışarıda çiseleyen bir yağmur olduğu için tamamını içeride geçirmişti. Çocuklar için oyunlar düzenlenmesine yardım etmişti, gerçi bunu yapan tek kişi kendisi değildi. Gün boyunca dükün kendisi hariç Bedwyn ailesinin çoğu üyesiyle tanışmıştı. Hepsinin çocukları vardı ve çoğu günün bir noktasında kreşe gelmiş ve oyun oynamak ya da oynanmak için kalmışlardı.

Onlardan olabildiğince uzak durmasına rağmen hepsi ona nezaketle davranmıştı.

Ama bu akşam aileyle birlikte yemeğe çıkmaktan kaçınamamıştı. Düşes kişisel bir davetiye göndermişti ve bunu reddetmek gerçekten de imkânsızdı.

"Çok güzel saçların var anne," dedi hizmetçi kız tüm tokaları çıkardıktan sonra saçlarını tararken.

Saçları bal rengindeydi, kalındı ve aşağıdayken hafif dalgalıydı. Henry Arnold bir keresinde ona - pek de orijinal olmayan bir şekilde - hayranlıkla ve gözlerinde daha fazla parlayan bir şeyle "taçlandırın ihtişamı" demişti. Daha sonra bir başkası da parmaklarını saçlarında dolaştırırken aynı şeyi söylemişti... Hamile olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladığı gün saçlarının büyük bir kısmını küçük bir nakış makasıyla kesmişti. O zamandan beri ara sıra uçlarını düzeltmek dışında kesilmemişti.

Saçları her zamanki düzgün, ilkel düğümünden ayrıldığında farklı görünüyordu. Bunu biliyordu ve genellikle saçlarını tararken ve toplarken ayna kullanmaktan kaçınırdı. Saçları açıkken şehvetli görünüyordu. Doğru kelime bu muydu? Muhtemelen öyle olduğunu düşündü, ama nefret ettiği bir kelimeydi bu. Parıldayan sarı saçlarından, geniş ve oval yüzünden nefret ediyordu.

Mavi gözleri, düz burnu, yüksek elmacık kemikleri ve yumuşak, cömert dudakları. Dolgun göğüslerinden, küçük belinden, biçimli kalçalarından, uzun, ince bacaklarından nefret ediyordu.

Bir zamanlar güzel olarak anılmayı severdi ve sık sık böyle anılırdı. Ama güzelliği onun için bir lanete dönüşmüştü.

"İşte anne," dedi kız sonunda, Anne'in saçlarını harika bir sanat eseri gibi kıvrıp, büküp, örüp, dalgalandırdıktan sonra aynada yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için geri çekildi. "Bir lordu cezbedecek kadar güzelsin. Ne yazık ki buradaki evdekilerin hepsiyle konuşuluyor. Ama Bay Butler var ve kendisi sadece bir bay olsa bile bir lordun oğlu."

"Eğer Bay Butler bu akşam beni görür görmez tutkuyla aşık olursa," dedi Anne, "ve gece bitmeden bana elini, kalbini ve servetini teklif ederse, o zaman sana teşekkür etmem gerekecek, Glenys."

İkisi de güldü.

"Peki Bay Butler kim?" Anne sordu.

Glenys, "O buranın kâhyası," dedi. "O... Neyse, boş ver. Ama bu akşam burada olacağından bile emin değilim. Bütün bu işi boşuna yapmış olabilirim." Yüksek sesle iç çekti. "Ama önemli değil. Başka bir zaman tekrar yapabilirim. Bayan Parry'nin dediğine göre, başka akşamlar da dışarıdan ziyaretçiler gelebilirmiş. Dük geldiğinde her zaman olur. Belki bu sefer düşes ve diğerleri de burada olduğu için partiler bile olur. Eğer bir parti olursa saçınıza çok özel bir şey yapacağım."

"Peki bu özel değil mi?" Anne tedirginliğini gizlemek için gülerek saçını işaret ederek sordu. Bu şekilde giyindiğinde

yüz hatlarını ve boynunun uzun kavisini vurguluyordu.

Glenys alaycı bir tavırla, "Bekle ve gör," dedi. "Artık aşağı insen iyi olur anne. Gerekenden biraz uzun sürdü. Geç kalırsan Bayan Parry bana çok kızar ve bir daha buraya gelmeme izin vermez."

Anne merdivenlerden salona inerken kendini çok dikkat çekici hissetti, gerçi diğer hanımların giydiği süslü püslü kıyafetlere kıyasla yine de oldukça sade görüneceğini tahmin ediyordu. Ayrıca yürürken bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etmek konusunda da kendini çok isteksiz hissediyordu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Belki bu akşamdan sonra gölgeler arasında kaybolabilirdi.

Açık kapıya vardığında endişeyle Joshua'yı aradı ama ona doğru aceleyle gelen düşesin ta kendisiydi.

Bewcastle Düşesi bir sürpriz olmuştu. Koyu renk, kısa, kıvrıkcık saçları vardı ve son derece güzeldi, ama Anne güzelliğinin herhangi bir fiziksel özellikten çok parlak canlılığından kaynaklandığına karar vermişti. Sık sık gülümsüyor, gözlerinde sürekli bir ışıltı varmış gibi görünüyordu ve tavırlarında ya da duruşunda rütbesinin yüksekliğini belli eden hiçbir şey yoktu. Çocuk odasında çok seviliyordu.

Anne'in birkaç yıl önce Cornwall'da tanıştığı Leydi Aidan ve Leydi Rosthorn ile kahvaltıdan hemen sonra oraya vardıklarında, Anne'i evinde hissettirmek için elinden geleni yapmış, onu reveransından kaldırmış, bir kolunu onunkine dolamış ve onu küçük bebeğinin beşiğinde uyuduğu karanlık odaya götürmüştü, iki küçük eli iki yanında yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

Sanki uyanır uyanmaz onları sallamaya niyetliymiş gibi. Hatta bir şekilde, köy okulunda öğretmenlik yaparak gelirine gelir katmak zorunda kalan bir taşra beyefendisinin kızı olduğu ve dükle gerçekten katılmak istemediği bir ev partisinde tanıştığında kendisinin de aynı okulda yarı zamanlı öğretmenlik yaptığı gerçeğini konuşmaya dahil etmişti.

"Kendilerini üstün gören yabancılarla çevrili bir taşra malikânesine tıkılıp kalmak ve orada değil de dünyanın başka bir yerinde olmayı dilemek iğrenç bir şey olabilir," diye eklemişti Bayan Jewell, sanki gerçekten önemli bir şey söylemiyormuş gibi. İlk başta her şeyden uzak durmaya çalıştım, gölgeli bir köşeden hicivli bir şekilde gözlemledim. Ama Wulfric beni orada buldu ve beni kışkırttı, iğrenç adam ve ben de kendime olan saygımı korumak için o köşeden çıktım." Hafifçe güldü.

Anne, Wulfric'in Bewcastle Dükü olduğunu anladı.

Ve o da fark etmişti ki, kendine olan saygısını korumak için kendi gölgeli köşesi olan çocuk odasından çıkmaya zorlanmıştı.

Ama düşes, diye düşündü, hiç gayrimeşru bir çocuk doğurmamıştı.

Düşes kolunu tekrar Anne'in koluna doladı.

"Herkes takdim edildiğinizden emin olacağım, Bayan Jewell," dedi. "Ve işte ilk olarak Wulfric."

Odadaki herkes yabancı olsaydı bile, Anne kendisine doğru gelen adamın kim olduğunu hemen anlayacağından emindi. Uzun boylu, esmer ve

son derece yakışıklıydı, aynı zamanda tam bir aristokrattı - sessiz ve ağırbaşlı, güçlü bir duruşu vardı. Ve işte buradaydı, eski bir valeydi, evlenmemiş bir anneydi, onun evinde davetsiz bir misafirdi ve onun masasında yemek yemek üzereydi.

Düşesin kolu kendi koluna dolanmış olmasaydı, dönüp kaçacağına inanıyordu.

Belki de değildir. Biraz gururu vardı.

Düşes, "Wulfric," dedi, "sonunda Bayan Jewell geldi. Bu benim kocam, Bewcastle Dükü, Bayan Jewell."

Anne reverans yaptı. Az sonra dış karanlığa sürgün edileceğini tahmin ediyordu.

"Ekselansları," diye mırıldandı.

Adam başını ona doğru eğdi ve kadın, adamın uzun parmaklarının mücevherli bir sınav bardağının sapına yaklaştığını fark etti ama bardağı kaldırmadı. Bu nedense korkutucu bir hareketti.

"Bayan Jewell," dedi. "Ekselansları ve ben dün sizi Glandwr'da şahsen karşılayamadığımız için çok üzgünüz. Belki de bizi affedecek kadar iyi niyetlisinizdir. Umarım siz ve oğlunuz rahat etmişsinizdir ve burada kalmaktan keyif alacaksınız."

Bunlar zarif sözlerdi ama garip gümüş gözleri gülümseliyordu.

"Bütün gün çocuk odasında meşguldü Wulfric, kavgaları ayırıyor ve oyunlar düzenliyordu," dedi düşes, sanki ölümlülerin en sıcakkanlısıymış gibi ona parlak bir şekilde gülümseyerek.

"Ben hiç yara bere görmüyorum hanımefendi," dedi lütufkârı belki de en ufak bir mizah parıltısıyla. "Ama belki de yeğenlerimiz ve yeğenlerimiz yarın daha kötüsü için bugün sadece ısınıyorlardı. Ve belki de oğlumuzun henüz beşikte bir bebek olması sağlığını için daha iyidir. Önümüzdeki yıllarda Bedwyn'in kötü şöhretini canlı tutacağına dair büyük umutlarımız var."

Düşes güldü.

Ve evet, diye karar verdi Anne, adamın sözlerinde kesinlikle mizah vardı. Ve onun konumundaki pek çok erkeğin yapacağı gibi çocuğuna oğlum yerine oğlumuz diye hitap etmesi de hoşuna gitmişti.

Sonra düşes tarafından henüz tanışmadığı kişilerle tanışmaya götürüldü - Leydi Aidan'ın yaşlı Galli teyzesi Bayan Pritchard; kreşi ziyaret eden ama David'in odasında onunla ve bazı büyük çocuklarla kelime oyunları oynarken gelen Lord ve Leydi Rannulf Bedwyn ile Rosthorn Kontu; Leydi Alleyne'in amcası Baron Weston; düşesin annesi ve büyük kız kardeşi Mrs. ve Bayan Thompson, Düşes'in annesi ve en büyük kız kardeşi; ve ortanca kız kardeşi ve eniştesi, Alexander'ın anne ve babası Rahip ve Bayan Lofters.

Anne yüzleri ve isimleri ezberlemeye çalıştı, ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunları kullanacak durumda olmamayı umuyordu.

"Ah," dedi düşes, kolu hâlâ Anne'in kolundaydı, "ve işte sonunda Bay Butler geliyor."

Kâhyanın, onun özenle hazırlanmış saç modeline şiddetle aşık olması ve gece bitmeden ona evlenme teklif etmesi gerekiyordu, diye düşündü Anne dönüp

kapıya doğru baktı ve odasından ayrıldığından beri hissettiği ilk eğlence titreşimini hissetti.

Bir an için orada duran adamın olağanüstü yakışıklılığına ve erkeksi fiziğine tekrar kapıldı, bu kez batıya bakan pencerelerden süzülen erken akşam güneşinde tamamen görülebiliyordu. Ve yine gözlerini adamın sol profiline dikti.

Ama tanıdıklarının sarsıntısıyla nefesi kesilse de, uzun boylu, esmer ve yakışıklı Lord Alleyne ile daha da uzun boylu, sarışın ve yakışıklı Lord Rannulf ona yaklaşp sırtına vurarak içtenlikle selamlayınca gözden kayboldu.

"Syd, eski dostum," dediğini duydu Lord Rannulf, "hangi cehennemde saklanıyordun? Ama Wulf bu sabah senin içine Tanrı korkusu saldı, değil mi?"

Demek yabancı değilmiş, diye düşündü Anne. Kaderinde onunla tekrar karşılaşmak vardı. O Bay Butler'dı, Glandwr'ın kâhyası.

Hafifçe midesinin bulandığını hissetti. Alt kattaki salona inerken sahip olduğu azıcık iştahı da kaçmıştı.

Dün akşam o kadar kötü davranmamış olmayı ya da daha sonra özür dilemek için onu bulabilmeyi ne kadar isterdi.

Ve bu her şeyin ötesinde.

Eğer o görmeden odasına geri dönebilseydi, bunu yapardı. Ama adam neredeyse kapının girişinde duruyordu. Ayrıca düşesin bir kolu hâlâ onunkine bağlıydı. Ve ayrıca, yine düşese karşı

Dün akşam acımasızca ve hatta zalimce. Şimdi telafi etmek için bir şansı vardı -belki de!

Yine de bugün tekrar karşılaşmak isteyeceği en son kişi kesinlikle o olurdu.

Sydnam çiseleyen yağmura rağmen ana eve kadar yürümüştü. Ön kapıdan içeri girip ıslak pelerinini ve şapkasını uşağa teslim ettikten sonra merdivenleri tırmanarak salona geçerken, sıcacık kulübesinde olmayı milyonlarca kez tercih ederdi, diye düşündü. Ama Bewcastle daveti bu sabah bizzat yapmıştı ve Bewcastle davet ettiğinde gerçekten de buyurgan oluyordu - özellikle de karısının adını andığında, diye anladı Sydnam.

"Dün akşam yemeğe gelmediğiniz için düşes hayal kırıklığına uğradı," demişti Glandwr'dayken her zaman iş yaptığı kütüphanedeki masanın üzerinden emlak kitaplarından birini kendisine doğru çekerken. "Ekselanslarını hayal kırıklığına uğratmaktan hiç hoşlanmam Sydnam, ama dün akşam davetiyeni yemek saatinden çok sonraya kadar almadığın için bu kaçınılmazdı. Bu akşam böyle bir sorun olmayacak."

Bewcastle bir yalan duyduğunda bunu anlamıştı elbette. Düpedüz bir yalan olduğundan değil. Sydnam aslında dışarı çıkmadan önce davetiyeyi okumamıştı ama onu görmüş, ne olduğunu tahmin etmiş ve çok geç olana kadar kasıtlı olarak açmaktan kaçınmıştı.

Bewcastle sanki dinlemiyormuş gibi sayfaları çevirirken, "Bu akşam lütfedip kendisinden bizzat özür dileyeceğim," demişti.

Ve işte yemekten önce mütevazı bir pasta yiyecekti. Tüm Bedwyn'lerin ve eşlerinin tek gözlerinin üzerinde bir bantla ve sağ kolları arkadan bağlı olarak masaya oturmaya zorlandıklarını zihninde canlandırarak kendini acımasızca eğlendirdi. Ama düşüncelerinde bile kötü niyetli olmamalıydı. Davet nazik bir davetti. Ve bir insan olarak, insan doğasının eğilimli olduğu tüm aykırılıklarla birlikte, bir ay boyunca burada olsalar ve bir kez bile kendilerine katılması için bir davette bulunmasalar, incineceğini ve kırılacağını varsaydı.

Bu itiraf karşısında alaycı bir şekilde sırttı.

Salonun kapısına yaklaşırken, biraz geç kalmış olmalı, diye düşündü. Ya da geç kalmadıysa -ki kalmadığını biliyordu- yine de en son gelmişti. İhtiyacı olan tek şey görkemli bir girişti. Ama daha kapıda durmuş Bewcastle'ı ya da düşesi ararken, Rannulf ve Alleyne iki yanından ona doğru yaklaştılar ve birden bu çilenin o kadar da kötü olmayacağını hissetti. Buradaki insanların çoğu eski dostlarıydı ve diğerlerinin hiçbiri ona kötü niyet beslemiyordu. Ne de olsa her gün her an gözlerinin önünde olması gereken bir misafir değildi. Ve çocuklardan hiçbiri burada olmayacaktı.

Rannulf'un sorusuna cevap olarak, "Sahilde bir mağaranın içinde saklanıyordum," dedi, "eğer oraya gelip baksaydın kendin de keşfedebilirdin, Ralf. Ama biraz yağmur seni içeride tuttu, değil mi? Yoksa seni caydıran dik uçurum yolu muydu?"

Alleyne bir elini sağ omzuna koydu, bu hareket onu Sydnam'a sevdirmişti çünkü çoğu insan mümkün olduğunca onun sağ tarafından kaçınırdı.

"Nasılsın Syd?" diye sordu. "Seni son gördüğümde bu yana tam bir asır geçti. Evden bir yığın mesaj getirdik, bazıları Lauren'dan, annenden bir düzine ya da daha fazla, Kit'ten bir ya da iki, babandan bir tane - ama hayatım boyunca tek bir tanesini bile hatırlayamıyorum. Ya sen, Ralf?"

Ralf sırtarak, "Nemli havada sıcak yün giymekle ilgili bir şey, bahse girmiştik," dedi. "Tabii ki hatırlamıyorum. Ama hanımlar hatırlayacaktır. Gelip tanımadığın insanlarla tanışsan iyi olur, Syd. Ah, işte Christine geliyor. Müthiş düşesimizle tanıştın mı?"

Düşes ona sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Öyle," dedi. "Bu akşam gelebildiğinize çok sevindim, Bay Butler."

Kadın ona sol elini uzattı ve o da elinin üzerine eğildi.

"Dün akşam için alçakgönüllülükle özür dilemeliyim, Majesteleri," dedi. Evde değildim ve davetinizi çok geç olana kadar okumadım."

Ani duraksamaya, düşesin sağ elini kolunun arasından geçirdiği kadına attığı bakış neden olmuştu.

Onu hemen tanıdı.

Bir konuda kesinlikle yanılmadığını düşündü. Sıcak bal rengindeki saçları, uzun kirpiklerinin buğulandırdığı mavi gözleri ve düzgün, mükemmel yüz hatlarıyla nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Ve artık pelerin giymediğine göre, yüzünün hakkını verecek bir vücuda sahip olduğu da aşikârdı.

Demek ilk tahmini doğruymuş, diye düşündü. Kız Bedwyn eşlerinden biri.

Tuhaf, oldukça mantıksız bir acı hissetti.

Düşes, "Özür dilemenize gerek yok," diyerek onu temin etti. "Sizi Freyja ve Joshua'nın özel bir dostu olan Bayan Jewell ile tanıştıracam mıyım? Bay Butler, Wulfric'in Glandwr'daki kâhyasıdır," diye leydinin yararına açıkladı.

Sydnam eğildi ve o da reverans yaptı. Bayan Jewell. Adı ona çok yakışıyordu. Ve eşlerden biri değildi. Ama ona karşı hiçbir nezaket hissetmiyordu.

Birden dün gece onu rüyasında gördüğünü hatırladı. O yolda durmuş onu bekliyordu ve o da sağ elinin parmak uçlarıyla yanağına dokunabilecek kadar yaklaşmıştı. Ve her iki eliyle de onun güzel mavi gözlerinin içine bakmıştı. Ondan kendisini çimdiklememesini rica etmişti, çünkü uyanmamak çok önemliydi ve o da ona gecikmeden uyanmaları gerektiğini, böylece uçurumdan düşen kolunu gelgit gelip onu sürüklemeyen önce arayabileceklerini söylemişti. Bu, bazen insanın gerçekle hayal arasında gidip geldiği, rüya gördüğü ama rüya gördüğünü bildiği o garip, tuhaf rüyalardan biriydi.

"Bayan Jewell," dedi şimdi.

"Bay Butler," diye mırıldandı karşılığında.

Düşes, Bayan Jewell'in refakati olmadan onu odada gezdirdi ve tanımadığı insanlarla tanıştırdı.

Vücudunun sağ tarafını gözlerden uzak tutmaya çalışma aşamasını çoktan geçmiş olmasına rağmen, yabancılarla tanışmaktan hâlâ hoşlanmıyordu. Çirkinliğini kabullenmek zor olmuştu. Başkalarının gözlerinde hayranlıktan başka bir şey görmemeye, hatta bazı kadınların gözlerinde hayranlık görmeye alışmıştı.

Gerçi bu sonuncusundan pek de faydalanmamıştı. Her şey değiştiğinde henüz çok gençti. Ve yakışıklılığı konusunda hiçbir zaman kibirli olmamıştı. Sonsuza dek yok olana kadar onları hafife almıştı.

Kısa bir süre sonra kolunda düşesin kız kardeşi Bayan Eleanor Thompson'la yemek salonuna doğru ilerlerken, buradaki herkesin onun hakkında önceden bilgi sahibi olduğunu fark etti. Hiçbiri açıkça irkilmemişti.

Ama Bayan Jewell bunu bilmiyordu. Dün gece sanki şeytanın ta kendisiymiş gibi ondan kaçmıştı. Bunu yapmanın biraz çocukça olduğunu kabul etse de, kendini onun inanılmaz güzelliğine kızarken buldu. Bazı insanların hayatta kolay bir yolu vardı.

Başını çevirdiğinde Morgan'ın kör tarafında oturduğunu gördü ve Bayan Thompson'la olduğu gibi onunla da sohbet etmeye koyuldu. En azından, diye düşündü, buradaki mutfak personeli onu tanıyordu ve önüne tek elle, tercihen bir çatalın kenarıyla kesilemeyecek bir şey koymamaları gerektiğini anlıyorlardı.

Bayan Jewell'ın yanındaki Baron Weston'a içtenlikle gülümsediğini ve yüzünde cevap niteliğinde bir gülümsemeye neden olan bir şeyler söylediğini görebiliyordu. Onu büyülüyor, köleleştiriyordu.

Hayır, ondan hoşlanmayacağına karar verdi. Ya da ona kızmayacaktı. Ya da diğer tarafındaki Weston veya Alleyne'i kıskanmayacaktı.

Yüce Tanrım, normalde küçük kıskançlıklara meyilli bir adam değildi.

Ya da kin. Ya da kızgınlık.

Sol eliyle çorba kaşığını aldı ve ilk yemeğe başladı.

Gece Anne'in beklediğinden biraz daha az çileli geçti. Konukların hepsi aristokrat ya da aristokrat çocuğu değildi.

Anne'in yemek masasında yanında oturduğu Bayan Pritchard bir zamanlar hayatını Galler'deki bir kömür madeninde kazanmıştı ve yeğeni Leydi Aidan Bedwyn'in bir hanımefendi olarak yetişmesinin tek nedeni, babasının kömürden servet kazanması ve daha sonra satın aldığı bir İngiliz malikanesinde bir beyefendi olarak yaşamaya başlamasıydı. Anne'in daha sonra salonda keşfettiği Leydi Rannulf Bedwyn ise taşralı bir din adamının kızıydı ve Londralı bir aktrisin torunuydu. Düşesin kendisi de sabahleyin rahatlıkla itiraf ettiği gibi alt tabakadan biriydi. Kayınbiraderi küçük bir taşra kilisesinde din adamıydı. Annesi ve kız kardeşi de aynı mahalledeki bir kulübede birlikte yaşıyorlardı.

Yine de hepsi buradaydı, Bedwynler tarafından sanki hepsi en mavi kana sahip olarak doğmuşlar gibi kabul edilmişlerdi.

Elbette Glandwr'da kimsenin gayrimeşru bir çocuğu olmadığı doğruydu ama kimse Anne'e bir parya gibi ya da bu toplulukta işi yokmuş gibi davranmıyordu. Gerçekten de Leydi Aidan ona özellikle

Anne ona oğlunun Bayan Martin'in okulunda hem öğretmenler hem de kızlar tarafından nasıl şımartıldığını anlattığında güldü.

"Yine de onun iyiliği için biraz daha büyüdüğünde onu bir erkek okuluna göndermeliyim," dedi Anne. "Bu onun için olmasa da benim için zor olacak."

"Öyle olacak," diye kabul etti Leydi Aidan. "Davy'yi gelecek yıl on iki yaşına geldiğinde okula göndereceğiz ve ben şimdiden kendimi yoksun hissediyorum."

Karşılıklı gülümsediler, sadece iki endişeli anne birbirleriyle dertleşiyordu.

Beyler hanımlara katılırken Bayan Pritchard müzikal Gal aksaniyla yumuşak bir sesle, "Şu zavallı adam," dedi. "İşçi sınıfından olmaması iyi bir şey. Savaşlar bittikten sonra asla iş bulamazdı. Birçok asker gibi o da dilenci olur ve açlıktan ölürdü."

"Bundan o kadar emin değilim Mari Teyze," dedi Leydi Aidan. "Sakin tavırlarına rağmen içinde çelikten bir damar var. Her türlü zorluğun, hatta yoksulluğun bile üstesinden geleceğine inanıyorum."

Anne, bütün akşam hakkında korkunç bir suçluluk hissettiği ve bu yüzden bakmaktan bile kaçındığı Bay Butler'dan söz ettiklerini fark etti - neredeyse her an onun farkında olmasına rağmen.

"Ona ne oldu?" diye sordu.

"Savaş," dedi Leydi Aidan. "Kardeşi Vikont Ravensberg'in peşinden, kendisi hariç herkesin isteğine rağmen Yarımada'ya gitti. Kardeşi onu kısa bir süre sonra eve getirdi."

ölüsü dirisinden fazlaydı. Ama iyileşti ve sonunda Wulfric'e hizmetlerini sundu ve buraya geldi. Tüm bunlar, o sırada Yarımada'da süvari albayı olan ve eve hiç dönmeyen kardeşimin amiri olan Aidan'la tanışmamdan önce oldu. Sonunda savaşlar bittiği için ne kadar mutluyum."

Bir süre sonra Anne, Bay Butler'ın odanın uzak bir köşesinde tek başına oturduğunu fark etti; tüm gruplar iskambil masalarının kurulmasıyla yeniden düzenlenmişti. Kendisi de Bayan Thompson ve Rosthorn Kontu ve Kontesi'yle birlikteydi ve hepsi de masalarda yer almayı reddetmişti. Ama Anne cesaretini kaybetmeden önce ayağa kalktı ve özür diledi. Bütün gecenin Bay Butler'la konuşmadan geçmesine izin veremezdi, gerçi onun kendisiyle konuşmak isteyeceğinden de şüpheliydi.

Onun yaklaştığını görünce sertçe başını kaldırdı ve sonra ayağa kalktı.

"Bayan Jewell," dedi.

Adamın tavırları ve sesindeki bir şey, aslında yalnız kalmayı tercih ettiğini, ondan hoşlanmadığını söylüyordu ama bunun için onu suçlayamazdı, değil mi?

Adamın yüzüne baktı ve odağını bilinçli olarak her iki tarafa da bakacak şekilde ayarladı. Sağ gözünün üzerinde ya da belki de sağ gözünün olduğu yerde siyah bir yama vardı. Yüzünün geri kalan kısmı kaşından çenesine ve boynuna kadar morumsu yanık izleriyle kaplıydı. Boşta kalan sağ kolunu gece ceketinin yan tarafına tutturmuştu.

Adamın kendisinden yarım baş daha uzun olduğunu fark etti ve geniş göğsü ve omuzları konusunda yanılmamıştı. Engelleri içinde debelenen bir adam olmadığı açıktı.

"Dün gece geri döndüm," dedi, "kaçtıktan birkaç dakika sonra. Ama sen gitmiştin."

Birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim," dedi aniden. Böyle bir niyetim yoktu."

Nazik sözler, nazikçe söylenmiş. Yine de onun kendisinden hoşlanmadığını, kendisiyle konuşmaya isteksiz olduğunu hissedebiliyordu.

"Hayır, yanlış anladınız," dedi. "Özür dilerim. Bunu söylemek için geri döndüm. Gerçekten üzgünüm. Özür dilerim."

Başka ne söyleyebilirdi ki? Davranışına bir açıklama getirmeye çalışarak işleri daha da kötüleştirebilirdi.

Yine aralarında rahatsız edecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Neredeyse arkasını dönüp uzaklaşacaktı. Söylemek zorunda hissettiği şeyi söylemişti. Başka bir şey yoktu.

"Geri dönmek cesaret isteyen bir şeydi," dedi. "Hava kararıyordu ve uçurumun tepesi geceleri yalnız ve tehlikeli bir yerdir. Ve ben sizin için bir yabancıydım. Çoktan eve gitmiş olmama rağmen geri döndüğünüz için teşekkür ederim."

Sanırım affedilmişti. Adamın ondan hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu ama bunun pek de önemi yoktu. Gülümseyip başını salladı ve yine arkasını dönüp gidecekti.

"Oturur musunuz, Bayan Jewell?" Oturmakta olduğu sandalyeye yakın bir sandalyeyi işaret etti.

Çok uzun süre tereddüt etmişti, diye düşündü ve nezaketen karşılaşmalarını uzatmayı teklif etmek zorunda kalmıştı. Başka bir yere gitmeyi tercih ederdi. Ona yakın olmaktan hoşlanmıyordu. İtiraf etmekten utandığı gibi, ona bakmak zorunda kalmaktan da hoşlanmıyordu.

Ve ona normal bir erkekmiş gibi bakmak, yüzünün sadece sol tarafına odaklanmamak, baktığını düşünmesin diye gözlerini kaçırmamak ne kadar zordu. Onu tanıyan bazı insanlar da ona bakmakta, ona normal bir kadınmış gibi davranmakta aynı derecede zorlanıyor muydu? Ama o böyle insanlar olduğunu çok iyi biliyordu.

Sandalyenin kenarına sırt üstü oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Vikont Ravensberg'in kardeşi misiniz, Bay Butler?" dedi kibarca, zihni ilginç sohbet konularının tüm olasılıklarına boş dönmüştü.

"Öyleyim," diye cevap verdi.

Konunun gidebileceği başka bir yer de yoktu. Vikont Ravensberg'in kim olduğunu bile bilmiyordu. Ama ona acımişti.

"Ve Hampshire'daki Alvesley Park'ın Redfield Kontu'nun oğlu," dedi ona. "Arazi, Bewcastle'ın ana merkezi olan Lindsey Hall'a bitişiktir. Kardeşlerim ve ben Bedwyn'lerle birlikte büyüdük. Hepsi cehennemlikti ama biz de öyleydik."

"Kardeşler mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"En büyükleri Jerome, çiftlik işçilerini ve ailelerini su basan evlerden kurtarıırken soğuk algınlığından öldü," dedi. "Geriye sadece Kit ve ben kaldık."

Yüzünün sağ tarafında çok fazla sinir hasarı olmalı, diye düşündü. Hareketsizdi ve konuşurken ağzı oldukça orantısızdı.

"Bir kardeşi kaybetmek zor olmalı," dedi. "Evet."

Genelde sohbet etmekte çok zorlanmazdı ama son bir iki dakikadır söylediği her şey aptalcaydı. Bu arada zihni, soramayacağını bildiği sorularla durmadan gevezelik ediyordu.

Yarımada'da ne oldu? Hangi savaşta oldu?

Bazen keşke ölseydim dediğiniz oldu

mu? Bazen hala bunu diliyor musunuz?

Bir zamanlar olağanüstü, inanılmaz derecede yakışıklı olmalıydı.

"Ne kadar aptalca bir şey söyledin," dedi. "Sanki hayır, hiç de zor değildi diye cevap verebilirmişsin gibi."

Koyu renk tek gözü, sanki keskin bir karşılık verecekmiş gibi bir an için sert ve kasvetli bir bakışla onunkiyle buluştu. Sonra parladı ve şaşırtıcı bir şekilde ikisi de güldü. Ağzının sol tarafı sağ tarafına göre daha yukarı kalkmış, orantısız bir sırtışıla merak uyandıracak kadar çekici bir hal almıştı.

"Bayan Jewell," dedi, "ikimizin de iyiliği için dün akşam hiç olmamış gibi davranmaya, bu akşam burada ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi davranmaya ne dersiniz?"

"Oh." Sandalyesinde biraz daha geriye yaslandı. "Bunu sevmeliyim."

Sol eli kalçasının üzerinde duruyordu. Uzun parmaklı bir ressamın eli olduğunu düşündü. Bu son noktada yanıldığını ya da adamın solak olduğunu umdu. Adamın yüzüne baktı.

"Bütün akşam kendimi korkunç derecede korkmuş hissediyordum," diye itiraf ettiğini duyunca şaşırdı.

"Öyle mi?" diye sordu ona. "Neden?"

Bunu söylememiş olmayı diledi. Ama adam onun cevabını bekliyordu.

"Joshua-Lord Hallmere-oyunayacak başka çocukları olsun diye oğlumu yaz için buraya getirmeyi teklif etti," diye açıkladı. "Ama o sadece dokuz yaşında ve ben ondan hiç ayrılmadım. Bu yüzden tereddüt ettiğimde, markiz beni de davet etti ve oğlumu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için kabul ettim. Ama bir misafir gibi muamele görmeyi beklemiyordum."

Adamın kısa sessizliğinden, az önce ona kendisiyle ilgili çok şey anlattığını anladı. Ve belki de şimdi ondan kaçma ya da açık bir tiksinti belirtisi gösterme sırası ondaydı.

"Bath'da bir kız okulunda öğretmenlik yapıyorum ve orada yaşıyorum," dedi. "Orayı çok seviyorum ve David de orada hep mutlu oldu. Ama artık yaşılanıyor. Sanırım Joshua ile gelmesine izin vermeliydim, David ona tapıyor."

"Çocukların başka çocuklara ihtiyacı var," dedi. "Ayrıca bir baba figürüne de ihtiyaçları vardır, özellikle de erkek çocuklarsa. Ama hepsinden önemlisi, Bayan Jewell, bir anneye ihtiyaçları vardır. Onunla buraya gelmekle doğru şeyi yaptığınızı söyleyebilirim."

"Ah." Onun sözlerinden beklenmedik bir rahatlık duydu. "Çok naziksiniz."

"Umarım," dedi, "Bewcastle gözünüzü korkutmamıştır. Ama eğer korkuttuysa, hemen hemen herkesin gözünü korkuttuğunu bilmek sizi teselli edebilir. Babası öleceğini anladığında vahşi bir çocukluktan aniden uzaklaştırıldı ve henüz on yedi ya da on sekiz yaşındayken miras aldığı düklüğün tüm büyük sorumluluklarını üstlenmek için dikkatle, hatta acımasızca eğitildi. Derslerini son derece iyi öğrenmişti, hatta bazılarına göre çok iyi. Ama duygusuz biri değil. Bana karşı son derece iyi davrandı."

"Onunla ilk kez bu akşam tanıştım," dedi Anne ona. "Çok nazikti ama itiraf etmeliyim ki korkudan yerin dibine girmeye hazırdım."

İkisi de tekrar güldü.

"Düşes son derece cana yakın," dedi.

"Baldızım Lauren'e göre," dedi ona, "bu bir aşk maçıydı. Geçen yılın sansasyonuydu. Hiç kimse Bewcastle'ın aşk evliliği yapacağını tahmin edemezdi. Ama belki de evlenmiştir."

Çay tepsisi getiriliyordu ve iki kart oyunu sona ermek üzereydi.

"Eve gitmem gerekiyor," dedi Bay Butler. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Jewell."

İki elini sandalyesinin kollarına koydu ve ayağa kalktı. Adamın alçak sandalyesinden biraz daha yavaş kalktığını fark etti ve aklına tek kolu ve tek gözü olmamasının, o çok kanıksadığı bedeninin doğal dengesini değiştirmiş olabileceği geldi. Bu değişime alışması ne kadar zaman almıştı? Hiç tamamen alışmış mıydı?

"Gidip Düşes'e teşekkürlerimi iletayım," dedi ve elini ona uzattı. "İyi geceler."

"İyi geceler, Bay Butler."

Kadın kendi elini uzattı ve adam elini bırakıp arkasını dönmeden önce sıktı.

Anne dudağını ısırarak zorunda kaldı. Elbette düşesin daha önce yaptığını hatırladığı gibi ona sol elini uzatmalıydı. Tokalaşmaları korkunç derecede garip olmuştu -sanki el ele tutuşup sallanıyorlarmış gibi. Neredeyse samimi hissettirmişti. Utanç verici bir şekilde.

Kendisine sıcak bir şekilde gülümseyen ve bir elini koluna koyan Bewcastle Düşesi'ni selamlarken, bir şeyler söylemek için ona doğru hafifçe eğildi. Lord Rannulf arkasından yaklaştı ve elini sağ omzuna vurdu. İki adam birlikte odadan çıktılar.

Nerede yaşıyordu? Anne merak

etti. Onu tekrar görecekti miydi?

Ama bunu yapsa da çok önemli değildi. Dün gece olanların garipliğini geride bırakmıştı. Bu konuda büyük ölçüde rahatlamıştı. Bir dahaki sefere onunla buluşmak daha kolay olacaktı.

Ancak bir uzvunu ve bir gözünü kaybetmiş olması ve görünüşünün bu kadar bozulmuş olması onun için ne kadar trajik.

Yalnız mıydı? Merak etti.

Arkadaşları var mıydı?

Dışlanmışlar genellikle hem yalnız hem de arkadaşsızdır. Aklına Cornish'in Lydmere köyünde, yerel toplumun sınırlarında yaşadığı yıllar geldi.

Sonunda Bath'daki okulda arkadaş bulduğu ve bu arkadaşlardan üçünün -Claudia'nın kendisi, Susanna ve Frances- ona kardeş kadar yakın olduğu için şükretmekten asla vazgeçmemiştir. Bu, o uzun ve zayıf yıllardan sonra beklediğinden ya da hak ettiğini düşündüğünden çok daha fazlaydı.

Bay Butler'ın yakın arkadaşları olduğunu umuyordu.

"Gel de çay iç Anne," dedi Joshua, aniden onun yanında belirerek. "Umarım burada kalmaktan keyif alıyordursun."

"Oh." Ona gülümsedi. "Evet, teşekkür ederim Joshua."

Ama hepsinden önemlisi, Bayan Jewell, bir anneye ihtiyaçları var. Onunla buraya gelmekle doğru şeyi yaptığınızı söyleyebilirim.

Bay Butler'ın söylediği sözleri hatırlamak onu ısıtmış ve rahatlatmıştı. Doğru olanı yapmıştı. David bütün gün diğer çocuklarla birlikte neşeli ve mutluydu. Ama akşam yemeği için giyinmeden önce ona iyi geceler demeye gittiğinde ona sarılmıştı.

"Teşekkür ederim anne," demişti, "beni buraya getirdiğin için. Geldiğimize çok memnunum."

Biz, ben değil.

David'i mutlu görmek için burada bir ay boyunca rahatsızlık ve utanç çekecekti - okulda hem personel hem de kızlar tarafından çok sevilmesine rağmen yakın arkadaşı yoktu.

Ve babam yok.

Sydnam ertesi günün büyük bölümünde meşguldü. Yapacak bir şeyler bulmak hiçbir zaman zor olmamıştı. Ama şimdi, her zamanki rutin işlerine ek olarak, Bewcastle'ın sabah çiftlik teftişine eşlik etmesi ve kiracı çiftliklerden birkaçını ziyaret etmesi gerekiyordu. D k, Galler'deki arazisinde çok az zaman geçiriyor olabilirdi ama Sydnam'ın kendisine gönderdiği her aylık raporu dikkatle incelediği için arazi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyordu. Ve ne zaman ziyaret etse, kitapları incelemek için çok az zaman harcıyor, ata binip arazide gezinerek, gözlem yaparak ve insanlarla konuşarak çok zaman geçiriyordu.

Ama Bewcastle artık aynı zamanda bir kocaydı ve düşes öğleden sonra herkes için sahilde bir piknik ayarladığı için öğlen eve döndüğünü öğrenmek Sydnam'ın ilgisini çekti. Eski Bewcastle böyle bir eğlenceye katılmayı hayal bile edemezdi.

Bewcastle Düşesi Sydnam'a çok sıradan biri gibi görünmüştü. Güzeldi ama güzel değildi, şık değildi ama çıktı, kibar ve cana yakındı ama aşırı kibar ya da otoriter değildi. Canlı ve kahkahalarla doluydu. Ve bir taşra öğretmeninin kızıydı. Aslına bakılırsa, bir kadının sahip olması gereken özelliklerin tam zıttıydı.

Wulfric'in kendisine bir gelin seçmesini bekliyordu; bu da Sydnam'ın, Wulfric'in onun üzerinde sahip olduğu tuhaf gücü merak etmesine neden oluyordu. Tanrım, geçen akşam Bewcastle'ın ona bir kez gülümsediğini bile fark etmişti.

Sydnam'ı yalnız hissettiriyordu. Kendisi de ondan hoşlandığından değil. Ama işten sonra eve gidebileceği, sahilde piknik yapmak gibi önemsiz görünen bir şey için bile iş gününü kısa kesebileceği birinin olması inanılmayacak kadar harika olmalı, diye düşündü. Gülümseyecek birinin olması harika bir şey olmalı.

Ve Bewcastle'ın kreşinde bir bebek vardı.

Bütün öğleden sonra sahilden, sahilin üstündeki uçurumdan ve sahile çıkan çimenliklerden uzak durdu. Ne de olsa ev partisinin bir üyesi değildi ve ayrıca çocuklardan hiçbirini korkutmak istemiyordu. Güney Galler kıyılarında sık sık yağmur yağarken güneşli ve sıcak bir günü kapalı bir yerde geçirmek istemediği için evdeki çiftlikle meşgul oldu.

Öğleden sonra kulübeye dönerken, ana evin önündeki çimenlikte gürültülü bir kriket oyununun devam ettiğini ve bu oyuna irili ufaklı çok sayıda insanın katıldığını gördü. Sahildeki piknik belli ki sona ermişti.

Oraya kendisi gitse daha güvenli olurdu.

Sahili severdi. Uçurum tepelerini de severdi ama bakış açısı farklıydı. Uçurumun tepesinden insan doğanın vahşiliğinin, potansiyel acımasızlığının, panoramik güzelliğinin farkındaydı; yukarıda kara, aşağıda deniz uzanıyor ve uzak bir ufka, ötesine yayılıyordu.

Cornwall kıyıları ve onun ötesinde Fransa kıyıları ve Atlantik Okyanusu uzanıyordu.

Ama kumsalda sadece önünde, arkasında ve her iki yanında büyük bir yay çizerek uzanan altın kumların, en temel haliyle toprağın, okyanusun gücüyle aşınmış toprağın farkındaydı. Ve orada da derinlerin enginliğinin ve gücünün, tüm yaşamın bu kökeninin büyük, temel gizeminin farkındaydı.

Sağ elinde tuttuğu boya fırçasını en güçlü şekilde hissedebildiği ve hiçbir zaman gerçek bir tuvale aktarılamayacak olan vizyonu görebildiği yer kumsaldı. Bazen hayalin yeterli olduğu yer kumsaldı.

Herkesin eve dönmediğini fark ettiğinde, kayalıkların tepesinden sahile doğru bir fay hattı boyunca uzanan dik ama oldukça geniş patikayı yaralamıştı. Birisi kalmıştı. Gelgitin henüz çekildiği parlak ıslak kumların üzerinde, suya paralel bir şekilde yürüyordu; bir eliyle eteğini tutarken diğer eliyle ayakkabılarını tutuyordu.

Yüksek sesle iç çekti ve neredeyse geri dönüyordu. Kendini mantıksız bir şekilde kırgın hissediyordu. Bu parkı ve bu sahili kendisininmiş gibi görmeye başladığını fark etti. Ama bunlar onun değildi. Bewcastle'ındı ve Bayan Jewell burada Bewcastle'ın misafiriydi.

Kumların üzerinde Bayan Jewell vardı.

Her ikisi için de yer vardı, diye düşündü. Kumsal yeterince genişti ve gelgit her geçen dakika kumsalı daha da büyütüyordu.

İnişine devam etti.

Bir oğlu vardı. Yine de o Bayan Jewell'dı. Bir kız okulunda öğretmenlik yapıyordu ve oğlu da onunla birlikteydi. Hallmere Markisi ve Freyja onu tanıyordu ve buraya davet etmişlerdi. Hayır, düzeltme-Hallmere oğlunu buraya getirmek istemişti ve sonra Freyja anneyi de davet etmişti.

Hallmere ile oğluna olan ilgisini açıklayacak herhangi bir bağlantıdan bahsetmediği için, ikisinden birinin onu burada istemesi ona garip gelmişti. Bewcastle'ın aile çevresine böyle bir davetsiz misafiri -evlenmemiş ve gayrimeşru bir oğlu olan bir kadını- kabul etmesi daha da garip görünüyordu. Ve kendisi de bir misafir olarak değil, muhtemelen bir hizmetçi olarak kabul edilmeyi bekliyordu. Her ne kadar ilgisini çekse de, kadının Glandwr'daki varlığının kendisini ilgilendirmediğinin farkındaydı.

Yine de Freyja'nın onu davet etmemiş olmasını diledi. Keşke burada, Glandwr'da olmasaydı. Dün akşam Freyja ondan özür dilediğinde hoş bir sürpriz olmuştu. Kısa sohbetleri sırasında onun arkadaşlığını cana yakın bulmuştu. Ama dün gece rüyasında yine onu görmüştü. Bu kez burnun üzerinde duran oydu ve patikada olan da oydu. Üzerinde, esintide biçimli vücuduna doğru uçuşan bol ve şeffaf bir şey vardı ve bal rengi uzun saçları başından geriye doğru savruluyordu. Ama adam bu kez ona yaklaşıp dokunmak için elini uzattığında, kadın birden dehşete kapılmış ve koşmaya başlamıştı - adam olmayan koluyla onu yakalamaya çalışırken uçurumun kenarından aşağıya doğru. Ama her nasılsa rüyasında düşen kendisi olmuştu. Uçurumun altındaki kayalıklara düşmeden hemen önce bir sarsıntıyla uyanmıştı.

Böyle aptalca rüyalar görmek istemiyordu. Olağan kâbuslarla yeterince sorunu vardı.

Patikanın dibine ulaştı, uçurumun dibindeki gevşek kayaların ve çakıl taşlarının üzerinden tırmandı ve sonra kumun üzerinde durup varlığından habersiz yürüyen Bayan Jewell'a baktı. Yüzünü rüzgâra doğru kaldırmış ve başını yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ettiriyordu. Bir elinde ayakkabılarıyla birlikte bonesini de tuttuğunu şimdi görebiliyordu.

Onu şimdi, sadece yirmi dört saat öncesinden farklı görebilmesi çok garipti. O zamanlar onu, hayatında hiçbir sıkıntı yaşamamış olması mümkün olmayan, bu yüzden de ne derin bir karaktere ne de merhamete sahip olması gereken, olağanüstü güzel bir kadın olarak görmüştü. O ilk akşam kendisinden kaçmış olması dışında hakkında hiçbir şey bilmediği için ondan hoşlanmamıştı.

Ama dün akşam ondan af dilemek için bile bile onu aramıştı. Sonra da çocuğundan ve Bewcastle'ın misafiri olarak hissettiği korkutulmuşluk duygusundan bahsetmişti. Güzelliğinin ona güvensizlik duygularına karşı bir bağışıklık kazandırmadığını fark etmişti. Ama o zaman bekâr annelerin hayatlarının kolay olmadığını düşündü. Büyük ihtimalle o da tıpkı kendisi gibi cehennemi yaşayıp geri dönmüştü; tek fark, onun cehennemi gözle görülebilirken, onunkinin görülemiyor olmasıydı.

Dönüp onun gittiği yönün tersine doğru yürümek niyetiyle hareket etti. Ama gözünün ucuna bir şey takılmış olmalı ki başını çevirip ona baktı ve sonra yürümeyi bıraktı.

Başka bir yöne gitmek kabalık olurdu. Ve elbette, onunla birlikte yürümek istemese de bunu gerçekten istemiyordu. Kumsal boyunca isteksizce ona doğru ilerledi.

Soluk mavi, yüksek belli bir elbise giymişti ve elbisenin eteklerini ayak bileklerinin üzerinde tutuyordu. Saçları dün akşam olduğundan daha sade bir şekilde toplanmıştı. Nedense daha güzel görünüyordu. Aslında oldukça güzel görünüyordu. Garip bir şekilde sanki burası onun için uygun bir ortammış, sanki buraya aitmiş gibi görünüyordu.

"Bay Butler," dedi Bay Butler'ı duyar duymaz. "Herkes bir süre önce eve geri döndü. Tüm bu gürültü ve kargaşadan sonra sessizliğin tadını çıkarmak için kaldım."

"O halde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

"Oh, buna gerek yok," dedi. "Sanırım sizi rahatsız ediyorum."

"Herkes piknikten keyif aldı mı?" diye sordu ona, kısa bir mesafe ötedeki ıslak kumun kenarında durarak.

"Sanırım öyle." Bir an için kasvetli göründü, ama sonra gülümsedi ve gözleri öyle bir neşeyle parladı ki, adamın gözleri birden kamaştı. "Düşes birkaç çocukla birlikte dalgalarla kürek çekmeye gitmiş ama bir şekilde dengesini kaybedip suya düşmüş. Dük de onu kurtarmak için Hessian botlarıyla suya atladı ve neredeyse onun kadar ıslandı. Diğer yetişkinler bunun büyük bir şaka olduğunu düşündü ve çocuklar neşeyle çığlık attı. Düşes de dişleri takırdasa da çaresizce gülüyordu. Her şey oldukça olağanüstüydü."

"Bu görülmeye değer bir şey olurdu," dedi. "Bewcastle çizmeleriyle denize giriyor. O da güldü mü?"

"Oh, hayır," dedi. "Yine de gözlerinde içten gelen bir kahkaha olması muhtemel bir parıltı vardı."

Birbirlerine neşeyle sırtttılar. Diğer tüm mükemmelliklerine ek olarak, bembeyaz, düzgün dişleri vardı.

"Eve geri dönmeliyim," dedi, gülümsemesi solmuştu, "ve seni burada huzur içinde bırakmalıyım."

İstediği kesinlikle buydu. Aramaya geldiği şey buydu. Buraya kesinlikle onu aramaya gelmemiştir. Ve yine de...

"Bir süre birlikte yürüyelim mi?" diye önerdi.

Birden, geçen akşam onda en çok hayranlık duyduğu şeyin ne olduğunu fark etti - ve bugün bunu tekrar yapıyordu. Doğrudan onun yüzüne bakıyordu. Çoğu insanın ya kendisine hiç bakmadığını ya da gözlerini sol kulağına veya sol omzuna odakladığını gözlemlemişti. Çoğu insanın yanında başını hafifçe yana çevirme dürtüsü hissederdi, böylece o kadar kötü bir şekilde itilmek zorunda kalmazlardı. Kız ilk başta ondan kaçmış olsa da bu dürtüyü hissetmemişti.

Ondan öğreniyor olabilir, diye düşündü -nasıl öğrenmesin ki- ama onunla olan ilişkilerinde alışılmadık bir nezaket sergiliyordu. Ona minnettardı.

"Evet." Bakışları çizmelerine kaydı ve tekrar gülümsedi. "Kuru kumun üzerine geleyim mi?"

Ama kasıtlı olarak ıslak kumlara doğru yürüdü ve onun yanına düştü.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Güneşin su üzerindeki ışıltısını izledi ve hafif esintiyi sol yanağında hissetti. Havanın tuzlu sıcaklığını içine çekti ve son zamanlarda onu giderek daha fazla etkileyen bir duyguya kapıldı: ev hissi. Buraya, bu özel köşeye gelmişti.

Beş yıl önce Galler'den ayrılmıştı çünkü Kit'in savaştan dönmesi ve Lauren'la evlenmesi Alvesley'de kalmasını imkânsız hale getirmişti; kendi hesabına dünyaya adım atamayacak kadar kırgın olduğu için ailesine tutunan küçük bir çocuktü. Buraya Bewcastle'ın kâhyası olarak gelmiş ve tüm enerjisini bu işi iki kollu bir adamın yapabileceğinden iki kat daha iyi yapmaya yoğunlaştırmıştı. Yine de kendini bir uzaylı gibi hissetmişti. Ve bir süredir dışlanmış biri gibi muamele görüyordu. İnsanların onunla birlikte olmayı, ona bakmayı zor bulduklarını biliyordu.

Ama sebat etmişti. Ve son bir ya da iki yıl içinde, kendisinin ötesinde bir gücün onu buraya, evine getirdiğini anlamaya başlamıştı. Belki de kader.

Tÿ Gwyn konusunu henüz Bewcastle'a açmamıştı. Ama açacaktı. Açmak zorundaydı. Burada kendi evine ihtiyacı vardı.

Yanındaki kadının farkında olması neredeyse hoş bir şeydi. Kadın onun yanında yürümeye zorlanmamıştı. Kolaylıkla hayır diyebilirdi.

"Kendini hiç yalnız hissettiğin oluyor mu?" diye sordu ona aniden. Sonra adam başını çevirip şaşkınlıkla ona bakarken, kadın da belirgin bir dehşetle ona baktı. "Çok üzgünüm. Bazen yüksek sesle düşünüyorum."

Sakat ve çirkin olduğu ve medeniyetin ücra bir köşesi olarak gördüğü bir yerde yaşadığı için mi? İlk tepkisi öfke oldu. Ne de olsa onun da diğerlerinden bir farkı yoktu. Neden belki de öyle olduğunu düşünmüştü?

"Öyle mi?" Soruyu ona geri fırlattı.

Gözlerini yine ondan kaçırdı. Adam onun elbisesinin eteklerini düşürdüğünü fark etti. Ayakkabılarını ve şapkasını iki eliyle arkasından tutuyordu.

"Bir kız okulunda yaşıyorum," dedi. "Neredeyse kendime ayıracak bir dakikam bile yok. Oğlum uyanık olduğu sürece her boş anımı dolduruyor. Öğretmenler arasında da çok sevdiğim arkadaşlarım var, özellikle de Bayan Martin ve yine okulda görev yapan Susanna Osbourne. Eskiden orada öğretmenlik yapan bir başka arkadaşım da sık sık yazışıyorum. O şimdi Edgecombe Kontesi. Nasıl yalnız kalabilirim ki?"

"Ama sen öyle misin?" diye sordu ona.

Birden onun öyle olduğunu, sorusunu hastalıklı bir meraktan değil, kendi yalnızlığından dolayı sorduğunu anladı. Belki de onda kendisine benzer bir ruh bulmuştu. Ve belki o da aynı şeyi onda fark etmişti. Onun yalnız olduğunu biliyordu, ne kadar inanılmaz görünse de. Bu kadar güzel bir kadın nasıl yalnız olabilirdi? Ama o evlenmemiş bir anneydi.

"Yalnızlığın ne olduğundan bile emin değilim" dedi. "Eğer kelimenin tam anlamıyla yalnızlık değilse, yalnızlıktan, kendinle baş başa kalmaktan korkmak mıdır? Ben böyle bir korku hissetmiyorum. Yalnız olmayı seviyorum."

"O zaman neden korkuyorsun?" diye sordu ona.

Ona kısa bir süre baktı ve gülümsedi, kelimeleri bulmadan önce bile kendi kendine konuşan kırılğan bir ifadeydi.

"Kendimi bir daha asla bulamayacağım," dedi bir iki dakikalık sessizlikten sonra, bu sırada belki de hiç cevap vermeyeceğini düşündü.

"Kendini mi kaybettin?" diye sordu usulca.

"Emin değilim," dedi. "Olabileceğim en iyi anne olmaya çalıştım. David'e bir şekilde hem anne hem de baba olmaya çalıştım. Eğer mutlu ve üretken bir ocuk olarak büyürse ben de mutlu olacağım. Ancak önce okula gitmek, sonra da kendi yetişkin hayatını yaşamak için kaçınılmaz olarak beni terk ettiğinde kendimle ilgili ne keşfedeceğim? On yedi ya da on sekiz yıl genişliğinde ve derinliğinde boş bir kara delik mi keşfedeceğim? Peki ben neden bahsediyorum? Bunları başka hiç kimseye söylemedim. Bunları düşünmek için kendime bile izin vermedim."

"Bazen," dedi, "sempatik bir yabancıya içini dökmek bir arkadaşa ya da akrabaya içini dökmekten daha kolaydır."

"Sen bu musun?" Kadın adama tekrar baktı ve adam yüzünün güneşi aldığını ve bir süre için modaya uygun olmayan bir şekilde bronzlaşacağını fark etti.

"Sempatik bir yabancı mı?" dedi. "Evet. İnsanların yalnızlıklarını kabul etmeden önce neredeyse her türlü ahlaksızlığı ya da kusuru kabul ettiklerini fark ettiniz mi? Sanki bu durumda utanılacak bir şey varmış gibi."

"Yalnızım," dedi hızlıca ve oldukça soluk soluğa. "Korkunç derecede yalnızım. Ve evet, bu utanç verici görünüyor. Ayrıca nankörlük gibi de görünüyor. Benim bir oğlum var."

"Diğer ocuklarla birlikte kendi hayatını kurmakla meşgul olan" dedi.

"Az önce korkunç bir şey oldu," dedi telaşla. "Bu yüzden burada yalnız yürüyordum. Herkes plajdan ayrılıyordu ve hiç düşünmeden David'in elini tutmak için elimi uzattım - bazen onun artık bir bebek olmadığını unutuyorum. 'Ah, anne!' dedi ve saçlarını karıştıran, elini omzuna koyan ve kendi oğlu omuzlarında olmasına rağmen onunla konuşan Joshua ile yürümeye başladı.

İkisi de zalim olmak istememişti -Joshua ne olduğunu bile görmemişti. İncinmiş hissetmem çok saçmaydı. Eve dönerken kendimi bağlayabileceğim başka çocuklar ve başka yetişkinler de vardı. Ama kendimi çok yalnız ve çok korkmuş hissediyordum. Oğlumun sevgisi için diğer çocuklarla ve ona ilgi göstermeye istekli erkeklerle nasıl rekabet edebilirdim? Ve neden isteyeyim ki? Onun için mutluyum. Ve kendi küçüklüğümden nefret ediyorum."

Ah, evet, diye düşündü Sydnam, onun hakkında çok yanılmıştı. Güzelliğinin, kendisi için biçilen ve oğlu büyüdükçe yavaş yavaş ve amansızca değişen hayatta hiçbir önemi yoktu. Kısa bir süre çocuğunun babası olan adamı merak etti. Ona ne olmuştu? Neden onunla evlenmemişti? Daha da önemlisi, belki de adam neden onunla evlenmemişti?

"Hiç kimse," dedi kararlı bir şekilde, "sizinle rekabet edemez ve edemeyecek, Bayan Jewell. Siz çocuğun annesisiniz. Sevgi, rahatlık, destek, güvenlik ve onay için size güveniyor. Ve bazı açılardan her zaman da öyle olacak. Ondan beklediğim şeyler konusunda hiç kimse kalbimde kendi annemin yerini tutamaz. Ama anne-oğul ilişkisi eşit bir ilişki değildir, değil mi? Siz nasıl sadece onunla yalnızsanız, o da sadece sizinle yalnızdır."

"Ama benim arkadaşlarım var," diye itiraz etti.

"Ben de öyle," dedi ona. "Beş yıldır buradayım ve istediğim zaman arayabileceğim ve güneşin altındaki her konuda rahatça konuşabileceğim, bazıları oldukça yakın arkadaşlar edindim. Hampshire'da bir ailem var. -Beni çok seven ve benim için her şeyi yapabilecek olan annem, babam, erkek kardeşim, yengem."

Kendi ailesinden bahsetmediğini fark etti - oğlu hariç.

"Ama yalnızsın?"

"Ama yalnızım," diye itiraf etti, başını uçurumun yüzünde parlayan, onu griden çok gümüşe dönüştüren güneşi ve yukarıdaki masmavi gökyüzünü görebileceği şekilde çevirerek.

Bu sözleri daha önce kendisine bile yüksek sesle söylediğine inanmıyordu. Ama tabii ki bunlar tamamen doğrudu.

"Teşekkür ederim," dedi beklenmedik bir şekilde. Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini çekti ama konuşmadı.

Teşekkür mü edeyim? Yine de ona karşı belli bir minnettarlık da hissetti. Ona yalnız olup olmadığını sormuş, sonra da kendi yalnızlığını itiraf ederek hayatındaki güvensizliklere bir bakış atmasını sağlamıştı. Sanki onun kinde tuhaf ve acınası bir şey yokmuş gibi, bunları insanların ortak acı ve belirsizlik deneyimine bağlamıştı.

O kadar çok insan onu bir acıma nesnesi olarak görüyordu ki, kendisine acımamak için her zaman normalden daha fazla metanet göstermesi gerekiyordu - ve özellikle başlangıçta her zaman başarılı olamamıştı. Yalnızlığı içinde kendine acıımıyordu. Bu sadece hayatının alıştığı bir gerçeği idi - tabii insan yalnızlığa alışabilirse.

"Geri dönsem iyi olacak," dedi. "David'den bir ya da iki saat uzak kaldıktan sonra kalbim onu özliyor ve kendimi ifade etmek için ne kadar aptalca bir yol. Benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim Bay Butler. Çok hoş bir yarım saat geçirdik."

"Belki de," dedi, "oğlunuz diğer çocuklarla meşgulse ve burada misafir olmaktan biraz rahatsızlık duyuyorsanız, başka bir zaman benimle tekrar yürümek istersiniz, Bayan Jewell. Belki... Neyse, boş verin." Birdenbire kendini korkunç derecede utanmış hissetti.

"Yapardım," dedi hemen.

"Yapar mısın?" Durdu ve dönüp ona baktı, kasıtlı olarak yüzünün tamamını görmesini sağladı. "Yarın, belki? Aynı zamanda mı? Nerede yaşadığımı biliyor musun? Kulübede mi?"

"Kapılara yakın olan şu güzel sazdan olan mı?" diye sordu ona.

"Evet," dedi. "Yarın o yoldan yürüyecek misin?"

"Evet," dedi kadın.

Birbirlerine baktılar ve adam kadının dişlerinin alt dudağına battığını fark etti.

"O zaman yarın," dedi ve arkasını dönüp kumların üzerinde yalınayak uçurum patikasına doğru hızla uzaklaştı.

Onun gidişini izledi.

...David'den bir ya da iki saat uzak kaldıktan sonra kalbim onu özlüyor.

Oğlu için söylediği sözlerin duygusallığı için özür dilemişti. Ama bu sözler zihninde yankılandı ve bir an için uyku bahanesi bile olmadan uyanık bir fanteziye daldı.

Ya bu sözler David yerine ona, Sydnam Butler'a söylenmiş olsaydı?

...kalbim onu özlüyor.

Rahip Charles Lofter ve eşi ertesı sabah papaza saygılarını sunmak için yakındaki köye gittiler. Bayan Thompson ve aralarında on yaşındaki Alexander'ın da bulunduğu çocuklarını da yanlarına aldılar. Bewcastle Düşesi, daha önce Galler'e yaptıkları bir ziyaret sırasında tanıştıkları Lord ve Leydi Aidan'la birlikte bazı komşuları ziyarete gitti. Davy ve Becky de gittiler, ancak hem Düşes'in bebeği hem de Leydi Aidan'ın iki yaşındaki kızı Hannah çocuk odasında kaldı.

Her iki grup da David Jewell'i kendilerine eşlik etmesi için davet etti ama o geride kalmayı tercih etti. Anne onu çocuk odasında, bir sonraki sefer hangisinin sırtına bineceği konusunda kıyasıya tartışan birkaç küçük çocukla iyi huylu bir şekilde oynarken buldu.

"Sıra Laura'da," diyordu Daniel'a, "sonra da Miranda'da."

Lord Alleyne'in küçük ikizlerinden biri muzaffer bir şekilde tırmandı ve David onunla birlikte yerde süründü, giderken birkaç kez kişnedi ve ciyaklayıp kıkırdamasına ve boynuna daha sıkı sarılmasına neden olurken, Lord Rannulf'un Miranda'sı ve diğer çocuklar bir sonraki sıralarını beklemek için yukarı ve aşığı zıpladılar.

On dakika sonra atın yulafa ihtiyacı olduğunu söyledi ve saçları dağınık, yüzü kızarmış, gözleri ıslık ıslık ve mutlu bir şekilde Anne'e doğru geldi.

"Kalmamı istediler," diye açıkladı, "ben de öyle yaptım."

"Çok iyiydin," dedi kadın, gözünden kaçan bir şeyi geri iterek.

alnından bir tutam saç. Neredeyse anında düştü.

Her zaman olduğu gibi yine yerine oturdu. Bath'daki okulda her zaman öğrencilerin en küçüğü olan oğlu için, küçük çocukların büyük kahramanı olmanın ne kadar önemli olduğunu fark etti.

"Bu öğleden sonra yine herkesle kriket oynayacağım," dedi. "Kuzen Joshua bana top atmayı öğretiyor."

Kuzen Joshua mı? Anne bir an için kendini kızgın hissetti. Joshua'yı ne kadar sevse de, onun kendisi için yaptıklarını ve yapmaya devam ettiklerini ne kadar takdir etse de, Hallmere Markisi ile oğlu arasındaki bu ilişkiyi asla kabul etmek istememişti. Ama oğluna Joshua'ya Lord Hallmere demesini sert bir şekilde tembihlemek olan ilk içgüdüsunü dizginledi. Ona Kuzen Joshua demek kesinlikle David'in fikri değildi.

"Peki bu işte iyi misin?" Anne sordu.

"Henüz değil," diye itiraf etti. "Ama düşes bana dört vuruş yaptıktan sonra umut vaat ettiğimi söyledi ve Lord Rannulf vuruş yaparken kaleleri paramparça ettim, gerçi sanırım bunu yapmama o izin verdi."

"Ve böylece," dedi ona gülümseyerek ve David'in bacağını ısrarla çekiştiren Rosthorn Kontu'nun yeni yürümeye başlayan oğlu Jules Ashford'u kaldırmak için eğilerek, "sana izin vermese bile onu nasıl kovacağını öğreneceksin, değil mi?" Küçük çocuğu başının üzerinde asılı tuttu

kıkırdayana kadar ve sonra onu burnunu sürtecek kadar alçalttı.

"Anne," dedi David, sesinde yeni bir hevesle. "Leydi Rosthorn bu sabah resim yapmaya gidiyor ve benim de onunla gidebileceğimi söyledi. Kullanabileceğim bir şövale ve boyaları var. Gidebilir miyim? Lütfen? Sen de izlemeye gelir misin?"

Kucağındaki çocuk zıplayıp kıkırdarken ve tekrar havaya kaldırılmak istediğini belirtirken Anne, "Çok nazik bir davranış," dedi. Anne ona eşlik etti ve kahkahalarla güldü.

David resim çizmeyi ve boyamayı her zaman sevmiştir ve Bayan Martin de onun bu konuda iyi olduğunu düşünüyordu. Bayan Martin'in okulundaki resim öğretmeni Bay Upton, David'in gerçekten yetenekli olduğunu ve bunun geliştirilmesi gerektiğini söylüyordu.

Rosthorn Kontu arkasından, "Ömür boyu sürececek bir dost edindiniz, Bayan Jewell," dedi. "Ama bir fırsatını bulsa sizi tüketir. Buraya gel, mon fils."

Jules ona doğru uzanmaya başlamıştı bile.

Kontes kocasıyla birlikte çocuk odasına gelmişti.

"Annen sana gelip resim yapman için izin verdi mi David?" diye sordu.

"Umarım," dedi Anne, "size sorun çıkarmaz."

Kontes, kendisini karşılamak için kreşin öbür ucundan zıplayarak gelen üç yaşındaki çocuğunu kucağına almak için eğilirken, "Hiç de değil," diye güvence verdi. "Küçük bir çocukta kendini adanmış bir sanatçı keşfettiğim için çok mutluyum. Ve sen, Jacques, tatlım, baban, Jules ve teyzenle birlikte dışarı çıkacaksın.

Judith'in William'ı koyunlara bakacak, hatta babam bir tane yakalayabilirse belki bir tanesine binecek. Eğlenceli olacak mı?"

"Beni koyunların peşinden koşarken izlemek şüphesiz öyle olacak," dedi Earl hayıflanarak.

Kontes, "David ve benimle gelecek misiniz, Bayan Jewell?" diye sordu. "Denizin resmini yapacağım. Bir gün onun özünü yakalayacağıma inanmakta ısrar ediyorum, ancak bana bunun bir fincan dolusu denizi çıplak elimle tutmak kadar imkânsız olduğu söylendi."

"Ama bunu size ben söylemedim, tatlım," dedi Kont. "Bunu bir nehirle yaptığınızı gördüm - yani nehrin özünü yakaladığınızı."

Güzel, güneşli bir sabahı ve Anne resim yapmamayı tercih etse de çok eğleniyordu. Kontes şöalesini tam da Bay Butler'ın üç akşam önce durduğu burnun üzerine kurdu. Daha güzel bir yer seçmek isteyen Anne'e oldukça kasvetli bir ortam gibi gelmişti ama kontes kaba çimenlerin üzerine oturup kollarını dizlerinde kavuşturmadan ve kendi sessiz dünyasına çekilmeden önce seçimini açıkladı.

"Zavallı mürebbiyem benden umudunu keserdi," dedi. "Lindsey Hall'daki parkın en güzel yerlerini bulur ve bana çiçeklerin, ağaçların ve kuşların resmini yapmamı tembihlerdi. Sonra ben resim yaparken başımda bekler ve yaptığım her şeyi onaylamaz, tam olarak nasıl yapmam gerektiğini söylerdi. Ama resim yapmanın güzellikle ya da kurallara uymakla hiçbir ilgisi yok Bayan Jewell. En azından benim için yok. Gözlerimle gördüğüm şeyin içine girip içindeki gerçekliğe ulaşmakla ilgisi var."

"Olayları onların kendilerini gördükleri gibi görmek," dedi David beklenmedik bir şekilde.

"Ah." Kontes güldü. "Anlıyorsun, David. Senin kendin için seçmeyeceğin bir yeri mi seçtim? Çok mu bencilce davrandım?"

"Hayır, hanımefendi," diye güvence verdi David ona. "Her yerde resim yapabilirim."

Anne, iki arkadaşı sessizlik içinde çalışırken, birkaç saat sürdüğünden emin olduğu bir süre boyunca güneşin tadını çıkararak oturdu.

Bu öğleden sonra yine Bay Butler'la yürüyüşe çıkacaktı, diye düşündü. Ama bu kez kasıtlı bir randevuları vardı. Adam ona sormuş, o da kabul etmişti. Her ikisinin de gerçekleşmiş olması şaşırtıcıydı. Daha iki akşam önce adamın kendisinden pek hoşlanmadığı izlenimine kapılmıştı, gerçi bu izlenim bir süre oturup konuşmalarından önceydi. Ve sahilde birlikte dolaşmış olmalarına rağmen fiziksel olarak rahat edemediği biriydi. Ona bakmak hiç de kolay değildi.

Yine de nasıl bir konuşma yapmışlardı! Genellikle kendisine bile itiraf etmekten kaçındığı şeyleri onunla bu kadar açık konuştuğuna inanamıyordu.

Kendisinin yalnız olduğunu nadiren düşünürdü.

Yirmi dokuz yaşındaydı. On yıl önce -aslında on yıldan biraz daha uzun bir süre önce- seçtiği adamla geleneksel bir mutluluk yaşamayı dört gözle beklemişti. O zamanlar hâlâ sonsuza dek mutluluğa inanıyordu. Ama sonra David olmuştu -ve David'den önce olanlar- ve planladığı gelecek paramparça olmuştu.

Dokuz yıl boyunca -neredeyse on yıl- David onun her şeyiydi. Onun şimdiki zamanıydı. Ama onun geleceği değildi - bunun farkındaydı. O halde gelecek onun için bu kadar önemli miydi?

Hatta Yine de o yaptı değil gerçekten var olmak hariç içinde hayal gücü? Şu anın yeterli olması gerekmez mi?

Ama ihtiyacı olan şeyin gelecek değil, umut olduğunu fark etti.

Onu yalnızlaştıran ve zaman zaman umutsuzluk gibi korkutucu bir duygunun eşiğine getiren şey umutsuzluğuydu.

Hayatını Claudia Martin'in okulunda mı sürdürecekti? Orada öğretmenlik yapmayı seviyordu. Gerçekten seviyordu. Tüm kızları, özellikle de hayırsever öğrencileri, Claudia ve Susanna'yı ve diğer öğretmenleri de çok seviyordu. Hayatının geri kalanını orada geçirme ihtimali hiç de iç açıcı değildi.

Ama vardı.

Şimdi Bay Butler onu kendisiyle yürümeye davet etmişti ve saçma bir şekilde bu kadar küçük bir şey oldukça önemli bir şeymiş gibi hissettiriyordu. O, bir beyefendi, bir kontun oğlu, sırf onunla daha fazla vakit geçirmek istediği için onu kendisiyle yürümeye davet etmişti. Başka bir nedeni olamazdı. O da onunla daha fazla zaman geçirmek istediği için kabul etmişti.

Bu kadar basitti.

Görünüşünün pek bir önemi yoktu. Ne de olsa bu bir kur yapma değildi.

Ve doğrusunu söylemek gerekirse, sorduğu için bile minnettar, hatta onur duyduğunu hissetti. On yıl boyunca başka hiçbir erkek onunla yürümesini istememişti.

Resim yapmayı ilk bitiren David oldu. Fırçalarını temizledi ve Anne'e baktı.

"Gelip görmek ister misin anne?" diye sordu ona.

Tek bir kayayı resmetmeyi seçmişti. Anne'in görebildiği kadarıyla bu kaya burnun kenarından dışarı doğru çıkmıştı ve sonunda tamamen koparak aşağıdaki sahile düşecekti. Ama yine de buruna hafif bir açıyla tutunuyordu ve çatlaklarında hala bitkiler yetişiyor, onu karaya bağlıyordu. David bu resmi öyle bir şekilde yapmıştı ki, Anne birkaç saattir boş boş oturmasına ve gözleri açık olmasına rağmen şimdiye kadar fark etmediği ayrıntıların farkına varmıştı. Ve David, Anne'in tecrübesiz gözlerine soluk gri ve yeşilden ibaretmiş gibi görünen şeyleri betimlemek için çok sayıda renk kullanmıştı. Birçok yetişkin böyle bir resim yapmaktan gurur duyardı. O da gurur duyardı.

"Ah, David," dedi onun omuzlarını sıkarak, "Bay Upton senin hakkında gerçekten haklı, değil mi?"

"Ama çok düz anne," diye itiraz etti.

Kontes şövalesinin üstünden onlara gülümsüyordu.

"Bayan Jewell," dedi, "son derece sabırlı davrandınız. Oğlunuz ve ben pek parlak bir arkadaş olmadık, değil mi? Resmini görebilir miyim David?"

Adam başını salladıktan sonra gelip baktı.

"Ah," dedi bir dakika boyunca sessizce baktıktan sonra. "Bir sanatçının gözüne sahipsiniz. Benimkini görmek ister misiniz?"

David hızla şövalesinin yanına gitti ve Anne de onu takip etti.

"Ah, diyorum!" dedi David.

İkisi de birkaç sessiz dakika boyunca durup onun çalışmasına baktılar.

Güneş ışığında parıldayan, gökyüzünün mavisini ve üzerinde süzölen birkaç kabarık bulutu yansıtan denizi resmetmişti. Ama bu güzel bir resim değildi, diye düşündü Anne. Bu sadece görsel gerçekliğin bir kopyası değildi. Ne olduğunu kelimelere dökmek zordu. Bir şekilde izleyiciyi suyun altına ve gökyüzüne götürüyordu. Ya da belki öyle bile değildi. Sanki insan suyun içine ve gökyüzüne çekiliyormuş gibiydi.

David ne demişti? Her şeyi kendi gördükleri gibi görmelerini. Bunu söyleyeceğini nereden biliyordu?

"Bakın kim geliyor," dedi Leydi Rosthorn aniden, sıcak bir şekilde gülümseyerek ve el sallamak için bir elini kaldırarak. "Sydnam, iyi tanıştık."

Anne bakmak için başını sertçe çevirdi ve Bay Butler'ın onu ilk gördüğünde olduğu gibi giyinmiş, şapkasını da takmış bir halde uçurum yolunda yürüdüğünden emin oldu. O bakarken bile şapkasını çıkarmıştı.

David onun yan tarafına sertçe çarptı ve yarı yarıya arkasına büzöldü.

"Anne," diye fısıldadı. Yarı iniltiydi.

"Günaydın Morgan, Bayan Jewell," diye seslendi, patikadan ayrılmadan. "Ne kadar güzel değil mi? Çiftliklerden birinden kestirmeden dönüyorum."

"Ve gördüğünüz gibi resim yapıyoruz," dedi Leydi Rosthorn ona. "Gelip bütün bu resimlerin

"Benim zavallı teklifimdeki hataları?"

Anne'e birkaç dakika tereddüt etmiş gibi geldi ama sonra geldi. Gözleri kısa bir süreliğine onunkilerle buluştu ve sanki bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi nabzında tuhaf bir hızlanma hissetti. Onunla daha sonra buluşacaktı. Birlikte yalnız yürüyeceklerdi.

Bir çeşit kur yapma süreci varmış gibi hissetmek ne kadar aptalca. Ve ne kadar... korkunç.

"Ne zaman yaptığın bir resmi eleştirdim Morgan?" diye sordu, David Anne'i önünden çekerken şövalesinin önünde durarak. "Öyle bir cürette bulunmam."

"Hiç yapmadın," diye itiraf etti. "Her zaman nazik ve cesaretlendiriciydin. Ama o kadar insan arasından sen gelip bir göz attığında hep gerilirdim."

"Bu," dedi uzunca bir süre sessizce durduktan sonra, başını resme doğru eğerek, "gerçekten çok iyi, Morgan. Çalışmalarını son gördüğümünden beri bir sanatçı olarak çok gelişmişsin."

Leydi Rosthorn gülümsedi ve ona yaklaştı, resme bakarken başı bir tarafa eğikti.

"Şimdi anlıyorum ki belki de bir değeri vardır," dedi gülerek. "Ama bu sabah yanımda bir sanatçı dostumu getirdim. Bayan Jewell'in oğlu David Jewell ile tanıştınız mı? David, bu Bay Butler, dükün buradaki kâhyası ve benim çok sevdiğim bir çocukluk arkadaşım."

"David," dedi Bay Butler, dönüp ona bakarak.

"Efendim." David başını salladı ve Anne'e daha sıkı bastırdı. "Resmim iyi değil. O kadar büyük şeyleri göremiyorum."

Elinin bir hareketiyle Leydi Rosthorn'un tablosunu gösterdi.

"Ben de o kadar küçük şeyleri göremiyorum," dedi kontes, kendi resmine doğru başını sallayarak. "Ama büyük ve küçük ikisi de var, David ve ikisi de bize Tanrı'nın ruhunu gösteriyor. Bir keresinde bana bunu söylediğini hatırlıyorum, Sydnam, senin yaşlarındayken ve asla senin kadar iyi resim yapamayacağıma ikna olduğumda."

Ah, diye düşündü Anne, adamın sırtına bakarken ve uzun parmaklarının sanatsal görüldüğüne dair izlenimini hatırlarken midesinde rahatsız edici bir kasılmayla. O zaman gerçekten ressam mıydı?

"Resmini görebilir miyim David?" Bay Butler sordu ve hepsi resme bakmak için yer değiştirdi, David hâlâ Anne'e olabildiğince yakın duruyordu.

"Çok düz," dedi David.

Ama Bay Butler, Leydi Rosthorn'ununki incelediği gibi bunu da sessizce inceliyordu.

"Birisi size," dedi, "eğitimsiz gözün herhangi bir nesneye baktığında gördüğünü sandığı rengi üretmek için çok çeşitli renkler kullanmayı öğretmiş."

"Bay Upton," dedi David. "Annemin okulundaki sanat ustası."

"Bu kadar genç birine göre dersi iyi öğrenmişsiniz," dedi Bay Butler. "Aynı kayayı günün farklı bir saatinde ya da farklı bir havada boyasaydınız, renkler farklı olurdu, değil mi?"

"Ve farklı da görünürdü," dedi David. "Işık tuhaf bir şeydir. Işık sadece ışık değildir. Bay Upton bana bunu da söylemişti. Işığın her zaman gökkuşağı gibi olduğunu biliyor muydunuz efendim - biz göremesek de tüm o renkler?"

"Olağanüstü, değil mi?" Bay Butler söyledi. "Etrafımızda her zaman farkında olmadığımız her türlü şeyin -milyonlarca şeyin- olduğunu fark etmemizi sağlıyor çünkü duyularımızın sınırları var. Bu size mantıklı geliyor mu?"

"Evet, efendim," dedi David. "Görme, dokunma, koklama, ses ve tat, beşi birden." Bunları bir elinin parmaklarıyla saydı. "Ama belki de sahip olmadığımız yüzlerce şey daha vardır. Bayan Martin bir keresinde bana bunu söylemişti."

Bay Butler resimdeki kayanın burnun geri kalanıyla birleştiği yeri işaret etti, görünüşe göre orada ot kümeleri duruyordu.

"Bunu sevdim," dedi. "Bu kaya yakında düşecek ve kumsaldaki varlığının yeni bir aşamasına başlayacak, ama şu anda buradaki yaşamına cesurca tutunuyor ve buradaki yaşam da ona tutunabildiği kadar tutunuyor. Bunu fark etmeniz ne kadar akıllıca. Benim fark edeceğimi sanmıyorum. Gerçekten de burada birçok kez durdum ve fark etmedim."

Anne'in fark ettiği şey, David'in şövaleye ve Bay Butler'a daha yakın durmak için onun yanından ayrılmış olduğuydu.

Bay Butler, "Kayanın eğimini, aşağıdaki derinlikleri ve yukarıdaki karayı görebiliyorum," dedi. "Perspektif gerçekten çok iyi. Resminizin düz olduğunu söylerken ne demek istediniz?"

"O..." Birkaç dakika boyunca David ne demek istediğini açıklayacak kelimeleri bulamamış gibi görünüyordu. Eliyle

resim yaptı ve parmaklarıyla çağırma hareketleri yaptı.
"Orada öylece duruyor. Düzdür."

Bay Butler dönüp ona baktı ve Anne onun nefes kesici yakışıklılığına ve bir çocuğa zaman ayırıp onunla ilgilenme nezaketine bir kez daha hayran kaldı.

"Hiç yağlıboya resim yaptın mı David?" diye sordu.

David başını salladı.

"Okulda hiç yok," dedi. "Bay Upton sadece suluboyanın bayanlar için uygun olduğunu söylüyor. Oradaki tek erkek benim."

Bay Butler, "Sulu boyalar beyler için de iyidir," dedi. "Yağlı boyalar da hanımlar için iyidir. Bazı sanatçılar birini ya da diğerini kullanır. Bazıları farklı durumlarda ikisini de kullanır. Ama yağlıboya ile resim yapması gereken bazı sanatçılar var. Sanırım siz de onlardan biri olabilirsiniz. Yağlı boyalar doku oluşturmaya yardımcı olur. Sanatçının resmi tuvalden çıkarmasına yardımcı olurlar. Ayrıca, eğer bunun ne anlama geldiğini anlayacak yaştaysanız, tutkuyla resim yapmanıza da yardımcı olurlar. Belki annen okula döndüğünde Bay Upton'la konuşup sana yağlı boyayla resim yapmayı öğretme şansı olup olmadığını sorabilir. Yine de, bu suluboya çok çok güzel. Görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

David Anne'e doğru döndü, yüzü ıslı ıslı.

"Sence Bay Upton kabul edecek mi, Anne?"

diye sordu.

"Onunla konuşmamız gerekecek," diyerek ona gülümsedi ve Bay Butler'ın kendisine sabit bir şekilde baktığını görmek için başını kaldırmadan önce alındaki saç tutamını tekrar itti.

Sonra da ayrıldı. Hepsine günaydın dedi, şapkasını tekrar taktı ve elini şapkanın kenarına dokundurdu.

"Ah, Syd," dedi Leydi Rosthorn yola geri dönerken, "keşke bir gün gelip bizimle resim yapabilsen."

Arkasına baktı.

"Sanmıyorum, Morg," dedi, sesi hafifti, "Wulfric bana ödediği zamanı böyle kötüye kullanırsam çok memnun olur."

Anne onun uzaklaşmasını izlerken birkaç dakika boyunca kendini incitecek ne yaptığını merak etti. Topallıyordu. Ama o bunu düşünürken bile adam adımlarını düzeltti ve normal bir şekilde yürüdü.

"Bay Butler," dedi David heyecanla, "o bir canavar."

"David!" Anne ağladı.

Kontes bir elini onun omzuna koydu.

"Canavar mı?" dedi.

"Alexander ona böyle diyor," dedi David ona. "Korkunç derecede çirkin olduğunu ve fırtınalı gecelerde çocukların ciğerini yemek için pusuya yattığını söylüyor."

"David," dedi Anne sertçe. "Bay Butler, Bewcastle Dükü'nün kâhyasıdır. Tarih derslerinde öğrendiğin Napoléon Bonaparte'a karşı yapılan savaşlarda cesur bir askerdi ve savaşırken korkunç bir şekilde yaralandı. O hayran olunacak bir adam, canavara dönüştürülecek biri değil."

"Ben sadece Alexander'ın söylediklerini söylüyorum," diye itiraz etti David. "Aptalcaydı ve bunu ona söyleyeceğim."

"Ben Lindsey Hall'da büyüdüm David," dedi Kontes fırçalarını yıkarken ve resim eşyalarını toplarken. "Kardeşlerim ve ben komşu malikânedeki Butler çocuklarıyla oynardık. Ailemin en küçüğüydüm ve genellikle bana karşı sabırsız olurlardı ve oynamaya gittiklerinde ellerinden gelse beni geride bırakırlardı. Kit Butler benim kahramanımdı çünkü hepsine ayak uydurabilmem için beni genellikle omuzlarına alırdı. Ama bana karşı her zaman en nazik olan, benimle konuşmaya ve beni gerçek bir insanmışım gibi dinlemeye en istekli olan Sydnam'dı. İstedğim gibi resim yapmam için beni cesaretlendiren oydu. Savaşta eve ölümcül bir hastalık ve korkunç bir sakatlıkla döndüğünde, sanki bir parçam ölmüş gibi hissettim. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağını düşündüm ve gerçekten de haklıyım. Kendini yeni bir insana dönüştürdü ve buraya geldi. Onu daha önce tanımayanlar ve şimdi tanımak için zaman ayırmayanlar belki de her zaman ona bakacak ve bir canavar görecekler. Ama siz ve ben sanatçıyız. Her şeyin gerçek anlamının derinlerde yattığını ve her şeyin gerçek anlamının her zaman güzel olduğunu, çünkü bunun sadece sevgi olduğunu biliyoruz."

"Resim yapmayı biliyor," dedi David. "Keşke bana yağlı boyayı nasıl kullanacağımı gösterebilse. Ama yapamaz, değil mi? Kolu yok."

Kontes üzüntüyle, "Hayır, öyle değil," dedi. "Ve, ah, canım, burada çok uzun süre kalmış olmalıyız. İşte Gervase ve Joshua bizi eve götürmek için geliyorlar."

...şeylerin gerçek anlamı her zaman güzeldir çünkü o sadece sevgidir.

Bu doğru olabilir mi? Anne merak etti. Doğru muydu?

"Evet, ch rie," diye seslendi Earl, "bu sefer başardın mı?" Kontesin ş valesine yaklaştı ve bir elini onun omzuna koydu.

"Pek sayılmaz." Acı acı güldü. "Ama denemekten asla vazgeçmeyeceğim, Gervase."

Başını yana eğdi ve yanağını onun eline dokundurdu.

Kısa bir jestti ve oldukça g sterişsizdi. Ama yakın bir evlilik ilişkisini ima etmesiyle Anne'i etkilemişti.

Joshua bu sırada David'e yaptėėı resim için iltifat ediyor ve ensesini şefkatle sıkıyordu.

Eve dönerken Anne'in yanında yürüdü, David'in ş valesini ve resmini taşırken,  ocuk ağaçların arasından geçip çimenlikte koşmaya devam etti, kollarını iki yana açmış, esintide uçurtma taklidi yapıyordu.

"Onu krikette müthiş bir bowling oyuncusu yapacağınızı söylüyor," dedi.

Joshua güldü. "Eğer çok çalışırsa oldukça becerikli olacak," dedi. "Bu  ğleden sonra oyuna katılacak mısın Anne, yoksa d n yaptėėın gibi korkağı oynayıp yine sahilde saklanacak mısın?"

"Yürüyüşe  ıkacağıma söz verdim," dedi.

"Vay canına, öyle mi?" dedi. "Başka bir ka akla mı? Buna izin verilemez. Bana adını ver, ben de onun üzerinde çalışmaya başlayayım."

"Bay Butler'la yürümeye gidiyorum," dedi. "Dük'ün kâhyası." Yanaklarının ısındığını hissetti. Yüzünün kızardığının belli olmamasını umuyordu. Peki neden kızarmıştı?

"Gerçekten mi?" Adam ona baktı ve sessizce yürümeye devam ederken bakmaya devam etti.

"Joshua," dedi sonunda, "ben sadece onunla yürüyüşe çıkıyorum. Onunla dün sahilde karşılaştık ve bir süre birlikte yürüdük. Bugün tekrar yapmak isteyip istemediğimi sordu."

Ona gülümsüyordu.

"Neden sahilde kaldığını merak ediyordum," dedi. "Orada gizli bir buluşma yaşadınız, değil mi?"

"Saçmalık!" Güldü. Ama hemen ardından ayıldı. "Keşke David'i sana Kuzen Joshua demesi için cesaretlendirmesen."

"Beyefendiyi mi yoksa lordumu mu tercih edersiniz?" diye sordu. "O kuzenim."

"Öyle değil," diye itiraz etti.

"Anne," dedi, "Albert kara kalpli bir caniydi. Senin, David'in ve Prue'nun iyiliği için onun öldüğüne seviniyorum. Ama o benim ilk kuzenimdi ve David de onun oğlu. Ben David'in akrabasıyım, onunla ilgilenen herhangi bir adam değilim. Prue, Constance ve Chastity onun teyzeleri ve bu gerçeği kabul etmeye çok hazırlar. Ve alabileceği tüm akrabalara ihtiyacı var. Sizin tarafınızda hiç akrabası yok, değil mi- zaten sizin de bilmesine izin vereceğiniz kimse yok."

"Çünkü onu tanımak istemiyorlar," diye bağırdı.

İç çekti. "Seni üzdüm," dedi. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Freyja nasıl hissettiğinizi çok iyi bildiğini ve David'i yalnız büyütme isteğinize saygı göstermemi tavsiye etti. Ama çocuğun bana kuzen demesine izin ver, Anne. Buradaki diğer tüm çocukların baba ya da Davy'nin durumunda olduğu gibi amca diyebilecekleri birileri var çünkü Aidan ve Eve onu ölmüş babasını hatırlaması için her zaman teşvik ettiler."

Adamın söylediklerinin anlamını ve gayrimeşru bir çocuğu akrabası olarak kabul etme nezaketini kabul etse bile daha fazla tartışabilirdi. Sadece bu ilişkiyi kendisinin kabul etmesine dayanamıyordu. Ama Rosthorn Kontesi o anda onlara bir şeyler söylemek için başını çevirdi ve yolun geri kalanında dört kişilik bir grup olarak ilerlediler.

Anne birkaç dakika kriket oyununu izledikten sonra, geldiği gün fark ettiği sazdan kulübeye doğru araba yolundan aşağı doğru yürümeye başladı. Ne de olsa oynamayan tek kişinin kendisi olmadığını fark edince rahatladı. Düşes biraz ötede bebeklerle bir çember oyunu oynuyordu ve Dük de her zamanki sert haliyle onu izliyordu, ama kucağında battaniyeye sımsıkı sarılmış oğulları vardı. Kimse Anne'in gidişini özellikle fark etmiş gibi görünmüyordu. Joshua'nın dikkat çekmeyeceğini umuyordu.

Bedwyn'lerin onun nereye gittiğini bilmeleri ve yanlış sonuçlara varmaları fikri bile dehşet vericiydi. Bu romantik bir buluşma değildi. Ama kesinlikle onun yalnız ve yaralı bir adamdan faydalanmaya çalıştığını düşüneceklerdi.

Araba yolundan döndü ve biraz endişeyle kulübeye yaklaştı. Orada hizmetçiler var mıydı? Yabancı bir kadının kapıyı çalıp Bay Butler'ı sorması hakkında ne düşünürlerdi?

Ama bunu öğrenmek zorunda kalmaktan kurtulmuştu. Daha alçak taş duvara ve ahşap kapıya ulaşmadan önce, evin etrafını çevreleyen güzel bir çiçek bahçesi vardı.

beyaz badanalı kulübenin kapısı açıldı ve dışarı çıktı.

Anne patikada durdu.

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum," diye seslenerek ona doğru geldi, kapıyı açtı ve arkasından kapattı. "Evde misafirken sana sormam küstahlıktı. Bu sabah oğlunuz ve Morgan'la birlikteydiniz. Belki de-"

"Gelmek istedim," dedi.

"Ve senin de gelmeni istedim." Kararsızca ona gülümsedi.

Sanki bu gerçekten de romantik bir buluşmaymış gibi, birdenbire onun yanında utandığını hissetti. Pencereden bakan bir hizmetçi olmamasını umarak, herhangi bir gözlemciye ne kadar aptalca ve acınası görüneceklerini düşündü. Yarı yaşlarındaki herhangi bir kız ve erkek kadar garip görünüyor olmalıydılar.

"Vadiyi gördün mü?" diye sordu ona.

Başını iki yana salladı. "Sadece evin etrafındaki park, kayalıklar ve sahil."

"Burayı görmek için yılın en iyi zamanı değil," dedi ve araba yoluna dönüp diğer tarafa geçmelerini işaret etti. "İlkbaharda ormandaki yabani nergisler ve çançiekleri tüm manzarayı büyüğü kılar ve sonbaharda insanın başının üstünde çok renkli bir çatı ve ayaklarının altında çok renkli bir halı vardır. Ama kışın bile her zaman çok güzeldir. Şimdi her yer yeşil, ama eğer bir sanatçı gözünüz varsa, yeşilin o kadar çok tonu olduğunu anlayacaksınız ki, yaz ağaçları ve çimenleri, çiçeklerin eşlik etmediği duyular için tam ve görkemli bir ziyafettir."

Çok geçmeden gerçekten de bir vadi olduğunu görebildi; geniş aralıklı ağaçlar ve çalılardan oluşan bir koruluktan geçtiler, ta ki toprak ayaklarının dibine düşüp altlarında büyüyen sık bir ağaç ormanı ortaya çıkana kadar.

Uzun, dik bir yamaçtan aşağıya doğru tırmandılar, kaba ot kümeleri, sert toprak ve açıkta kalan ağaç kökleri güvenli dayanaklar bulmalarını sağladı, ta ki geniş, sığ bir derenin güröldeyerek denize doğru yol aldığı dibe ulaşana kadar. Durdukları yerden denizin kendisi görünmüyordu ama Anne kokusunu alabiliyordu. Ayrıca ağaçların kokusunu alabiliyor ve yaz havasının sıcaklığını hissedebiliyordu, ancak başının üzerindeki dallar güneşin parlak parıltısından hoş bir gölge sağlıyordu.

Sanki birkaç dakika önce bulundukları yerden kilometrelerce uzağa gelmişler gibi, burada bir anlık bir inziva ve huzur hissi vardı. Ağaçların yaprakları usulca hışırdıyordu.

"Çok güzel," dedi, elini bir ağacın kabuğuna dayamış, başını geriye eğmişti. Tepesinde tek bir martının ötüşünü duyabiliyordu.

"Galler çok güzel bir ülke," dedi ona. "Bu bölgedeki toprak sahiplerinin çoğu İngiliz olsa da burası İngiltere'den oldukça farklı. Burada keşfedilecek eski Kelt tarihi, mistisizm, barış ve müzik var Bayan Jewell, anlatılmamış zenginlikler var. Galli bir erkek ya da kadının arp çaldığını duymadan ya da Galli seslerin şarkı söylediğini duymadan -tercihen bir koroda birlikte- müziğin ruh için neler yapabileceğini bildiğinizi iddia edemezsiniz. Buradaki kilisenin Galli papazı Tudor Rhys bana dili öğretiyor ama bu uzun ve yavaş bir süreç. Karmaşık bir dil."

"Görüyorum ki," dedi, "Galler'e aşık olmuşsunuz Bay Butler."

"Hayatımın geri kalanını burada geçirmeyi umuyorum," dedi, "ama ille de burada, Glandwr'da olmak zorunda değil. İnsanın kendine ait bir yere, kendine ait bir aidiyet duygusuna ihtiyacı var. Kendi evine."

Beklenmedik bir özlem dalgası hissetti ve elini sertçe ağacın kaba kabuğuna bastırdı.

"Peki aklınızda böyle bir yer var mı?" diye sordu ona.

"Var."

Bir an için adamın daha fazlasını söyleyeceğini düşündü ama adam bunu yapmadı. Vücudunun sadece mükemmel ve yakışıklı tarafını görebilmesi için arkasını döndü. Bunun onun için çok özel bir konu olduğunu düşündü. Ne de olsa o sadece bir yabancıydı. Ama onu kıskanıyordu.

Bir erkeğin kendine ait bir yere, kendine ait bir aidiyet duygusuna ihtiyacı vardır. Kendi evine.

Evet. Bir kadının da böyle şeylere ihtiyacı vardı.

"Eğer derenin yanından yürürsek," dedi, "buraya geldiğinizde Glandwr'a yaklaşmış olmanız gereken köprünün altından geçeceğiz ve gelgitte daha büyük olana bağlanan küçük bir kumsala çıkacağız. Görmek ister misiniz?"

"Evet," dedi ve onun yanına doğru adım attı. "Oh, köprüyü şimdi hatırlıyorum ve güzel ormanlık bir vadiye yayıldığı izlenimine kapılmıştım, ama unutmuşum. Şimdi burada vadinin içindeyim."

Bir ya da iki dakika boyunca sessizlikleri arkadaşçaydı ve kadın bu sessizliğin aralarında uzamasına izin vermekten memnundu. Ama sonunda sessizliğı bozan o oldu.

"Bu sabah David'le biraz vakit geçirmen çok iyi oldu," dedi. Resmi hakkındaki yorumlarınız onun için çok şey ifade ediyordu."

"Dokuz yaşında bir çocuk için," dedi, "olağanüstü bir vizyonu ve hatırı sayılır becerileri var. Teşvik edilmeyi hak ediyor. Ama bunu hepinize söylememe gerek yok."

"Siz de ressam mıydınız?" diye sordu.

Adam cevap vermeden önce bile bunun sormaması gereken bir soru olduğunu fark etti; adamın tavırlarında belli bir sertleşme vardı. Ama sözlerini hatırlamak için artık çok geçti. Cevap vermesi biraz zaman aldı.

"Öyleydim ama değilim," dedi sonra oldukça sert bir şekilde. "Ben sağ elimi kullanarak doğdum, Bayan Jewell."

Sessizlik devam etti ama artık eskisi kadar rahat değildi. Belli ki Rosthorn Kontesi onun sanatsal yeteneğinden doğru bir şekilde bahsetmişse, onun özel dünyasına -özel acısına- çok fazla girmişti. Sağ elini kullanıyordu ama artık sağ eli yoktu. Artık resim yapamıyordu.

Aniden yürümeyi bıraktı ve sırtını bir ağaca dayadı. Kadın da dere kenarına yakın bir yerde durdu ve temkinli bir şekilde ona baktı. Adam onun başının üzerinden karşı yamaca bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "O son soruyu sormamalıydım. Lütfen beni affedin."

Bakışları onun üzerinde durmak üzere alçaldı. "Sorunun bir kısmı da bu, Bayan Jewell," dedi. "İnsanların -özellikle de sevdiklerimin- benimle konuşmaktan çekindiği o kadar çok konu var ki, hava durumu ve siyaset dışında hiçbir şey güvenli değil. Politikada bile insanlar bazı olaylardan uzak durma ihtiyacı hissediyor, örneğin son savaşlarla ilgili her şeyden. Herkes beni incitmekten korkuyor ve bunun sonucunda ben de hassaslaştım. Vücudumun bazı kısımları kalıcı olarak kırıldığı için, sonsuza kadar kırılğan bir çiçek olarak görülmeliyim gibi görünüyor."

"Ama sen değilsin?" diye sordu

ona. Adam pişmanlıkla

gölümsedi.

"Öyle misin?" diye sordu karşılığında. "Gayrimeşru bir çocuğun olduğu için mi?"

İnsanlar genellikle bu gerçeği onun yanında bu kadar açık bir şekilde dile getirmezlerdi.

"Önce ben sordum." Birkaç gevşek çakıl taşı almak için eğildi ve bir elini yukarı kaldırarak onları birer birer suya bıraktı.

"İnsanların son derece dirençli yaratıklar olabileceğini öğrendim," dedi Bayan Jewell. Hayatımın bittiğini sanmıştım. Öyle olmadığını anladığımda, uzun bir süre öyle olmasını diledim. Ve bunu dilemeye, kendime acımaya ve başkalarının merhametini çekmeye devam edebilirdim ve böylece sonsuza dek sefil bir şekilde yaşayabilirdim. Ben bu şekilde yaşamamayı seçtim. Hayatıma tamamen yeni bir yön verdim ve bunda da oldukça başarılı oldum. Bu sabaha kadar resim ve ressamlarla ilgili herhangi bir şey yapmaktan kaçındım. Morgan'ın resimlerini görme davetini kabul etmek çok acı vericiydi. Boyaların kokusu bile... Neyse, hayatta kaldım ve hatta yürürken kendimle gurur duydum.

Eve. Oraya gittiğimde tüm hesap defterlerini güncel hale getirdim ve yazılması gereken birkaç mektup yazdım. Hayat devam ediyor, görüyorsunuz."

"Peki çoğu zaman mutlu musun?" diye sordu ona. Ama o yalnız olduğunu itiraf etmişti.

"Mutlu mu? Çoğu zaman mı? Mutluluk her zaman geçici bir şeydir," dedi. "Asla kalıcı bir durum olarak kimsenin üzerinde durmaz, ancak çoğumuz şu olursa ya da hayatımızın geri kalanında mutlu olacağımıza dair aptalca bir fikre inanmakta ısrar ediyoruz. Ben de diğer pek çok insan gibi mutluluk anlarını bilirim. Belki de mutluluğu, bazı insanların yanından geçip gideceği şekillerde bulmayı öğrendim. Şu anda burada yaz sıcaklığını hissediyorum, ağaçları ve suyu görüyorum ve tepemdeki o görünmez martıyı duyuyorum. Buraya genelde yalnız gelirken, yanımda birilerinin olmasının tuhaflığını hissediyorum. Ve bu an bana mutluluk veriyor."

Gözlerine beklenmedik bir yaş hücumu hissetti ve başını çevirdi. Burada onunla birlikte olduğu için mutluydu. Bir yabancı -bir erkek- onunla birlikte olmaktan mutluydu.

"Sıra sende," dedi.

"Ah, kırılgan değilim," dedi. "David doğduğunda hayatım değişti ve bazen bunun korkunç bir değişim olduğunu düşünmek cazip geliyor. Ama o hayatıma öylesine yoğun bir sevgi getirdi ki, kendimi ölümlüler arasında en kutsanmışlardan biri olarak görüyorum. Sonra ben de sizin gibi biraz yardımla hayatıma yeni bir yön verdim ve Bayan Martin'in okulunda kendime anlamlı bir hayat kurdum. Haklısınız Bay Butler. Hayatımızı koşullara göre ayarlarız ve mutluluğu kısa anlarda da olsa bulduğumuz yerde yakalarız. Ya öyle yaparız ya da bu şansı kaçıırız.

hayatımıza hoş geldiniz. Bu mutlu bir an. Bunu unutmayacağım."

"Lütfu hayatımıza buyur etmek için," dedi usulca. "Ve bu cümleyi hatırlayacağım. Hoşuma gitti."

Çakıl taşlarıyla topladığı toprak parçacıklarını temizlemek için ellerini birbirine sürttü ve başını kaldırarak ona gülümsedi.

"Babasını seviyor muydun?" diye sordu.

Bu sözler karşısında neredeyse fiziksel bir şok hissetti. Gözlerini kapadı ve hafifçe başı döndüğünü hissetti. Adam şimdi onun özel dünyasına, özel acısına izinsiz girmişti. Belki de bu adil bir değiş tokuştu.

"Hayır," dedi. "Hayır, etmedim. Ondan nefret ettim. Tanrı yardımcım olsun, ondan nefret ediyordum."

"Nerede o?" diye sordu.

"Öldü."

Bu gerçek yüzünden bir an bile üzüntü duymamıştı ya da kendisinin de küçük de olsa bir suçu olabileceği gerçeğinden dolayı suçluluk hissetmemişti.

"Yolumuza devam edelim mi?" diye önerdi, ağaçtan uzaklaşarak.

"Evet."

Yeniden yürümek rahatlatıcıydı ve köprüyü, ilerideki vadinin sonunu ve onu sahilden ayıran çimenli kum tepelerini görebiliyordu.

Köprünün altından geçerken köprüyü destekleyen üç taş kemeri hayranlıkla seyrettiler ve birkaç dakika sonra çimenli kum tepelerinin üzerinden yürüyerek küçük kumsalın daha sert ve düz kumlarına ulaştılar; bu kumsal, gözleri ilerideki mavi, köpüklü denize ve gökyüzünün daha soluk mavisine çeken kayalıklarla çevriliydi. Dere, kum tepelerinin etrafında birçok kola ayrılmış ve küçük kanallar halinde kumsaldan denize doğru akıyordu.

Anne, dün birbirlerine yalnızlıklarını itiraf ettiklerini düşündü. Bugün kırılganlıklarını inkâr etmişlerdi. Dün gerçeği söylemişlerdi. Bugün ise ikisinin de yalan söylediğinden şüpheleniyordu.

İkisi de kırılıyordu. Adam bir daha asla resim yapamayacaktı. Onun asla bir kocası, evi ve kendi çocukları olmayacaktı.

"İnsan sonsuza dek kaybettiği şeylerin üzerinde duramaz," dedi sanki düşünceleri onunkilerle paralel bir yol izliyormuş gibi. "Tıpkı senin masumiyetini ya da toplumun gözündeki itibarını geri kazanamayacağın gibi, ben de gözümü ve kolumu geri kazanamam. Yine de benim için mümkün olan bir şeyi kazandım. Kendimi tüm Britanya'nın en iyi kâhyası haline getirdim. Siz kendinizi en iyi öğretmen yaptınız mı?"

Adam dönüp ona baktı ve kız, adamın dudaklarının yine o tuhaf, çekici, orantısız sırtışa dönüştüğünü gördü.

"İngiltere'de mi?" Bir elini kalbinin üzerine koydu ve sahte bir dehşetle ona baktı. "Hedeflerimi bu kadar düşük tutmayı küçümserdim Bay Butler. Kendimi dünyanın en iyi öğretmeni haline getirdim."

İkisi de bu aptalca şakaya güldüler ve kadın ona karşı ani, tamamen şaşırtıcı bir cinsel farkındalık hissetti.

Döndü ve kumsalda hafifçe koşmaya başladı, ancak ayakları gelgitin geride bıraktığı ıslak kuma batma tehlikesi geçirdiğinde durdu. Duyguları onu ciddi şekilde rahatsız ediyordu. Genelde duygularını çok daha iyi kontrol ederdi. Ve Bay Butler'a karşı böyle duygular beslemek! Ona doğrudan bakmakta hâlâ zorlanıyordu.

Onun peşinden geldiğini fark etti. Ona gülümsemek için başını çevirdi.

"Dinle!" dedi.

"Bazı insanlar bunu duymuyor bile," dedi birkaç sessiz dakikadan sonra. "Denizin temel kükremesi kolaylıkla sessizlik sanılabilir."

Yan yana durup dikkatle dinlediler.

Ama bir süre sonra Anne'e duyduğu şeyin kendi kalp atışları olduğu anlaşıldı.

Ya da onun.

Ve hayatta olduğunun son derece farkındaydı. Sadece yaşadığının ve nefes aldığıının değil, yaşadığının da.

Sydnam onun arkadaşlığını hem heyecan verici hem de rahatsız edici buluyordu.

Çok doğrudan sorular sormuştu, ailesinin ve yakın arkadaşlarının dikkatle kaçındığı ve düşüncelerinde bile mümkün olduğunca etrafından dolaştığı sorular. Ama ona oldukça kişisel sorular da sormuştu. Onu tanıyanların çocuğunun babası hakkında soru sormaktan kaçındığını tahmin ediyordu.

O adamdan nefret etmişti.

O zaman tecavüze mi uğramıştı? Yoksa onu hamile bıraktıktan sonra evlenmeyi reddettiği için mi ondan nefret ediyordu?

İnanılmayacak kadar güzeldi, özellikle de gülümsediğinde ya da çevresinin güzelliği içinde kaybolduğunda. Yine de onunla birlikteydi. Ona yürümeyi teklif etmişti ve o da kabul etmişti. Onunla birlikteyken, kendisine baktığında neye bakması gerektiğini neredeyse unutuyordu. Onunlayken kendini... hasarsız hissediyordu.

Ona bakarken, onun da kendi tarzında en az kendisi kadar hasarlı ve savunmasız olduğunu fark etmek zordu. Başını çevirdi ve dalgaların kumsalın kenarında köpüğe dönüşmesini ve sonra gelgitin gücüyle geri çekilmesini izledi.

O zaman savunmasız mıydı? Son altı ya da yedi yılını mümkün olan her şekilde güçlü olduğundan emin olmak için harcamıştı. Ama bazı açılardan bunu tam olarak başaramadığını ve asla da başaramayacağını çok iyi biliyordu. Yalnızlığını kabul etmişti, değil mi? Tatmin edici işine ve birkaç iyi arkadaşına rağmen, esasen yalnızdı. Tıpkı onun gibi. Burada yaşamayı sevmesinin bir nedeni de çok az yabancıyla karşılaşmasıydı. Kendisi gibi görünen yabancıların onu ilk kez gördüklerinde gözlerindeki ifadeden ürkmemek mümkün değildi.

Güzel bir kadınla göz göze gelmenin tadını çıkarırken, o da en azından ara sıra korkunç çirkinliğe bakmalıydı. Yakışıklılığı konusunda hiçbir zaman kibirli olmamıştı ama...Şey.

"Gelgit tamamen çekildiğinde," dedi ona, korkunç bir kendine acıma duygusuna kapılmadan önce, sağ taraflarını işaret ederek, "şu çıkıntılı kayaların ucundan dolaşmak mümkün

ana sahile kadar. Ancak şu anda gelgit olduğu için bu alan kesilmiş ve تنها."

"Tüm bunlar bana Cornwall'ı hatırlatıyor," dedi. "Kıyı şeridinin her bir kilometresi yeni ve oldukça farklı bir ihtişamı gözler önüne seriyor. şu kayalıklara tırmansaydık, diğeri sahili görebilir miydik?"

"Evet, ama yüksek ve oldukça engebeli," diye uyardı.

Kadın güldü.

"Bu bir meydan okumaya benziyor," dedi ve onlara doğru yürüdü.

Kayalara tırmanmaktan her zaman keyif almıştır, bazen üç tarafı denizle çevriliyken panoramik manzarayı seyreder ya da gelgitlerin geride bıraktığı havuzlarda kabuklu deniz canlıları ve diğeri deniz yaşamını arardı. Bir kolunun ve gözünün olmaması ve biraz zayıf bir dizin varlığının ilerlemeyi zorlaştırdığı, hatta tehlikeli hale getirdiğı yerlere tırmanarak kendine meydan okumayı severdi.

Bazı şeyler artık onun için imkânsızdı. Ama onlardan vazgeçmesi için sadece olasılık dışı değil, inkar edilemez bir şekilde imkansız olmaları gerekiyordu.

Resim yapmak imkansız bir

şeydi. Kaya tırmanışı değildi.

"Oh, bakın!" dedi kayaların üzerine çıktıklarında, küçük kumsalın seviyesinin oldukça üzerindeydiler ama henüz tepeden görebilecek kadar yüksekte değillerdi. Ayaklarının dibindeki küçük kumlu girintide bir deniz kabuğı kümesi fark etmişti ve eğilip birkaç tane s i n i incelemek ve almak istiyordu. Bir tanesini üzerine koydu

avucuna aldı ve görmesi için ona doğru uzattı. "Bundan daha nefis bir şey olabilir mi?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," diye itiraf etti.

"Doğa bir mucize değil mi?" dedi, tepesi düz bir kayanın üzerine oturup dizlerinin üzerine deniz kabuklarını dizerken.

"Her zaman," diye kabul etti, "etkileri onu kontrol etmeye ya da ona karşı koymaya çalışan insanlar için felaket olsa bile. Özünde mükemmel bir sanatçıdır ve bunlar kadar kırılgan ve zarif şeyler de üretebilir."

Kendini onunkine yakın bir kayanın üzerine oturttu ve üzerindeki vadiyle birlikte sahile baktı. Bir insan denize yakın yaşamak varken neden iç kesimlerde yaşamayı tercih ederdi ki?

Bir süre sessizce oturdular, güneş başlarını ısıtıyor, esinti yüzlerini serinletiyordu. Burada kendisiyle birlikte bir arkadaşının olmasının ne kadar güzel olduğunu düşündü. Mahallede arkadaşları olmasına rağmen hiçbirisiyle yürüyüşe çıkmadığını, hatta ata bile binmediğini fark etti. Buraya ne zaman gelse hep yalnızdı - ta ki şimdiye kadar.

Ama gelecekte her zaman onun burada kendisiyle birlikte olduğunu hatırlayacaktı. Onu şu anda olduğu gibi hatırlayacaktı; bonesinin kenarı esintide hafifçe dalgalanıyordu, duruşu zarif ama rahattı, uzun, ince parmakları deniz kabuklarından birine neredeyse saygıyla dokunuyordu, omuzlarından birinin arkasında kayalar, diğerinin ötesinde deniz vardı, elbisesinden bir ton daha koyuydu - dün giydiği elbisenin aynısı.

Başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla

buluştu. "Nasıl oldu bu?" diye sordu

ona.

Soru herhangi bir sayıda Şeye atıfta bulunuyor olabilir. Ama onun ne istediğini çok iyi biliyordu.

"Yarımada Savaşları'nda subaydım," dedi. "Evet,"

dedi kadın. "Bunu biliyordum."

Gözlerini ondan kaçırdı.

"İşkence gibiydi," dedi. "Kardeşimle birlikte özel bir görevdeydik ve bir Fransız keşif grubu tarafından dağlarda tuzağa düşürüldük. Eğer diğerimiz bir yem gibi davranır ve kesin yakalanmayı göze alırsa, birimizin taşıdığımız önemli belgelerle kaçma olasılığı vardı. Kit deneyimliydi, ben ise kesinlikle deneyimsizdim. Ve o benim üstümdü. Yem olmaya gönüllü oldum, böylece bana emir vermek gibi acı verici bir görevi olmayacaktı. Üniformalı değildik."

Ve tabii ki bu gerçek tüm farkı yaratmıştı. Eğer üniforma giyiyor olsaydı, kendisini esir alanlar tarafından bir İngiliz subayı olarak nezaket ve onurla muamele görecekti.

Parmaklarından biri onun incelemesi için kaldırdığı kabuğun üzerini düzeltiyordu.

"Kit ve görevi hakkında bilgi istiyorlardı," dedi ona, "ve bunu benden almak için önümüzdeki bir hafta boyunca metodik bir şekilde yola çıktılar. Sağ gözümde başladı ve aşağıya doğru ilerlediler. Kit ve bir grup İspanyol partizan dizime ulaştıklarında beni kurtardılar."

"Sana hâlâ işkence yapıyorlardı," dedi. Bu bir soru değildi. "O zaman onlara istedikleri bilgiyi vermemiştin?"

"Hayır," dedi.

Parmakları tüm kabukları kavradı ve onları dizinin üzerinde sıkılı bir yumruk halinde tuttu.

"İnanılmaz derecede cesursun," dedi.

Kadının övgüsü içini ısıtmıştı. Onun "ah, seni zavallı adam" gibi bir şey söylemesini bekliyordu. Bu olağan bir tepkiydi. Ailesinin tepkisi de bu olmuştu. Kit yıllarını kendine eziyet ederek ve kendini suçlayarak geçirmişti.

"Cesurdan çok inatçıydım," dedi. "Üç erkek kardeşin en küçüğüydüm, iki güçlü, gürültülü kardeşin arasında sessiz, hassas olan bendim. Babama komisyonumu alması için ısrar ettiğimde bir şeyler kanıtlamak istiyordum. Bazen istediğimizden fazlasını elde ederiz, Bayan Jewell. Gerçekten de bana bir şeyler kanıtlama şansı verildi ve ben de kanıtladım ama bedeli oldukça ağır oldu."

"Seninle gurur duyuyor olmalılar," dedi. "Ailen."

"Evet," diye kabul etti.

"Ama onlarla kalmadınız?" diye sordu ona.

"Aileler harika kurumlardır," dedi. "Benimkine söyleyebileceğimden çok daha fazla değer veriyorum. Ancak her birimizin yaşayacak bireysel bir hayatı, yürüyecek kendi yolumuz, şekillendirecek kendi kaderimiz var. İsterseniz ailemin beni nasıl barındırmak, korumak ve bir daha korku, acı ya da terk edilme nedir bilmeyeyim diye benim için yaşamak istediğini hayal edebilirsiniz. Sonunda onlardan uzak durmak zorunda kaldım, yoksa bunu yapmalarına izin vermenin cazibesine kapılabılırdım."

Kadın elini açıp kabukları tekrar gösterdi ve adam uzanıp kabukları ondan aldı ve dikkatlice paltosunun cebine koydu.

"Bir ailen var mı?" diye sordu ona. "Evet," dedi kadın.

"Ah, o zaman ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi.

"On yıldan uzun bir süredir hiçbirini görmedim," dedi ona.

Oğlunun dokuz yaşında olduğunu söylememiş miydi? Belli ki bir bağlantı vardı.

"Seni reddettiler mi?" diye sordu ona. "Hayır," dedi kadın. "Beni affettiler."

Bir çift martı tepelerinde yüksek sesle öttükten sonra az ötedeki kayalıklara konup orada buldukları bir şeyi gagalarken aralarında bir sessizlik oldu.

"Affetmek mi?" diye sordu usulca.

"Hamileydim," dedi, "ama evlenmemiştim. Ben düşmüş bir kadındım Bay Butler. Ve en azından bir utanç kaynağıydım." Şimdi dizlerini kavuşturmuş ufka doğru bakıyordu.

Ailesine mi? Kendi utançları onlar için ondan daha mı önemliydi?

"Ama seni affetmişlerse eve dönmeni istemiş olmalılar," dedi. "Elbette?"

"Yazdıkları mektupların hiçbirinde David'den bir kez bile söz etmediler," dedi. "Herhalde eve dönecek olursam onun da benimle geleceğini anladılar. Hiçbir zaman bir davette bulunmadılar."

"Ve yine de gitmeyi düşünmediniz mi?" diye sordu. "Belki de eve gitmek için davete gerek yoktur. Belki de siz inisiyatif alırsanız memnun olurlar."

"Oraya gitmek gibi bir isteğim yok," dedi. "Orası artık evim değil. Bu sadece bir dil alışkanlığı. Bayan Martin'in okulu evimdir."

Hayır. Bir işyeri, ne kadar hoş olursa olsun, asla ev olamazdı. Glandwr onun değildi. Okulun da onun olduğundan şüpheliydi. Onun gibi, onun da kendine ait bir evi yoktu. Ama en azından bir ev edinme umudu ve bunu yapabilecek gücü vardı.

"Ne oldu?" Neredeyse elini onun koluna koymak için uzanacaktı ama tam zamanında kendini durdurdu. Onun dokunuşundan kesinlikle hoşlanmayacaktı.

"Cornwall'daki Penhallow'da Leydi Prudence Moore'un mürebbiyesiydim," dedi. "Büyümekte olan bir kızın bedeninde yaşayan, herkesin tanışmayı umabileceği en tatlı, en güneşli huylu genç çocuktuk. Ağabeyi de ona iyi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

-Kendi dünyasında yaşayan babası Marki'ye ya da oğluna düşkün olup kızından basit fikirli olduğu için nefret eden annesine başvurmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Kız kardeşleri onu sevmelerine rağmen güçsüzdü. Ve Joshua -şimdiki marki, kuzeni- biraz uzaktaki köyde yaşıyordu ve Prue'yu ziyaret etmek için haftada sadece bir kez geliyordu. Albert'ı ondan uzaklaştırdım. Umutsuzca onu kurtarmak istedim. Onunla kendim başa çıkabileceğimi düşündüm. Ama yapamadım."

Birkaç dakika alnını dizlerine dayadı ve konuşmayı kesti - aslında daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

"Sonuç David oldu," dedi başını kaldırarak. "Keşke... ah, keşke bu kadar çirkin olmasaydı."

Yine ona dokunmak istedi ama yapmadı.

"Bana söylediğini ben de söyleyeceğim," dedi. "İnanılmaz derecede cesursun."

"Sadece aptalca," dedi. "Böyle erkekleri ikna edip değiştirebileceğine inanan sayısız kadından sadece biri. Hatta bazı kadınlar buna inanarak onlarla evleniyor. En azından ben bu kaderden kurtuldum."

Yine de Sydnam'ın farkına vardığı üzere, eğer sınırlayıcı onunla evlenmiş olsaydı, oğlu şimdi Hallmere Markisi olacaktı ve kendisi de dul bir markiz, hatırı sayılır bir sosyal öneme ve zenginliğe sahip biri olacaktı.

"Ama çocuk kurtuldu," dedi. "Leydi Prudence Moore'u kastediyorum."

Denize doğru oldukça hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Birkaç yıl önce bir balıkçıyla evlendi," dedi, "iki de gülbüz oğlu var. Bazen bana yazıyor, kız kardeşinin yardımıyla. Büyük, çocuksu bir el ile kusursuz bir doğrulukla yazıyor. Ve eğer uzun süren bir mutluluk türü varsa, Bay Butler, o zaman bunu yaşıyor."

"Senin yüzünden," dedi.

Aniden ayağa kalktı ve eteğindeki kumları temizledi. O da ayağa kalktı ama kadının acı dolu hikâyesiyle meşgul olması onu dikkatsizleştirmişti. Sağ dizi altından çıktı ve kendini düşmekten kurtarmak için sol kolunu kullanmak üzere sertçe dönmek zorunda kaldı. Bu, onu utandıran garip ve onursuz bir andı. Doğrulurken bile kızın elini tuttuğunun farkındaydı.

Onu sabitlemek için elini uzattı -ama aslında ona dokunmamıştı.

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, rahatsız edici bir şekilde birbirlerine yakındılar.

"Benim sakarlığım," dedi.

Elini yanına indirdi.

"Buraya tırmanmaya karar verdiğimde," dedi, "hiç düşünmemiştim..." Dişleri alt dudağına battı.

"Bunu yapmadığınıza sevindim," dedi hemen. "İkimiz de sakatız Bayan Jewell. Ama ikimiz de sakat olarak yaşamayı reddetmenin önemini biliyoruz."

O anda öyle bir şey yaptı ki, adam o kadar şaşırdı ki, kumsalı ikiye ayıran kayalıkların üzerinde, bir ayağı diğerinin seviyesinden biraz yukarıda, olduğu yere çakılıp kaldı. Elini tekrar kaldırdı ve parmak uçlarını adamın sol yanağına dayadı.

"İkimiz de acının tam kalbini görmeyi öğrendik, Bay Butler," dedi. "Ve böylece ikimiz de değiştik - inanıyorum ki daha iyiye doğru. Bizler sakat değiliz. Hayatta kalanlarız."

O anda ne yaptığının farkına varır gibi oldu ve kaputunun siperliğinin sağladığı gölgede bile, elini aceleyle ve oldukça sarsak bir şekilde çekerken kızardığını görebiliyordu.

"Moore'dan beri hiç erkek oldu mu?" diye sordu ona.

Başını hızla salladı.

"Hayır," dedi. Kısa bir duraksamadan sonra, "Senin... buna kaza diyemem, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Hiç."

İkisi de bunu kelimelere dökmese de, uzun ve yalnız bekârlıklarının farkındalığı aralarında titreşiyordu. Nasıl söyleyebilirlerdi ki? Hâlâ birbirlerine neredeyse yabancıydılar ve bir erkek ve bir kadındılar.

Böylesine mahrem bir şeyin ortak farkındalığının utancı onu aniden ele geçirdi ve dönüp kayaların tepesinde durana kadar tekrar yukarı doğru tırmandı ve bir eliyle gözlerini gölgeleyerek diğer tarafa baktı. Onun peşinden gitmeden önce birkaç dakika olduğu yerde durdu.

Elini yanağından aceleyle çekerken bir miktar tiksinti duyduğunu kendisinden saklaması imkânsızdı.

Kadının kendisi kadar yalnız -ve cinsel açıdan yoksun olduğu için, bu yüzden birlikte olabileceklerini düşünmeye başlamamalı bile...

Hiçbir kadını buna maruz bırakamazdı.

Ve belki de başka bir adama bir şey sunamayacak kadar hasarlıydı.

Onun ardından tırmandı ve çok yakın olmamak kaydıyla yanında durdu.

"Hayranlık uyandırıcı," dedi, bir gün önce gezindikleri ana kumsal boyunca gözlerini dikerek. Ve yine de onun bu sözleri söylediğini hissetti.

derinlemesine hissedilenlerden ziyade manzaraya uygun olanlardır.

"Öyle," diye kabul etti. Her zaman bunu görebileceği iki gözü olmasını dilemişti. Ama bir göz hiç yoktan iyiydi.

Sular neredeyse tamamen çekilmişti. Şimdiden üzerinde durdukları kaya çıkıntısının sonuna kadar yürümek mümkündü. Beklemiş olsalardı tırmanmaktan kurtulabilirlerdi.

"Sahile inebilir ya da geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz," dedi, "ya da sağımıza tırmanıp uçurumun tepesine o şekilde geri çıkabiliriz. Zor bir tırmanış değil. Seçim sizin."

Bu kez ona baktığında, gözleri gözlerine değil, çenesiyle aynı seviyede bir yere odaklandı.

"Geç olmuş olmalı," dedi, sesi neşeli ve kişiliksizdi. "Sanırım en hızlı yoldan geri dönmeliyiz. Geçen zamanın tamamen farkında değildim. Bu öğleden sonra çok keyif aldım Bay Butler. Teşekkür ederim."

Ona pek çok açıdan büyülü gelen bir öğleden sonra, telafisi mümkün olmayan bir şey yok olmuştu.

Hikâyelerini paylaşıırken birbirlerine çok yaklaşmışlardı. Bir an için belki de her ikisi de dostça bir sempatiyi fiziksel bir yakınlıkla karıştırmışlardı - ta ki kadın ona dokunup bunun imkânsızlığını fark edene kadar. Ve kız ona dokunup da adam kızın ne kadar yaralı olduğunu, kendisine bir şans verilse bile onu duygusal olarak kabul etmesinin ne kadar imkânsız olduğunu anlayana kadar.

Başka bir şey söylemeden döndü ve önce uçurumun tepesine, sonra da patika boyunca kulübenin hemen altındaki ana yola doğru ilerledi. Yolda çok az konuştular.

Kulübenin hizasına geldiklerinde, "Seninle eve kadar yürüyeceğim," dedi.

"Gerek yok," diye onu temin etti. "Bütün yolu tekrar yürümek zorunda kalırsınız."

Durdular ve birbirlerine kibarca ve neşeyle baktılar, sanki bir süre konuşmuş ama söyleyecek bir şeyleri kalmamış ve vedalaşıp kendi yollarına gitmek isteyen iki yabancı gibiydiler.

Ve gerçekten, hepsi buydu - yabancılar.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Öğleden sonra çok keyif aldım. Umarım burada geçireceğiniz bir ayın geri kalanından da keyif alırsınız. Veda etmeyeceğim. Siz Bath'a dönmeden önce birbirimizi tekrar göreceğimizi sanıyorum."

"Evet." Onun çenesine gülümsedi. "Sanırım öyle olacak. Bana daha önce görmediğim yerleri gösterdiğin için teşekkür ederim."

Sonra aniden döndü ve evin bulunduğu yöndeki araba yoluna doğru yürüdü.

Sydnam arkasından bakakaldı ve hoş karşılanmayan bir keder hissetti. O sadece evde bir misafirdi, hayatına kısa bir süreliğine dokunmuş ve şimdi tekrar gitmiş biriydi. Onunla yaşadığı beş kısa karşılaşma yüzünden hayatı değişmeyecekti ve belki de Bath'a dönene kadar bir o kadar daha değişecekti.

Ama belki de dn onunla birlikte yrmemeli ya da bugün onu kendisiyle birlikte yürümeye davet etmemeliydi. Bunu bir daha yapmayacaktı. Ona aşık olmak gibi aptalca bir şey yapmak istemiyordu.

Kadın arkasına bakmadan bir dönemeçte gözden kaybolurken, bu tür düşüncelerden arınmak istercesine başını salladı. Adımlarını kulübeye doğru çevirdi.

Kabuklarının hâlâ orada olduğunu hatırlayarak elini cebine soktu. Parmakları onların etrafında kıvrıldı.

Anne'in Sydnam Butler'ı tekrar görebilmesi için bir haftadan fazla zaman geçmesi gerekti - bir öğleden sonra David'le dışarıda gezindikten sonra eve dönerken kısa bir anlık bakış dışında. Ön kapıların biraz ötesindeki terasta Bewcastle Dükü ile sohbet ediyordu. Ekselansları başını onlara doğru eğdi ve kör tarafından yaklaştıkları Bay Butler onları görmek için sağa döndü ve konuşmasına geri dönmeden önce onlara küçük bir selam verdi.

Ayrıca Lord Alleyne, Lord Rannulf ve Leydi Hallmere'in bir öğleden sonra onunla ata bindiklerini duymuş ve onun ata binebildiğini öğrenince çok şaşırmıştı. Ama şaşırmaması gerektiğini de kendi kendine itiraf etti. O, engelleriyle akla gelebilecek hemen her şekilde mücadele eden bir adamdı - resim yapma engeli hariç. Onun da bu savaşı verip kazanma ihtimali olup olmadığını merak etti. Ama muhtemelen kazanamazdı. Bazı şeyler basitçe imkânsızdı.

Bir tür mürebbiye olarak kreş alanında kalmasına izin verilmemesine, ancak hem yetişkinler hem de çocuklar olmak üzere diğer herkesle birlikte günlük faaliyetlerin tam ortasına çekilmesine rağmen tatsız bir hafta değildi. Hepsi dışarıda yürüyüş yaparak, kriket ve diğer top oyunlarını oynayarak, yüzerek, kayıkla gezerek, inşaat yaparak çok fazla zaman geçirdiler.

Sahilde kumdan kaleler yapmak, ağaçlara tırmanmak, aralarında saklambaç oynamak, kayalıkların alt kısımlarına tırmanmak, piknik yapmak.

Rosthorn Kontu bir gün ona, hayatlarının yılın büyük bir bölümünde zorunlu olarak yoğun geçtiğini -örneğin kendisi, Joshua ve dük Lordlar Kamarası üyesiydiler- ve bu durumun onları çocuklarından ve hatta eşlerinden uzun saatler boyunca uzak tuttuğunu anlattı. Boş zamanları olduğunda, şimdi yazın yaptıkları gibi, ailece birlikte geçiriyor ve sıkı oynuyorlardı.

David, Anne'in onu hiç görmediği kadar mutluydu. Ve onun da diğerleri kadar şamatacı, talepkâr ve yaramaz olabileceğini keşfettiğinde şaşırmişti. Gerçekten de Davy, Alexander ve David üçlüsünün bir lideri varsa, bu genellikle David'di. Davy'nin kız kardeşi Becky ona tapardı. Birlikte oynamak için her zaman sabır gösterdiği tüm küçük çocuklar da öyle. Joshua'ya, Lord Rannulf'a, Lord Alleyne'e ve diğer tüm beyefendilere de hayranlık duyuyordu. Bewcastle Dükü'ne hayranlık duyduğu doğruydu ama Anne bir gün onu, odasındaki aynada onun mesafeli ve kibirli ifadesini incelerken hayali bir sınav bardağını gözüne kaldırarak alıştırma yaparken görmüştü ve kimi taklit etmeye çalıştığı çok açıktı.

Onun iyiliği için tatilin hiç bitmemesini diledi.

Anne kendi hesabına, ayın kendi akışına bırakılmasından memnundu. Leydi Aidan ve teyzesi Bayan Pritchard Anne'in özel arkadaşları oldular; eski bir öğretmen olarak Anne'le okul hakkında konuşmaktan hoşlanan düşes de öyle. Düşesin kitap düşkünü kız kardeşi Bayan Thompson da Anne'i kitaplar ve eğitim teorisi üzerine uzun tartışmaların içine çekti ve hem bir

Zeki ve ilginç, hatta esprili bir konuşmacıydı. Gerçekten de ona dostça davranmayan kimse yoktu. Dük bile bir akşam yeni bitirdiği bir kitabı okuduğunu öğrendikten sonra yarım saat boyunca onunla sohbet etmişti.

Ama tam tersine, Glandwr'daki yalnızlığını Claudia'nın Bath'daki okulunda hissettiğinden çok daha şiddetli hissediyordu. Bir kere, buradaki herkes onun kim ve ne olduğunu tam olarak bilmesine rağmen, kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Diğer yandan, evde kalmışlığından memnun görünen Bayan Thompson hariç, diğer tüm gençlerin eşleri vardı. Bir gece, Anne yatak odasının penceresinde durmuş saçlarını tararken ve ay ışığının aydınlattığı bahçeye ve ötesindeki denize bakarken, çimenlerin üzerinde, evden uzakta, kayalıklara doğru yürüyen bir çiftin farkına vardı, adamın kolu kadının omuzlarında, kadının ki adamın belindeydi ve bir şokla onların dük ve düşes olduğunu anladı.

Hissettiği kıskançlık bıçağı oldukça istemsiz ve oldukça şiddetliydi. Ve yalnızlığı o anda olduğu gibi ortaya çıktı - hayatında bir erkeğe duyduğu saf yalnızlık.

Kısa bir süre Bay Butler'ı düşündü ama onu hatırlamaktan vazgeçti. Ondan hoşlanmıştı ve onun da kendisinden hoşlandığını düşünüyordu. Ama orada, kumsalın arasındaki kayalıklarda, bunu yapmak üzere olduğunu hiç bilmeden ona dokunmuştu. Adamın vücudunun bir anda kaskatı kesildiğini hissetmiş ve yüzündeki şok ifadesini görmüştü; parmak uçlarının adamın yanağına değdiğini gördüğünde ve güneşin ısıttığı teninin sıcaklığını hissettiğinde kendisinde de aynı şoku ve yeni başlayan paniği hissetmişti.

Ama ondan önceki akılsız bir an için o kadar yoğun bir özlem hissetmişti ki, neredeyse bir bıçak saplanması gibiydi.

Acı vücuduna yayılıyor, boğazının ağrmasına, göğüslerinin gerilmesine, rahminin zonklamasına ve iç bacaklarının çiğ bir duyarlılıkla zonklamasına neden oluyordu. Duygularının cinsel arzu olduğunun farkına varmıştı elbette.

Ve sadece kısa bir an sonra bir parçası geri çekilmişti. Parmaklarının dayandığı yere çok yakın olan yüzünün diğer tarafı morumsu ve sinirsizdi. Gözleri yoktu. Kolu yoktu. Giysilerinin altında başka hangi şekil bozukluklarının yattığını kim bilebilirdi?

Onu zihninden kovdu ama yine de ara sıra kendini o korkunç yaraları nasıl aldığını düşünürken buluyordu. Geceleri oluyor, bazen onu uyanık tutuyor, bazen de rüyalarına giriyordu.

Sonunda bir kez daha karşılaştılar. Dük ve düğes bir akşam mahalleden misafirlerini yemeğe davet etmişlerdi ve Anne yine en güzel yeğil ipeğini giymiş, saçları hevesli Glenys tarafından özenle toplanmış ve kıvrılmış olarak salona indiğinde, odanın diğer ucunda Lord ve Leydi Aidan'la sohbet ederken gördüğü ilk kişilerden biri Bay Butler'dı.

Kalbi, içinde bulunduğu koşulların çok ötesinde bir sevinçle çarpıyordu. Son karşılaşmalarında adam kadından, kadın da adamdan uzaklaşmıştı.

Bayan Pritchard Anne'i yanına oturmaya davet etti ve Anne bunu yapmaktan memnundu, çünkü komşulardan hiçbiriyle tanışmamıştı ve bunu yapmak konusunda son derece gergindi. Düşes onu ısrarla davet etmeseydi bu akşam aşağı inmekten tamamen kaçınacaktı.

Konuklar gelmeye başladıktan sonra tanışma faslı da kaçınılmazdı elbette. Eşleri ve büyük çocuklarıyla birlikte birkaç İngiliz toprak sahibi, eşleriyle birlikte dükün kiracılarından birkaçı, papaz, karısı, oğlu ve kızı, Galli papaz ve köyün okul müdürü vardı; her ikisi de İngilizceyi o kadar belirgin Galli aksanıyla konuşuyordu ki Anne onları anlamak için dikkatle dinlemek zorunda kalıyordu. Biraz pratik yapmış olmasına rağmen, Bayan Pritchard da neredeyse onun kadar kalın bir aksanla konuşuyordu.

Sonra yemek anonsu yapıldı ve Anne'i içeri götürmek ve sol tarafına oturtmak üzere Bay Butler görevlendirildi.

Teklif ettiği kolu tutarken ona belirsiz bir şekilde gülümsedi ve o da ona gülümsedi.

Garip bir şekilde ağlayacakmış gibi ve garip bir şekilde sevinçten gülecekmiş gibi hissetti.

Onu özlemişti. Claudia, Susanna ya da Frances'e bile anlatmadığı kadar çok şey anlatmıştı ona. En derin benliğinin bir kısmını ona açmıştı. Ama onu tekrar görmek için hiçbir girişimde bulunmadan bir haftadan fazla bir süre geçmesine izin vermekten memnundu.

Ne bekliyordu ki? Ona

kur yapmasını mı?

Birlikte yürüdükleri sırada insanların son derece dirençli yaratıklar olabileceğini söylemişti. Anne, onun sol elindeki çatalı kullanarak yemeğini kesişini ve zarafetin sınırlarında gezinen ustaca hareketlerle ağzına götürüşünü, başını herhangi bir gariplik hissetmeksizin çevirişini izlerken bu sözün doğruluğunu gördü.

Leydi Hallmere ile konuşurken kör tarafından ona baktı.

Yemeğin büyük bölümünde Leydi Hallmere'le konuştu ama belki de bunun tek nedeni, Anne'in yanına oturur oturmaz dikkatini köyün okul müdürü Bay Jones'a vermiş olmasıydı. Onun da bir öğretmen olduğunu öğrenmek ilgisini çekmişti. Ona Galler'deki öğretmenlerin çoğunun erkek olduğunu açıkladı.

Bay Butler'ın yanında kendini garip bir şekilde mahcup hissediyordu - belki de birbirleriyle yaptıkları konuşmalar samimiyetin sınırlarına dayandığı için. Kaç yakın yabancı birbirlerine yalnız olduklarını, yıllardır hayatlarında karşı cinsten kimsenin olmadığını itiraf etmişti?

Ancak kaçınılmaz olarak, görgü kurallarının gerektirdiği gibi, Leydi Hallmere diğer tarafındaki İngiliz toprak sahiplerinden birine, Bay Jones da kendi tarafındaki Bayan Lofter'a döndü.

"Bayan Jewell," diye kibarca sordu Bay Butler, "siz ve oğlunuz Glandwr'da kalmaktan memnun musunuz?"

"Son derece," dedi. "Teşekkür ederim."

"Peki daha fazla resim yaptı mı?"

"Evet," dedi. "İki kez, ikisinde de Leydi Rosthorn'la birlikte."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," dedi. "Bu akşam bir eğlence olacağını biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi. "Leydi Rannulf rol yapacak. Görünüşe göre bu konuda çok iyi. Ve Joshua ile Leydi Hallmere düet yapacaklar, her ne kadar herkes onu ikna etmeye çalışırken Leydi Hallmere çok kavgacı davranırsa da. Bu

Joshua, karısını korumak için oradayken kimsenin ona zorbalık yapmasına izin vermeyeceğini söylediğinde, kadın öfkeden küplere bindi ve bunu yapmayı kabul etti. Joshua'nın kardeşlerine göz kırptığını görmemişti."

Bay Butler güldü ve o da ona katıldı.

"Beni hep şaşırtmıştır," dedi sesini alçaltarak, "Hallmere'in Freyja'yı nasıl idare edeceğini biliyor gibi görünmesi. O her zaman bir cehennem aslanı ve bir ateş parçasıydı. Bu gece başka bir düet daha olacak. Huw Llwyd şarkı söyleyecek, karısı da ona arpta eşlik edecek."

Bay ve Bayan Llwyd dükün kiracılarıydı, genç bir çift.

"İyiler mi?" Anne sordu.

Kaşığını boş tabağına bıraktı ve iki parmağını kalbinin üzerine vurdu.

"Onların müziği kulaktan giriyor," dedi, "ama buraya yerleşiyor. Onları dinlediğinizde ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"O zaman bunu yapmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Duymanız gereken şey," dedi, "bir Pazar sabahı ilahiler söyleyen Galler kilisesi cemaati. Ayrım gözetmeyen bir gürültüyle olmasa da binanın çatısını uçurmaya çok yaklaşıyorlar. Hafta boyunca prova yapmak için hiç bir araya gelmeden dört bölümlü bir uyum içinde şarkı söylüyorlar. Bu oldukça sıra dışı."

"Gerçekten de öyle olmalı," dedi Anne duyguyla.

"Önümüzdeki Pazar seni oraya götürmek isterim," dedi. "Eğer ayından tek bir kelime bile anlamama ihtimaline katlanabilirsen tabii. Her şey Galce. Ama müzik!"

Anne neredeyse her hafta olduğu gibi bir önceki Pazar da kiliseye gitmişti. Ama İngiliz kilisesine Bedwyn ailesiyle birlikte gitmişti. Kilisenin ön tarafında onlar için ayrılmış özel yastıklı sıralara oturmuştu. Diğer sıraların çoğunun boş olduğunu fark etmişti.

"Gitmek istiyorum," dedi.

"Öyle mi?" Bir uşağın önüne koyduğu meyve ve peynir tabağından başını kaldırdı ve tamamen ona odaklandı. "O zaman Pazar sabahı kulübeye kadar yürür müsün, birlikte gidelim?"

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Ve birden sanki gizli bir randevu almışlar gibi nefessiz kaldığını hissetti. Onunla kiliseye gitmeyi kabul etmişti, hepsi bu. Ama herkes onun hakkında ne düşünecekti? Ve kimin ne düşündüğü neden önemli olsun ki? Gitmek istiyordu.

Sanki o da bunu istiyormuş gibi ona bakıyordu, diye düşündü.

O anda Leydi Hallmere tekrar dikkatini çekti ve kısa süre sonra Bay Jones tekrar Anne'e döndü ve düşes ayağa kalkıp hanımları kendisini takip etmeleri için salona davet etmeden önce birkaç dakika sohbet ettiler.

Beyefendiler hanımefendilere katılana kadar yarım saatten fazla zaman geçti. Anne, gözlerinin bir an için odanın içinde kaybolduğunu fark ettiğinde neredeyse kendine kızacaktı.

aralarında Bay Butler'ı arıyordu. Ne de olsa Bay Butler'ın, Galce şarkıları dinleyebilmesi için onu Pazar günü kendisiyle birlikte Galler kilisesine davet etmesi o kadar da önemli bir şey değildi.

Öyle olması dışında.

Kendini yine aptalca bir kız gibi hissetti, bir beyefendinin dikkatini çekmek için seçiliyordu. Aptalcaydı. Yirmi dokuz yaşındaydı ve bunun kur yapmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Ama iki haftadan kısa bir süre öncesine kadar, Henry Arnold'dan beri basit bir arkadaşlık için bile olsa bir erkekle dışarı çıkmamıştı. Ve bu koca bir ömür önceydi.

Çay tepsisinin arkasında oturup çay doldurmayı teklif etmiş, düşes de bu teklifi kabul etmişti. Ama insanların nasıl sohbet grupları halinde toplandıklarını -Bedwyn'lerle birlikte zengin İngiliz toprak sahipleri, Bayan Llwyd ile Bayan Pritchard ve Bayan Thompson, papaz ve karısı ile Baron Weston ve Bayan Thompson, Bay Llwyd, Bay Jones, Galli bakan Bay Rhys, Bay Butler ve Bewcastle Dükü- gözlemleyemeyecek kadar meşgul değildi. Düşes gruptan gruba geçerek gittiği her yerde gülümsemelere neden oluyordu.

Bay Butler derin bir sohbeta dalmıştı ve bir kez bile Anne'e bakmadı; Anne onun görmediği taraftaydı. Ama daha sonra, çay tepsisini kaldırma telaşı sırasında ayağa kalkıp ellerini eteğinin üzerinde gezdirdikten sonra, Bay Butler'ın yanında durduğunu gördü.

"Birlikte oturalım mı, Bayan Jewell?" diye önerdi. "Tabii sizin başka planlarınız yoksa."

"Hayır." Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Böylece, başkasının kocası olmayan bir beyefendiyle birlikte eğlenceyi izlemenin ve dinlemenin tüm zevkini yaşadı. Saçma bir şekilde heyecan vericiydi.

Joshua ve Leydi Hallmere önce birkaç İngiliz halk şarkısı söyledi, Joshua da onlara piyanoda eşlik etti. Şaşırtıcı derecede iyiydiler, ancak Leydi Hallmere sözlerine bir uyarı ile başladı.

"Açılış gösterisi olmamız konusunda kesinlikle ısrar ettim," diye açıkladı seyirciye. "Diğerlerinin çok daha üstün olacağına dair güçlü şüphelerim var - Judith'in öyle olacağını biliyorum - ve onları takip etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Piyanonun başındaki Joshua, seyirciler gülerken sıırttı.

Leydi Hallmere'i sevmemek elde değil, diye düşündü Anne, tüm huysuzluklarına rağmen.

Lord Alleyne, "Sadece şarkı söyle Free ve bizi bu ıstıraptan kurtar," diye seslendi.

Bayan Llwyd, ufak tefek, siyah saçlı, Kelt görünümlü bir kadındı.

-Daha sonra büyük, güzel oymalı arpını çaldı ve Anne kısa süre sonra kendini akmayan gözyaşlarını kırıpıştırırken buldu ve sanki başka bir dünyaya ve başka bir kültüre taşınmış gibi hissetti, yaptığı müzik o kadar güzeldi ki.

"Bana hep öyle gelmiştir," dedi Bay Butler, parçalar arasındaki kısa duraklama sırasında Anne'e doğru eğilerek, "arp bir şekilde Galler'in ruhunu yakalıyor."

"Evet," dedi. "Oh, evet, haklı olmalısın."

Sonra Bay Llwyd ayağa kalktı ve karısının eşliğinde hafif, hoş bir tenor sesiyle şarkı söyledi; Galce söylediği ve tek kelimesini bile anlamadığı halde Anne bütün gece dinleyebilirdi.

Eğlenceyi bitirecek olan Leydi Rannulf için oldukça üzülmüyordu. Leydi Hallmere önce gitmekte ısrar ederek akıllıca davranmıştı.

Leydi Rannulf son derece güzeldi; dolgun, şehvetli bir vücudu ve görkemli kızıl saçları vardı. Ama onun yardımcı karakterler olmadan tek başına rol yapması fikri, kendisine Leydi'nin iyi bir oyuncu olduğu söylenmiş olmasına rağmen, Anne'i bir şekilde utandırmıştı.

"Umarım," dedi Bay Butler, "Lady Macbeth'i oynar. Onu daha önce yaparken gördüm ve oldukça sıra dışı biri."

Önce Desdemona'yı oynadı, saçları açıktı, zarif yeşil gece elbisesi bir şekilde tamamen telkin gücüyle bir geceliğe dönüşüyordu, Desdemona şaşkınlık ve yersiz güven içinde Othello'nun yatak odasında kendisine gelmesini bekledi ve sonra ona durumunu anlattı ve hayatı için yalvardı.

Anne'e göre, hizmetçisinin ve daha sonra Othello'nun yatak odasında kendisiyle birlikte olduğu izlenimini vermesi ve buna rağmen sahneyi tek başına canlandırması gerçekten olağanüstüydü. Anne'in neredeyse iki haftadır tanıdığı Leydi Rannulf'a olan tüm benzerliğini yitirip Othello'nun masum, sevgi dolu, sadık, korkmuş ama ağırbaşlı karısı haline gelmesi olağanüstüden de öteydi.

Sahne bittiğinde gerçekliğe dönüş bir an için kafa karıştırıcıydı.

Ve sonra, Bewcastle Dükü'nün özel isteği üzerine, Leydi Rannulf gerçekten de Leydi Macbeth rolünü oynadı, yine saçları açık ve elbisesi gecelik olmuştu - yine bir gece sahnesi. Ancak iki sahne ve karakterler, hatta aktrisin kendisi arasındaki benzerlik burada sona eriyordu. Güçlü, acımasız, deli, işkence gören, uyurgezer ve umutsuzca suçluluğunun kanını temizlemeye çalışan Lady Macbeth oldu. Anne kendini sandalyesinde öne doğru otururken buldu, gözleri Lady'nin ellerine sabitlenmişti, sanki onlardan Kral Duncan'ın kanının damladığını gerçekten görmeyi bekliyordu.

Herkesle birlikte coşkuyla alkışlarken fark etti ki, o da bir yüceliğin huzurundaydı.

Bay Butler beklentiyle ona bakıyordu.

"Eee?" dedi.

"Uzun zamandır bu kadar iyi eğlenmemiştim," dedi ona.

Güldü. "Belki de hiç bu kadar iyi eğlenmediğinizi kabul edersiniz diye düşünmüştüm," dedi.

"Bir arkadaşım var," diye açıkladı, "tüm Avrupa'da çok popüler oldu. Hayatımda duyduğum en muhteşem soprano sesine sahip. İki yıl öncesine kadar Bayan Martin'in okulunda öğretmenlik yapıyordu."

"Peki ya o?" diye sordu.

"Edgecombe Kontesi," dedi. "Şimdi kont olan Vikont Sinclair'le evlenmeden önce Frances Allard'dı."

"Ah," dedi, "ondan daha önce bahsetmiştiniz ve sanırım daha önce de adını duymuştum. Ama onu şarkı söylerken dinleme zevkini hiç tatmadım."

"Eğer böyle bir şansın olursa," dedi, "bunu kaçırmamalısın."

"Yapmayacağım." Ailesi ve konukları ayağa kalkıp sohbet edip gülerken, resmi eğlence sona ererken tekrar gülümsedi.

"Dans edilecek," dedi. "Sanırım bu benim eve dönme işaretim."

"Oh," dedi kendini durduramadan, "lütfen henüz gitme."

Halı salonun zemininden kaldırılıyor ve odanın havasız kalması nedeniyle bir ucundaki Fransız pencereleri geri çekiliyordu. Bayan Lofter, günün erken saatlerinde çalmayı teklif ettiği piyanonun başındaki yerini alıyordu. Yaşlılar için birkaç masa kurulmuş olsa da, gayri resmi bir kır dansının akşamı sonlandırmak için kâğıt oynamaktan daha hoş bir yol olacağı Düşes'in fikriydi.

Anne anında utandığını hissetti. Ya adam toplantıdan ve kendisinden kaçmak için bir bahane bekliyorsa?

"O zaman oturup dansınızı mı izlemeliyim?" diye sordu ona gülümseyerek. "Eşlerinizi çok kıskanıyorum Bayan Jewell."

Bu ona söylediği ilk çapkınca şeydi.

"Ama dans etmek istemiyorum," dedi, pek de doğru olmayan bir ifadeyle. "İstersen oturup konuşabiliriz. Tabii eve dönmeyi kafana koymadıysan."

"Gönlümden geçen şey," dedi, "ciğerlerime biraz serin gece havası çekmek. Dışarı çıkıp bu gece ayın ne kadar parlak olduğunu görmek ister misiniz Bayan Jewell?"

Ayağa kalkarken, ara sıra buluşup birlikte yürüyebilecekleri ve sohbet edebilecekleri bir haftadan fazla günü boşa harcamakla ne kadar aptallık ettiklerini düşündü. Ama en azından bu akşam vardı ve Pazar sabahını dört gözle bekleyecekti.

"Evet, isterim," dedi. "Gidip bir şal getirebilir miyim?"

Birkaç dakika sonra, kâğıt oynayanlar oyuna dalmışken ve büyük bir gürültü ve neşe içinde iki sıra dansçı oluşurken Fransız pencerelerinden dışarı çıktılar. Kimse gittiklerini fark etmemiştir, diye düşündü Anne.

"Ah," dedi Bay Butler, hareketsiz durup yukarı bakarak. "Aydınlık bir gece olacağını düşünmüştüm. Gökyüzünde tek bir bulut yok ve bakın, ay neredeyse dolunay halinde."

"Işığını tamamlayan bir milyon yıldızla birlikte," dedi. "Neden evrenin büyüklüğü ve görkemi karşısında sürekli dehşete düşmüyoruz?"

"Alışkanlık," dedi. "Biz buna alışkınız. Sanırım doğuştan kör olsaydık -her iki gözümüz de- ve aniden görebilseydik, böyle bir geceden öylesine etkilenirdik ki ya şafak sökene kadar yukarıya bakar ya da düşmekten korkarak yere yapışırdık."

Ya da belki de sadece her şeyin merkezinde olduğumuzu ve gördüğümüz her şeyin efendisi olduğumuzu varsayardık."

Günün sıcağından sonra hava nefis bir şekilde serindi. Anne şalını dirseklerine kadar indirdi ve hafif tuzlu havayı derin bir nefesle içine çekti.

"Buraya çıkmak ne kadar iyi bir fikir," dedi. "Eğer sizi gerçekten hayran bırakacak bir gece manzarası istiyorsanız," dedi,
"Şuradaki tepeye tırmanmalısın. Sen
"Gündüz vakti oraya gittin mi?"

İşaret ettiği tepe parkın bir parçasıydı, ama aynı zamanda uçurumun tepesindeki manzaranın da bir parçasıydı; karaçalı çalıları, kır çiçekleri ve çimenlerle kaplı bir yükselti. Yürüyüşlerin ve oyunların hiçbirisi Anne'i gerçekten oraya götürmemişti, ama sık sık hayranlık duymuş ve ayrılmadan önce bir gün oraya tek başına ya da David'le birlikte gitmesi gerektiğini düşünmüştü.

"Hayır," dedi, "ama oradan çok güzel bir manzara olduğuna inanabilirim."

Gece terliklerine baktı. "Şimdi gitmek için çok mu uzak?"

Birden aklına, bekâr bir bayanın gece vakti bekâr bir beyefendiyle gitmesinin çok uzak olabileceği geldi ama bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Yirmi dokuz yaşındaydı ve bağımsız bir kadındı. Adab-ı muaşeret ve refakatçiler tarafından korunacak narin bir genç kız değildi.

"Öyle değil," dedi.

Yavaş yavaş yürüyorlar, ilerlerken konuşuyorlardı. İkisinin de aklına fener getirmek gelmemişti ama zaten gereksiz olurdu. Bu da onlardan biriydi.

Neredeyse gündüz kadar aydınlık geceler. Tepe görüldüğünden daha yüksek ve dikti. Zirveye tırmandıklarında Anne'in nefesi kesilmişti ve ayak tabanları, korunmak için sadece ince gece terlikleriyle birkaç sivri taşla bastığı için sızlıyordu. Ama tırmanın harcadığı çabaya ve çektiği acıya değdiğini hemen anlamıştı.

"Oh, bak!" dedi kendisi de tam bunu yaparken.

Ama Bay Butler ona bakıyordu, burada daha güçlü olan esinti saçlarını karıştırıyordu.

"Etkileneceğinizi biliyordum," dedi.

Gecenin bu saatinde bile kilometrelerce ötede, yaz göğünün altında huzur içinde uyuyan bir kara parçası olduğunu görebiliyordu. Ama onun dikkatini çeken denizdi. Altlarında kocaman bir yay şeklinde uzanıyordu, yukarıdan gelen ışıktaki belli belirsiz gümüş rengindeydi, ay ışığının geniş bir şeridi ufuktan kıyıya kadar uzanıyordu. Sağ taraftaki uzun kara parçası ay ışığının ortasına doğru çıkıntı yapıyor, aksine simsiyah görünüyor ve her zamankinden daha çok kükreyen bir ejderhayı andırıyordu. Bu yükseklikten, ötesindeki deniz de görülebiliyordu.

"Şu ejderhaya hayran olmamak elde değil," dedi işaret ederek. "Tüm okyanusa meydan okurcasına kükrüyor, büyüklüğü ve gücü karşısında hiç de korkmuyor."

"Hepimiz bundan bir ders çıkarabiliriz," dedi gülerek. "Herhangi bir yerde daha güzel bir manzara olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim," dedi hararetle. "Beni buraya getirdiğin için çok memnunum."

"Bir süre oturmanızı önerirdim," dedi, "ama güzel bir elbise giyiyorsunuz. Belki paltomun üzerine oturabilirsiniz."

"Şalım işimi görür," dedi ve şalı dirseklerinin arasından çıkarıp açtı. "Görüyor musun? İkimiz için de yeterince büyük." Dönüp ayaklarının dibindeki kaba otların üzerine serdi ve bir kenarına oturdu.

Bir süre sonra o da ona katıldı.

"Bazen buraya gelirim," dedi, "sadece oturup meditasyon yapmak istediğimde. Buraya kışın soğuk ve fırtınalı havalarda bile geliyorum. Vahşi, doğal güzelliğın bir özelliğı de bu. Hiçbir zaman aynı değildir ama yine de her zaman güzeldir ve ruhu rahatlatır."

Bir süre dostça bir sessizlik içinde oturdular. Sonra adam ona okul hakkında sorular sordu ve o da ona oradaki arkadaşlarından, diğer personelden, kızlardan, derslerinden ve diğer etkinliklerden bahsetti. Adamın soruları ve verdiği cevaplara duyduğu bariz ilgiyle uzun süre konuştu ve işten çok mutlu bir yaşam biçimi gibi hissettiren bir iş bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha fark etti.

"Peki ya sen?" diye sordu ona. "Burada kâhya olmak gerçekten ilgini çeken bir şey mi?"

Ona görevlerini anlattı ve evdeki çiftlikten, işçilerden, kiracı çiftliklerden, bazı köylülerden ve oradaki özel arkadaşlarından bahsetti.

"Gaip bir ev sahibinin kâhyası olmanın sorunu," dedi, "insanın neredeyse ev sahibi olduğuna inanmaya başlamasıdır. Glandwr'a, buradaki kırlara ve insanlara çok bağlandım. Buradan hiç ayrılmamayı umuyorum. Ama bunu size daha önce de söyledim."

Sonunda tekrar sessizliğe gömüldüler. Ve Anne, hâlâ denize hayretle bakıyor olsa da, fark etti ki

En güzel manzara başının üstündeydi. Ama yukarı bakmak için başını geriye eğmek başını döndürüyordu.

Ellerini başının altında kavuşturarak şalının üzerine uzandı.

"Ah," dedi, "bu daha iyi. Kaç yıldız görebileceğimizi merak ediyorum."

"Eğer onları saymak istiyorsan," dedi kıkırdayarak, başını çevirip ona bakarken, "lütfen seni durdurmama izin verme."

"Ve göremediğimiz bir o kadar daha olmalı," dedi.

"Sence evren ne kadar uzanır?" "Sonsuza kadar," dedi.

"Zihnim sonsuza kadar kavrayamaz," dedi ona. "Bir yerlerde mutlaka bir son olmalı. Ama asıl soru şu: Sonun ötesinde ne var?"

Hâlâ kıkırdayarak onun yanına uzandı.

"Sanırım," dedi, "cevapları aramaktan vazgeçmeyecek astronomlar, filozoflar ve teologlar var ve belki bir gün başaracaklar. Merakınızı paylaşıyorum. Ama bazen sadece hayret ediyorum."

"Evet." Gözleri gökyüzünde gezindi. "Aramak için yaratılmışız. Ama aynı zamanda sadece kabul etmek ve tadını çıkarmak için de yaratılmışız. Haklısın. Büyükayı'yı görebiliyorum. Ne yazık ki ismiyle tanımlayabildiğim tek şey o. Ama bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Önemli değil," diye kabul etti.

Birbirlerine gülümsemek için başlarını çevirdiler ve sonra her ikisi de tekrar yukarıya bakarak tüm bunların harikuladeliğinin tadını çıkardılar.

Ve yine de...

Yine de Anne'in hissettiği farkındalıkta aniden başka bir boyut ortaya çıktı. Adamın vücut ısını sağ tarafında hissedebileceği kadar yakındılar. Geceleyin ıssız bir tepede birlikte yatan bir erkek ve bir kadındılar, neredeyse ama tam olarak dokunmuyorlardı. Birlikte konuşmuşlar ve konuşmuşlardı. Birlikte gülmüşlerdi.

Arkadaş olduklarını düşündü.

Ancak yıldızlara bakmanın getirdiği yüksek tensel farkındalığa belirli bir baharat katan şey arkadaşlık değildi. Bu çok daha cinsel bir şeydi. Onun erkeksiliğini hissediyor ve gizliden gizliye bundan zevk alıyordu ama bunu eyleme dökmek ya da onun bunu yapmasını sağlamak gibi bir isteği yoktu.

Ya da belki de öyleydi.

Sadece çok korkuyordu; hem ondan hem de kendinden korkuyordu.

Yine de ne düşüncelerini ne de duygularını derinlemesine inceledi. Sadece anın tadını çıkardı, okula döndüğünde, sonbahar döneminin rutinine daldığında, bu geceyi hatırlayacağını ve her anı, her hissi yeniden yaşayacağını ve hatta belki de hayatında olabilecekler için çok özel birkaç gözyaşı dökeceğini biliyordu...

Ama geçmişindeki herhangi bir şeyi, hatta en çirkin olanı bile değiştirmeyi nasıl isteyebilirdi ki? O olmasaydı David de olmazdı.

Bay Butler sonunda usulca, "Bayan Jewell," dedi, "uzun zamandır burada olduğumuz aklıma geldi. Belki de dans bitmiş ve komşular evlerine gitmiştir. Köylüler genellikle geç saatlere kadar oturmazlar. Umarım sizi herhangi bir şekilde tehlikeye atmamışımdır."

"Tabii ki yapmadın." Ama kadın doğrulup saçlarını kontrol etti ve o ayağa kalkarken kendi de ayağa kalktı. "Gittiğimizi kimse fark etmedi, döndüğümüzü de kimse fark etmeyecek. Fark eden olsa bile bunun bir önemi yok, değil mi? Biz sadece birlikte hava almaya çıkmış iki arkadaşız."

"Arkadaşlar." Ona baktı ve şalını silkeleyip omuzlarına atarken gülümsedi. "Öyle olduğumuza sevindim. Birlikte yürüdüğümüz son seferden sonra merak etmiştim."

Birbirlerine çok yakın durduklarını fark etti. Elini uzatıp onun yanağına tekrar dokunmak için neredeyse karşı konulmaz bir istek duydu. Ama adam ona dokunmak için hiçbir hareket yapmıyordu. Onun dokunmak isteyip istemediğini ve kendisinin de ona dokunmayı gerçekten isteyip istemediğini merak etti.

Ona dokunmadı. Ve onun da kendisine dokunmamasından memnundu. Çünkü eğer dokunsaydı ya da o dokunsaydı, bu sefer basit bir dokunuştan daha fazlası olacaktı. Onun tarafından öpülmeye dayanamazdı. Bunu istiyordu ve bundan ürküyordu.

Ve yüzünü buruşturabileceği fikri onu duraksattı. Görünüşü yüzünden mi? Yoksa ona dokunan son erkek... olduğu için mi?

Arkasını döndü.

"Seninle dibe kadar yarışacağım," dedi ve koşmaya, kaymaya, kaymaya, çılgılık atmaya ve gülmeye başladı -Ta ki ondan birkaç dakika sonra tek parça halinde tepenin dibine varana kadar.

Nefes nefese kalmış ve hâlâ gülmekte olan kız onun yanına düşerken, adam orantısız bir şekilde sırtıyordu.

Fransız pencerelerinden salona girdiklerinde dans sona ermek üzereydi. Dışarıdaki tüm konuklar birbirlerini ve eşyalarını bulup Dük ve Düşes'ten, misafirlerden ve birbirlerinden ayrılırken bir hareketlilik vardı.

Anne, dönüşleri için uygun bir zaman olduğunu düşündü. Kimse onun ve Bay Butler'ın gittiğini fark etmezdi bile.

"Ben de gitmeliyim, Bayan Jewell," dedi Bay Butler, ona yarım bir selam vererek. "Pazar sabahı hâlâ bana katılmak istiyor musunuz?"

"Oh, evet," dedi. "Bunu dört gözle bekleyeceğim."

Düşes'ten ayrılırken onu izledi ve şu anda kendini son derece mutlu hissettiğini fark etti.

Tıpkı oğlu gibi, onun da kadınlar kadar erkeklerin arkadaşlığına da ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bu onun hayatında çok eksikti. Onu özleyecekti... Ama hayır, bunu düşünmeyecekti.

Bugün perşembeydi. Pazar gününe daha üç gün vardı - aslında parmaklarıyla sayıyordu.

Üç gün sonra onu tekrar görecekti.

"Tek kelimesini bile anlamayacağı Galce bir ayine mi?" Morgan, Leydi Rosthorn, dedi Joshua'ya bakarak. Sonra yüzü muziplik ve zevkle aydınlandı. "Ne kadar umut verici, emin olun."

"Umut verici mi?" Lord Aidan kaşlarını çatı. "Bir kilise ayini mi? Kadın zihni hakkında en ufak bir fikrim olmadan mezara gideceğim Morgan."

"Onu kendisiyle birlikte kiliseye gitmeye mi davet etti?" Lord Alleyne gözlerini devirdi. "Gerçekten de cesur ve riskli bir hareket. Syd'in bu kadar şeytani bir adam olduğunu bilmiyordum."

"Belki de," dedi Lord Rannulf sırtarak, "bir şaperona ihtiyaçları vardır. Teklif var mı? Josh, hanımefendiyle ilişkisi olduğunu iddia eden sensin."

Marki, "Ama aynı zamanda oğlunu herkesle birlikte kiliseye götürmekle görevlendirilen kişi de benim," dedi. "Aynı anda iki yerde birden olamam, Ralf."

Judith dilini şaklattı.

"Onları Perşembe akşamı yemekte bir araya getirmek kesinlikle ilham verici bir hareketti, Christine," dedi. "Tam da düşündüğümüz gibi oldu."

Lord Rannulf, "Gerçi Free, Syd'in kulağını çınlatarak neredeyse her şeyi mahvediyordu," dedi. "Ona doğru yaptığım baş sallama ve göz kırpmaya hareketleri yüzünden neredeyse migrenim tutacaktı."

"Saçmalama Ralf, sen öyle bir şey yapmadın!" Freyja karşılık verdi. "Elbette onunla konuştum. Bu konularda çok açık olunamaz. Syd bir an için bile ona çöpçatanlık yaptığımızdan şüphelenseydi, hiç durmadan yüz mil koşardı ve onu kim suçlayabilir ki?"

Lord Alleyne, "Ben değil, Özgür," diyerek onu temin etti.

"Ve inanıyorum ki Bayan Jewell iki yüz koşardı, Freyja," dedi düşes. "Gerçekten de, eğer ona biraz şans verseydik, bütün bir ayı karanlık bir köşede saklanarak geçirirdi, değil mi? Birkaç dakika önce hepimiz gibi kahvaltı masasında oyalanmak yerine nasıl sıvışıp gittiğini fark ettiniz mi? Ondan son derece hoşlanıyorum. Ve Bay Butler ile birbirlerini tanımaları için adil bir şans verilirse çok iyi anlaşabileceklerine katılıyorum."

Lord Aidan, "Adil kelimesi çok önemli, Christine," dedi. "Sydnam ve Bayan Jewell yalnız ruhlar oldukları için neden birbirlerine ait olmaları gerektiği düşünülüyor, anlayamıyorum."

"Belki de vücudunda romantik bir kemik olmadığı içindir, Aidan," dedi Lord Rannulf kıkırdarak.

"Ama sen de aynı fikirde değil misin, Aidan?" diye sordu Rachel, Leydi Alleyne, "birbirlerine ait olup olmadıklarını anlamaları için onlara bir şans verilmesi gerektiğini düşünmüyor musun? Ve ilk kez onlar

ne de olsa sahilde birlikte yürüyerek ve ertesi gün başka bir yürüyüş planlayarak hareket ettiler. Perşembe akşamı bize bir buçuk saat boyunca dışarıda birlikte olduklarını söyleyen de sendin, Rannulf. Tabii ki hepimiz fark etmiştik."

"Tüm bunlar," dedi Lord Aidan, "istedikleri takdirde kendi büyük aşklarını yürütebileceklerini kanıtlıyor gibi görünüyor. Tıpkı Eve ve benim yaptığımız gibi."

"Ama Wulfric'in biraz yardımıyla, itiraf etmelisin ki Aidan," diye ekledi karısı.

"Wulfric çöpçatanlık yapıyor," dedi Gervase. "Yüce Tanrım! Akıllara durgunluk veriyor."

Ekselansları, adının böyle bir konuşmaya karıştırılmasından hoşnut görünmüyordu. Kahve fincanını yere bırakırken anlamlı bir kaşını kaldırdı.

"Bana öyle geliyor ki," dedi, "kâhyam ve konuklarımdan birinin sıcak bir yaz akşamında dışarı çıkıp birlikte kiliseye gitmelerine, hatta Galler kilisesine gitmelerine, ailemin sinesinde sindirim sistemimi tehdit edecek kadar hararetli spekülasyonlara yol açmadan izin verilmeli. Christine, kreşe çocukların on dakika içinde aşağıya indirilmesi için haber gönderildi mi?"

"Gerçekten de öyle, Wulfric," dedi, kahvaltı masasının uzunluğu boyunca ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. Gözleri parlıyordu. "Ve bu çocuklar David Jewell'i de kapsayacak, böylece annesi ve Bay Butler Galler kilisesine birlikte gidip gelebilecekler."

Zarafeti sınav bardağının kulpuna dokundu ama parmakları bardağın etrafında tam olarak kıvrılmadı. Gerçekten de, dikkatli bir gözlemci

İzleyiciler, adamın karısına bakarken dudaklarının titrediğine bile yemin edebilirlerdi.

Tam on beş dakika sonra son araba konvoyu da Glandwr'ın ön kapısından hareket ederek Bedwyn ailesini, David Jewell dahil tüm çocuklarını ve misafirlerini köydeki İngiliz kilisesindeki sabah ayinine götürdü.

Anne Jewell yatak odasının penceresinden onların gidişini izlerken, yokluğunun Joshua ve David dışında kimse tarafından fark edilmediğine inanarak mutluydu.

Sydnam kulübesindeki oturma odasının penceresinde durmuş, araba yolunu izliyordu. Bir süre önce birkaç araba geçmişti -kilisedeki ayin Galler şapelindekinden bir saat önceydi- ama Bayan Jewell'i hiçbirinde görmemişti. O halde onunla olan randevusuna gitmeye niyetli olmalıydı. Nedense onun bir mazeret bildirmesini bekliyordu -belki de bunu dört gözle beklediği için.

Daha önce yağmur yağacakmış gibi görünüyordu ve gökyüzü hâlâ bulutluydu. Ama yine de güzel havanın devam edeceğini düşündü.

Yorulmuştu. Eski kâbuslara alışkındı ama bunlara katlanmak hiçbir zaman kolay olmamıştı ve uyandıktan sonra kendini bu kâbusların içinden çekip çıkarmak her zaman başlı başına bir kâbusa benziyordu. Uşağı da dahil olmak üzere hizmetkârlar, bazen yaptığı gibi, onun bağırdığını ya da çığlık attığını duysalar bile böyle gecelerde onu rahatsız etmemeleri gerektiğini bilirlerdi. Son yıllarda, böyle gecelerde ona eşlik etmekte ısrar eden ve endişelenen ailesinden uzakta olduğu için çok minnettardı.

durumlar o kadar kolay caydırılmazdı. Kâbuslarından birinin ertesi günü her zaman yorgun, halsiz ve genellikle de depresifti. Ama o eski, tanıdık düşman artık eskisi kadar güçlü değildi. Bu sabah kendini kararlılıkla ondan kurtarmıştı.

Dün gecenin o gecelerden biri olmamasını diledi. Bu sabah tamamen uyanık olmak istiyordu. Bu, onunla yalnız kalmak için sahip olacağı son fırsat olabilirdi.

Birkaç gece önce tepede onu öpmeye ne kadar yaklaştığını fark edip etmediğini merak etti. Uzun süre hatırlayacağı bir geceydi. Kadının güzelliği ve ona duyduğu çekim neredeyse karşı konulmaz olmuştu. Tanrıya şükür direnmişti.

Kolayca flört edebilecek ya da romantizme kapılabilecek bir çift değillerdi.

Uzun boylu, zarif ve sevimli, krem rengi muslin elbisesi ve kahverengi kurdelelerle bağlanmış hasır şapkasıyla onu garaj yolundan gelirken gördüğünde moralinin yükseldiğini hissetti. Bir kadınla arkadaşlık etmek çok nadir bir şeydi ve onunkinden gerçekten hoşlanıyordu. Şapkasını taktı, kulübeden dışarı çıktı ve onunla kulübenin kapısının ötesinde buluşmaya gitti.

"Umarım," dedi onu selamladıktan sonra gökyüzüne bakarak, "üzerimize yağmur yağmaz. Ama bulutlar daha önce olduğu kadar tehditkâr görünmüyor."

O da yukarı baktı.

"Şemsiye bile getirmediğim," dedi. "Bu süreçte bir boneyi mahvetsem bile iyimser olmaya kararlıyım."

Gerçekten de mutlu görünüyordu, sanki ona kiliseye kadar eşlik etmeyi kabul ettiğine gerçekten sevinmiş gibiydi. İkisine de zevk veriyor gibi görünen bir tanışıklığı bir haftadan fazla sürdürememekle ne kadar aptallık etmişlerdi. O hafta boyunca onu çok düşündüğünü fark etti ve burada toplamda sadece bir ay kalacaktı.

Artık dışarıda olduğu için kendini daha az yorgun hissediyordu.

"Diğerlerinin hepsi kiliseye gidiyordu," dedi. "Arabaların geçtiğini gördüm. Onlarla birlikte gitmemek için ne gibi bir mazeret gösterdiniz?"

"Yok," dedi. "Joshua ile özel olarak konuştum ve David'in onunla kiliseye gidip gidemeyeceğini sordum. Ona neden kendim gitmeyeceğimi söyledim ama diğerlerine söylemeyeceğini tahmin ediyorum. Zaten neden başka biri nerede olduğumu bilmek istesin ki?"

Geçen hafta birkaçı ata binerken Ralf onu sohbete dahil etmişti ve Sydnam'ın onun görünüşü hakkındaki fikrini öyle yapmacık ve hazırlıksız bir şekilde sormuştu ki, bu ancak kasıtlı olabilirdi. Sonra geçen gece Sydnam onunla birlikte salona dönerken Alleyne'in gözüne takılmış ve orada eğlenen bir spekülasyon olmuştu. Sonra Morgan'ın bakışını yakalamış ve Morgan ona sevgiyle gülümsemişti. Bedwyn'ler Bayan Jewell'in sandığından çok daha fazla ilgileniyor olabilirlerdi ama bunu söyleyerek onu telaşlandırmak istemiyordu. Bedwyn'lerin canı cehenneme, dost olmayı seçtiği kadınlar onları ilgilendirmezdi.

"Düşes bu öğleden sonra hepimizin arabayla gezintiye çıkmasını ayarladı," dedi. "Çok geç kalmamalıyım."

"Ve yağmur yağmazsa daha sonra Tŷ Gwyn'e gitmeyi planlıyorum," dedi ona.

"Çay ne?" diye sordu.

"Tŷ Gwyn," diye tekrarladı. "Beyaz ev anlamına gelen iki Galce kelime, ancak aslında hiç de beyaz değil, kendi parkı içinde yer alan oldukça büyük gri taştan bir malikane. Sanırım eski ev gerçekten de beyazdı ama bir asır ya da daha uzun bir süre önce yıkılıp yeniden inşa edildi. Şu anda Bewcastle Dükü'ne ait ama ondan satın alıp kendime mal etmeyi umuyorum."

Konuyu nihayet iki gün önce Bewcastle'a açmıştı. Dük evet dememişti. Hayır da dememişti. Sadece Sydnam'a bakmış, gümüş gözleri hafifçe kısılmış, parmakları sınav bardağının sapını aramıştı.

"Şüphesiz," demişti sonunda, "bu isteği yerine getirmem için her türlü reddedilemez nedeni sıraladın Sydnam. Glandwr'dan ayrılmadan önce hepsini dinleyeceğim ama bugün değil. Bugün düşes beni misafir odasında çay içmek için bekliyor."

Olan olmuştu. Ama hayır dememişti.

"Bayan Jewell, "Vadide yürürken adını söylemeseniz de ondan bahsetmişsiniz," dedi. Tŷ Gwyn. Bu ismi hem Galce haliyle hem de çevirisiyle sevdim. Kulağa neşeli geliyor."

"Belki," dedi, "buradan ayrılmadan önce bir gün benimle oraya gitmek istersin?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Tŷ Gwyn'in gelecekteki evi olacağını umuyordu. Ait olacağı, köklerini salacağı, hayatının geri kalanında olabildiğince mutlu olacağı yer orasıydı. Bayan Gwyn'i yanına almanın hiç de akıllıca olduğundan emin değildi.

Jewell'ı orada görmek, onunla ilgili anılara sahip olmak. Bilmiyordu.

Ama kelimeler dışarıdaydı.

"Size göstermek isterim," dedi. "Son kiracıların ayrılmasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen parkın her zaman düzenli ve evin de temiz tutulmasını sağlarım."

"O zaman ben gitmek istiyorum," dedi. "Teşekkür ederim. Dört gözle bekleyeceğim."

Ondan sonra pek konuşmadılar ama parkın kapısından geçip iki tarafı çitlerle çevrili dar yoldan sola döndükten ve vadiyi aşan taş köprüden geçtikten sonra kısa süre içinde köye vardılar. Küçük ve pitoreskti, gri taş evleri, bazıları saz, bazıları gri arduvaz çatılı, yoldan biraz geriye çeşitli açılarla yerleştirilmiş, her bahçenin çevresinde yeşil bir kurtbağrı çiti, önde çiçek tarhları ve çimen, arkada uzun sebze sıraları yetişiyordu. Kilise uzun ve dar bir kulesi vardı, şapel ise yolun biraz ilerisinde daha bodur ve sağlam bir görünüme sahipti.

Kiliseye her zaman katılmıyordu. Papaz Tudor Rhys'den Galce dersleri alıyordu ve birkaç cümleyi anlayıp konuşabilmesine ve çok daha fazlasını okuyabilmesine rağmen, etrafındaki insanlar normal konuşma hızında konuşmaya başladığında ve uzun vaazlar kafasının üzerinden geçtiğinde çabucak kayboluyordu. Ama bazen geliyordu. Dilin sesini, papazın ve cemaatin coşkusunu seviyordu. Yine de onu en çok çeken şey müzikti.

Görünüşüne uzun zaman önce alışmış olan köylülerin yanında artık kendini mahcup hissetmiyordu. Ama hissetti ki

Bu sabah Bayan Jewell'la birlikte kiliseye vardığında, cemaatin üzerine çöken sessizliğin ve ardından yeniden yükselen fısıltıların ve baş sallamaların farkındaydı. Ve ona bir bakışta, onun da aynı derecede utanç duyduğunu anladı.

Ama uzun süre hatırlayacağını bildiği bir sabah ayiniydi bu. Hatta belki de hep hatırlayacaktı. Köylüler ve taşralılar ona alışık olsalar da, belki de tiksintiden çok saygıdan dolayı çoğu yine de ondan uzak duruyordu. Sıra her zaman kendisine aitti - bugün hariç.

Bugün bir buçuk saat boyunca yanında güzel bir kadın oturuyordu ve kimsenin onun düşüncelerini okuyamaması iyi oldu. Uzun vaaz boyunca kadının kendisiyle olan ilişkisi hakkında türlü fanteziler kurdu.

Yine de en çok, Tudor Rhys onu cemaatine tanıtmak ve hoş geldin demek için aniden İngilizceye geçtiğinde kızarışını ve gülümseyişini hatırlayacaktı. Ve etraflarındaki yüz ya da daha fazla Galli erkek ve kadın boğazlarını açıp mükemmel, provasız bir uyum içinde övgüler söylerken onun her ilahi sırasında nasıl büyülenmiş gibi durduğunu.

Evet, diye düşündü papazla tokalaştıktan sonra kiliseden ayrılırken ve dışarıda, sokakta toplanmış, dedikodu yapan ve haber alışverişinde bulunan insanlara gülümseyerek başını sallarken, bu sabahı her zaman hatırlayacaktı.

Önümüzdeki iki hafta içinde bir gün onu Tŷ Gwyn'e götürebilir ve Bath'a döndükten sonra bunu da hatırlayabilirdi.

Acıyla mı yoksa zevkle mi, hatta kayıtsızlıkla mı hatırlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Zaman buna cevap verecekti.

bir soru olduğunu düşündü.

"Bay Butler," dedi geri dönerlerken ve köprüde birkaç dakika durup vadiye bakarlarken. "Galler'e neden aşık olduğunuzu anlayabiliyorum. Farklı bir ülkeden çok daha fazlası, öyle değil mi? Farklı bir dünya gibi. Buraya geldiğim için çok mutluyum."

"Ben de memnunum," dedi.

Sonra kendini aptal gibi hissetti ve hatta biraz da telaşlandı çünkü kadın cevap vermedi ve ikisi de kıpırdamadı ve sözleri, onlar yürüyüp tekrar parkın kapıları arasından dönene ve söyleyecek başka bir şey düşünene kadar önlerinde havada asılı kaldı.

Onun gelmesine sevindiğinden bile emin değildi. Bekârlığı ve kadınsızlığı yıllar içinde onun için katlanılabilir bir hal almıştı çünkü dokunulmaz hale getirildiğinden beri ona kaçırdığı her şeyi hatırlatacak kimse yoktu.

Ama sonra Anne Jewell Glandwr'a ve onun hayatına girmişti ve kaderin cilvesine bakın ki o sadece muhteşem bir güzelliğe sahip olmakla kalmamış, aynı zamanda onun arkadaşı olmayı da seçmişti. Yine de ilk görüşte ona nasıl tepki verdiğini ve iki plaj arasındaki kayalıklarda yanlışlıkla yanağına dokunduktan sonra ondan nasıl çekindiğini asla unutmamalıydı. Ya da birkaç akşam önce tam da onu öpme isteğine boyun eğmek üzereyken dönüp tepeden aşağı nasıl koştuğunu.

Onun arkadaşıydı, bundan başka bir şey değildi.

O gittikten sonra bazı şeytanlarla yeniden savaşmak zorunda kalacağına inanıyordu.

Onu özleyecek ve unutmak için elinden geleni yapacaktı.

Anne Jewell ve Sydnam Butler'ın birlikte kiliseye gittikleri ve Butler'ın tek başına kulübesine dönmeden önce onunla birlikte ana eve kadar yürüdüğü Pazar sabahından sonra neredeyse her gün buluştular.

Anne bu geziden tahmin edebileceğinden çok daha fazla keyif almıştı. Galler ayininin kendisi için oldukça anlaşılmaz olduğu gerçeğinin ışığında bu gerçekten de garipti. Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Ayin bir şekilde kalbine hitap etmiş, aklını es geçmişti - sadece müziği değil, her şeyi. Ve bir erkeğin eşlik etmesinin, onunla kiliseye yürümenin, sıralarda onun yanında oturmanın, onunla eve yürümenin inkar edilemez derecede baştan çıkarıcı bir yanı vardı.

Sonraki bir buçuk hafta boyunca bazen onunla tesadüfen karşılaştı - örneğin bir akşam David'i yatağına yatırdıktan sonra orada yürüyüşe çıktığında. Ancak daha sık olarak, genellikle öğleden sonra, işi bittiğinde ve David diğer çocuklarla bir etkinlikte meşgul olduğunda, planlı bir şekilde oldu.

Onu köy okuluna götürdü, Bay Jones da onlara eşlik ediyordu ve çocuklar tatilde olduğu için, üçü birlikte tek kare sınıftaki dar tahta sıralara oturdular ve bir saatten uzun bir süre sohbet ettiler - ya da daha doğrusu, okul müdürü Galler ve Galler tarihi ve eğitimi hakkında etkili bir şekilde konuşurken Anne ve Bay Butler dinlediler. Hem İngilizce hem de Galce ders veriyordu, Anne'in ilgisini çekmişti, çünkü

iki dilli öğrenciler yetiştirdi. Ve öğrencileri birkaç hafta sonra neredeyse değişmez bir şekilde iki dilli oldular.

Bay Butler onu Bay ve Bayan Llwyd'i ziyarete götürdü, çünkü duyduğu güzel arp müziğinden özlemle bahsetmişti ve Bayan Llwyd onunla yarım saat veya daha uzun bir süre geçirdi, ona enstrümanı gösterdi, çeşitli tonları ve akorları gösterdi ve Bay Butler Bay Llwyd ile çiftçilik hakkında konuşurken onun için çaldı. Bayan Llwyd ayrılmadan önce çay içmeleri için ısrar etti ve evin on bir ve on iki yaşlarındaki iki oğlu da onlara katıldı. Her iki çocuk da Anne'in sözünü ettiği David'in de gelmesini dilemişlerdi. Ve her iki çocuk da köy okuluna gidiyordu.

Anne, Sydnam Butler'la birlikte kır yollarında yürüyüşe çıktı ya da onunla birlikte vadideki dere kenarında oturdu veya sahilde gezindi. Bir keresinde, her ikisinin de Ejderha olarak bahsettiği uzaktaki kara parçasına doğru uzun bir yürüyüşe çıkmışlardı.

"Buralarda bazı insanlar bana bunun bir deniz tanrısı tarafından taşlaştırılan orijinal Galler ejderhası olduğunu bile söylediler," dedi gülerek. "Çekici bir efsane ama sanırım sadece bir İngiliz'in ne kadar saf olabileceğini görmeye çalışıyorlar."

O gün yanlarına bir piknik çayı aldılar ve anakaradan uzakta, üç taraflarındaki su güneş ışığında pırıl pırıl parlarken oturup incecik ekmek dilimleri ve peynirli tereyağı yedikten sonra kuş üzümlü kek yediler ve ılık limonata içtiler.

"Sanki bir gemideymişim gibi hissediyorum," dedi, "yelken açıyorum... ah, egzotik bir yere, harika bir yere."

"Sonsuzluğa bir yolculuk," dedi. "Baştan çıkarıcı, mükemmel bir sonsuzluk."

"Hayır, sonsuza kadar değil," dedi ona. "Geri dönemezsem özleyeceğim çok şey var. Ve David olmadan gidemem."

"Çok haklısın," dedi. "Sonsuza kadar değil o zaman. Sadece uzun, çok uzun bir öğleden sonra için."

"Katılıyorum," dedi, çimlere uzandı ve bir hafta önce yıldızları seyrettiği gibi mavi gökyüzüne baktı. "Uzun bir öğleden sonra. Eve gitme vakti geldiğinde beni uyandır."

Ama o gözlerini kapattıktan birkaç dakika sonra uzun bir ot parçasıyla burnunu gıdıkladı ve ikisi de güldüler, yüzleri çok uzakta değildi. Kadın gözlerini tekrar kapattı ki gerginliği hissetmesinler ve bunu örtbas etmek için birbirlerinden uzaklaşmak zorunda kalmasınlar.

Bu gerilimden suçlu bir zevk alıyordu. Yine de onun kendisine gerçekten dokunduğu düşüncesine katlanamıyordu ve hâlâ çekindiği şeyin onun görünüşü mü yoksa kendi yakınlık anıları mı olduğunu bilmiyordu. Belki de her ikisinden de biraz ya da çok şey vardı.

O günler boyunca bir kez bile yağmur yağmadı. Gökyüzünde neredeyse tek bir bulut bile yoktu.

Anne'e öyle geliyordu ki, her şey hakkında konuşuyorlardı. Onunla birlikte olmak, en yakın arkadaşlarından herhangi biriyle birlikte olmak kadar rahattı - bir erkek olması dışında.

Bir erkek arkadaşına sahip olmak çok iyi hissettiriyordu. Artık onunla birlikte görülmekten bile rahatsız olmuyordu ve kaçınılmaz olarak Bedwyn'ler ve evdeki diğer konuklar onları birlikte görüyordu. Sonuçta neden umursasındı ki? Aralarında gizlenmesi gereken hiçbir şey yoktu ve hiç kimse, hatta

Joshua-ever, Glandwr'ın kâhyasıyla olan arkadaşlığı konusunda onunla alay etti.

David bile bir öğleden sonra onları birlikte gördü. Anne ve Bay Butler tepeden gelirken o da diğer çocuklarla çimenlikte oynuyordu ve gruptan ayrılıp onlara doğru koşmaya başladı.

"Anne," diye ağladı, "parmağımı ağaç kabuğuyla kestim, gördün mü? Ama Leydi Aidan beni çocuk odasına götürdü, parmağımı temizledi ve bandajladı. Topu yakalamanın daha zor olması dışında pek acımıyor. Nasılsınız efendim? Bu sabah yine resim yapmaya gittim, ama Bay Upton'ın bana yağlıboya resim yapmayı öğretmesi için sabırsızlanıyorum. Jacques çağırıyor, gitmeliyim."

Ve herhangi bir yanıt beklemeden çekip gitti. Anne, Bay Butler'a baktı ve onun kendisine gülümsediğini gördü.

"Ben çocukken," dedi, "yetişkinlere ayıracak bu kadar zamanım olduğunu bile sanmıyorum. Kendimi onurlandırılmış hissediyorum."

"Burada çok mutlu," dedi ona. "Korkarım Bath'a döndüğümüzde çok üzülecek."

"Yalnızca," dedi, "Mr. Upton oraya vardığında mücadele edecek."

Her Geyi konuḡabileceḡi, ama aynı zamanda gereksiz bir merak ya da kızgınlık uyandırmadan konuḡmak istemediḡi bazı Geyleri kendisinden saklayabileceḡi bir arkadaḡa sahip olmak iyi hissettiriyordu. Örneḡin bir keresinde, yine ailesini sorduḡunda, onun yerine Frances'ten ve Somersetshire'daki Barclay Court'ta kendisi, Susanna ya da Claudia için özel olarak bir oda hazırladıḡından ve okul tatili ne zaman Frances'le aynı zamana denk gelse onu ziyaret etmelerini saḡladıḡından bahsetti.

ev. Bay Butler konunun değişmesiyle ilgili hiçbir yorum yapmamıştı. Onun da kadının adım atmayacağı sessiz yerleri vardı. Sanatsal yeteneğinin onun için acı verici bir konu olduğunu biliyordu ve bu konuda onu tekrar sorgulamadı.

Bir gün tarihleri hesaplayıp Galler'deki tatilinin son haftasının çoktan başladığını fark ettiğinde biraz şaşırdı. Burada geşireceği zamanın sonsuz olacağını düşünmüştü ama şimdi neredeyse bitmek üzere olduğuna inanamıyordu. David'in hatırı için oldukça zgn hissediyordu ama kendisi için de aynı derecede üzülüyordu. En şok da daha yeni filizlenmekte olan ama ona büyük zevk veren bir arkadaşlığın yakında sona erecek olmasına üzülüyordu.

Ve bitecekti. O gittikten sonra tekrar karşılaşmaları ya da mektuplaşmaları pek olası değildi. Gelecek ay bu zamanlar, diye düşündü, birbirlerini ancak yarı yarıya hatırlayacaklardı. Gelecek yıl bu zamanlar birbirlerini sadece geçici olarak düşüneceklerdi, o da hiç değilse.

Bewcastle Dükü'nden satın almayı umduğu ev ve mülk olan T Gwyn'i görmeye götürme teklifini unuttuğunu düşündü. Ama yola ırkmasına sadece ř gün kaldığında bundan tekrar bahsetti. Akşam yemeği için Glandwr'daydı ve yemekten sonra ikisi, başka durumlarda da yaptıkları gibi, salonda diğer herkesten biraz ayrı oturuyorlardı. Hiç kimse birbirlerinin arkadaşlığına olan dşknlklerine dikkat çekmemiş ya da kendilerini çekingen ya da mahcup hissetmelerine neden olmamıştı.

Ama yine de kimsenin onu özellikle fark etmediği kadar önemsiz olduğunu düşündü -her ne kadar herkes ona karşı sonsuz bir nezaket ve sevecenlik içinde olsa da. Bay Butler da sadece khyaydı. Neden birileri onları özellikle fark etsin ki?

"Yarından sonraki gün oraya gelecek misiniz?" diye sordu. "Ne yazık ki yarın bütün gün meşgul olmam gerekiyor ama ertesi gün boş olacağım. Tŷ Gwyn'e piknik çayı içmeye gidebiliriz ve aynı zamanda son ziyaretimden sonra verdiğim işlerin yapılıp yapılmadığını görebilirim diye düşündüm."

Yarından sonraki gün için bir gezi ayarlanmıştı - hepsi Pembroke Kalesi'ne uzun bir geziye gidecekti. Büyük çocuklar surlara tırmanacakları ve zindanlara inecekleri için çok heyecanlıydılar. Anne de gitmek için sabırsızlanıyordu. Ama onun varlığının kesinlikle gerekli olmadığını biliyordu. Her ne kadar tüm yetişkinler zaman zaman kendi çocuklarına özel ilgi gösterecekler de, hepsi de çoğu zaman tüm çocuklara eşit şekilde ebeveynlik yapıyordu ve bunun sonucunda David'in bir dizi yedek babası ve bir dizi de yedek annesi oluyordu.

Ve sanki onu ihmal etmiş gibi değildi. Tam tersine. Bay Butler'la sık sık dışarı çıkmasına rağmen, aslında David'le ya da en azından onun da dahil olduğu kalabalık yetişkin ve çocuk grubuyla çok daha fazla zaman geçirmişti -Okul dönemi boyunca hiç yapmadığı kadar.

Tŷ Gwyn'i gerçekten görmek istiyordu. Orası Bay Butler'ın bir gün kendisine ait olmasını umduğu yerd. Belki de hayatının geri kalanını orada geçirecekti.

Onu görmek istedi. Onu hatırladığında orada olduğunu hayal edebilmek istiyordu.

Ayrıca ayrılmadan önce onunla bir öğleden sonra daha geçirmek istiyordu. Bu sonuncusu olacaktı.

Bu oldukça iç karartıcı bir düşünceydi.

"Gelmeyi çok isterim," dedi. "David'le konuşup onunla Pembroke Kalesi'ne gitmememin bir sakıncası olmadığından emin olacağım ve Joshua'ya da David'e benim için göz kulak olup olamayacağını soracağım. Ama ikisinin de sorun edeceğini sanmıyorum."

"O zaman saat birde kapının önünde bir konser vereceğim," dedi, "eğer sizden başka bir haber alamazsam."

Bir konser. Yürüyerek ulaşamayacakları bir yere ilk kez çıkacaklardı. Onları bir seyisin götürüp götürmeyeceğini merak ediyordu. Üç kişi bir arabanın koltuğunda çok kalabalık olurdu.

Ama gitmek şatoyu görmekten vazgeçmek anlamına gelse de geziyi dört gözle bekliyordu. Yatağa girdikten sonra uyumakta bile zorlanıyordu - vaat edilmiş bir ikramı olan bir çocuk gibi, diye düşündü, kendinden oldukça iğrenerek. Yine de onu uyanık tutan tek şey heyecan değildi.

Bu birlikte geçirdikleri son öğleden sonra olacaktı.

Güzel havanın bir gün daha devam etmesini umuyordu.

Güzel hava devam etti.

Arabalar sabahın ortasında Pembroke Şatosu'na doğru yola çıktığında, güneş masmavi bir gökyüzünden parılıyordu. Bay Butler daha sonra yaya olarak geldiğinde ve hemen hemen aynı anda ahırlar yönünden bir araba terasta görüldüğünde -Anne yatak odasının penceresinden izliyordu- gökyüzünde hâlâ tek bir bulut yoktu.

Hasır şapkasının kurdelelerini çenesinin altına bağladı ve çağrılmayı beklemeden merdivenlerden yarı koşarak indi. Kendini yeniden bir kız gibi hissetti.

Bay Butler koridorun ortasında durmuş, yüzünde bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Garip, diye düşündü, onun görünüşüne ne kadar çabuk alışmıştı - boş sağ koluna, yüzünün mor, sinirsiz sağ tarafına, göz bandına.

"Görünüşe göre gezinti için güzel bir öğleden sonra geçireceğiz," dedi.

Anne dışarı çıktıklarında atın başında bir seyisin durduğunu gördü, ama seyis atın ön ayaklarını çekmişti.

Her ikisine de saygıyla selam verdi ve Bay Butler onu aracın sol tarafındaki koltuğa götürüp yanına oturturken olduğu yerde kaldı. Damat ona kurdeleleri uzatıp geri çekildi ve yola koyuldular.

Bay Butler onları kendisi mi götürecekti? Bunu beklemesi gerekirdi. Bay Butler'ın ata binmek de dahil olmak üzere pek çok zorluğun üstesinden gelebileceğini biliyordu.

"Tamamen güvende olacaksın," diye güvence verdi ona, sanki düşüncelerini okumuş gibi. "Bunu yapmak için epey pratik yaptım. Tek elle yapılabilecek şeyler inanılmaz. Zaman zaman bir at takımını bile sürmüşlüğüm var, ama kabul etmek gerekir ki bu biraz tüyler ürperticiydi."

Önce uzun parmaklı ve sanatsal, sonra da çatalı kullanırken becerikli ve maharetli olduğunu fark ettiği sol elinin ve ona eşlik eden kolunun da çok güçlü olduğunu, atı görünürde hiçbir çaba sarf etmeden araba yoluna çevirdiğinde ve daha sonra, bir hizmetçinin piknik sepetini arabanın arkasına yüklemesi için kulübesinde durduktan sonra, kapılardan ve köprüden geçip ana yoldan köyün içinden ve ötesinden geçen daha dar yola keskin bir dönüş yaptığında fark etti.

"Sol elinle yazabiliyor musun?" diye sordu ona. "Sol elimle

yazabiliyorum.

Bir örümcek ağı ve tavuk ayağı izleri." dedi. "Ama Dikkat çekici bir şekilde, diğer insanlar için deşifre edilebilir görünüyor. Ayrıca artık bir dakika içinde üç harfli birden fazla kelime üretebiliyorum, ancak bunu sadece dilim doğru açıyla yanağıma sokulduğunda yapabiliyorum."

Adam kıkırdarken o da güldü. Onu ilk başta trajik, kırık bir adam olarak gördüğünü hatırlamak şimdi garip geliyordu.

Bir erkek figürüydü ve yalnızlığını kabul etmişti. Ama kesinlikle kendine acıyan ya da yenilgiye uğramış bir adam değildi. Her türlü saçmalığa ve hatta kendisine bile gülebiliyordu; bu da içsel gücü yüksek bir adamın işaretiydi.

"O zaman sol elinde boya fırçası tutamaz mısın?" diye sordu.

Ağzından çıkar çıkmaz bu sözlerden pişmanlık duydu. Kasıtlı olarak söylemiş olmasına ve gerçekten deneyip denemediğini -diğerleri gibi bu meydan okumayı da üstlenip yenik düşüp düşmediğini- bilmek istemesine rağmen, tanışmalarının başlarında aralarına koydukları görünmez çizgiyi aştığını da fark etti. Ruh halinin değiştiğine dair dışarıdan bir işaret yoktu ama kısa süren sessizlikte daha önce olmayan gergin bir hava vardı.

"Hayır," dedi bir süre sonra. "Fırçalarım her zaman sağ elimdedir, Bayan Jewell."

Şimdiki zaman. Onun ne demek istediğini bilmiyordu. Ama sormayacaktı. Zaten çok ileri gitmişti.

Köyün ötesinde keskin bir viraj daha aldılar ve yol o kadar daraldı ki, çitler iki yandan tekerleklere sürtündü.

"Ya başka bir araçla karşılaşırsak?" diye sordu.

"Birimizin geri çekilmesi gerekecek," dedi. "Oturup birbirimize ters ters bakmaktan daha verimli olur. İnsan dünyanın bu kısmında geri geri gitme konusunda uzmanlaşıyor."

Sağlarındaki çitlerin ötesinde yeşil ekinler rüzgârda dalgalanıyordu. Koyunlar daha taşlık arazide otliyordu.

Solda. Ve her zaman uzakta, her zaman var olan kayalıklar ve deniz vardı. Ve solumak için ılık tuzlu hava vardı.

"Oğlunuzla çok gurur duyuyor olmalısınız," dedi. "O çok sevimli bir çocuk."

Kadın şaşkınlık ve minnettarlıkla ona baktı.

"Ralf, Alleyne ve Freyja birkaç gün önce bana onun ne kadar memnun olmaya ve öğrenmeye hevesli olduğunu söylediler," diye açıkladı, "ve tüm küçük çocuklarla oynamaya ne kadar hazır olduğunu. Oldukça kalabalıklar, değil mi?"

"O her zaman iyi bir çocuktur," dedi. "Okuldaki tüm öğretmenler ve kızlar onu çok seviyor. İlk başta, o daha küçükken, okulun onun için harika bir ortam olduğunu düşünmüştüm. Ama orada sonsuza kadar kalamaz. Bu ay bunun her zamankinden daha fazla farkına vardım. Joshua'nın onun için bir erkek okulu bulmasına izin verme düşüncesinden korkuyorum. Bay Butler, ebeveyn olmak tahmin edebileceğimden çok daha zormuş."

"Öyle mi?" Arabayı dar yoldan çıkarıp iki tarla arasındaki bozuk bir patikaya sokmadan önce ona baktı.

"Kendimi onu şekillendirmek ve kontrol etmek isterken buluyorum," dedi, "çünkü onun için en iyisinin ne olduğunu ve nasıl bir insan olmasını istediğimi biliyorum. Örneğin, onu resim yapmayı sadece ilginç bir eğlence olarak görmeye ikna etmeye çalıştım. Büyüdüğünde hayatını kazanmak zorunda kalacak. Ama onun benden tamamen ayrı ve benden çok farklı, kendine has bir iradesi olan eşsiz bir birey olduğunu keşfettiğimde şaşırdım. Bu neden bir şok olsun ki? Aklımla her zaman bunun tüm insanlar için geçerli olduğunu biliyordum. Ancak bazı dersleri gerçekten anlamadan önce kalp ile de öğrenmemiz gerekir

Onlar. Kendi çocuklarımız olmadan önce ebeveyn olmak çok kolay."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Beni inandırdınız Bayan Jewell," dedi, "belki de hiçbir zaman kendi çocuğum olmayacağı için şanslıyım."

"Ah," dedi ona doğru sertçe dönerek, "lütfen beni yanlış anlama. David hayatımdaki en değerli varlıktır."

Ve onsuz bir günün tadını çıkardığı için kendini hemen suçlu hissetti. Aslında onu neredeyse hiç düşünmemiştii. Kalenin tadını çıkarıyor muydu? Merdivenlerde ya da mazgallarda gereksiz riskler alıyor muydu? Joshua ona yeterince dikkat ediyor muydu? İyi davranıyor muydu?

Bay Butler ona gülümsemek için başını çevirdi.

Neden hiç kendi çocuğı olmadı? Hiç evlenmemeye niyetli olduğı için mi? Evlenemediğı için mi? İşkencenin içinde...

Ama birden dikkati dağıldı. Adam arabayı durma noktasına getirmişti ve Anne önlerindeki arazinin geniş, sığ bir çanağı benzeyen bir yere dönüştüğünü gördü. Etrafı ağaçlarla çevriliydi, ancak burada patika, yanında rustik bir kazık ve bir patika bulunan ahşap, beş çubuklu bir kapının ötesinde daha geniş, çakıllı bir araba yoluna yol veriyordu. Önlerinde, araba yolunun her iki yanında uzanan geniş çimenlik çayırlar vardı; yönlü koyunlar bu çayırlarda otluyor, bazıları da birkaç yaşı meşe ve karaağacın gölgesinde gneştten korunuyordu.

Karşı yamacın dibine yakın bir yerde bir ha-ha olmalı, diye düşündü Anne. stnde yakınları görebiliyordu-

kırpılmış çimler, çiçek tarhları ve gül çardağına benzeyen bir şey. Ama en çok dikkatini çeken, yine uzak yamaçtaki evdi. Gri taştan yapılmıştı ve mimari açıdan pek de güzel sayılmazdı. Üç katlı, kare planlı ve sağlamdı; alt iki katında uzun pencereler, üst katında ise kare planlı pencereler vardı. Duvarların yarısından fazlası sarmaşıklarla kaplıydı. Etrafı ağaçlarla çevriliydi.

Ne bir ev ne de bir malikâneydi. Sadece birkaç mil ötedeki Glandwr'a kıyasla küçüktü. Malikane onun için doğru kelimeydi. Evin ve parkın içinde yer aldığı çukur, tam olarak küçüklük olmasa da inziva ve mahremiyet izlenimi veriyordu.

Deniz, saptıkları yolun diğer tarafındaydı, belki bir ya da iki mil ötedeydi.

Anne, Bay Butler'ın kapıyı açmak için aşağı inmek üzere hiçbir hareket yapmadığını fark etti. Ona bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bence," dedi, gözleri evi, ağaçları, çiçek bahçesini, koyunlarla dolu çayırı, parkın tüm çevresini seyrederken, "burada mutlu olacaksınız Bay Butler. Nasıl mutlu olmazsınız ki?"

Burada mutlu olmayan biri nasıl olabilirdi? Birdenbire öyle bir kıskançlık ve özlemle doldu ki, kalbinde fiziksel bir acı varmış gibi göründü.

"Glandwr'a geldiğimde emekli bir deniz yüzbaşı ve eşi on yıllık bir kira sözleşmesiyle burada yaşıyorlardı," dedi. "Geçen yıl ayrıldıklarında, yeni kiracılar bulmak için çok az çaba sarf ettim. Sanırım bu, Bewcastle'ın kahyası olarak görevlerimde suçlu olduğum tek ihmal örneğidir."

"Sana satacak mı?" diye sordu.

"Hayır demedi," dedi ona. "Ama evet de demedi. Yine de buradan ayrılmadan önce bana bir cevap verecektir."

Birden, böyle bir mülk için teklif verebildiğine göre adamın çok zengin biri olması gerektiğini düşündü. Sosyal olarak aralarında büyük bir mesafe vardı. Onda gözü olmaması iyi bir şeydi.

Ama arkadaş oldukları için çok memnundu.

"Ben kapıyı açarken kurdeleleri tutar mısın?" diye sordu.

"Bırak ben yapayım." Onun cevabını beklemeden arabadan atladı, kapıyı açtı ve menteşeleri üzerinde geri salladı. Alttaki çubuğun üzerinde durdu ve yolun bir kısmını sürdü, bunu yaparken arabadaki Bay Butler'a gülmek için yukarı baktı. Birden çevresindeki kırsal güzelliğin, yeşil çimenlerin, mavi gökyüzünün, kuş cıvıltılarının, böcek vızıltılarının, hafif bir esintinin farkına vardı. Bitki örtüsünün, hayvanların ve denizin kokusunu alabiliyordu. Güneşin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bunun, hafızaya kazınan ve sonsuza dek orada kalan o canlı, kutsanmış anlardan biri olduğunu fark etti.

Adam gülümsemeden ona bakıyordu. Ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı. Belki de kapıyı kendisi açarak onu gücendirmişti. Belki de onun bunu kendi başına yapamayacağına inandığını düşünüyordu.

"Dayanamadım," dedi. "Ben kazığa tırmanırken biraz daha bekler misiniz?"

"Kapı açıkken mi?" Ona orantısız bir gülümsemeyele sırtıttı.

"Kazıklar üzerine tırmanılmak için yapılmıştır," dedi.
"Hiçbir zaman bir tanesine karşı koyamadım."

Ona doğru işaret etti ve bunu yaparken oturduğu yerden alaycı bir yarım eğilme hareketi yaptı.

Ama kadın iki taş basamağı tırmanıp iki bacağını tahta parmaklığın üzerinden geçirip ona dönüp gülümsemek için üzerine oturduğunda, adam arabadan inmiş, kurdeleleri kapının üst demirine gevşekçe dolamış ve inmesine yardım etmek için elini uzatmak üzere ona doğru yürüyordu.

"Şimdi iki kolum olsaydı," dedi, "tam bir yiğidi oynar ve seni aşağı indirirdim."

"Ama o zaman," dedi, sağ elini onun sol elinin içine koyup diğer eliyle eteğini tutarak, "bir kraliçe gibi aşağı inme şansını kaçırmış olurum, Bay Butler."

Ancak alt basamak onun ağırlığıyla tehlikeli bir şekilde sallanıp yere doğru hızla indiğinde ve tam zamanında durup onunla kafa kafaya çarpışmasını engellediğinde çok onursuz bir kraliçe haline geldi. Güldü ve adamın yüzüne baktı - kendisinininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Déjà vu, karnının alt kısmına inen bir yumruk gibi sertçe çarptı. İki sahil arasındaki kayalıklarda yaşanan sahneyi tekrar yaşamıştı sanki.

Sol gözü çok koyu, çok yoğun, gülümsemeyen ağzı çok güzel görünüyordu. Adamın nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Onun sıcaklığını tüm vücudu boyunca hissedebiliyordu.

Vücudu. Baş döndürücü, çılgın bir an için ona biraz daha yaklaştı. Gözlerini yarı yarıya kapattı.

Sonra sertçe geri çekildi ve tekrar güldü, bunu yaparken elini onunkinden çekti.

"Teşekkür ederim efendim," dedi hafifçe. "Eğer beni tutuyor olmasaydınız, şüphesiz kederlenirdim. Gururum ve haysiyetimin diğer parçalarımın daha fazla incineceğinden şüpheleniyorum, ama gurur ve haysiyet de korunmalıdır."

"Bu adımı atmam gerekiyor," dedi.

Birkaç dakika sonra arabada yan yana oturmuşlar ve Tÿ Gwyn'in evinin ve parkının bulunduğu sığ çanağa doğru ilerliyorlardı.

Anne, neredeyse ona tekrar dokunacaktı, diye düşündü, sadece eline değil, ona da. Neredeyse onu öpecekti ve o da bunu biliyordu. Şimdi Anne'in yanında sert bir şekilde oturuyordu ve Anne'in ondan çekindiğinin farkındaydı. Ama bunun nedenini yanlış anlayabilirdi.

O değildi. Gerçekten

değildi. O kızdı.

Fiziksel yakınlaşmadan korkuyordu.

Ama belki o da kızın geri dönmüş olmasından kız kadar rahatlamıştı. O bakire değildi. Tecavüze uğramıştı. Bir çocuğu vardı. Tüm bu gerçekler adamın, kadının onun hakkında hissedebileceği her şeye eşit bir tiksinti hissetmesine neden olabilirdi.

Ama onun tiksinti duyduğuna inanmıyordu.

Çayıra, ilerideki eve ve bahçelere baktı ve kendini yeniden mutlu hissetmeye çalıştı.

Tŷ Gwyn'de ikamet eden hiçbir hizmetçi yoktu. Yine de Sydnam bahçeye düzenli olarak bakılmasını, evin havalandırılmasını ve temizlenmesini sağlıyordu. Bewcastle Dükü'nün kâhyası olarak, mülkle kişisel bir ilgisi olmasa bile bunu yapardı. Ama belki de işlerin yapılıp yapılmadığını görmek için bu kadar sık bizzat gelmezdi.

Arabayı ahıra sürdü, atın yularını çözdü ve Bayan Jewell ona bakarken yulaf ve su verdi, yardımını reddetmişti. Piknik sepetini olduğu yerde bıraktı; nereye götüreceklerine daha sonra karar verebilirlerdi.

Onu eve götürmek konusunda tuhaf bir şekilde isteksiz hissediyordu. Ya da belki de tam tersiydi. Evi ona göstermeyi çok istiyordu ama bunun için doğru zamanın gelmesini bekliyordu. Eve ilk geldiklerinde, az kalsın onu öptüğü o kazık olayından sonra kendini hâlâ biraz dağılmış hissediyordu. Bu ne korkunç bir gaf olurdu. O anda bile kızın geri çekildiğini hissetmiş ve ona aşık olmanın ne kadar aptalca bir şey olduğunu güçlü bir şekilde hatırlamıştı.

Bazen, arkadaş oldukları için, onun yanında genellikle çok rahat olduğu için, onunla herhangi bir kadın arasında dostluktan başka bir şey olamayacağını unutuyordu.

Şimdilik herhangi bir binanın içinde Bayan Anne Jewell ile yalnız kalmak istemiyordu.

Bugün genellikle dallı-muslin yüksek belli elbisesi ve her ikisi de mavi kurdelelerle süslenmiş, sarkık kenarlı hasır şapkasıyla dikkat çekiyordu, ancak her ikisini de daha önce birkaç kez görmüştü. Glandwr'da geçirdiği haftaların etkisiyle bronzlaşmış ve sağlıklı görünüyordu, gerçi bunu fark etse pek hoşuna gitmeyebilirdi -kadınlar genellikle bronz tenli olmayı sevmezlerdi. Kapının alt demirinde durup, kapı açılırken ona gamsız bir kız gibi gülerek bakmasını asla unutamayacağını düşünüyordu.

Bu olay kalbini parçalamıştı.

Onu parkta dolaştırdı, ağaçların arasındaki rustik patika boyunca, açık çayır boyunca, koyunlardan ve koyun pisliklerinden kaçınarak, ha-ha'nın üzerindeki daha özenle ekilmiş çimenlerde bulunmayan papatyalara, düğünçiçeklerine ve yoncalara hayran kalarak, önce evin boş olmasına rağmen sıra sıra sebzelerin yetiştiği evin arkasına, sonra ön tarafa ve içinde hiç yabancı ot olmadığını görmekten memnun olduğu renkli çiçek tarhlarına ve gül çardağına götürdü.

Oraya oturduğu için memnundu; bir saatten fazla neredeyse hiç durmadan yürüdüğü için sağ dizi ağrıyordu. Buradaki hava, yataklarda yetişen ve kafeslerin üzerinden sarkan düzinelerce gülün parfümleriyle ağırlaşmıştı. Arıların alçak sesli vızıltılarını duyabiliyordu.

Yine de oturmadı. Fark etseydi oturmazdı ama yine de kalkmadı. Oturdu ve gül tarhlarının üzerine eğilip daha zarif çiçeklerden bazılarına daha yakından bakarken, onlara hafifçe dokunurken, koklarken onu izledi.

Memnun ve rahatlamış görünüyordu, diye düşündü. Sanki o da kendisi gibi buraya aitmiş gibi görünüyordu...

Bewcastle'ın kendisine satış yapmayı reddetmesi halinde bu hayal kırıklığını nasıl karşılayabileceğini bilmiyordu. Dünyanın bu bölgesinde kalabileceğine inanmıyordu. Bu endişe verici bir düşünceydi, çünkü dünyanın olmak istediği başka bir yeri yoktu.

Ama eğer bir daha burada yaşarsa, eğer bir daha sıcak, uyku bir yaz öğleden sonrasında burada oturursa, yalnız olacaktı.

Çiçeklerin arasında güzel bir kadın olamazdı. "İstersen biraz gül kesebilirsin," dedi, "ve Onları seninle Glandwr'a geri götüreceğim. Bir bıçak getirebilirim. ev."

"Solacaklardır," dedi ona doğru dönerek. "Onları burada, doğal ortamlarında, hayatlarının doğal süresini yaşamaları için bırakmayı tercih ederim. Ama teşekkür ederim."

Kadın kendisine yaklaşırken ayağa kalktı ve kadın oturduktan sonra tekrar oturdu. Ama geç de olsa yana kaymalıydı, diye düşündü. Kadın onun kör tarafına oturmuştu. Genelde bu kadar sakar değildi.

"Leydi Prudence Moore'un mürebbiyesi olarak çalıştığım işten ayrılmak zorunda kaldığımda," dedi, "Lydmere köyünde küçük bir kulübeye taşındım. Özel dersler vererek geçimimi sağladım ama Joshua'nın bana sunduğu maddi desteği de kabul etmek zorunda kaldım. Birkaç öğrencim ve küçük oğlum günün neredeyse her anında beni meşgul ediyordu. Ama yine de yalnızlığımın farkındaydım. Kulübenin kapısını gelen herhangi bir öğrencinin arkasından kapattığımda, sadece David ve ben kalıyorduk. Bazen bunu çok zor buluyordum."

"O halde," dedi, "sonunda bir yatılı okulda iş teklifi almış olman senin için iyi bir şey."

"Evet," dedi, "uzun zamandır başıma gelen en iyi şeydi. Yalnız yaşamayı seviyor musun?"

"Hiçbir zaman tam anlamıyla yalnız değilim," dedi ona. "Her zaman hizmetçiler vardır. Onlarla neredeyse her zaman dostane ilişkilerim vardır, özellikle de uşağımla."

Başını sağa sola çevirmedikçe onu göremiyordu. Kendini belirgin bir dezavantajda hissediyordu.

"Burada yalnız yaşamak hoşuna gidecek mi?" diye sordu ona. "Arzuladığın mutluluğu sana getirecek mi?"

Daha bir saat önce, tepenin üstündeki arabada durduklarında, ona burada mutlu olabileceğine dair güvence vermişti. Geçen bir saat boyunca adımlarında bir baharla yürümüşler, konuşmuşlar, gülmüşler ve bazen birbirleriyle rahatça sessiz kalmışlardı. Gün ışığı ve yaz onları ısıtmıştı. İkisinin de üzerine melankoli ne zaman çökmüştü?

Bütün öğleden sonra, bugünün Glandwr'daki son günü olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışmıştı - yarın gideceğini, bir hafta daha geçmeden herkesin gideceğini. İlk başta, onların tekrar gitmesini beklerken günleri saymıştı. Şimdi ise günleri istemeyerek ve farklı bir nedenle sayıyordu. Ama Bayan Anne Jewell için sayıları tüketmişti. Onu görmediği onca boşa geçmiş günü hayıflanarak düşündü. Ama her günün her anında onunla birlikte olsa bile, bu yine de sonuncusu olacaktı.

"Hayatım ben ne yaparsam o olacak," dedi ona. "Bu hepimiz için her zaman geçerlidir. Geleceğin ne getireceğini bilemeyiz."

getireceğini ya da gelecekteki olayların bize nasıl hissettireceğini bilemeyiz. En dikkatle hazırlanmış planlarımızın bile hayata geçirileceğinden emin olamayız. Yarımada'da başıma gelenleri önceden tahmin edebilir miydim? Cornwall'da başınıza gelenleri tahmin edebilir miydiniz? Ama yine de bunlar başımıza geldi. Planlarımızı ve hayallerimizi öylesine kökten değiştirdiler ki, ikimiz de vazgeçmek, bir daha asla plan yapmamak ya da hayal kurmamak, bir daha asla yaşamamak için mazur görülebilirdik. Bu da hepimizin yapması gereken bir seçim. Burada mutlu olacak mıyım? Olmak için elimden geleni yapacağım - tabii Bewcastle bana satmak isterse."

"Rüyaların neydi?" diye sordu ona.

Sonra onu görebilmek için başını çevirdi. Kadın koltukta hafif yan oturmuş, yüzü ona dönüktü ve uzun kirpiklerinin ve kapüşonunun gölgesinin dumanlı hale getirdiği iri gözleriyle ona bakıyordu. Görünüşe göre oldukça kasıtlı bir şekilde onun kötü tarafına bakıyordu. Yer değiştirmelerini önerebilirdi ama bunu yapmadı. Böylesi daha güvenli olurdu. Ona sürekli olarak, kızın orada, kaziğin tepesinde kendisinden çekindiğini -evet, tam olarak bunu yapmıştı- ve ona karşı duygularının dostluktan öteye geçmesine izin vermemesi gerektiğini hatırlatacaktı.

"Oldukça mütevazı şeylerdi," dedi. "Resim yapmak istiyordum. Kendime ait bir evim, bir karım ve çocuklarım olsun istedim. Hayır, madem sordunuz, tamamen dürüst olayım. Büyük bir ressam olmak istiyordum. Kraliyet Akademisi'nde sergilenmek istiyordum. Ama seçenekler vardı, görüyorsunuz, her zaman seçenekler vardır. Ayrıca diğer insanların benim de kardeşlerim kadar cesur ve mert olduğumu görmelerini istiyordum. Bu yüzden babamı benim için bir komisyon almaya ikna ettim. Ve ailem buna ne kadar karşı çıkarsa

Benim için uygun bir hayat değildi, öyle olduğunda inatla ısrar ettim. Şimdi yaptığım seçimin sonuçlarıyla yaşamak zorundayım. Ve buna yanlış seçim demeyeceğim. Bu aptalca ve anlamsız olurdu. Bu seçim beni şu an da dahil olmak üzere o zamandan beri olan her şeye götürdü ve bugün, yarın ya da gelecek hafta yapacağım seçimler de beni hayatımın bir sonraki ve bir sonraki anlarına götürecektir. Bunların hepsi bir yolculuk Bayan Jewell. Hayatın bundan ibaret olduğunu anlamaya başladım - bir yolculuk ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair bir yargıya varmaksızın her zaman bir sonraki ve bir sonraki adımı atma cesareti ve enerjisi."

"Yaralanmadan önce de bu kadar bilge miydin?" diye sordu ona. "Tabii ki hayır," dedi adam. "Ve eğer on, yirmi yıl yaşarsam Bundan yıllar sonra, az önce söylediğim sözler Bana göre aptalca ya da en azından sığ. Bilgelik deneyimle gelir ve şu ana kadar sadece yirmi sekiz yılım geçti."

"Benden bir eksik," dedi. "Sen benden daha gençsin."

"Rüyaların neydi?" diye sordu ona.

"Sevgi duyabileceğim biriyle evlilik," dedi. "Çocuklar. Taşrada kendime ait mütevazı bir ev. Hayallerimin en azından bir kısmını gerçekleştirdim. David'e sahibim."

"Peki potansiyel bir koca seçtiniz mi?" diye sordu.

"Evet."

Bir sonraki soruyu sormayacaktı. Cevap çok açıktı. Adam, her kimse, başka birinden çocuğu olduğunu öğrendikten sonra onu terk etmişti.

Cornwall'dan biri miydi?

"Ama haklısın," dedi ona. "Hayat yolculuğuna devam etmek zorundayız. Bunun alternatifi düşünölemeyecek kadar korkunç."

Ortaya çıkan sessizlikten rahatsız oldu. Kadının kıpırdamadığını anlayabiliyordu. O halde hâlâ onun yanında yanlamasına oturuyor olmalıydı. Elbette basitçe ayağa kalkabilirdi. Onu hâlâ evin içine götürmemiştir. Ama inatçı bir yanı onu olduğı yerde tutuyordu. Bırakın karnını doyursun. Sanki onu daha önce görmemiş gibi.

"Hoş bir manzara değil, değil mi?" dedi sonunda aniden - ve sonra dilini ısırp koparabilirdi. Böyle kendine acıyan sözlere karşılık olarak, onu teselli etmek için aptalca yalanlar söylemekten başka ne söyleyebilirdi ki?

"Hayır," dedi. "Öyle değil."

Bu sözler onu incitmekten çok eğlendirdi. Başını tekrar çevirdi ve ona gülümsedi.

"Ama bu sizi tanıyanlar için kim olduğunuzun bir parçası," dedi. "İnzivaya çekilmedikçe ya da bir maske takmadıkça bundan kaçınamazsın, değil mi? Bir tarafının kör olması, kolunun olmaması, bir zamanlar hiç düşünmeden yaptığın pek çok şeyi yapamamak senin için korkunç bir şey. Ve aynaya bakıp bir zamanlar nasıl göründüğünüzü ve bir daha asla nasıl görünemeyeceğinizi hatırlamak korkunç bir şey olmalı. Olağanüstü yakışıklıydınız, değil mi? Hâlâ da öylesin. Ama sizi şimdi görenler -özellikle de sanırım sizi daha önce tanımayanlar- çok geçmeden sizi olduğunuz gibi görmeye alışıyor. Yüzünüzün sağ tarafı dediğiniz gibi güzel değil. Ama çirkin de değil. Gerçekten değil. Öyle olması gerekirdi belki ama değil. Bu senin bir parçan ve sen tanınmaya değer bir adamsın."

Güldü, yüzü hâlâ ona dönüktü. Gerçeği söylemek gerekirse, derinden etkilenmişti. Kadının sadece onu teselli etmek için konuşmadığını hissetti.

"Teşekkür ederim, Bayan Jewell," dedi. "Bu olaydan bu yana geçen yıllar boyunca, ailem de dahil olmak üzere hiç kimseyi -özellikle de ailem- görünüşüm hakkında bu kadar açık konuşmaya istekli."

Birden ayağa kalktı ve üzerinde güllerin yetiştiği kafeslerden birinin yanına gitti. Özellikle mükemmel bir kırmızı çiçeği koklamak için başını eğdi.

"Özür dilerim," dedi, "daha önce olanlar için."

Daha önce bir dizi şey olmuştu. Yine de onun neyi kastettiğini biliyordu.

"Benim hatamdı," dedi. "Seni öpmeyi aklımdan bile geçirmemeliydim."

Ama bunu hiç düşünmemişti. Bütün sorun da buydu. Eğer düşünseydi, bunu yapmaya bu kadar yaklaşırdı. Kadın dengesini yeniden kazanır kazanmaz elini bırakır ve ondan uzaklaşırdı.

Ona bakmak için başını çevirdi.

"Ama" dedi, "seni neredeyse öpecek olan bendim."

Yanakları birden alevlendi.

Ah. Bunu fark etmemişti. Ama o kendini durdurmuştu. -Ve şimdi ona bir özür borçlu olduğunu hissediyordu. Yere baktı ve pantolonundaki bir kir lekesini fırçaladı.

Bir keresinde, üç hafta kadar önce, parmak uçlarını adamın yanağına değdirmiş ve sonra elini haşlamış gibi parmaklarını çekmişti.

Bugün onu neredeyse öpüyordu ve sonra sarsakça uzaklaştı.

Birden onun karşısında durduğunu fark etti. Ona baktı, gülümsemeye ve gidip eve bakmalarını önermeye hazırdı. Ama kadının gözleri kocaman ve derindi, adamın onun ruhunun derinliklerini görebildiği izlenimini veriyordu. Ve parmak uçlarını yine geçen sefer oldukları yere koydu.

"Çirkin değilsiniz Bay Butler," dedi. "Değilsiniz. Gerçekten değilsiniz."

Başını eğdi ve dudaklarını adamın ağzının sol tarafına dayadı. Oldukça belirgin bir şekilde titriyorlardı ve kızın nefesinin garip küçük sarsıntılarla yanağına doğru salındığını hissetti. Ama bunu yapacak cesarete sahip olduğunu kanıtlamak için ona sadece küçük bir öpücük vermedi. Dudaklarını, adamın onu tatmasına, onu o kadar yoğun bir özlemle istemesine yetecek kadar uzun süre olduğu yerde tuttu ki, adam koltuğun kolunu neredeyse tahtaya bir çentik atacak kadar sert kavradı.

Başını kaldırdığında, yüzünün her iki tarafına da odaklandığı o tuhaf yöntemle tekrar ona baktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark etti.

"Çirkin değilsin," dedi tekrar, neredeyse hiddetle, belki de kendini ikna etmek istercesine.

"Teşekkür ederim." Gülümsemek, hatta kıkırdamak için kendini zorladı. "Teşekkür ederim, Bayan Jewell. Çok naziksiniz."

Ona bu şekilde dokunmasının neye mal olduğunu çok iyi anlıyordu. Ama o biraz merhametli bir kadındı. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediği kadar kasvetli hissetmesi onun suçu değildi.

Güneş ışığının, kadının ve hayallerin tadını almıştı.

"Size evi gösterebilir miyim?" diye sordu ayağa kalkarak.

"Evet, lütfen," dedi. "Bütün gün bunu dört gözle bekledim."

Ve sonra uzun zamandır yapmadığı, son derece üzücü bir şey yaptı. Ona tutması için sağ kolunu uzattı.

Ama hiçbir şey olmadı. Orada

değildi.

Onun bu jesti yaptığından haberi bile olmadan yanına yaklaştı.

Bir an için sadece yarım bir insan olduğunu unutmuştu.

Serin, sessiz eve girdiklerinde ve adam ona üst kattaki ve alt kattaki odaları tek tek gösterdiğinde, kadın adamın son derece farkındaydı. Onun bir erkek olduğunun, kendi kadın bedeninin uğruna acı çektiği cinsel bir varlık olduğunun farkındaydı.

Bu his onu yarı dehşete düşürdü, yarı büyüledi.

Onu öperken sağ tarafına dokunmamaya çok dikkat etmişti. Ama o sağ tarafın çok farkındaydı, her şeye rağmen uzanıp ona dokunacağından korkuyordu -Yükseklik korkusu olan insanların bir kuleden ya da uçurumdan atlamaktan korktukları gibi.

Yine de en çok korktuğu şey onun sağ tarafı değildi.

Ayrıca onu öperken, dudakları onunkilere değmemiş ve eli ona dokunmamış olmasına rağmen, onun erkekliğinin, sadece bir kalp atışı uzağında yatan yakınlığın da farkındaydı.

En çok korktuğu şey onun erkekliğiydi.

Ya da, daha doğrusu, kendi hasarlı

kadınlığıydı.

"Çok güzel bir ev," dedi bir süre sonra. "Ona neden bu kadar bağlı olduğunuzu anlayabiliyorum. Odalar çok güzel.

Kare şeklinde, yüksek tavanlı ve neredeyse görkemli, öyle değil mi? Ve pencereler onları ışıkla dolduruyor."

Arka pencereler sebze bahçesine ve ağaçlık yamaca bakarken, öndekiler çiçek bahçesine ve parkın geri kalanına bakıyordu. Ev güzelliklerle çevriliydi. Yine de denizin ve sahilin tüm ihtişamı sadece bir mil kadar ötede uzanıyordu.

"Burayı ilk ziyaret ettiğimde aşık olmuştum," dedi. "Böyle bazı yerler vardır, ancak aynı derecede güzel ya da daha da güzel olan diğer yerler bunu yapmazken neden kalbe hitap ettiklerinin her zaman mantıklı bir açıklaması yoktur. Glandwr'ı ve şu anda yaşadığım kulübeyi çok seviyorum, ama bana evim diye haykırmıyorlar."

Anne, ailesinin Gloucestershire'daki evinde mutlu bir şekilde büyümüş ve Lydmere'deki kulübesinin kutsanmış bir sığınak olduğunu hissetmiş olmasına rağmen, hiçbir yer Anne'e bunu yapmamıştı. Ve şimdi yaşadığı Claudia'nın okulunu da çok seviyordu. Ama orası evi değildi. Yine Bay Butler'ı Tŷ Gwyn'e sahip olduğu için kıskanıyor ve Bewcastle Dükü'nün burayı ona satmayı kabul edeceğini umuyordu. Tŷ Gwyn, bir insanın nesiller boyu sürececek kökler salabileceği bir yerdi. İnsanın mutlu olabileceği, çocuklarını büyütebileceği ve...

Ama Bay Butler burada yalnız yaşayacaktı.

Ve asla burada yaşamayacaktı. Bununla ilgili hayaller kurmanın bir anlamı yoktu.

Her odayı gezdikten sonra tekrar kiremitli koridorda durduklarında, "Ev çok serin," dedi. "Piknik çayımızı burada içelim mi? Yoksa çimenlerin üzerinde oturmayı mı tercih edersiniz?"

"Burada," dedi. "Sepeti getireyim." "Birer sap alacağız," dedi.

On dakika sonra sabah odasındaki küçük masaya küçük ziyafetlerini koyarlarken, çimenleri tercih etmeliydi, diye düşündü. Güneş yüzünden aşırı ısındıkları doğrudu. Ama dışarıda insanın dikkatini dağıtacak daha fazla doğa sesi, bakacak daha fazla şey vardı ve birlikte bir kadın ve erkek olduklarının ve aralarında her ikisinin de farkında olduğu ve rahatsız olduğu bir şeylerin döndüğünün daha az farkındaydılar.

Etraflarındaki havayı gerginleştiren bir şey.

Aşçısı onlar için küçük etli börekler, salatalıklı sandviçler ve elmalı tart yapmıştı. Bolca peynir dilimleri ve kaçınılmaz limonata da eklemişti. Anne tüm bunları sepetteki tabaklarla birlikte masanın üzerine yerleştirdi. İçeceklerini doldurdu.

Neredeyse sessizlik içinde yemek yediler ve konuştukları zaman da yabancıların seçeceği türden önemsiz konular üzerine konuştular. Sıcak ve güneşli havanın ne kadar süreceğini tartışarak tam on dakika geçirmiş olmalılar.

"Geçen Pazar ayinden sonra kilise cemaatinin bir üyesinin bir başkasına," dedi, gözleri parlayarak, "tüm bu güneş ışığı ve sıcaklığın acısını daha sonra korkunç bir havayla çekmeye mahkum olduğumuzu söylediğini duydum. Ebedi kötümser diyebilirim."

Yine onunla birlikte olmuştu.

"Ama hepsi Galce konuşuyordu," dedi.

Bir an için tutuklanmış gibi göründü.

"Ve öyleydiler de," dedi. "Belki de dili sandığımdan daha iyi anlıyorum. Tanrım, yakında tam bir Galli olacağım. Çok geçmeden arp çalışıyor olacağım. Ama hayır." Boş koluna baktı. "Belki de öyle değildir."

İkisi de güldü ve gerginliğin bir kısmı dağıldı. Sonunda ev hakkında konuştu.

"Eğer burası senin olursa," diye sordu, "her şey olduğu gibi kalacak mı?"

Tamamen mobilyalıydı.

"Bir süreliğine, evet," dedi, piknikten arta kalanları toplayıp her şeyi sepete koyduktan sonra arkasına yaslanıp ön pencereden dışarı bakmak için odayı geçti. "Buraya bu haliyle aşık oldum ve sırf yapabiliyorum diye her şeyi değiştirmek aptallık olurdu. Farklı bir şey istediğime ikna olduğumda değişiklikleri yavaş yavaş yapacaktım. Örneğin salondaki hakim kahverengiler gri bir kış gününde kasvetli olabilir. İlk gidenler onlar olabilir."

Çayırdaki otlayan koyunları izledi ve isimsiz bir özlemin acısının göğsünü sıktığını hissetti. Salonu olması gerektiği gibi görme özlemi belki de? Ve asla göremeyeceğinin kesin bilgisi.

"Sizin olsaydı neyi değiştirirdiniz?" diye sordu.

"Fazla bir şey yok," dedi. "İyi ve zevkli bir şekilde döşenmiş. Ama belki de bu odadaki kırmızıları çuha çiçeği sarılarıyla değiştirirdim. Burası pencereleri olan bir sabah odası."

Hem güneye hem de doğuya bakıyor. Burası, Ocak ayının fırtınalı bir gününde bile güne güneşli bir ruh haliyle başlanabilecek bir odadır."

"Belki de," dedi kıkırdayarak, "buradaki baskın renkleri  uha çiçeği olarak değiştiririm. Tabii ev bir gün benim olursa."

Adamın gelip sağ omzunun hemen arkasında durduğunu fark etti. Başını çevirdi ve ona gülümsedi, ancak düşündüğünden daha yakın olduğunu fark etti. Yutkundu ve pencereye geri döndü. Ama bu kez gerginliği kırmak için tırmanacak bir uçurum ya da aşağı koşacak bir tepe yoktu.

"Bath'a dönmek için sabırsızlanıyor olmalısınız," dedi.

"Evet."

Rahatsızlıkla titreşen bir sessizlik oldu.

"Glandwr'daki sakın hayatına geri dönmek için sabırsızlanıyor olmalısın," dedi.

"Evet."

Nefes almanın bile duyulabilir olduğu için rahatsız edici olduğu başka bir sessizlik vardı.

Kararlı bir şekilde onunla yüzleşmek için döndü. Pencereden geçmeden bunu yapamayacağı için onun bir adım geri atabileceğini düşündü ama o olduğu yerde kaldı.

"Bilmeni isterim ki," dedi, " irkin değilsin. Bazen insanların seni ilk gördüklerinde irkildiklerini gördüğünü biliyorum. Aslında senden kaçtım. Ama bu

Çünkü insanlar tarif edilemeyecek kadar acı verici bir şeye katlandığınızı ve bundan asla tam olarak kurtulamayacağınızı hemen anlarlar. İnsanlar sizi ikinci, üçüncü ve otuz üçüncü kez gördüklerinde, artık gerçekten fark etmiyorlar. Siz sizsinizdir ve kişi görünüşün içinden parlar."

O anda kendini korkunç derecede mahcup hissetti ve adamın geri çekilmesini ya da arkasını dönmesini diledi.

"Keşke," dedi, "başkalarını hayatlarıyla ilgili tek bir gerçek üzerinden yargılamaya bu kadar hazır bir toplumda yaşamıyor olsaydık. Keşke kendi hatanız olmaksızın evlenmemiş bir anne olduğunuz için yargılanmasaydınız. Keşke yalnız olmasaydınız."

"Hayır, değilim," diye itiraz etti, yanaklarının ısındığını hissederek. "Arkadaşlarım var. Oğlum var. Benim-"

"Çok geç," dedi. "Haftalar önce bana yalnız olduğunu itiraf etmiştin."

Tıpkı ona öyle olduğunu itiraf ettiği gibi. Yavaş bir nefes aldı.

"On yıl boyunca," dedi, "hayatında hiç erkek olmadı - sadece bir alçak seni zorladığı ve ölmeden önce hayallerini yok ettiği için. Kendine dokunulamayacağını bilmek ama dokunulmayı istemek ne kadar boş bir duygu, değil mi?"

Dokunulmaktan korkmanın daha da kötü olduğunu düşündü. Ama bunu yüksek sesle söyleyemezdi. Belki de korkularını aşmanın bir yolu vardı. Belki de vardı.

Gözlerini kırptırdı ve boğazındaki hırıltıya karşı yutkundu.

"Sen dokunulmaz değilsin," dedi.

"Sen de değilsin."

"Buradan ayrıldıktan sonra seni... hatırlayacağım," dedi.

"Ben de seni."

Tekrar yutkundu. Adam ona sabit bir şekilde baktı. Birden gözlerini sımsıkı kapadı ve tüm aceleci cesaretini topladı.

"Artık yalnız kalmak istemiyorum," dedi neredeyse fısıltıyla. "Senin yalnız olmanı istemiyorum."

O cevap verene kadar gözlerini kapalı tuttu, sesi kendisinininki kadar alçaktı.

"Seni rahatlatamam Anne," dedi. "Bana tiksinden bakabilirsin belki ama... burada söz konusu olan yakınlık. Bunun için kendimi sana ezdiremem."

Gözlerini açtı ve ona baktı. Onun haklı olup olmadığını nasıl bilebilirdi? Herhangi bir erkek tarafından, ama özellikle de onun tarafından dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu nasıl bilebilirdi?

Yüzünün sağ tarafına dokunmak için elini kaldırdı, ama onun yerine omzuna yasladı ve o zaman bile giysisinin altında ne gibi şekil bozuklukları olduğunu merak etti. Ama içinde ona dokunmak için duyduğu fiziksel isteksizlikten -ya da dokunulmak için duyduğu isteksizlikten- daha güçlü bir şey vardı.

Hayatın çoğu zaman acıdan -kendininkinden, başkalarınınkinden- kararlı ve amansız bir şekilde kaçınmak olduğunu fark etti. Ama bazen acının kabul edilmesi ve

Hatta dokunulabilsin ki insan onun içine girebilsin, içinden geçebilsin ve onu aşabilsin. Ya da onun tarafından yok edilebilsin.

"Ben de tiksinti uyandıracak biriyim" dedi. "Tecavüze uğradım. Hiç evlenmediğim halde başka bir adamın çocuğunu doğurdum. Namuslu bir kadın değilim. Gerçeği öğrendiklerinde benden kaçan erkekler gördüm."

"Anne," dedi. Onun gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını gördü. "Oh, Anne, hayır. Ama aynı sonuçlar tekrar yaşanabilir, biliyorsun. Yine de elbette seninle evlenirdim. Bunun senin için ne kadar korkunç bir kader olacağını bir düşünsene."

"Yapma," dedi. "Kendini bu şekilde küçümseme." "Öyle davranamazsın," dedi, "öyle olmak istermişsin gibi bana ömür boyu bağlı kalacaksın."

Evlilik hakkında ne konuşuyor ne de düşünüyordu. Ya da -Aptalca, yeniden çocuk sahibi olmayı. İkisini de düşünmek istemiyordu. Gelecek hafta bu saatlerde David'le birlikte Bath'a dönmüş olacak, eski yaşamına ve okuldaki görevlerine devam edecekti. Bay Butler burada yalnız kalacaktı, diğer herkes de gitmiş olacaktı.

Yapayalnız kalacaktı.

Etrafı insanlarla, arkadaşlarıyla çevriliydi. Ama bugün vardı. Şimdi vardı.

"Sadece daha fazla yalnız kalmak istemiyorum," dedi tekrar. "Yalnız olmanı istemiyorum. Bu güzel öğleden sonrasının ve tüm bu ayın anısının tamamlanmasını istiyorum."

"Anne," dedi. "Anne."

Ancak şimdi onun kendisine kendi ismiyle seslendiğini fark etti. Bunu söylediğini duymak kalbini ısıtmıştı.

Sonra elini kaldırdı ve avucunu onun yanağına dayadı, parmakları saçlarının arasına girdi. Kız onun eline doğru eğildi ve gözlerini tekrar kapattı.

"Affet beni," dedi. "Lütfen beni affedin. Burada durmuş seni baştan çıkarmaya çalışıyorum ve aslında birçok insanın bana dediği gibi biri olduğumu kanıtlıyorum."

Daha önce gözlemlediği şeyi, sol kolunun da diğer erkeklerde olduğu kadar güçlü olduğunu o zaman gösterdi. Bu kolla kadının belini çevreledi ve onu sertçe kendine doğru çekti, bunu yaparken hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Kadın ona doğru bastırılmış, yüzü adamın sol omzuna yaslanmıştı.

"Burada baştan çıkarma yok," dedi, sesi kızın kulağına karşı alçaktı. "İki tarafta da yok. Yüce Tanrım, Anne, seni en az senin beni isteyebileceğin kadar istediğimi bilmelisin. Ve ben de artık yalnız kalmak istemiyorum. O zaman en azından bu öğleden sonra için birbirimizin yalnızlığını ortadan kaldıralım ki mükemmelleşsin."

Kollarını onun beline doladı. Mükemmeldi.

...böylece mükemmelleşebilir.

Lütfen, Tanrım. Lütfen Tanrım.

Ana yatak odasının duvarları yeşil brokarla kaplıydı ve yüksek tavanın altında yaldızlı frizler vardı. Frizden zemine kadar uzanan uzun pencerenin iki yanında ağır bordo kadife perdeler asılıydı. Dört direkli, kanopili büyük yatağa bordo ve yeşil çizgili perdeler asılmıştı. Yatağın üzerinde de buna uygun bir örtü seriliydi. Zeminin çoğunu bir İran halısı kaplıyordu. Duvarlarda ağır yaldızlı çerçeveler içinde at resimleri asılıydı.

Güzel bir oda değildi ama Anne daha önce buranın bir karakteri olduğunu, gerçekten de bir ana yatak odası olduğunu fark etmişti. Bay Butler Tÿ Gwyn'i satın alırsa kesinlikle burada uyuyacaktı, diye düşünmüştü.

Pencere çayırın üzerinden karşı yamaçtaki ağaçlara bakıyordu. Anne şimdi odaya adımını atarken pencereden dışarı baktığında beş çubuklu ahşap kapıyı ve uzaktaki kazığı görebiliyordu.

Her şeyin başladığı yer.

Hafifçe ürperdi. Ama düşüncelerinin çok yüksek sesle konuşmasına izin vermiyordu. Yine de neredeyse tanışmalarının başından beri bunu istediğini ve bundan korktuğunu biliyordu. Belki de birbirlerine yalnızlıklarını itiraf ettikleri andan beri.

Şimdi onları harekete geçiren ortak bir yalnızlıktı. Yapmak üzere oldukları şey için kötü bir neden değildi elbette. Bir başkasının yalnızlığını paylaşmakta ve hafifletmekte merhamet vardı. İçinde belli bir şefkat vardı.

Neredeyse inanılmaz bir cesaret göstermiş ve çok acı çekmiş, ancak o zamandan beri dokunulmaz olduğuna inanmasına rağmen hayatını kararlılık ve asaletle yeniden bir araya getirmiş olan Sydnam Butler'a karşı karşı konulmaz bir şefkat hissetti.

Şimdi ona dokunacak ve kendisi hakkında yanıldığını kanıtlayacaktı. O da ona dokunacak ve kadın kendini yeniden arzulanan bir kadın gibi hissedecekti. Belki de.

Lütfen, Tanrım.

Onun kapıyı kapattığını duyunca döndü ve kararsızca ona baktı. Ama sabah odasından yatak odasına kadar geçen sürede kararlılığı zayıflamamıştı. Onu dizlerini titreten bir arzuyla istiyordu.

"Lütfen," dedi ona gülümseyerek ve aralarındaki mesafeyi kapatarak, "saçınızı ben açabilir miyim? Bunu iki elinle on kat daha hızlı yapabilirsin, ama ben yapabilir miyim?"

Gülümsedi ve adamın parmakları saçlarını tutan tokaları beceriksizce karıştırırken kıpırdamadan durdu. Adam eliyle uğraşırken kadın kasıtlı olarak adamın yüzüne baktı. Siyah göz bandının arkasında ne olduğunu bile bilmediğini fark etti. Ama yüzünün sol tarafının olağanüstü güzelliği bir kez daha dikkatini çekti. Adam yirmi sekiz yaşındaydı, kendisinden bir yaş küçüktü. Başına bunlar gelmemiş olsaydı bile asla bir çapkın olamazdı, diye düşündü. Ciddi, nazik ve sevecen bir adamdı. Şimdiye kadar kendisiyle boy ölçüşebilecek güzellikte ve sosyal statüde bir kadınla evlenmiş olurdu. Çocukları olurdu. Kendisiyle birlikte Tŷ Gwyn'e getireceği bir ailesi olurdu.

Ama hayır, eğer onu tanıyan ve seven herkesin tavsiyesine rağmen Yarımada'ya gitmeseydi, Galler'e asla gelemezdi bile.

Onunla asla tanışamazdı.

Tecavüze uğramamış olsaydı, şu anda Henry Arnold'la evli ve Gloucestershire'da yaşıyor olacaktı. O da

Burada, T  Gwyn'deki ana yatak odasında, kendisi için garip bir şekilde değerli hale gelen tek kollu bir adam tarafından saçları yolunuyor olamazdı.

Kaderin cilveleri ne kadar da garipti.

Ama saçları omuzlarından a a ı d k ld   nde ve adam gözünü ondan ayırmadan sa  tokalarını masanın üzerine koymak için arkasına uzandı ında zihinsel olarak gevezelik ettiğini düşündü.

Düşünceleri o anda durdu ve kendini korkunç, korkunç derecede savunmasız hissetti - kendi güzelliğine inanmadı ı için değil, tam da inandığı için. Güzellik, bakanı diğer her şeye karşı k rle tirebilirdi, hatta ona sahip olanın ki ili ine bile. Ve onun gözlerinde kendisini güzel bulduğunu görebiliyordu.

Ben Anne'yim, ona haykırmak istedi. Lütfen benim Anne olduğumu unutma.

Lütfen, lütfen, lütfen sa ıma "taçlandıran ihti amım" deme.

 ne doğru e ildi ve kapalı dudaklarıyla onun ağzını öptü. Arzu bir  im ek gibi içinden geçti, neredeyse dizlerinin bükülmesine neden olacaktı. Ve onunla birlikte düşünceler de geri geldi.

Her şey yoluna girecekti. Kesinlikle  yle olacaktı.

"Anne," diye mırıldandı o kadar yumuşak bir sesle ki, kadın neredeyse kaçırıyordu.

Sonra arkasını dönüp paltosunu silkti ve Hessian botlarını çıkarmak için yatağın kenarına oturdu. Bunu tek elle yapmak zor bir şeydi, bunu görebiliyordu. Elbette u a ı bunu onun için evde yapıyor olmalıydı. Yardım etmeyi teklif edip etmemesi gerektiğini bilmiyordu ama bunu yapmadı.

Ve başardı. İki kollu bir insanın tek elle yapamayacağı pek çok işi onun başardığını tahmin ediyordu.

Gömleğinin sağ kolu, tıpkı ceketinin kolu gibi yan tarafına tutturulmuştu.

Gergin bir şekilde bekledi.

Ama tekrar ayağa kalktığında, yatak örtülerini geri çekti ve kolunu ona uzatmak için döndü ve kadın onun artık kıyafetlerini çıkarmaya niyetli olmadığını anladı.

"Anne," dedi, "elbiseni kendin çıkarır mısın? Bu benim çok zamanımı alır."

Kadın, üzerinde sadece eteği ve çoraplarıyla karşısında durana kadar onu izledi. İkincisini çıkarmak için yatağa oturdu, ama adam önünde diz çöktü ve çorapları teker teker kendisi çıkardı.

"Ah," dedi, topuklarının üzerinde arkasına yaslanıp görev tamamlandığında ona bakarak, "inanılmaz güzelsin, Anne. Özür dilerim. Çok çok üzgünüm-"

"Hayır." Öne doğru eğilip ellerini adamın omuzlarına koydu ve saçları öne doğru düşerek ikisinin de yüzünü çerçeveledi. "Lütfen yapma. Lütfen, lütfen yapma. Böyle olmasaydın seninle asla tanışamazdım. Şimdi burada seninle olmazdım. Ve ben de böyle olmasaydım burada olmazdım. Burada seninle olmak istiyorum. Ve eğer üzgün olduğunu söylersen, ben de söylemeliyim. Bu öğleden sonra ikimizin de hiçbir şey için üzgün olmasını istemiyorum."

"Anne," dedi, "ben çok deneyimli değilim. Ve bu olaydan beri hiç deneyimim olmadı."

Onun kendi güvensizliklerini ve endişelerini tıpkı kendisinininkiler gibi hissettiğini bilmek bir şekilde güven vericiydi. Belki de bu yüzden buraya kadar gelecek cesareti bulmuştu.

"Ben de çok deneyimli değilim." Ona gülümsedi.

Dudakları arasındaki boşluğu kapattı ve onu öptü. Ve bu sefer öpücüğü derinleştirdi, dudaklarını ayırdı, dilini dudaklarının üzerinden geçirdi, ta ki kadın ağzını açana ve dili içeri girene kadar... Kadın iki koluyla adamın boynuna sarıldı ve parmaklarını adamın saçlarının arasına soktu, bunu yaparken boğazının derinliklerinden bir takdir sesi çıkardı.

Ya da belki de sesi çıkaran oydu.

"Uzan," diye fısıldadı başını kaldırırken kadının ağzına doğru. "Vardıyanı çıkarır mısın? Ancak bunu yaparken kendini rahat hissedersen."

Kollarını kavuşturdu ve uzanmadan önce başının üzerinden çıkardı ve yanına uzanabilmesi için hareket etti. Ve garip bir şekilde, adam birkaç dakika boyunca ona bakıp durmasına rağmen kendini rahatsız hissetmedi. Ona güzel demişti ve onu arzuluyordu. Ama ona ismiyle de hitap etmişti ve kadın adamın gözlerindeki bakıştan, her ne kadar orada bir arzu olsa da, gördüğü şeyin sadece şehvetli güzelliği değil, kendisi olduğunu bir şekilde anladı. Onun bakışları altında sadece kendini hissedebiliyordu.

Ve bu en azından yeniydi. Daha önce hiç bir erkekle çıplak kalmamıştı.

Onu istemekten zonkluyordu.

Yüzü ona dönük olarak sağ tarafına yattı ve eli onun üzerinde gezindi, sıcak, hassas ve titriyordu. Kadın döndü

Ona doğru yaklaştı, gülümsedi ve kendi eliyle giysisinin üzerinden onu okşadı, hem de sol tarafından.

Adam sıcacık, sert kaslı bir erkeklikti. Kolundaki ve omzundaki kasları ve sırtındaki dalgalanmaları hissedebiliyordu. Gözlerini kapatıp dudaklarını yalarken elini oraya dayadığında kalçasındaki kasları hissedebiliyordu. Başparmağı ve işaret parmağıyla önce bir göğsünün sonra da diğerinin meme ucunda enfes şeyler yapıyordu.

Tuhaf bir şekilde, çıplak tenine karşı giysilerinin varlığı onu en az çıplaklık kadar heyecanlandırıyordu. Belki de daha fazla.

Arzu kalçalarının arasında sıcak ve keskin bir şekilde birikti. Ve ona yaklaştı, göğüslerini gömleğine bastırırken, eli aşağı indi, bacaklarının arasına kaydı ve o ağrıyan noktayı bulup okşadı.

Ağzını onunkine dayadı ve dili tekrar içeri girdi ve ağzının çatısına gitmeden önce yavaşça onunkinin etrafında dolaştı.

"Benim için sırt üstü dön," diye fısıldadı ağzına karşı.

O anda adamın pantolonunun düğmelerini belinden çözdüğünü ve ön kapağını açtığını fark etti.

Adam onun üzerine yuvarlanıp bacaklarını kendi bacaklarının arasına sıkıştırarak, pantolonun sıcak kumaşıyla kaplı güçlü kalçalarına dolayınca kadar açtığında, engellerini neredeyse unutmuştu. Adamın ağırlığı kadına ağır geliyordu. Adamın kendisini arzusunun ve rahminin hassas açıklığına doğru konumlandığını hissetti ve elini altından kaydırırken iki elini de kalçalarının üzerinde gezdirdi.

Yavaş, sert ve derin bir hamleyle içine boşaldı. Ve hafıza vücudunun her santimini sular altında bıraktı.

Onunla kavga etmedi. Seslenmedi ya da onu uzaklaştırmaya çalışmadı. Zihni, vücudunun ona gönderdiğinden farklı bir mesajla keskin bir şekilde iş başındaydı. Zihni ona Sydnam Butler olduğunu, onu kendisiyle doldurduğunu çünkü bunun her ikisinin de istediği bir şey olduğunu, giriş anına kadar merak, zevk ve daha fazlası için arzuyla dolu olduğunu söyledi.

Vücudunun gerginlikten kaskatı kesildiğini fark etti ve adam ona ağır geliyordu. Adam kadının derinliklerindeydi ve hareketsiz duruyordu.

"Anne," dedi. "Anne mi?"

"Sydnam." Onun adını daha önce hiç yüksek sesle söylememişti, kendi kendine bile. Ama şimdi onun kim olduğunu bilmek onu kurtarmıştı. "Sydnam, her şey yolunda. Her şey yolunda. Durma."

Ellerini adamın yanlarında gezdirdi, ta ki aniden, sağ tarafında hiç kol olmadığını dehşetle fark edene kadar.

Ama aynı anda onun içinde hareket etti, onun eşğine kadar geri çekildi, tekrar içeri bastırdı, iç geçidinin kayganlığına karşı pürüzsüz ve sert.

Her şey korkunç, korkunç derecede cinsel, korkunç derecede samimiydi.

Beden ve zihin bir savaşa tutuştu ve ikisi de kazandı, ikisi de kaybetti. Onun Sydnam olduğunu biliyordu, onunla yaptığı şeyin güzelliğini fark etti, hala umutsuzca bunu istiyordu, rahatladı ve ona açıldı.

Yine de fiziksel olarak, cinsel olarak hiçbir şey hissetmedi. Korku değil. Ne de zevk. Sadece bunun tekrar başına geliyor olmasından ve belki de bunun anısının diğer zamanın anısının yerini alacak olmasından duyduğu zihinsel tatmin.

Sol eli sağ elini tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve birleşen ellerini başının üzerine kaldırarak birkaç dakika boyunca onun içinde çalıştı, sonunda yüzünün yan tarafına doğru iç çekti ve kadın merkezinde sıvı bir sıcaklık hissetti.

Parmakları kızın parmaklarında gevşedi.

O anda ağlayacak gibi hissetti. Çok güzeldi ama her nasılsa o güzelliği kaçırmıştı. Çok samimiydi ama yine de derin, gizli bir parçasına saklanmıştı. Onunla birleşmiş bedenlerinden daha derin bir şeyi paylaşmış olabilirdi ama kendini ondan çok ayrı hissediyordu.

Neredeyse anında beceriksizce onun üzerinden yuvarlandı ve ona bakmadan yatağın yan tarafına, yüzü ona dönük bir şekilde oturdu. Pantolonunun düğmelerini ilikledi ve ayağa kalkarak pencereye gitti ve dışarı bakmaya başladı.

Geniş omuzlarına, dar beline ve sıkı kalçalarına, uzun ve kaslı bacaklarına bakarak, gerçekten de çok güzel olduğunu düşündü. Ve az önce onun bedenine girmişti. Onunla sevişmişti.

Ve bunun onun için iyi olmadığını biliyordu.

Bunun için kendisine ne sebep göstereceğini biliyordu.

O kadar da kötü olmadığına ve şekil bozukluklarının tam anlamıyla zevk almamasıyla hiçbir ilgisi olmadığına dair onu ikna etmek için ağzını açtı.

Ama bunu yüksek sesle nasıl söyleyebilirdi? Bu sözlerde nasıl bir güvence olabilirdi ki?

Ve ona gerçeği nasıl söyleyebilirdi -birleştikleri anda aralarına başka bir adamın gölgesinin girdiğini, o an için öyle bir tiksinti hissettiğini ve neredeyse manyakça bir panikle onunla dövüştüğünü?

Ona bir an için Albert Moore'a dönüştüğünü nasıl söyleyebilirdi?

Ona ne söyleyebilirdi ki?

Hiçbir şey söylemedi. Sonuçta onunla kavga etmemiş ya da açıkça tiksinti gösterecek bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Ve ona önceden deneyimsiz olduğunu söylemişti.

Belki de sevişmeleri onun için bu gerçekten daha fazlasını göstermiyordu.

Ama öğleden sonrasının mükemmel geçmesini o

kadar çok istemişti ki. O kadar istemişti ki...

Ah, Tanrım, çok istemişti.

Sydnam yatak odasının penceresinde durmuş dışarı bakıyordu. Saat hâlâ öğleden sonraydı. Muhtemelen buraya gelmelerinin üzerinden yarım saatten fazla bir zaman geçmemişti.

Anne Jewell'ın arkasındaki yatakta uyuyup uyumadığını bilmiyordu. Görmek için bakmadı. Ama bundan kuşkuluydu.

Cinsel olarak doyduğunu hissediyordu ve bu kadar uzun bir bekârlıktan sonra bunun harika bir duygu olması gerekirdi. Bunun yerine, korkunç bir başarısızlık duygusu hissetti. Cinsel tekniklerinin çok yetersiz olduğunu düşünmüyordu, özellikle de gerçek bir deneyimi olmayan bir kadın için. Hayır, gerçek bir yakınlık noktasına ulaşır ulaşmaz geri çekilmesine neden olan başka bir şeydi.

Kadının onu güzel bulacağını, onun da bunu güzel bulacağını mı bekliyordu?

Gül bahçesinde onu öptüğü andan itibaren, ona şefkat göstermek, kendi gözünde normal bir adam olduğuna ikna etmek için kendini çelikleştirdiğini fark etmemiş miydi? Ona kendini sunmasının korkunç yalnızlığından kaynaklandığını da fark etmemiş miydi? Yıllar önce kendi seçtiği bir adamla evlenmiş olmalıydı, ama

Kontrolü dışındaki koşullar onu neredeyse evlenemez hale getirmişti.

Belki de, diye düşündü, ikisi de birlikte geçirdikleri öğleden sonranın ve tanışıklıklarının bu tedbirsiz sonundan hak ettiklerini almışlardı. Yalnızlık, birlikte yaptıkları şey için yeterince iyi bir neden değildi -her ikisi de bağlılık ve kalıcılık için yalnızken değil. Yine de böyle şeyleri birlikte bulmaları imkânsızdı.

Bu az önce acı verici bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Bu konunun test edilmemiş olmasını diledi.

Seksin yalnızlığı ortadan kaldırmadığını çok geç fark etti. Muhtemelen daha da kötüleştiriyordu. Önümüzdeki birkaç günün ona bu gerçeği göstereceğinden şüpheleniyordu.

Ona bakmak için başını çevirmek istemedi. Arkadaşı ve sırdaşı, son birkaç hafta içinde aşık olmasına izin verdiğini sandığı Anne Jewell'in gittiğini, yerine, aralarında gerçek bir yakınlık olmadığı halde, birlikte samimi oldukları için kendini rahatsız hissedeceği bir yabancının geldiğini göreceğini düşündü.

Ve yarın gitmiş olacaktı, kelimenin tam anlamıyla. Buraya bir daha döndüğünde bu odaya gelecek, tam burada duracak ve arkasını döndüğünde onu yatakta uyurken bulabilecekmiş gibi davranmaya çalışacaktı.

Belki de gitmezdi. Belki de burada durup onun kendisiyle birlikte Tÿ Gwyn'e gelmiş olduğunu unutmayı dileyecekti.

Döndü. Yorganı kollarının altına kadar çekmiş yatıyordu, kolları ve omuzları çıplaktı, görkemli

Bal rengi saçları başının, omuzlarının ve yastığın üzerinde parıl parıl parlıyordu. Yüksek sesle söylemese de, onun taçlandırıcı ihtişamı, diye düşündü. Bu çok fazla klişeydi. Zaten bu tür sözler için zaman da geçmişti.

Sabit bir şekilde ona bakıyordu, yüz ifadesi anlaşılmazdı. Muhtemelen çiftleşmelerinin kendisi için iyi geçmediğini fark etmemesini umuyordu.

Gülümsedi ve söyleyeceğini bilmediği şeyi, şimdi olmasa bile daha sonra söylenmesi gerektiğini fark etmesine rağmen söyledi.

"Eğer istersen, Anne," dedi, "evleniriz."

Bu pek de bir teklif sayılmazdı. Kelimeleri söylerken bunu fark etmişti. Ama ona başka türlü nasıl teklif edebilirdi ki? Şüphesiz onu utandıracak ve hatta dehşete düşürecek duygulardan bahsederek ona nasıl bir yükümlülük yükleyebilirdi? Kesinlikle onun acımasını istemiyordu.

"Size ve oğlunuza destek olabilecek durumdayım," diye ekledi.

Bence bu iyi bir fikir olabilir. Sence de öyle değil mi?"

Bunun muhtemelen dünyadaki en kötü fikir olduğunu düşündü.

Cevap vermeden önce uzun bir süre ona baktı.

"Sanırım," dedi sonra, "dostluk, ihtiyaç ve biraz da karşılıklı çekim, az önce birlikte yaptıklarımız için yeterli gerekçelerdi. Ama bunlar evlilik için yeterince iyi bir gerekçe değil."

"Öyle değil mi?" Korkunç bir keder ve muazzam bir rahatlama duygusu hissetti. "Arkadaşlık bile mi? Öyle değil mi?"

Bir erkek ve karısının birbirlerini sevmeleri ve birbirleriyle konuşmayı kolay bulmaları arzu edilir mi? Ve birbirlerine gülebilmeleri?"

"Evet," dedi. "Ama bundan çok daha fazlası olmalı."

Aşk mı? Çok fazla kullanılan, az tanımlanmış bir kelimeydi. Ne anlama geliyordu? Ama onun aşktan bahsettiğini düşünmüyordu. Karı koca arasında fiziksel bir çekim olmalıydı - kastettiği buydu. Ya da en azından gerçek bir tiksinti olmamalıydı.

Onunla evlenmesi, hayatlarının geri kalanında onunla aynı yatağı paylaşması mümkün olmayacaktı. Ama bunun herhangi bir kadın için mümkün olmayacağını her zaman biliyordu.

Eğer kadın onun geçici evlilik teklifine evet deseydi, o zaman adam düğün planlarını ilerletecekti. Hatta kadın evet demek ister gibi görünseydi, adam ona duygularının nişanlı olduğunu, sadece onunla yattığı için onurlu bir teklifte bulunmadığını söyleyebilirdi. O zaman düzgün bir evlilik teklifine geçebilirdi.

Ama o ne evet dedi ne de tereddüt etti.

Ve bir yanı rahatlamıştı. Glandwr'a geldiğinden beri son derece özel bir hayata çekilmişti ve genel olarak bu hayattan memnundu.

Ona tekrar gülümsedi.

"O halde bu konuda başka bir şey söylemeyeceğim," dedi. "Ama lütfen Anne, Bath'a döndükten sonra hamile olduğunu anlarsan bana hemen haber vereceğine söz vermelisin. Ve eğer hamile kalırsan seninle evlenmeme izin vereceğine söz vermelisin."

Kadın sessizce ona baktı. "Söz mü?"

dedi adam.

Başını salladı.

Belki de başka türlü sormalıydı, diye düşündü geç de olsa, paltosunu almak için eğilip botlarını toplarken kolunun altına sıkıştırırken. Belki de teklifine yüreğini koymalı ve ona acımadan kendi kararını vermesi için güvenmeliydi. Ama artık çok geçti. O sormuştu ve kız reddetmişti.

Evet, seks yalnızlığı daha da kötüleştiriyordu. Kendisinininkini zaten çiğ bir acı gibi hissediyordu.

"Giysinmen için seni biraz yalnız bırakayım," dedi, odayı geçip kapıya doğru ilerledi, kendi giysilerini de yanına aldı - ve tabii ki kapıyı açana kadar çizmeleri yere koymak zorunda kaldı. "Aşağıda görüşürüz."

"Teşekkür ederim," dedi.

Araba patika boyunca ilerledi ve onları köyün içinden geçirerek Glandwr'ın kapılarına götürecek dar yola saptı. Gökyüzü hâlâ bulutsuzdu, öğleden sonra güneşi hâlâ sıcaktı.

Anne, aşkın beklenmedik derecede hoş sonuçlarını bedeninde hissedebiliyordu - hafif bir halsizlik, göğüslerindeki hassasiyet, kalçalarının arasında kalan ağrı, içindeki neredeyse acı. Zihnini sadece olanların güzelliğine yoğunlaştırmaya çalıştı. İnkâr edilemeyecek kadar güzeldi.

Mükemmel bir gün ve mükemmel bir tatil için mükemmel bir son olmalıydı.

Yoldaki bir viraj onu yana doğru savurdu ve kolu Sydnam'inkine değdi. Aralarına tekrar biraz mesafe koyarken başını kaldırıp ona baktı. Yüzünün inanılmaz derecede yakışıklı olan sol tarafına baktı ama doğrusunu söylemek gerekirse sağ tarafını artık çirkin bulmuyordu. Ona daha önce de söylediği gibi, bu sadece onun bir parçasıydı.

"Umarım hava yolculuğunuz için iyi kalır," dedi.

"Evet." Hava durumu hakkında konuşmaya geri dönmüşlerdi, değil mi?

Yarın bu saatlerde Glandwr'dan çok uzakta olacaktı.

Panik midesini kapladı.

Gözlerini ondan ayırmadı. Önümüzdeki günlerde, kaçınılmaz olarak yapacağı gibi hafızası geri çekilmeye başlayana kadar, umutsuzca onu şu anda görüldüğü gibi hatırlamaya çalışacağını ve aynı umutsuzlukla aralarında olanların zihninin ona söylediği kadar güzel hissettirdiğine kendini ikna etmeye çalışacağını biliyordu.

Ama her şeyden önce arkadaş olduklarını düşünüyordu ve arkadaşlık çok değerli bir şeydi.

Bu öğleden sonra kendini Sydnam'a sunmamalıydı. Bu korkunç bir hataydı. Yalnızlık, şefkat ve hatta cinsel ihtiyaç bile yeterli olmamıştı. Ve hâlâ ona açıklama yapmaya cesaret edemiyordu. Bunun işleri daha da kötüleştireceğine inanıyordu. Ayrıca,

İkisi de mükemmel olmadığına dair bir şey söylememiştir. Belki de onun için öyleydi.

Onun evlilik teklifini reddetmişti, diye hatırlattı kendine. Sevdiği, saygı duyduğu ve hayranlık duyduğu bir adamı, üstelik onu rahatça geçindirebilecek bir adamı reddetmişti - bir daha hiçbir erkeğin ona evlenme teklif etmeyeceğini düşünmüştü. Neden hayır demişti?

Eğer istersen, Anne, evleniriz.

Nazik sözler, nazikçe ve görev bilinciyle söylenmiş -çünkü birlikte yatmışlardı.

Onunla evlenmek istemedi.

Ve evlense bile onunla evlenemezdi - ya da herhangi bir erkekle. Geçmişten hâlâ çok derin yaralar almıştı. Yakınlaşmaya yönelik herhangi bir yaklaşım, onu duygularından uzakta güvende olduğu zihnine koşturuyordu.

Çok daha fazlasını hak eden Sydnam'a soğuk bir buzdağı bedenini dayatamazdı.

Arkadaşlık teklif etmek için yeterli olmazdı. Sadece aşk olabilirdi ama aşkın ne olduğunu bilmiyordu, cinsel aşk değil, en azından evlilik aşkı. Bir an için gözlerini kapattı ve Leydi Rosthorn'un bir sabah kayalıklarda söylediği şeyi hatırladı.

...şeylerin gerçek anlamı derinlerde yatar ve şeylerin gerçek anlamı her zaman güzeldir çünkü o sadece sevgidir.

Ama aşka güvenmiyordu. Aşk onu her seferinde hayal kırıklığına uğratmıştı; annesi, Henry Arnold, babası, kız kardeşi. Ve öğrencisi Prue Moore'a olan aşkı

felakete yol açtı. Aşk ona acıdan başka bir şey vermemiştir. Sydnam'ı sevmekten ya da onun tarafından seilmekten korkuyordu. Aralarında gerçek bir aşk sorunu olmadığı da bir gerçektir.

"Anne," dedi Sydnam yumuşak bir sesle, dalgın zihnini şimdiki zamana döndürerek, "belki yarın sabah farklı düşüncelere sahip olursun. Gitmeden önce sana tekrar sorayım mı?"

"Hayır," dedi. İleriye baktığında köyün yaklaştığını görebiliyordu. "Çok güzel bir öğleden sonra oldu, değil mi Sydnam? Bunu hatırlayalım ve bunun için minnettar olalım."

Onu şişeleysin, kafesleyin, tüm kusurları ve kayıp olasılıklarıyla birlikte saklayın.

"Keyifliydi," diye kabul etti.

Ama lütfen Anne, Bath'a döndükten sonra hamile olduğunu anlarsan bana hemen haber vereceğine söz vermelisin. Ve eğer hamile kalırsan seninle evlenmeme izin vereceğine söz vermelisin.

Köye girdiklerinde gülümsedi ve kulübesinin kapısının önünde eski bir sandalyede oturmuş pipo içen yaşlı bir köylüyle selamlaştı.

"Galce konuştunuz," dedi arabayı sürerlerken.

"Ben yaptım." Ona sırtıtmak için başını çevirdi. "Ona iyi günler diledim -Prynhawn da- ve nasıl olduğunu, kızının ve damadının nasıl olduğunu sordum. Etkilendin mi?"

"Büyük ölçüde,"

dedi. Gülüştiler.

O anda ondan daha fazlasını özleyeceğini fark etti. Burayı özleyecekti. Galler'i özleyecekti. Buranın onun için bir ev haline gelmiş olması, hayatının geri kalanını burada geçirmek istemesi onu hiç şaşırtmamıştı.

Onu kıskanıyordu.

Belki de.

Hayır. Hayır, bunu aklından bile geçirmezdi.

Ama ah, onu özleyecekti. Ve birdenbire Tŷ Gwyn'e geri dönebilmeyi ve orada yanlış giden şeyleri düzeltebilmeyi nasıl da diledi. Ama geriye sadece gelecek kalmıştı - neredeyse hiçbirini paylaşamayacaklardı. Ve bu azıcık kısım da ızdırap verici olacaktı. Parmaklarını şıklatmayı ve kendini hayatında iki hafta daha ileride bulmayı diledi, yarınki ayrılığın acısı geçmişte kalmıştı.

Başını çevirip onun profiline tekrar baktı, hafızasına kazımak için.

Sydnam arabayı doğruca ahıra geri götürdü. Seyisin söylediğine göre diğerleri henüz geziden dönmemişti.

Böylece eve kadar olan kısa mesafeyi yürümek ve sonraki birkaç dakika içinde birbirlerinden ayrılmak yerine, evden uzaklaştılar ve adımları onları bilinçli bir irade olmaksızın kır dansı gecesi tırmandıkları tepeye doğru götürdü. Şimdi tekrar tırmandılar ve tepede durup, öğleden sonra ışığında koyu mavi olan denize bakarken, kara güneşin altın ışıltısıyla yıkanıyordu.

batı ufku yönünde batmaya başlamıştı.

Birbirlerinden birkaç metre uzakta duruyorlardı, bir saat kadar önce birlikte yatmış olan iki dost yabancı.

Bu bir hataydı ama pişmanlık duymak için artık birlikte geçirecek zamanları yoktu.

Onun yutkunduğunu duydu. Boğazındaki hırıltıyı duydu. Ve onunla seks yapmanın samimiyetinden ürkmüş olsa da, ondan hoşlandığını ve onu terk etmekte zorlanacağını biliyordu. O onun arkadaşıydı - bu yeterince büyük bir hediye idi.

"Seni özleyeceğim," dedi.

"Evet." Sesi sabit olsa da her zamankinden daha tizdi. "Gelmek istemedim, biliyorsun. Sadece Leydi Hallmere'in daveti üzerine gelmek bana korkunç derecede küstahça geldi. Araba Glandwr'a yaklaşırken, Bath'a geri dönmek için her şeyi yapardım. Ama şimdi ayrılmak bana zor geliyor."

Gitmek zorunda değildi. Hayatının sonuna kadar burada onunla kalabilirdi. Ama bunu yüksek sesle söylemedi. Bunun imkânsızlığını biliyordu. Ve kararını Tÿ Gwyn'de vermişti. Hayır demişti.

"Belki," dedi, "başka bir yıl yine gelirsin." "Belki," diye

kabul etti.

Ama ikisi de onun gitmeyeceğini biliyordu. İkisi de yarın gittiğinde birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerini biliyordu.

Ve eğer sadece arkadaş oldukları, onları bir araya getiren ve bir arada tutan şeyin sadece yalnızlık olduğu doğruysa, birbirlerini bir daha asla göremeyecek olmaları önemli değildi. Pek sayılmaz. Çabucak unutacaklar ve hayatlarının normal akışına devam edeceklerdi.

Ama unutmayacağını biliyordu.

Anne Jewell'ı kaybetmek hayatının en dayanılmaz acı veren deneyimlerinden biri olacaktı.

Adam kızın eline uzandı ve kızın parmakları onunkilere dolanarak sıkıca sarıldı.

"Seni tanımaktan zevk aldım, Anne Jewell," dedi.

"Ben de seni, Sydnam Butler."

Başını çevirip ona baktı ve ikisi de gülümsedi.

Belki de bir olasılık vardı... Belki de ona zaman verilirse...

Ama o konuşmak için ağzını açtığında elini aniden onunkinden çekti ve evin ve araba yolunun yönünü işaret etti.

"İşte geliyorlar," diye bağırdı. "David geldiğinde orada olmalıyım. Bütün gün ondan uzaktaydım. Umarım başına bir şey gelmemiştir."

Bir dizi at arabası araba yoluna doğru ilerliyordu.

"Git," dedi. "O gelene kadar terasta onu bekleyebilirsin."

Ona bakmak için başını çevirdi.

"Git," dedi. "Ben kulübeye giden kestirme yolu kullanacağım."

Sadece bir an tereddüt etti, yüzünde bir anlık kararsızlık vardı ve sonra döndü ve geçen gece olduğu gibi tepeden aşağı koştu, adam onun yanında ve biraz önünde koşarak ondan önce dibe ulaşmıştı.

Şimdi ona bakıyor ve konuşmasının, yeniden düşünmesi için yalvarmasının engellenmesine üzüyor mu yoksa seviniyor mu diye merak ediyordu.

Daha ziyade memnun olduğunu düşünüyordu. Ya da gelecek hafta olacaktı.

Ya da gelecek yıl.

Ya da bir sonraki yaşamda.

Anne terasa ulaştığında, arabalardan ilki kapıların önünde durduğu sırada gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Oğlunu görmek, sesini duymak, onu kollarına almak için yanıp tutuşuyordu. Yine de Sydnam'ı geride bıraktığının, ona veda bile edemediğinin ve büyük olasılıkla onu bir daha göremeyeceğinin de farkındaydı.

Ama vedalardan nefret ederdi. Nefret ederdi. Böylesi daha iyiydi.

David onun orada durduğunu görür görmez ikinci vagondan yuvarlanarak çıktı ve ona doğru koşmaya başladı, bacakları pompalıyordu, gözleri parlıyordu, ağzı hareket halindeydi, tiz sesinin yüksekliği neredeyse sağır ediciydi.

Gölerek ona sıkıca sarıldı ve başının üstünden öptü.

"Orada olmalıydın anne...Kuzen Joshua...ve beni görmeliydin...Davy...ve sonra biz...Lord Aidan...çok eğlenceliydi...Kuzen Joshua...Becky ve Marianne dolambaçlı merdivenlerden korkuyorlardı ama ben onlara yardım ettim ve Leydi Aidan mükemmel bir beyefendi olduğumu söyledi ve... Alexander... Kuzen Joshua ve Daniel... küçükler... Keşke orada olsaydın anne, görseydin..."

Çocuk odasına doğru ilerlerken Anne yine güldü. Günün çoğu ayrıntısını kaçırmıştı ama bunun bir önemi yok gibiydi.

"Görünüşe bakılırsa," dedi, "iyi vakit geçirmişsiniz."

"Çok iyi vakit geçirdim," dedi. "Ama keşke şatoyu görebilseydin anne. Oraya bayılırdın."

"Eminim öyle yapardım," dedi.

"Bay Butler'ın sizi götürdüğü yer hoşunuza gitti mi?" diye sordu.

"Tÿ Gwyn?" dedi. "Hem de çok."

"Ama gerçekten bizimle gelmeliydin," dedi. "Çok daha fazla eğlenirdiniz. Kuzen Joshua..." Ve tekrar gitti.

Onu mutlu ve canlı görmek harikaydı, yüzü güneşten bronzlaşmıştı.

Ama dışarıda geçirdiği gün onu yormuştu. Anne yıkanıp üstünü değiştirmek için odasına döndükten sonra onu aramaya gittiğinde

Akşam, onu odasında tek başına, geceliğiyle yatağında oturmuş, dizlerini yukarı çekmiş ve kollarını onlara sarmış bir halde buldu. Halsiz ve hiç de mutlu görünmüyordu.

"Yorgun musun?" diye sordu, saçlarından bir tutamı geriye itmek ve alnından öpmek için ona doğru eğildi.

"Yarın eve gidiyoruz," dedi.

Yatağının ayak ucunda duran sandığı neredeyse tamamen doluydu.

Bu düşünce karşısında dizlerinin bağı çözüldü ve yatağın kenarına oturdu.

"Evet," dedi. "Vakit geldi. Bir aydır buradayız."

"Anlamıyorum," dedi üzgün bir sesle, "hepimiz bu kadar neşeli vakit geçirirken neden herkes evine dönmek zorunda?"

"Ama neşeli zamanların sorunu," dedi, "sonsuz kadar devam edip sadece sıkıcı hale gelirlerse neşelerini kaybedecek olmalarıdır."

"Hayır, yapmazlar," diye itiraz etti.

Ve belki de haklıydı. Bu şüpheli bilgeliği ilk kim söylemişti ki?

"Bugün senden başka herkesin annesi gitti," dedi, kelimeler ağzından oldukça sarsıntılı çıkıyordu.

Huysuzluk etmek David'e yakışmazdı. Anne dehşet ve suçluluk duygusuna kapılmıştı.

"Sana gitmememin bir sakıncası olup olmadığını sordum," dedi, "sen de hayır dedin. Eğer gelseydim-"

"Ve diğer herkesin babası da gitti," dedi. "Davy'ninki hariç, o da öldü. Ama Aidan Amcası var, o da bir baba kadar iyi çünkü Davy onunla yaşıyor ve birlikte bir şeyler yapıyorlar. At binmeye, balık tutmaya, yüzmeye ve başka şeylere gidiyorlar."

"Oh, David," dedi.

"Ve Daniel kuzeni Joshua ile birlikte yaşıyor," diye devam etti. "Kuzen Joshua onun babası. Onu eskiden yaşadığımız köye ve bir balıkçı teknesine götürüyor. Omuzlarına binmesine, saçını çekmesine ve her türlü şeyi yapmasına izin veriyor."

"David-"

"Bir zamanlar benim de bir babam vardı, değil mi?" diye sordu. "Sen hayır dedin ama Davy, ölmüş olsa bile herkesin bir babası olması gerektiğini söylüyor. Benim babam öldü mü?"

Anne gözlerini kısa bir süreliğine kapattı. Neden hayattaki tüm krizler insanın kendini onlarla başa çıkmaya en az hazır hissettiği anda ortaya çıkıyordu? Tam olarak söylenmemiş bir vedanın acısını hâlâ hissediyordu. Ama bu çok daha önemliydi. Zihnini odaklamaya çalıştı.

David geçmişte ona neden bir babası olmadığını her sorduğunda, ona özel olduğunu ve onu herhangi bir annenin çocuğunu sevdiğinden iki kat daha fazla seven bir anneye sahip olduğunu söylediği doğruydı. Küçük bir çocuk için bile aptalca bir cevaptı bu ve eninde sonunda daha iyisini yapması gerektiğini hep biliyordu.

Tüm geceler içinde bu gecenin olmamasını diledi.

"Evet, David," dedi. "O öldü. Boğuldu. Gece yüzüyordu ve boğuldu. Çok üzgünüm."

Kendini babasının kimliğiyle ilgili sorulacak olan soruya hazırladı. Ama görünüşe göre önce sorulması gereken daha önemli bir soru vardı.

"Beni sevdi mi?" diye sordu, gözleri solgun yüzünde iki büyük morluk gibiydi. "Benimle bir şeyler yaptı mı?"

"Ah, bir tanem," dedi, parmaklarının tersini onun yanağına dayayarak, "seni dünyadaki herkesten daha çok severdi. Ama sen doğmadan önce öldü."

"O zaman nasıl benim babam olabilir?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"O... ölmeden önce seni bana vermişti," dedi, "ve sen doğana kadar seni güvende tuttum. Bir gün biraz daha büyüdüğünde sana açıklayacağım. Ama şu anda gözlerini açık tutmakta zorlanıyorsun ve yarın yoğun bir gün olacak. Şimdi çarşafın altına gir ve sana bir hikaye anlatayım, seni yatırıp iyi geceler öpücüğü vereyim."

On dakika sonra uykulu gözlerle ona baktı - ve sonra saf bir yaramazlıkla gülümsedi.

"Şatoya gelmediğinize sevindim," dedi. "Artık Bay Keeble, Başhemşire ve Bayan Martin'e her şeyi kendim anlatabilirim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Kriket, kayıkçılık, korsancılık oynamak ve resim yapmak hakkında da," dedi. "Hepsini anlatmana izin vereceğime söz veriyorum. Herkesi yeniden görmek güzel olacak, değil mi?"

"Mmm," dedi.

Ve tıpkı çocuklar gibi o da uykuya daldı.

Anne, Davy ve Alexander bir süre sonra sessizce içeri girene kadar onun yanında oturdu.

Yakında bir gün David bu gece sormadığı soruları düşünecek ve ona cevap vermek zorunda kalacaktı. Ona Albert Moore'u anlatmak zorunda kalacaktı. Babasını.

Titredi.

Glenys, sanki yıllardır ev sahibesi ve hizmetçiydi gibi burnunu çekerek, onun yerine bavulunu hazırlaması için ısrar etti. O halde, ağağıya, misafir odasına inip bir iki saat sosyalleşmekten başka yapacak bir şey yoktu. Ve sosyal olmalıydı. Hiç kimse Tŷ Gwyn ziyaretinin hoş bir öğleden sonra gezintisinden başka bir şey olduğundan şüphelenmemeliydi.

Ama sadece birkaç saat önce -parmaklarının ucuyla saydı- Sydnam Butler'la yatmıştı ve bu iyi gelmişti. İyi olduğunu biliyordu. Belki de tekrar olabilseydi, bedeni de zihni gibi bunu bilecekti.

Bunun tekrar olması için ani bir özlemle yanıp tutuşuyordu.

Evlilik teklifini reddettiği için çok ama çok mu deliydi?

Ama nasıl evet diyebilirdi ki? Ona sunacak neyi vardı?

Ve ona, yaptıklarının sonuçlarına katlanmaya gönüllü olmaktan başka ne önerebilirdi ki?

Eğer istersen, Anne, evleniriz.

Bewcastle Düşesi memnun bir iç çekişle, "Burası gerçekten de dünyanın en güzel yerlerinden biri olmalı," dedi ve başını yana doğru eğerek kocasının omzuna yasladı. "Bu konuda oldukça haklıydın, Wulfric. Ayın bu şekilde su üzerindeki görüntüsü beni neredeyse huşudan ağlatacak."

"Umarım, aşkım," dedi lütufkâr bir şekilde, "bu dürtüye direnirsin. Bu ay zaten botlarımı ıslattım, iç çamaşırlarımdan bahsetmiyorum bile. Boyun örtümü de benzer bir kaderden kurtarmayı umuyordum."

Kadın güldü ve adam kolunu kadının omuzlarına doladı.

James'in karnı doyurulduktan ve herkes dinlenmeye çekildikten sonra bazen gece geç saatlerde yaptıkları gibi sahil boyunca su kenarına yakın bir yerde yürüyorlardı ve kendilerine biraz özel zaman ayırabileceklerinden emin olabiliyorlardı.

"Yine de Lindsey Hall'a dönmekten oldukça mutlu olacağım" dedi.

"Yapacak mısın?" diye sordu.

"Burası evim," dedi iç çekerek. "Eve gitmekten memnun olacağım."

"Öyle mi?" dedi tekrar ve onu telaşsız bir şekilde öpmek için birkaç dakika durakladı.

"Beyaz evi Bay Butler'a satacak mısınız?" diye sordu ona yolda yürürlerken.

"Aslında beyaz bir ev değil aşkım," dedi. "Seni oraya götürüp göstermem gerekirdi."

"Ama Galce'de adı bu anlama geliyor," dedi. "Satacak mısınız?"

"Büyükbabam burayı genç bir adamken satın almış," dedi ona. "Görünüşe göre kısa süre sonra metresini orada barındırdığına dair dedikodular moda salonlarında dolaşmaya başlamış, ancak büyükannem kulağına kötü niyetli bir uyarı kelimesi bırakacak kadar aptal olan adamın iki gözünü de karartmadan önce, oraya sığınan kişinin özel bir arkadaşı, ciddi şekilde hırpalanmış bir eş olduğu ortaya çıkmış. Büyükbabam bu konuda düelloya davet edildiğinde kocayı öldürmüştü; bu arada, o günlerde bu tür meseleler genellikle olduğu gibi, bu olay da oldukça etkili bir şekilde örtbas edilmişti. Büyükbabam renkli bir adamdı ve büyükannem de ondan aşağı kalmazdı. Elbette Bedwyn erkekleri evlendikten sonra asla metres tutmazlar."

Düşes hafifçe güldü. "Sanırım," dedi, "birkaçı büyükanneniz gibi eşler aldıktan sonra bunu tehlikeli bir uygulama olarak bıraktılar."

Dük nadir kahkahalarından birini attı.

"Sanırım Tŷ Gwyn'i Sydnam'a satacağım," dedi birkaç dakika sessizce dolaştıktan sonra. "Aslında şüphesiz satacağım, çünkü çok iyi ellere gećeceđini biliyorum. Ama böyle konularda kolay pes etmem beklenemez, biliyorsun. Buradan ayrılmadan önce ona söyleyeceğim."

"Tüm çabalarımıza rağmen onunla Bayan Jewell arasında hiçbir şey gelişmediği için çok büyük hayal kırıklığına uğradım," dedi. Birbirleri için yaratıldıklarına inanmıştım. Hepimiz öyleydik."

"Bütün bir Bedwyn neslinin ve eşlerinin çöpçatanlık gibi aşağılık bir spora soyunduğunu fark edince ürperiyorum," dedi. Onlarla nerede yanlış yaptığımı ciddi ciddi düşünmemeye yetiyor. Hatta bizi bir araya getirmede kendilerinin de parmağı olduğuna dair olağanüstü bir inançları var gibi görünüyor, Christine."

"Adamın birine ihtiyacı var," dedi sanki onu duymamış gibi, "kadının da öyle. Ve onları ne zaman birlikte görsem, her zaman doğru görünüyorlardı. Wulfric, Joshua'nın kuzeni onunla evlenseydi Hallmere Markizi olabileceğini, Joshua'nın da sade Bay Moore olabileceğini düşündün mü?"

"Freyja'nın sade Bayan Moore olmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Ve ikisini de fazlasıyla seviyorum," diye ekledi, açıkça hâlâ Anne ve Sydnam'dan bahsediyordu.

"Sanırım," dedi, "mantık onların birlikte olmaları gerektiği sonucuna işaret ediyor gibi görünüyor, Christine. Ama eğer böyle bir mantık her zaman geçerli olsaydı, Tanrı aşkına sen ve ben birlikte ne yapardık?"

"Öğleden sonra hepimiz Pembroke Şatosu'ndayken onu beyaz evi görmeye götürdükten sonra, eve döndüğümüzde ona teklifte bulunduğunu ve bunu kutlamak için bir nişan olacağını göreceğimize dair büyük umutlarım vardı," dedi. Hatta herkesi büyük bir kutlama partisi için bir ya da iki gün daha kalmaya ikna etmek için geçici planlarım bile vardı. Ama bunun yerine Bayan Jewell bu akşam Tŷ Gwyn hakkında neredeyse tek kelime etmedi, sadece Pembroke hakkında her şeyi öğrenmek istedi. Ve bütün akşam gülümsemeyi neredeyse hiç bırakmadı. Fark ettiniz mi? Ama tabii ki bunu daha önce fark etmeliydim, sorun da buydu, değil mi? Gizliden gizliye kırık bir kalbi beslemiyor olsaydı neden gülümsüyor olsun ki? Belki de ona bir teklifte bulunacak cesareti yoktu. Sanırım kendisinin dayanılmaz derecede çirkin, aptal bir adam olduğunu düşünüyor. Keşke onu bu akşam için davet etseydim, ama ne zaman döneceğimizi bilmiyordum. Wulfric, sence-

"Christine," dedi lütfkâr bir tavırla, "seni buraya Sydnam Butler'ın ya da Bayan Jewell'ın aşk hayatının üzücü durumunu tartışmak için getirmedim." Ay ışığıyla uyumlu gözlerle ona bakmadan önce tamamen durdu ve onu yüzüne doğru döndürdü.

"Özür dilerim," dedi iç çekerek. Ama sonra ona gülümsedi ve ellerini onun omuzlarına koydu, azarlamadan pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Beni neden buraya getirdin?"

Bu seferki öpücüğü acımasız olduğu kadar kapsamlı da değildi.

Majesteleri Anne Jewell ve Sydnam Butler hakkında başka bir şey söylemedi.

Uzun süredir devam eden sıcak ve kuru hava nihayet bozulmuş gibiydi. Sydnam garaj yolundan ana eve doğru yaya olarak ilerlerken bulutlar alçak ve gri renkteydi ve yağmur çiseliyordu. Hava duruma uygun görünüyordu.

Bewcastle ve düşes iki gün daha kalacağı ve aslında bugün sadece Hallmereler ve Rosthornlar ayrılacağı için oraya gitmesine gerçekten gerek yoktu. Ama Freyja ve Morgan'a veda saygılarını sunmak nazik bir davranış gibi görünüyordu.

Kendini kandırmakta o kadar da usta değildi elbette.

Anne Jewell da bugün ayrılıyordu ve kalbi tam anlamıyla ağırlaşmıştı. Onsuz hayatının nasıl olacağını henüz düşünmeye cesaret edemiyordu.

Belki de bu sabah uzak durmalıydı. Dün fiilen vedalaşmışlardı ama arabaların Pembroke Şatosu'ndan dönüşü gerçek sözlerin söylenmesini engellemişti. Muhtemelen onları konuşmadan bırakmak daha iyi olurdu.

Ama şafaktan beri ayakta olmasına, kulübesinde volta atmasına ve her birkaç dakikada bir yeni bir karar vermesine rağmen, en başından beri geleceğini biliyordu.

Vedalar, ne kadar acı verici olsalar da,

söylenmeliydi. Her hikâyenin altına bir son

yazılması gerekiyordu. Ve böylece Glandwr'a doğru

yola çıktı.

Yolun yarısına geldiğinde topalladığını fark etti ve hemen daha sağlam adımlarla ilerlemeye başladı.

Birkaç arabanın çoktan terasa yanaşmış olduğunu görebiliyordu. Yüzünü ince ince yağan yağmurdan korumak için şapkasının kenarını aşağıya çekti.

Arabaların yanından geçip evin açık ön kapılarına doğru bakarken Sydnam'a öyle geldi ki, bütün Bedwyn'ler eşleri, çocukları ve diğer misafirleriyle birlikte salonda toplanmış olmalıydı. İçeride büyük bir gürültü ve telaş vardı.

Dışarıda terasta kaldı ve sonunda Hallmere ve Rosthorn dışarı çıkıp elini sıktılar ve çocuklarının hemşirelerinin çocuklarını fazla ıslanmadan arabalara bindirmelerine yardım ettiler. Sonra Freyja, Alleyne ve Rannulf'un arasından çıktı ve Sydnam'ın da elini sıkarak ona her zamanki açık sözlü tavrıyla -ve kendini açıklamadan- onu daha önce hiç aptal yerine koymadığını söyledi. Hallmere onu arabaya bindirirken Ralf Sydnam'a sırtı ve Alleyne kaşlarını salladı.

Sonra Morgan dışarı çıktı, kardeşlerine sarıldı, Sydnam'ın da onlarla birlikte durduğunu gördü ve kıyafetleri onlarınkinden çok daha ıslak olmasına rağmen ona da sarıldı.

"Sydnam," dedi kadın, yüzüne bakarak ve adam gözlerinde yaşlar olduğuna yemin edebilirdi. "Ah, sevgili Sydnam. Senin mutlu olmanı çok istiyorum."

"Morgan," diye itiraz etti, "ben mutluyum." Hallmere, "Anne'i özlüyoruz," dedi.

Rannulf sırtarak, "Bayan Pritchard onun için ağlıyor," diye açıkladı. "Judith ve Christine de hâlâ sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlar."

Rosthorn Morgan'a, "Gel canım," dedi, "yağmurdan korunmak için içeri girelim."

Rannulf, "Yağmurdan korunmak için içeri girsek iyi olacak," dedi ve neredeyse aynı anda Alleyne ile birlikte eve döndüler; Hallmere ve Rosthorn da eşlerinin peşinden arabalara bindiler.

Sydnam aniden terasta yalnız kaldı; Anne Jewell'la yalnızdı, o da başını eğmiş, oğlunun elini tutmuş, aceleyle dışarı çıkıyordu. Onlara eşlik etmekte olan Aidan, birinin elini koluna atmasıyla tekrar içeri çekildi.

Ah, diye düşündü Sydnam, Bedwyn'ler nazik davranıyorlardı, değil mi?

Ondan bir ya da iki adımdan daha fazla uzaklaşmamışken başını kaldırdı ve irkilerek ona baktı.

Ona solgun görünüyordu ama belki de bu izlenimi veren tek şey güneş ışığının yokluğuuydu.

"Herkesle vedalaşmaya geldim," dedi.

Oğlu ona gülümsedi ama sanki ağlıyormuş gibi görünüyordu.

"Bay Upton'a şu yağlı boyaları soracağım," dedi.

Sydnam da ona gülümsedi.

Anne gözlerini Sydnam'dan ayırmadan, "David," dedi, "lütfen Bay Butler'ı selamla, sonra da kuru kalacağın arabaya bin."

"Güle güle David," dedi Sydnam, "ve resimlerinden birini görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Güle güle, efendim." Çocuk hızlı bir saygı jestiyle başını salladı ve yağmurdan kaçmak için arabanın içine daldı.

Böylece o ve Anne Jewell son kez baş başa kaldılar; bir yanda evin açık kapısının ardındaki insanlar, diğer yanda sıra sıra dizilmiş arabaların içindeki insanlar. Ortam bundan daha halka açık olamazdı.

Ama önünde duran kadın dışında her şeyi görmezden geldi.

Anne. Son derece iyi sevdiği kişi. Belki de sevdiği.

Hayır, kimi sevdiğini.

O gidiyordu. Vücudu onun bilgisini donuk bir sızı gibi hissetse de onu bir daha asla göremeyecekti.

Ya kalbi? Sanki onu aşağıya doğru sürükleyecek kurşun ağırlıklar edinmiş gibi hissediyordu.

"Verdiğin sözü hatırlayacak mısın?" diye sordu ona elini uzatarak.

"Evet."

Onun çenesine bakıyordu. Ama sol elini onun elinin içine koydu. Adam başını onun üzerine eğdi ve birkaç dakikalığına dudaklarına götürdü. O anda bir dinleyici kitlesine sahip olduklarının son derece farkındaydı.

Kolektif dikkat başka bir yerdeydi, çünkü şüphesiz bu son, kısa baş başa görüşmeyi kolektif olarak ayarlamıştı.

Adam başını kaldırıp elini bıraktığında yüzüne baktı ve adam yanaklarında ve kirpiklerinde boncuk boncuk çiseleyen yağmuru görebildi. Kaşları çatılmıştı.

"Hoşça kal," dedi, sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

"Güle güle." Her nasılsa ona gülümsedi.

Freyja ona yardım etmeyi teklif edemeden dönüp çocuklarla birlikte arabanın merdivenlerini tırmanmaya başladı ve dikkatini kucağına almak için kollarını açan Freyja'nın küçük kızı çekti.

Arabacı basamakları çıktı ve tüneğine tırmanmadan önce kapıyı çarparak kapattı ve araba sallanarak hareket etti ve Hallmere'in arabasını takip etmek için neredeyse hemen döndü.

Dışarı bakmadı.

Sydnam, birkaç kişinin daha el sallamak için evden çıktıklarının farkında bile değildi.

Kendini hiç hatırlamadığı kadar yalnız hissediyordu.

Daha dün bu saatlerde güneş ışığına memnuniyetle bakıyor ve Tÿ Gwyn'de onunla baş başa bir öğleden sonra geçirmeyi bekliyordu.

Daha dün. Şimdi

gitmişti.

Bir el sağ omzuna kondu ve Bewcastle'ın sade, vurdumduymaz yüzüne baktı.

"Madem buradasın, kütüphaneye çekilelim Sydnam," dedi, "ve Tŷ Gwyn'e ne olacağını tartışalım."

Anne, Bath'a vardığında oyun oynamaktan bitkin düşmüştü. Hemşirenin taşıt tutması dönüş yolculuğunda her zamankinden daha kötüydü ve Anne, arabada geçirilen uzun saatlerin sıkıntısıyla huysuzlaşmamaları için çocukları gayretle eğlendirdi.

Yemek yemek ve geceyi geçirmek için mola verdiklerinde Joshua ve Leydi Hallmere ile sohbet ederken kararlı bir şekilde neşeliydi. Moralinin bozuk olduğuna bir an bile inanmalarını istemiyordu ama aslında morali olabildiğince bozuktur.

Bir adamla yalan söyleyip sonra da bunu unutabileceğine inanması ne kadar aptalcaydı.

Birbirlerinin yalnızlığını bir saatliğine giderebileceklerine ve sadece minnettarlıkla hatırlayabileceklerine inanmak ne kadar aptalcaydı.

Ve Sydnam Butler'la yatabileceğini ve bu deneyimden normal bir kadınmış gibi zevk alabileceğini ummak ne kadar aptalcaydı.

Hafıza, her geçen kilometrenin daha da kötüleştirdiği çiğ bir yara gibiydi.

Onu tanıyordu. Onun tarafından biliniyordu. Ve yine de bedeni bir şekilde bu mucizeden uzak kalmıştı.

Onun vedalaşmaya gelmeyeceğinden çok korkmuştu.

Onun bunu yapacağından çok korkmuştu.

Ve sonra o geldiğinde, onun yakışıklı, hasarlı yüzüne son kez baktığında, sadece acı vardı.

Ve ona fikrini değıştirdiğini söylemenin korkunç cazibesi.

O yapmadı.

Geçen ay boyunca birbirlerine yönelmişler ve birbirleriyle zaman geçirmişlerdi -ah, evet, ve birlikte yatmışlardı- çünkü ikisi de yalnızdı.

Ama bu açıklama çok zayıflamıştı.

Boğazında ve göğsünde bir türlü geçmeyen o keskin ağrıya neden olan şey, yine yalnız olduğu, hayatında yine bir erkek olmadığı bilgisi değildi herhalde?

Sydnam Butler'a az da olsa aşık olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de ona çok aşıktı.

Bir imkânsızlığa aşık olmuştu.

Arabalar Leydi Potford'un Great Pulteney Caddesi'ndeki evinin önünde durdu, çünkü Joshua ve ailesi Cornwall'a dönmeden önce birkaç gece orada kalacaklardı. Tek araba bavullarla birlikte Daniel Sokağı'na doğru yoluna devam edecekti ama Anne ve David bacaklarını esnetmek için yolun geri kalanını yürümeyi tercih etti. Joshua onlara eşlik etmekte ısrar etti. Anne'e kolunu uzattı. David de onun diğer tarafına yakın yürüdü.

"Anne," dedi, "güzel bir aydı, değil mi?"

"Gerçekten de çok hoş," diyerek onu temin etti. "Bizi davet etmeyi düşündüğün için çok teşekkür ederim, Joshua."

"Yine de ikiniz de buradasınız," dedi, "Salı günü Cuma yüzlü."

"Ben-" diye itiraz etti Anne.

"Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik," diye tutkuyla haykırdı David. Kısa bir süre önce Daniel ve Emily ile vedalaşırken ve Leydi Hallmere ile el sıkışırken yine gözyaşı dökmeye çok yaklaşmıştı.

"Evet, arzu edilirdi," diye kabul etti Joshua. "Ama her güzel şeyin bir sonu vardır delikanlı. Eğer bitmeselerdi, dört gözle bekleyeceğimiz yeni güzel şeyler olmazdı. Eğer Bayan Martin sizi bağışlayabilirse, belki ikiniz de Noel için Penhallow'a gelirsiniz. Bu hepimize dört gözle bekleyeceğimiz yeni bir şey verir."

Anne birden David'in Joshua'nın elini tuttuğunu fark etti; normalde dokuz yaşındaki asaletine hiç yakışmadığını düşündüğü bir şeydi bu.

"Anne," dedi Joshua, Sutton Sokağı'ndan okula doğru ilerlerken ona dönerek. "Sydnam Butler'ın Bath'a yakın bir yerde yaşamamasına üzüldüm. Sizinki hepimizin ilgiyle izlediği bir dostluktu."

O sırada bunu fark etmediği için çok memnundu. "Bu sadece bir arkadaşlıktı," diye onu temin etti.

"Öyle miydi?" Adam onun yüzüne baktı.

Ama Daniel Sokağı'nın köşesini dönmüşlerdi ve Claudia ile Susanna, çantalarıyla birlikte arabanın gelişinden haberdar olmuş, kapının eşiğinde onları izliyorlardı. Anne kucaklaşmalar, selamlaşmalar ve kahkahalar arasında yutuldu. Ve tam kurtulup onların ötesine, kapı aralığına baktığı sırada, orada duran, uzun boylu, esmer, ince, zarif ve son derece şık görünen ve neşeyle gülümseyen başka bir kadın gördü.

"Frances!" Anne haykırdı ve onun açık kollarına atıldı.

Edgecombe Kontesi Frances ona, "Lucius ve ben kıtadan yeni döndük," dedi, "tatilin son iki haftasını bizimle birlikte Barclay Court'ta geçirmek isteyip istemediğinizi öğrenmek için eve dönerken Bath'a uğradık. Susanna gelecek. Anne, seni görebilmem için tam zamanında eve dönmüş olmana ne kadar sevindim. Seni özlemekten hiç vazgeçmiyorum. Baksana ne kadar bronzlaşmışsın!"

Frances aşkı bir kar fırtınasında, arabası bir kar yığınının çarptığında bulmuştu, arabayı sollayan kont ve arabacısının dikkatsiz sürüşü yüzünden oraya sürüklenmişti. İlk görüşte nefret ve sonrasında da aşk olmuştu. Frances'in düğününden sonra kalan üç arkadaş, birbirlerine itiraf etmeseler de, bir süre hayata daha umutla bakmışlardı.

"Seni özlemekten nefret ederdim," dedi Anne. "Frances, şu haline bak."

Ama içeri girmeden önce kapıya döndü ve David'in kaldırımında Joshua'nın kollarında olduğunu gördü; kolları Joshua'nın boynuna sıkıca sarılmış, yüzü Joshua'nın omzuna gömülmüştü. Joshua'da bir tane vardı

elini çocuğun başının arkasına götürmüş ve başının yan tarafını öpüyordu.

Anne'in gözleri yaşlardan kör olmuştu ve onları kırıştıtarak uzaklaştırdı.

Neden harika olan her şey geride bırakılmak zorundaydı? diye merak etti. Hayat neden bu kadar yoğun bir şekilde vedalarla noktalanıyordu?

Joshua David'i yere bıraktı, iki eliyle yüzünü kavradı, alnından öptü ve Anne'e döndü.

"Onunla iyi, çok iyi bir iş çıkardın Anne," dedi sağ elini uzatarak. "O harika bir çocuk. Penhallow'dan yazacağım."

David yanından geçip okula dalarken elini onun elinin içine koydu, hanımlardan herhangi birini, hatta en sevdiği insanlardan biri olan Keeble'ı bile selamlamak için duraklamadı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi.

"Anne," dedi sesini alçaltarak ve elini sıkıca kavrayarak, "iyi bir iş yapıyorsun ama bu çocuğun bir aileye ihtiyacı var. Ve Cornwall'da onu kabul edecek bir aile var -Prue ve Ben, Constance ve Jim Saunders, Freyja ve ben. Chastity ve Meecham da orada yaşamıyor olsalar da. Evlilik dışı doğmuş olsa bile David'in teyzeleri, amcaları ve kuzenleri var. En azından ona soyu hakkında bir şeyler söylemeyi düşünmelisin. Yapacak mısın?"

"Ben kendi oğluma bakabilirim, Joshua," dedi sert bir sesle ve elini geri çekti. "Ama ona karşı bu kadar nazik olduğunuz için size teşekkür ederim."

"Yazacağım," dedi, belli ki hayal kırıklığı içinde başını sallayarak.

"Güle güle, Anne."

"Güle güle," dedi ve adam köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledi.

Ama farklı türden vedalar vardır, diye düşündü. Bu veda onun için yürek burkucu değildi ama David için öyle olduğu açıktı. Joshua'yı tekrar görecekti, belki de Noel'de.

Sydnam'ı bir daha asla

göremeyecekti. Hiçbir zaman.

Susanna bir kolunu onunkine doladı ve arkadaşlarıyla birlikte okulun içine adım attı.

Evine dönmüştü ve burada olmak güzeldi. Ama

hiçbir zaman çok uzun bir süre olmamıştı.

Anne o gece David'i yatağına yatırdığında, sonunda onu Noel'in o kadar da uzak olmadığına ikna etmiş görünüyordu. Matron ve birkaç kızın tatiline gösterdikleri ilgi de onu kısmen teselli etmişti. Onları nerelere gittiği ve neler yaptığıyla ilgili hikâyelerle eğlendirmişti.

"Anne," diye itiraf etti, devam eden bir masalın bir bölümünü daha anlattıktan ve onu gece için yatırdıktan sonra, "geri dönmek güzel. Küçük odamın tamamen bana ait olması hoşuma gidiyor."

Evet. Geri dönmek güzeldi. Ve önümüzdeki günlerde yapılacak çok şey olacaktı. Susanna, Frances ve Edgecombe Kontu'yla birlikte Barclay Sarayı'na gidiyordu ve bu yüzden kızları eğlendirmek için sadece Anne ve Claudia olacaktı. Ve gelecek yıl için hazırlanması gereken dersler vardı. Bewcastle Düşesi'ne teşekkür, Leydi Aidan'a ve teyzesine, Leydi Rosthorn'a, Bayan Thompson'a ve diğer Bedwyn eşlerine basit dostluk mektupları yazılacaktı.

Geri dönmek güzeldi.

Uzun yolculuktan ve Glandwr'dan ayrılırken yaşadığı duygu yoğunluğundan sonra yorgun düşen Anne, Claudia'nın oturma odasında geç saatlere kadar oturdu, arkadaş dörtlüsü onun dönüşü ve Frances'in ziyaretiyle yeniden tamamlanmıştı. Kontun Royal York Oteli'nde oda tutmuş olmasına rağmen Frances geceyi okulda geçirecekti. Akşam yemeğine gelmiş ama sonra gitmiş, hanımlara gecenin geri kalanında varlığının kesinlikle de trop olacağını fark ettiğini, ayrıca güzellik dinlenmesine ihtiyacı olduğunu ama en azından gecenin yarısında oturup konuşacaklarını fark ettiğini söylemişti.

Anne onu sevmişti. Hepsi sevmişti ve Frances'in sonsuza dek mutlu olmasına sevinmişlerdi.

Frances'in kıtadaki seyahatlerinden ve şarkı söyleme başarılarından, Anne'in Galler'de geçirdiği bir aydan - Sydnam Butler'a hiç değinmeden- Bath'daki okul tatilinden ve daha pek çok konudan konuştular. Birbirleriyle her zaman her konuda konuşabilmişlerdi. Anne'e her zaman arkadaştan çok kız kardeş gibi görünmüşlerdi. Frances'in aralarından ayrılalı iki yıl olmasına rağmen hâlâ onun sürekli yanlarında olmasını özleyenlerdi.

Geri dönmek iyi hissettirdi.

Anne, ertesi sabah Kont arabasıyla onları almaya geldiğinde Susanna ve Frances'e sarıldı ve Claudia yanında olduğu halde kaldırımdan onlara el sallayarak yollarına devam etmelerini işaret etti. Sonra birbirlerine gülümsediler ve kızları yakınlardaki Sydney Bahçeleri'nde yapmayı planladıkları yürüyüş ve piknik için organize etmek üzere okula geri döndüler.

İki hafta, yürüyüşler, piknikler, okulun ötesindeki çayırda oyunlar ve okul içinde hazine avları gibi yoğun tatil dönemi etkinlikleriyle geçti

Kendisi. Anne bazen kızlarla ortak odada ya da yatakhanelerinde oturur, onlarla konuşur, onları dinler, onlara bir aile duygusu vermeye, onları önemseyen yetişkinler olduğunu fark etmelerini sağlamaya çalışırdı. Ama kaçınılmaz olarak yeni okul yılı yaklaşıyordu. Bir dizi yeni kız olacaktı. Aslında, hem yatılı hem de gündüzlü öğrencilerin toplam sayısı artacaktı, çünkü okul geliyordu. Geçen yılın gelecek vaat eden son sınıf öğrencisi Lila Walton, tıpkı Susanna'nın dört yıl önce yaptığı gibi, küçük öğretmen olmak için okulda kalmıştı. Anne onunla birkaç saat geçirerek hazırlanmasına yardımcı oldu.

Ve nihayet Susanna rahatlamış, bronzlaşmış, enerji dolu ve Barclay Court'taki tatilinin hikayeleriyle dönmüştü.

Claudia o akşam yeni gündüz öğrencilerinden birinin ailesiyle yemek yemek için sözleşmişti. Anne ve Susanna, herkes yattıktan sonra Anne'in odasında baş başa oturdular; Susanna yatağın üzerinde oturmuş, kollarını dizlerinin üzerinde kavuşturmuş, Anne ise küçük masasının yanındaki sandalyede oturuyordu.

"İki yıl önce kontla evlenmek için buradan ayrıldığında Frances'i kaybetmekten nefret etmiştim," dedi Susanna iç çekerek. "Ama Anne, o doğru kararı verdi. Onu çok kıskanıyorum. Kont çok çekici biri. Ve onunla çok gurur duyuyor. Onun şarkı söyleyebilmesi için bu kadar uzun mesafeler kat etmek zorunda kalmasına hiç içerlemiyor. Hatta onun şöhretinden zevk aldığına inanıyorum."

Anne, "Ve ona her zaman olduğu kadar aşık," dedi Anne, "onu o kadar acımasızca takip ediyordu ki. "Burada bizimle yemek yediğinde bu çok açıktı."

Susanna yine iç çekti. "Onların aşkı bir peri masalı gibi değil miydi?" dedi. "Vikont Sinclair olmasına ve krallığın varisi olmasına rağmen onun gitmesine izin vermezdi, değil mi?"

Frances ise okulumuzda sıradan bir öğretmendi. Ama çok güzeldi. Şimdi daha da güzel. Evlilik, seyahat ve şarkıcılık kariyeri belli ki ona çok iyi geliyor."

Bir an sessiz kaldılar, ikisi de Frances'in mutluluğuna seviniyor, kendi adlarına hüzünleniyorlardı.

"Peki ya sen?" Anne sordu. "Gerçekten güzel vakit geçirdin mi? İlginç biriyle tanıştın mı?"

"Bir dükün ayaklarımı yerden kesip beni gelini olarak şatosuna götürmesi gibi mi?" Susanna güldü. "Hayır, pek sayılmaz, ne yazık ki. Ama Frances ve Lord Edgecombe çok yardımsever davrandılar Anne ve neredeyse her gün katılabileceğim bir eğlence olmasını sağladılar, her ne kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra birlikte dinlenip sessiz kalmaktan mutlu olacaklarına emin olsam da. Birçoğunu daha önceden tanıdığım bazı sevimli ve ilginç insanlarla tanıştım."

"Ama özel biri yok mu?" Anne

sordu. "Hayır," dedi Susanna. "Pek

sayılmaz." Anne kaşlarını kaldırdı.

"Sadece bir beyefendi," diye itiraf etti Susanna, "niyetini açıkça belli etmişti ve bu niyet pek de onurlu bir niyet değildi. Bu eski bir hikâyeydi, Anne. Yine de çok yakışıklı ve çok cana yakındı. Neyse boş ver. Peki ya sen? Ben ayrılmadan önceki akşam bize Galler tatilin hakkında çok şey anlattın ama kişisel bir şey söylemedin. İlginç biriyle tanıştın mı?"

"Bedwyn'ler," dedi Anne gülümseyerek, "hepsi oldukça büyüleyici, Susanna-ve bu aslında bir

yetersiz. Bewcastle Dükü söylendiği kadar zorlu biridir. Soğuk gümüş gözleri ve sınav bardağının sapında sürekli kıvrılan uzun parmakları vardır. Oldukça korkutucu biri. Yine de bana karşı her zaman nazikti. Düşes çok hoş biri ve ayakları hiç de yüksek değil ve toplum içinde asla gösteriş yapmasa da ona taptığı çok açık. Ayrıca, huysuz ve talepkâr bir bebek olan oğullarına da tapıyor - babası onu kucağına aldığı zamanlar hariç. Ve onu oldukça sık kucağına alıyor. Garip, gizemli, büyüleyici bir adam."

Susanna çenesini dizlerine dayadı.

"Bütün bu evli dükler muhabbeti içimi karartıyor," dedi, gözleri yine de parlıyordu. "Hiç bekâr olan yok muydu?"

"Dük yok." Anne de gülümsedi ama birden aklına, Tÿ Gwyn'deki kazığın üzerinde oturup Sydnam Butler'a gülümsediği ve inmeden önce elini onun elinin içine koyduğu an geldi. Ve onları çevreleyen o mükemmel yaz gününü.

Susanna doğrudan ona bakıyordu. "Ah,

Anne," dedi. "Kim?"

Anne sandalyedeki pozisyonunu değiştirerek hızla, "Gerçekten kimse yok," dedi. Ama anında pişmanlık duydu. "Başka bir insan hakkında söylenecek ne korkunç bir şey. O kesinlikle biri. Dük'ün Glandwr'daki kâhyası. O yalnızdı, ben de yalnızdım ve bu yüzden ara sıra birlikte yürümemiz ya da yemeğe davet edildiği akşamlarda birlikte oturmamız yeterince doğaldı. Hepsi bu kadar."

Yüzünün kızarmaması için kendini zorladı.

"Hepsi," diye tekrarladı Susanna, hâlâ ona sabit bir şekilde bakıyordu. "Peki uzun boylu, esmer ve yakışıklı mıydı, Anne?"

"Evet," dedi Anne. "Üçü de."

Susanna bakmaya devam

etti.

"Biz sadece arkadaştık," dedi Anne. "Öyle

miydiniz?" Susanna yumuşak bir sesle

konuştu.

"Öyleydik." Anne gülümsemek için kendini zor tutuyordu. Ve artık kıpırdamadan oturamazdı. Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Perdelerden birini çekti ve çayırın karanlığına baktı. "Biz çok... yakın arkadaştık."

"Ama bir teklifte bulunmadı," dedi Susanna. "Anne, çok üzgünüm."

Anne'in arkadaşını yalanlamadığı uzun bir sessizlik oldu.

"Sence," diye sordu Susanna son olarak, "insanın kendisini gezdirecek, uygun insanlarla tanışmasını sağlayacak, uygun taliplerle tanışmasını ayarlayacak bir ailesi olsaydı hayat daha mı kolay olurdu Anne? Bir kız okulunda öğretmenlerden biri olarak yaşamaktan daha mı kolay olurdu?"

"Anne perdeleri tekrar kapatarak, "Hayatın her zaman kolay olduğundan emin değilim," dedi. Çoğu zaman kızlar ve kadınlar, seçimlerine rehberlik edecek ya da onlar için seçim yapacak aileleri varken bile felaket evlilikler yaparlar. Sanırım kötü bir evlilik ile buradaki hayat arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam, burada olmayı seçerdim. Hatta seçeceğimden eminim."

Odaya geri dönmeden önce bir an için alnını perdeye dayadı.

"Susanna, "Bu soruyu sormak bile benim için nankörlüktü," dedi. Buraya okula gönderildiğimde talih yüzüme gülüyordu ve Claudia bana personelde bir pozisyon teklif ettiğinde inanamayacağım kadar kutsandım. Ve burada çok iyi arkadaşlarım var. Hayattan daha ne isteyebilirim ki?"

"Ah, ama biz öğretmen olduğumuz kadar kadınız da Susanna," dedi Anne tekrar otururken. "Doğanın bize türümüzü korumamız için verdiği ihtiyaçlarımız var."

Bazen korkunç derecede hasar görebilen ancak yok edilmeyen ihtiyaçlar.

Susanna birkaç sessiz dakika boyunca ona baktı.

"Ve bazen," dedi, "onları görmezden gelmek çok zor. Bu yaz çok baştan çıkarıldım, Anne. Bir erkeğin metresi olmak. Bir yanım hâlâ doğru seçimi yaptığıma ikna olmuş değil. Peki bir dahaki sefere aynı seçimi yapabilecek miyim? Ya bir sonrakinde?"

"Bilmiyorum." Anne ona acıyla gülümsedi.

Susanna gülerek, "Ne zavallı, üzgün ev kadınlarıyız," dedi ve kendini yataktan çekti. Eteğindeki kırışiklıkları fırçaladı. "Ben yalnız yatağıma gidiyorum. Yolculuk beni çok yordu. İyi geceler, Anne."

Üç gün sonra tüm yatılı öğrenciler tatilden okula döndüler ve birbirlerini -ve öğretmenlerini- coşkulu bir neşe ve gürültülü bir sohbetle karşıladılar ve tüm yeni kızlar yüzlerinde sert bir endişeyle geldiler, özellikle de Bay Hatchard'ın gönderdiği, ebeveynlerinin tesellisi bile olmadan yalnız gelen iki hayırsever kız, Miss

Martin'in Londra temsilcisi. İçlerinden birinin creti Leydi Hallmere tarafından ödeniyordu ama Claudia onun kim olduğunu bilmiyordu elbette.

Anne ikisini de kanatları altına aldı ve Cockney aksanının dudaklarından dökülen İngilizceyi neredeyse anlaşılmaz hale getirmesi nedeniyle birinin konuşma konusunda ekstra derslere ihtiyacı olacağını, diğerinin ise talihsiz kavgacı kabadayılık tavrından vazgeçmesi için sıkı ve sabırlı bir şekilde ve yüksek dozda sevgiyle ikna edilmesi gerekeceğini hemen fark etti.

Ertesi sabah, gündüz öğrencileri geldi ve dersler bağladı.

Sonraki bir ay boyunca hayat çok yoğundu. Anne tüm öğretmenlik görevlerini yerine getirdi ve yeni hayır kurumu kızlarıyla özel olarak ilgilendi. Boğ zamanlarının çoğunu David'le geçiriyordu - Bay Upton'ın Noel'den sonra resim derslerine yağlı boya getirme sözü onu heyecanlandırmığtı. Bedwyn'li hanımlardan ve Joshua'dan birkaç mektup yazdı ve aldı. David'in Davy, Becky ve Joshua'nın kendisine yazdığı mektupları yanıtlamasına yardım etti.

Gerçekten de, Anne'in hayatında hiç de normal bir şey olmadığı gerçeğinin giderek daha açık hale geldiği dğnldğnde, hayat oldukça normal görünüyordu. Okul bağlamadan önce derslerini kaırmığ ve umutsuzca bunun sadece önceki ay boyunca hayatında yağanan çalkantılardan kaynaklandığına kendini ikna etmeye alığmığtı. On yıl önce olduğu gibi sabahları kalktıktan sonra hafif bir mide bulantısı hissetmeye bağladığında bile umut etmeye devam etmiğti.

Ama elbette - bir mucize mi bekliyordu? - Eylül sonunda ikinci kez derslerini kaçırdı ve Sydnam Butler'ın bir keresinde söylediği şeyi dğnd

seçimler. Bir buçuk ay önce onunla yatmayı seçmişti çünkü o onu istemişti, o da onu ve birlikte geçirecekleri son gündü. Ve bu seçim hayatını sonsuza dek değiştirmişti.

Bu korkunç bir düşünceydi.

Ama artık bu seçimi değiştirmek ya da sonuçlarından kaçınmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece hayatına devam edebilirdi.

Susanna'nın kızların çoğunu çayırda oyun oynamak için dışarı çıkardığı ve David'in de onlarla birlikte gittiği serin bir Cumartesi sabahını bekledi. Sonra Claudia Martin'in ofisinin kapısını çaldı ve çağrılınca içeri girdi.

"Sizi rahatsız edebilir miyim?" diye sordu. Bir nceki akşam Susanna ve Lila'yla birlikte Claudia'nın özel oturma odasında oturmuş, çay içmiş ve çeşitli konularda sohbet etmişlerdi. Ama söyleyecekleri için daha resmi bir ortama ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Claudia masasından başını kaldırdı.

"Geride kalanların sonuncusu da okul ücretlerini az önce dedi," dedi. "Bu yıl da mali açıdan iyi işler yapacağımıza inanıyorum Anne. İki ya da üç yıl içinde Bay Hatchard'a artık hayırseverimizin yardımına ihtiyacımız olmadığını syleyebilmeyi umuyorum."

Kalemini bıraktı ve Anne'e oturması için masasının diğer tarafındaki sandalyeyi işaret etti.

"Kahvaltıda Agnes Ryde'in öfke nöbetini çok iyi idare ettin Anne," dedi. "Patlama potansiyeli olan

durum. Zor kızlara karşı büyük bir yeteneğiniz var."

"Yeni çevresi onu hâlâ biraz şaşırtıyor, hepsi bu," dedi Anne. "Korktuğunda, hayat tecrübesi ona yumruklarıyla olmasa bile diliyle savaşması gerektiğini öğretti. Ama sevecen bir kalbi ve keskin bir zekası var Claudia. Umarım o buradayken her ikisi de beslenir. Ama eminim ki öyle olacak. Burası çok iyi bir okul. Buraya gitme ayrıcalığına sahip olan her kız buradan daha iyi bir şekilde ayrılabilir."

Claudia başını iki yana eğdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Bir süre sessiz kaldı.

"Ne oldu Anne?" diye sordu. "Bir süredir ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. Her zamanki gibi çalışkan, neşeli ve sabırlısın. Ama bir şey var...hmm. Biraz huzur kaybı var, eğer doğru kelime buysa. Bu beni endişelendiriyor. İyi değil misiniz? Bay Blake'i çağırayım mı?"

Bay Blake, yatılı öğrencilerden biri rahatsızlandığında okula gelen doktordu.

Anne aniden, "Buradan gidiyorum Claudia," dedi ve her nasılsa sanki arkasında durmuş, bu sözleri sanki başka biri söylemiş gibi dehşete düşmüş bir halde dinliyordu. Sonunda ortaya çıkmışlardı. Gerçek ve geri dönülmezdi.

Claudia ona dikkatle baktı ama herhangi bir yorum yapmadı.

"Sanırım," dedi Anne, gözlerini kısa bir süre için kapatarak, "evleneceğim."

Glandwr'a mektubunu postalamak için Bath'ın merkezine yürüdüğü geçen Cumartesi sabahından beri bütün bir hafta boyunca bunu planlamış ve prova etmişti. Ama şu ana kadar prova ettiği kelimelerin hiçbirini söylememişti. Ve planladığı gibi gülümsememiş ya da neşeli ve mutlu görünmemişti.

"Evli misin?"

Claudia'nın tek kelimeyi söylediğini fark etti.

"Onunla yazın Galler'de tanıştım," diye açıkladı Anne. "O zaman bana evlenme teklif etti ve ben de evet demeye karar verdim. Ona mektup yazdım."

"Tebriklerimi sunarım." Claudia ona oldukça sert bir şekilde bakıyordu, sırtı dimdikti. "Adını öğrenmeme izin verir misiniz?"

Anne içini çekti ve sandalyesine biraz çöktü.

"Bunu yapamam," dedi, "sanki siz sadece bir müdireymişsiniz, benim işverenimmişsiniz ve ben de bir öğretmenmişim gibi. Ya da sanki bu, neredeyse iki aydır gizlice düşündüğüm ve ancak şimdi karar verdiğim bir şeymiş gibi. Sana bundan daha iyisini borçluyum. Çok özür dilerim, Claudia. Sana Galler'de geçirdiğim bir ayla ilgili her şeyi anlattım, en önemli kısmı hariç. O Sydnam Butler, Redfield Kontu'nun en küçük oğlu ve Bewcastle Dükü'nün Glandwr'daki kâhyası."

"Sydnam Butler," dedi Claudia, "Lindsey Hall'dan çok uzak olmayan Alvesley Park'tan mı? Onu hatırlıyorum. Olağanüstü yakışıklı bir çocuktü."

Anne açıkça, "Ondan çocuğum var," dedi.

Claudia ona baktı ve Anne onun çenesinin sertçe sıkıldığını gördü. "Tecavüz mü?" diye sordu.

"Hayır!" Anne'in gözleri büyüdü. "Oh, hayır, Claudia. Öyle bir şey değil. Hayır. Ben gönüllü bir katılımcıydım. Bana evlenme teklif etti ama ben reddettim. Yine de, çocuğum olursa ona haber vereceğime ve benimle evlenmesine izin vereceğime söz verdim. Bir hafta önce ona bir mektup gönderdim."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ama onunla evlenmek istemiyorsun, değil mi?"

Claudia sordu. "Hayır. Pek sayılmaz."

Ama onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla özlemişti. Aylık kurslarının yokluğu ve sabah bulantılarıyla gerçeklerden şüphelenmeye başlamadan önce bile, uyanırken düşüncelerine hükmetmiş ve rüyalarına girmişti. Ve Bath'a döndüğünden beri her gün, ani bir korkuya kapılmasaydı cevabının farklı olup olmayacağını merak etmişti.

-Ve eğer başka türlü sorsaydı.

Eğer istersen, Anne, evleniriz.

Ne kadar saygılı, nazik, tarafsız sözler.

Şimdi evlenmeye zorlanacaklardı. Kadın, adamın her şeyi yoluna koyma konusundaki saygılı isteğini kabul etmeli, adam da kadının sözünü tuttuğunu ama kendisine fiziksel sıcaklık sunabilecek bir eşe asla sahip olamayacağını kabul etmeliydi.

Bir yanı onu özlüyordu. Bir yanı dehşete düşmüştü. Ve tüm benliğiyle onları bu duruma iten koşullardan nefret ediyordu.

Evlilik. Bu durumdan nefret ederdi.

"O zaman bunu yapmamalısın, Anne." Claudia iki elini masanın üzerine koydu ve öne doğru eğildi, sesi ve yüzü sertti. "O bir kontun oğlu, zengin ve ayrıcalıklı biri ve kendi iyiliği için fazla yakışıklı -ya da senin iyiliğin için. Bewcastle Dükü'nün bir ortağı. Perişan olacaksın."

"Peki alternatif nedir, Claudia?" Anne sordu. "Burada, okulda kalmak mı? Bunun imkânsız olduğunu biliyorsun."

Claudia'nın gözlerindeki şiddetli ışığın sönüşünü izledi.

Yıllar önce Bayan Martin evli olmayan bir anneyi öğretmen olarak işe aldığında ve bu öğretmen piç oğlunu da yanında getirme cüretini gösterdiğinde bazı veliler sorular sormuş ve endişelerini dile getirmişlerdi. Hatta bir kız protesto amacıyla okuldan uzaklaştırılmıştı.

"Ayrıca," dedi Anne, "David'le seçme şansım yoktu Claudia ve sonuç olarak hayat onun için zor oldu ve olmaya da devam edecek. Bu kez seçme şansım varken başka bir çocukla bunu yapmayacağım."

"Seninle evlenecek mi?" Claudia

sordu. "Evet," dedi Anne.

Kalbiyle onun geleceğinden çok ama çok emindi. Her an burada olabilirdi. Yine de kafasında neredeyse paniğe kapılmış bir şüphe vardı. Ya gelmezse?

"Ah, Anne," dedi Claudia. Sandalyesine yığıldı ve iç çekti. "Canım, nasıl bu kadar... aptal olabildin?"

Yaptığı şey elbette çok aptalcaydı. Ama bundan pişmanlık duymanın da bir anlamı yoktu. Olan olmuştu.

"Sana daha önce söylemeliydim," dedi, "tam olarak emin olana kadar beklemek yerine -ve mektubumun Galler'de ona ulaşması için zaman tanırken bundan daha da uzun süre beklemek yerine. Yakında yerime birini bulmanız gerekecek. Lila geçtiğimiz ay boyunca çiraklıktan başka bir şey yapmadı ama büyük umut vaat ediyor Claudia. Susanna gibi o da daha birkaç ay önce sınıf arkadaşı olan kızların saygısını kazanmış görünüyor ve yeni kızlar arasında çok popüler. Bunun yanı sıra, matematikte gerçekten çok parlak ve ona öğrettiğim her yıl coğrafyada en yüksek notları aldı. Eğer onu terfi ettirmeyi seçerseniz, sizi hayal kırıklığına uğratacağına inanmıyorum."

Claudia birkaç dakika düşünceli bir şekilde ona baktıktan sonra aniden ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanarak Anne'i kollarının arasına aldı.

"Anne," dedi. "Anne, seni sarsıp canını almalıyım. Ama... Ah, canım, sana nasıl yardım edebileceğimi söyle bana. Bay Butler'a karşı en ufak bir sevgi duyma ihtimalin var mı?"

Anne minnetle kucaklaşmaya razı oldu. Okuldaki arkadaşlarını kaybetmekten o kadar korkmuştu ki, en çok da disiplinli Claudia Martin'den korkmuştu. İki kez evlilik dışı çocuk sahibi olmuş bir kadın, arkadaşlarının sempatisini bir hak olarak talep edemezdi.

"Ona karşı çok derin bir sevgi hissetmeseydim... onunla yaptığım şeyi yapmazdım," dedi. "Hiçbir şey yoktu

Baştan çıkarma söz konusu değil, Claudia, ve kesinlikle tecavüz yok. Lütfen, buna inanmalısın. Her iki tarafta da sevgi vardı."

"Ama sen onun evlilik teklifini reddettin." Claudia geri çekildi ama hâlâ Anne'in kollarını tutuyordu. "Sen aptal mısın, yoksa ben bir şey mi kaçırıyorum?"

Anne, "Onunla evlenmek o zaman için yanlış bir şey gibi görünmüştü," dedi, "ikimiz için de ve kelimelere dökmesi zor olabilecek nedenlerden dolayı. Ama şimdi üçüncü bir kişi olacak ve aramızdaki evlilik yapılacak tek doğru şey."

Claudia tekrar iç çekti.

Masanın yanında asılı duran zil ipini çekerek, "Otur," dedi. "Bir demlik çay getirteceğim. Bir fincan çayla her şey daha net ve daha sakın görülebilir. Eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa, sanırım kızlar oyunlarından dönüyorlar -ah, bakın, dışarıda yağmur yağıyor. Bu her şeyi açıklıyor. İzin verirseniz Susanna'yı da bize katılmaya davet edeceğim. Biraz kardeş gibiyiz, değil mi? Frances'i hâlâ çok özleyorum. Ve seni nasıl özleyeceğim, Anne, canım."

Zile cevap veren hizmetçiye talimatlar verdi. "Aslında tüm bunlara karışan dördüncü bir kişi daha var, Anne, değil mi?" dedi Susanna'yı beklerken. onlara katılmak için. "Bay Butler David için iyi bir baba olacak mı? Cevabınız evet olursa onun birçok günahını affedeceğim."

Anne'i diğerlerinden daha çok endişelendiren bir soruydu bu. David umutsuzca bir baba istiyordu. Ama onun arzu ettiği baba figürü fiziksel olarak mükemmel ve atletik Joshua ya da Lord Alleyne veya Lord Aidan'dı. Bununla birlikte, David Sydnam'la tanışmış ve onda

Sanatçı. Ondan özel bir nefret duyuyor gibi görünmüyordu.

Ama bir baba olarak Sydnam hakkında ne hissedecekti?
Kocası olarak?

"David'e karşı nazik olacak," dedi.

En azından bundan oldukça emindi.

Birkaç haftadır şiddetli yağmurlar yağıyor, ana yollarda seyahati yavaş ve tehlikeli, hatta zaman zaman imkânsız hale getiriyordu. Sydnam, Bewcastle Dükü'nden ve avukatlarından gelecek mektubu sabırsızlıkla bekliyordu; bu, T*** Gwyn'i resmen kendisinin olarak adlandırmadan önce tamamlanması gereken son formaliteydi.

Mektup nihayet ulaştığında çok sevindi ve diğer postalara bakmadan önce onu açtı, ancak yığının en üstünde annesinden bir mektup olduğunu görebiliyordu.

Ofisinin ortasında durup resmi evraklara baktı ve hayalinin sonunda gerçekleştiğini bilmenin verdiği coşkuyu hissetmeye çalıştı. Kendi halinde bir toprak sahibiydi. Çok sevdiği bir ülke olan Galler'de bir evi ve arazisi vardı. Artık aitti. Tamamen aitti. Tudor Rhys'i daha sonra aramalıydı, böylece birlikte kutlayabilirlerdi.

Ancak bu günlerde coşku yaratmak zordu.

Tÿ Gwyn'in salonunu ve sabah odasını yeniden dekore ettiriyordu, çünkü satış bir aydan uzun süredir kesinleşmişti. Ama denetlemek için orada değildi ya da

İş i kontrol etmek için. Neredeyse iki aydır oraya hiç gitmemişti. O zamandan beri...

Aslında, o zamandan beri değil.

Kendini gitmeye ikna edemedi. Kapıdan geçmesi ve kazığın yanından geçmesi gerekecekti. Gül çardağının yanından geçmesi gerekecekti. Boş evin içine adım atmak zorunda kalacaktı -işçiler dışında herkes boştu.

Ve anılar.

Tŷ Gwyn'de hiçbir zaman gerçekten ikamet etmeyeceği, ancak orada rahat olduğu ve işine daha yakın olduğu bahanesini kullanarak Glandwr yakınlarındaki kulübede süresiz olarak kalacağı gibi saçma bir olasılıkla henüz yüzleşmemişti.

Annesinden gelen mektubu aldı ve postanın geri kalanına göz gezdirdi. Hepsi işle ilgiliydi - kadınsı görünen zarif bir elle yazılmış ince bir mektup hariç. Bu Lauren'in yazısı değildi. Annesinin mektubunu açmadan yere bıraktı, eline aldı ve hemen Bath'dan geldiğini gördü.

Ağzı kururken birkaç dakika boyunca ona baktı. Bunu aramayı haftalar önce bırakmıştı ve şimdi gafil avlanmıştı. Elbette içeriğinin ne olduğunu bilmiyordu, hatta yazanın kim olduğundan bile emin değildi.

Ama ona Bath'dan başka kim yazabilirdi ki? Ve

başka ne hakkında yazabilirdi?

Başparmağıyla mührü kırdı ve tek sayfalık kâğıdı açtı.

Gözü önce imzaya gitti. Ah.

Yanılmamıştı.

Kadının yazdığı kelimeleri okudu ve zihni onları deşifre etti - tek tek ve küçük cümleler halinde. Tam anlamları kalbine çarpacak gibi görünmüyordu.

Hamileydi. Bu gerçeği ona bildireceğine söz vermişti. Ona selamlarını gönderdi. Hepsi kısa, resmi cümlelerle ifade edildi.

Hamileydi.

Onun çocuğu.

Onun ve Anne'in.

Hamileydi ama bekârdı. Sonunda tam farkındalık ortaya çıktı.

Bekârdı.

Ona gitmeli. Bir an bile gecikmemeliydi. Hayatı birdenbire sonsuz ve tehlikeli bir değer kazanmıştı. Sadece Anne Jewell ile korkunç bir yıkım arasında, çocuklarıyla korkunç bir yıkım arasında duruyordu. Gecikmemeliydi.

Mektubu katlayıp cebine koyduktan sonra aceleyle odadan çıkıp yatak odasına gitti ve uşağı için zili çaldı. Zavallı Anne, kaybedecek zamanı yoktu.

Ama elbette, uşağı olay yerine gelmeden önce bile fark ettiği gibi, bir öğleden sonra ortasında çağrılmanın şaşkınlığıyla, onu kurtarmaya gitmek, binici çizmelerini ve paltosunu giyip en yakın arabaya binmek kadar basit bir şey değildi.

ve dörtnala İngiltere ve Bath yönüne doğru yola çıktı.

Cebinden çıkarıp tekrar okumak için yatağının üzerine serdiğinde mektubun bir haftadan uzun bir süre önce yazılmış olduğunu gördü. Normalde ulaşması gerekenden iki kat daha uzun sürmüştü. Tabii ya, yollar! Yolların neredeyse geçit vermez olduğunu biliyordu. Ve hâlâ da kötü olacaktı. Neredeyse her gün şiddetli sağanak yağmur yağıyordu. Her neyse, o kendi efendisi değildi. Bewcastle'ın kâhyasıydı ve yerine getirmesi gereken sorumlulukları ve görevleri vardı. Bir yere gitmeden önce birkaç acil işi tamamlaması ve Glandwr'dan uzun süreli ayrılması gerektiğinde genellikle yerine bakan adamlarla ayarlamalar yapması gerekecekti.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde İngiltere'ye doğru yola çıkacağız," dedi uşağına, oysa bir saat içinde yola çıkacaklarını söylemeye niyetlenmişti. "Çantalarımı hazırlar mısın Armstead, böylece mümkün olan en kısa sürede yola çıkabiliriz?"

Ama aradan iki gün geçip de nihayet gitmeye hazır olduğunda, Sydnam doğrudan Bath'a gidip Anne'i kurtaramayacağını fark etmişti. Önce Londra'ya gitmesi gerekiyordu.

Hava o iki gün boyunca hiç düzelmemişti. Çamurlu, kaygan, çukurları çoğu zaman köy göletlerini andıran suyla dolu yollar Londra'ya olan yolculuğunu oldukça yavaşlatmıştı. Ve nihayet oraya vardığında bile, resmi makamların çarklarının acı verici bir yavaşlıkla hareket ettiğini keşfetti.

Anne'in mektubunu göndermesinin üzerinden üç hafta geçmişti ki, Sydnam kendini kesinlikle gergin hissederek bir öğleden sonra Bayan Martin'in Daniel Caddesi'ndeki okuluna geldi.

Yaşlı bir kapıcı kapıyı açtı, onu görünce yarı irkildi ve sanki tekrar kapatacakmış gibi baktı, sonra ziyaretçinin bir beyefendi gibi giyindiğini fark eder gibi oldu ve sonunda kapı aralığında dikildi, gizlenmemiş bir şüphe ve düşmanlıkla gözlerini kısarak ona baktı ve onun için ne yapabileceğini sordu.

"Bayan Jewell ile konuşmak istiyorum," dedi Sydnam. "Sanırım beni bekliyor."

"Öğretmenlik yapıyor," dedi kapıcı ona, "rahatsız edilmemeli."

"O zaman dersini bitirene kadar bekleyeceğim," dedi Sydnam ona kararlılıkla. "Ona Sydnam Butler'ın kendisiyle konuşmak istediğini söyleyin."

Kapıcı dudaklarını büzdü, beyefendi olsun olmasın kapıyı ziyaretçinin suratına kapatmayı çok istiyormuş gibi baktı, sonra tek kelime etmeden döndü ve yol boyunca topukları gıcırdatarak koridorun sol tarafındaki ziyaretçi salonuna doğru ilerledi. Sydnam odaya kabul edildi ve içeriye sıkıca kapatıldı. Neredeyse kilidin içinde bir anahtarın döndüğünü duymayı bekliyordu.

Odanın ortasında durdu, hem zarifliğini hem de hafif pejmürdeliğini fark etti ve hep bir ağızdan bir şeyler söyleyen kızların, ara sıra patlayan kahkahaların ve piyanoda oldukça ağır aksak çalan birinin uzaktan gelen seslerini dinledi.

O gün derslerin ne zaman bittiğini bilmiyordu. Ve yaşlı kapıcı onun burada olduğunu unutabilir ya da Anne Jewell'a bir ziyaretçisi olduğunu söylemeyi kasten ihmal edebilirdi.

Bir noktada onu aramaya çıkmak zorunda kalabilirdi.

Ancak on beş dakika kadar orada kaldıktan sonra kapı tekrar açıldı ve içeriye bir bayan girdi. Kadın belli belirsiz tanıdık geliyordu ve Sydnam onun ünlü

-Ya da kötü şöhretli Bayan Martin'in ta kendisi. Freyja'nın mürebbiyesiyken onunla bir iki kereden fazla karşılaşmamıştı ama Bewcastle'a mecazi anlamda burun kıvrarak Lindsey Hall'dan nasıl ayrıldığının hikâyesi bir efsaneydi. Babası onu ağır portmantosunu taşıyarak bir köy yolunda yürürken görmüş ve arabasını durdurarak onu en yakın posta arabası durağına kadar götürmeye ikna etmişti.

Düz sırtlı, sıkı dudaklı, yakışıklı bir kadındı.

Ellerini belinde kavuşturmuş ona bakarken Sydnam önünde eğildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, onu gördüğünde verdiği tepkileri iyi kontrol etmişti. Ya da belki Anne onu ne beklemesi gerektiği konusunda uyarmıştı.

"Bayan Martin?" dedi. "Sydnam Butler, hanımefendi. Bayan Jewell ile konuşmaya geldim."

"Birazdan burada olacak," dedi. "Burada olduğunuzu bildirmesi için Keeble'ı gönderdim. Matematik dersinin geri kalanını Bayan Walton yürütecek."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Sydnam başını tekrar eğdi.

"Eğer buraya geç gelmeniz görevinizi yerine getirme konusundaki hevesinizin bir göstergesiye, Bay Butler," diyerek onu şaşırttı.

"Bayan Jewell'in, ihtiyaç duyduğu sürece kendisine barınak ve destek sunmaya istekli ve bunu yapabilecek arkadaşları olduğunu bildirmek isterim. Kadınlar bir araya geldiklerinde bir nebze de olsa güç sahibi olurlar, bilirsiniz."

Kadının Bewcastle'ın önünde neden yıkılmadığını anlamaya başlayabilirdi.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi. "Ama aynı zamanda Bayan Jewell'in rahatını, güvenliğini ve mutluluğunu sağlamak için istekliyim ve buna muktedirim."

Birbirlerine baktılar, birbirlerinin ölüsünü aldılar.

Kadından hoşlanmıyor olamazdı. Anne'in böyle bir arkadaşı olduğunu bilmek onu memnun ediyordu. Belli ki Bayan Martin gerçeği biliyordu, ama Anne'i ahlaki bir öfkeyle okuldan atmak şöyle dursun, gerekirse ona bir ev ve destek sunmaya hazırды.

"Sanırım," dedi, "bariz engellerine rağmen Bewcastle Dükü'n memnun edecek şekilde kâhyalık görevini yerine getirebildiğine göre bir değerin olmalı."

Sydnam onu tepeden tırnağa, özellikle de sağ tarafından aşığıya doğru eleştirel bir gözle incelerken neredeyse glmseyecekti. Yine de gülümsemedi. Bir şekilde bir irade savaşına girdiklerini hissetti, ama ne üzerine olduğundan emin değildi. Emin olduğu tek şey kaybetmeyeceğiydi.

İkisi de tekrar konuşamadan kapı Bayan Martin'in arkasından açıldı.

Anne Jewell.

Sydnam onun solgun ve oldukça hasta göründüğünü düşündü. Kilo vermiş gibi görünüyordu. Ayrıca hatırladığından daha da güzeldi.

Kız gittikten sonra bir ya da iki hafta boyunca onun yüzünü hatırlamaya çalışmış ama başaramamıştı. Ve sonra öyle bir zaman geldi ki, hem onu hem de yüzünü unutmaktan mutlu olacaktı. Hatırlamak acı verici ve iç karartıcıydı. Ve Bedwyn'lerle birlikte Glandwr'a geldiğinde vazgeçmeye çok içerlediği yalnızlığı, onlar gittikten sonra yadsınamaz, kemirici bir yalnızlığa dönüşmüştü.

Ve derin bir mutsuzluk.

Gözleri odanın öbür ucundaki adamla buluştu ve adam sanki kadın karnında çocuğuyla orada durmuyormuş gibi resmi bir şekilde eğildi.

Bu gerçek ona çarptı ve hafifçe başını döndürdü.

"Ah, işte Bayan Jewell geldi," dedi Bayan Martin hızlı ve gereksiz bir sesle.

Anne gözlerini ondan ayırmadan, "Teşekkür ederim Claudia," dedi.

Sydnam okul müdiresi için uygun bir isim, diye düşündü Claudia. Güçlü, tavizsiz bir isim. Ona sert bir bakış daha attı, öğretmen arkadaşına daha yumuşak bir bakış attı ve daha fazla uzatmadan odadan çıktı.

O ve Anne Jewell baş başa kalmışlardı.

Ve böylece vedalaşmanın hiç de veda olmadığını düşündü.

Onu gördüğüne acı verici bir şekilde
sevinmişti. Sebebini de acı bir
şekilde biliyordu. Onun çocuğuna
hamileydi.

"Sen gerekir var düşündüm." o dedi,
"bu l oldu gelmiyor."

"Evet," dedi. "Yaptım."

Kapının bir tarafında, ondan yarım oda uzakta duruyordu.
Üç hafta ona sonsuz bir zaman gibi gelmiş olmalı, diye
düşündü. Evlenmemiştir ve çocuğu vardı.
-İkinci kez.

Bu gerçeğin onu bir şekilde Albert Moore'la aynı seviyeye
getirdiğini düşünmekten nefret ediyordu.

"Yağmur hem senin mektubunu hem de benim Londra
yolculuğumu geciktirdi," diye açıkladı. "Çok üzgünüm Anne.
Ama bana güvenebileceğini biliyor olmalıydın."

"Gelebileceğimi düşünmüştüm," dedi. "Ama sen gelmedin."

"Seni asla yüzüstü bırakmam," dedi. "Ve kendi çocuğumu
asla terk etmem."

Bu düşünce Londra'ya ve Bath'a kadar beynine kazınmıştı.
Bir çocuk babasıydı.

Baba olacaktı.

İç çekti ve duruşu gevşedi. Açıklamasının onu ikna ettiğini
ve onu affettiğini görebiliyordu.

"Sydnam," dedi, "gerçekten üzgünüm-"

"Hayır!" Elini kaldırdı ve ona doğru yürüdü. "Bunu asla söylememelisin, Anne. Eğer beni bu şekilde çağırmak zorunda kaldığın için üzgünsen ve ben de seni buna mecbur bıraktığım için üzgünsem, o zaman o öğleden sonra Tŷ Gwyn'de yaptıklarımız için de üzgün olmalıyız. Oysa o zaman ikimiz de istediğimizin bu olduğu konusunda hemfikirdik. Ve eğer üzgünsek, o zaman bir çocuk olacağı için de üzgünüz demektir. İstenmediğini ve bu konuda yanlış bir şeyler olduğunu söylüyoruz. Bir çocukla ilgili dünyada her şey doğru olabilir. Ve bu çocuk hem sizin hem de benim çocuğum ve ikimiz tarafından da memnuniyetle karşılanmalı. Lütfen üzgün olduğunuzu söylemeyin."

Kadın birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı ve adam onun gözlerinin maviliğini ve uzun kirpiklerinin onlara verdiği dumanlı niteliği hatırladı.

"Londra mı?" dedi sonra. "Londra'ya gittiniz mi?"

"Özel bir ruhsat almak için," diye açıkladı. "Gecikmeden evlenmeliyiz, Anne. Benim adımın korumasına sahip olmalısın."

Dişleri alt dudağına battı.

"Eğer düğün ilanının yapılmasını gerçekten istiyorsan," dedi, "böylece ailelerimizin düğünümüz için bir araya gelme zamanı olacak, o zaman isteklerine saygı duyacağım. Ama bu üç haftalık gecikme bile beni çok huzursuz etti. Seninle tarifsiz bir şey arasında sadece benim hayatım duruyor - ben olmasam bile Bayan Martin'in sana bakma kararlılığına rağmen."

"Benim ailem yok," dedi.

"Yarın sabah evleneceğiz o zaman," dedi ona. "Ayarlamaları ben yapacağım."

Kız ona bakarken birden bir şey hatırladı, dudakları bile solmuştu. Onunla yattıktan hemen sonra yaptığı çok yetersiz bir evlilik teklifini hatırladı - ortaya çıktığı gibi, onu hamile bıraktıktan hemen sonra.

Eğer istersen, Anne, evleniriz.

Ondan asla daha iyi bir şey duymayacak mıydı? Şimdi gerekli olduğu için aceleyle evliliğe sürüklenecek ve kur yapmanın bazı süslerinden sonsuza dek mahrum mu kalacaktı?

"Anne." Anne'nin sol elini tuttu ve kendini sağ dizinin üzerine bıraktı; böylece daha güçlü olan sol bacağını tekrar ayağa kalkmasına yardım etmek için kullanabilecekti. "Anne, hayatım, karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Elini dudaklarına götürdü ama kadının gözlerinin akmayan yaşlarla kocaman olduğunu görmeden önce değil. Ona doğru eğildi ve boştaki elinin başının tepesine hafifçe dokunduğunu hissetti.

"Olacağım," dedi. "Seni rahatlatmak ve sana eşlik etmek için her zaman elimden geleni yapacağım Sydnam ve çocuğun için, yani çocuğumuz için olabileceğim en iyi anne olacağım."

Ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. Başını çevirip adamın sol omzuna yasladı, ellerini iki omzunun arasına sokup göğsünün üzerinde gezdirdi.

O zaman onu saracak, yakınında tutacak, korumasının güvenliği içine alacak iki kolu olmasını diledi. Ve keşke onu görebileceği iki gözü olsaydı. Ve diledi ki...

Ama yaşıyordu. Hayatının değişen koşullarıyla başa çıkmayı öğrenmişti. Ve şimdi bir eşi ve arkadaşı olacaktı. Kreş için bir çocuk olacaktı.

T  Gwyn'e taşındıktan kısa bir süre sonra. Hayatını  o ul olarak düşünmeye başlayabilirdi -karım, kızım ya da oğlum ve ben.  ocu u bir şekilde kadın olarak düşünüyordu. Bir kızı olacaktı. Ya da bir oğlu.

Sa  kolu ve sa  gözü olmadığı gerçeği üzerinde durmamalıydı; Anne'e asla tam bir erkek sunamazdı. Vücuduna girdiğinde Anne'in ondan nasıl ka tı ını d ş nmemeliydi. En derin mahremiyetini kaybetmekten korkmamalıydı.

Elinden geleni yapmalıydı; adını, dostluğunu, sadakatini, nezaketini ve sevgisini korumalıydı. Ve belki de zamanla...

Başını kaldırdı ve onun yüzüne baktı.

"Her şey yoluna girecek," dedi ona. "Her şey yoluna girecek."

"Evet."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve onun da kendisiyle benzer düşüncelere sahip olduğunu biliyordu - bunun olmaması gerekiyordu ama oluyordu ve yapabilecekleri tek şey ellerinden gelenin en iyisini yapmaktı.

Beklentileri tamamen kasvetli değildi. Birbirlerinden hoşlanıyorlardı, onun da kendisinden hoşlandı ını biliyordu. Ona aşıktı. Hatta belki de onu seviyordu.

Her zaman hayalini kurduğu türden sıcak bir evlilik ilişkisi üzerinde çalışmak için hayatlarının geri kalanında zamanları vardı.

"Anne," dedi, "peki ya o lun? O biliyor mu?" Kadın başını salladı.

"Siz gelene kadar," dedi, "ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum."

"Onu destekleyeceğim, ona bakacağım, onu eğiteceğim ve onu kendi çocuğum gibi seveceğim," diye güvence verdi. "İstersen ona kendi adımı veririm Anne, o da isterse. Ama beni kabul edecek mi?"

"Onun ne hissedeceğini bilmiyorum," dedi. "Hayatında bir baba figürünün özlemini çekiyor. Ama..." Yine dudağını ısırdı.

Ama onun özlemi Hallmere, Rosthorn ya da Bedwyn erkeklerinden herhangi biri gibi bütün ve mükemmel bir adamdı.

"Onu şimdi çağıralım mı?" diye sordu ona, "Birlikte söyleyelim mi? Yoksa önce onunla yalnız konuşmayı mı tercih edersin?"

Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Gidip onu getireyim," dedi. "Yarın hayatı büyük ölçüde değişecek. Mümkün olduğunca çabuk öğrenmesi ve sizinle yüz yüze görüşmesi gerekiyor."

Kız odadan çıkar çıkmaz kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yarın hayatı değişecekti. Üçünün de hayatı yarın değişecekti. Ve geri dönülmez bir şekilde ve sonsuza dek değişeceklerdi. Tüm bunlara dahil olanlar sadece o ve Anne değildi. Şimdiden şiddetli, neredeyse acı verici bir şefkatle sevdiği yeni bir çocuk olacaktı. Ve ne kadar kolay olacağını ya da çocuğun bu sevgiye isteyerek karşılık verip vermeyeceğini bilmesede sevmeye söz verdiği çocuk, David Jewell olacaktı.

Ve eğer seçmediyse onu kim suçlayabilir ki? Hangi çocuk, çoğu çocuğun ve hatta bazı yetişkinlerin canavar olarak korktuğu tek gözlü, tek kollu bir babayı seçer?

Seçenekler.

O ve Anne Jewell, Tŷ Gwyn'deki o öğleden sonra birlikte sevişmeyi seçmişlerdi ve hayatları -ve David'inki- sonsuza dek değişmişti.

İyi yönde mi yoksa kötü yönde mi değiştiklerini ancak zaman gösterecekti. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Hayatlarının sonuna kadar sadece kendi yollarında yürümeye devam edebilirlerdi ve şimdilik en azından yolları birleşmişti.

Yine Cumartesi günüydü, güneş parlıyordu ve Ekim ayı için nispeten sıcak bir gündü. Ancak Bayan Martin'in okulundaki yatılı öğrenciler ve gündüzlü öğrencilerden birkaçı her zamanki gibi çayırdaki oyun oynuyor olsalar da, onları Susanna Osbourne yerine Lila Walton denetliyordu.

Susanna, Anne Jewell'in odasında idi ve arkadaşının her zamankinden daha zarif bir şekilde tutturmayı başardığı saçlarına bir dizi tohum incisi geçirmeye çalışırken gülüyordu.

"İşte," dedi, sonunda el işçiliğinin sonuçlarını görmek için geri çekildi. "Şimdi gelin olmaya uygun görünüyorsunuz."

Anne en güzel yeşil ipeğini giymişti.

Claudia ellerini belinde kavuşturmuş, kapının hemen içinde sessizce duruyordu.

"Anne," dedi aynada arkadaşının gözleriyle buluşarak, "tamamen, tamamen emin misin?"

Elbette bu aptalca bir soruydu. Birinin çocuğu varsa ve babası beş dakika içinde evlenmek için gelecekse, emin olup olmamanın gerçekten bir önemi yoktu.

"Öyleyim," dedi.

Claudia iç çekerek, "Çok ama çok yakışıklıydı," dedi.

"Hâlâ öyle." Anne aynaya bakarak gülümsedi.

"Bana," dedi Susanna, "onun uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğunu söylemiştin Anne. Savaş yaraları hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Çünkü bunların bir önemi yok," dedi Anne. "Sana onunla arkadaş olduğumuzu da söyledim Susanna. Arkadaştık. Öyleyiz."

Susanna, "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi.

Ama Claudia o anda döndü ve Keeble'ın çalmak üzere olduğu kapıyı açtı.

"Aşağıdalar," diye duyurdu, sanki onlara şeytan ve baş yardımcısının okula adım attığını söylemeye gelmiş gibi. Kendisi de bir erkek olmasına rağmen, Bay Keeble kendi alanını kapılarının ötesindeki kötü erkek dünyasına karşı her zaman dikkatle korurdu. Odanın öbür ucundan ayağa kalkmakta olan Anne'e baktı. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsunuz, Bayan Jewell."

"Teşekkür ederim, Bay Keeble." Kalbi terliklerinin tabanında bir yere sıkışmış gibi hissetmesine rağmen ona gülümsedi.

Sydnam onları evlendirecek olan din adamıyla birlikte gelmişti. Nikâh Claudia'nın evinde kıyılacaktı.

özel oturmak Oda, ve ziyaretçiler'
salon sahip olmak çok kasvetli olduğu için
reddedildi.

Düğün günüydü, düğün günüydü ama yüreği
burkulmaktan başka bir şey hissetmiyordu. Ona düşkündü, o
da ona düşkündü ama evlenmeye niyetleri yoktu ve
Sydnam'la evlenmek, hiç de düşkün olmadığı biriyle
evlenmekten daha kötü görünüyordu - aptalca bir düşünce.

Ona her şeyi sunabilmeliydi ama sevgisinden başka
verecek bir şeyi olduğuna inanmıyordu.

Ve ona her şeyi sunabilmeliydi. Ama aşktan hiç söz
etmemişti. İki kez evlenme teklif etmişti, dün dokunaklı ve
romantik bir şekilde, ama her ikisinde de istekten ziyade
görevden kaynaklanmıştı. Yine de yeterli olmalıydı. Nazik ve
kibar bir adamdı. Sorumluluklarını ciddiye alırdı.

Ah, ama bir gelin düğün gününde çok farklı hissetmeli, diye
düşündü hüznle.

"Ben yukarı çıkıp David'i getireyim,"

dedi. "Bırak ben gideyim," diye teklif etti

Susanna.

"Hayır." Anne başını salladı. "Ama teşekkür ederim
Susanna. Sana da teşekkürler Claudia. Her şey için."

Keeble ortadan kaybolmuştu ama gıcırtilı botlarının
merdivenlerden indiği hâlâ duyulabiliyordu.

İkisini de çabucak kucakladı ve merdivenlerden Matron'un
yanındaki, her zaman David'e ait olan küçük odaya çıktı.
Yatağının kenarında oturmuş, en güzel kıyafetlerini giymiş,
saçlarını özenle taramıştı.

"Aşığı inme vakti geldi," dedi Anne.

Ona baktı ve ayağa kalktı.

"Keşke," dedi, "babam ölmemiş olsaydı. Keşke ölmeseydi. Kuzen Joshua gibi benimle kriket oynardı ve Lord Aidan'ın Davy'ye yaptığı gibi bana ata binmeyi öğretirdi ve Lord Alleyne gibi benimle ağaçlara tırmanır ve Lord Rannulf gibi beni kayığa bindirirdi. Lord Rosthorn gibi bana göz kırpar ve Fransızca komik isimler takardı. Bewcastle Dükü'nün James'e yaptığı gibi bebekken beni kucağına alırdı. Seni ondan uzak tutardı... ve ikimizi de severdi."

Yüksek sesle bir söylev değildi. Sessiz ama belirgin bir şekilde konuşuyordu. Anne öfkesini bastırdı ve onu dinlemeye odaklandı.

"David," dedi, dün yarım düzine kez söylediği gibi, "bu sabahtan sonra seni hayatın boyunca sevdiğimden zerre kadar daha az sevmeyeceğim. Tek fark, burada öğretmenlik yapmak zorunda kalmayacağım ve dolayısıyla seninle geçirecek daha fazla zamanım olacak."

"Ama bir bebeğiniz olacak," dedi.

"Evet." Kadın ona gülümsedi. "Bu da demek oluyor ki bir erkek ya da kız kardeşin olacak. Hannah'nın Davy'ye yaptığı gibi, sana bakacak ve seni büyük bir kahraman, büyük bir ağabey olarak görecektir. Bebek seni sevecek başka biri olacak ve senin de seveceğin başka biri. Seni şimdi sevdiğim gibi sevmeye devam edeceğim. Sevgimi sen ve bebek arasında ikiye bölmek zorunda kalmayacağım. Bunun yerine sevgim iki katına çıkacak."

"Ama bebeği sevecek," dedi.

"Çünkü o bebeğin babası olacak," dedi. "Eğer istersen senin de baban olacak. Bana öyle dedi ve sonra sana da öyle dedi. Ayrıca eğer tercih edersen sadece arkadaşın olacağını da söyledi. O senin düşmanın değil David. O iyi ve onurlu bir adam. Lord Alleyne, Lord Aidan ve diğerleri sana onun hakkında çok şey anlattılar, değil mi? O onların dostu. Onu seviyor ve takdir ediyorlar. Ve resminiz hakkında nazikti ve sizi övüp yağlı boya ile resim yapmayı denemenizi önerdiğinde onu sevdiniz. Şimdi de onu sevmeye çalışacak mısın?"

"Bilmiyorum," diyecek kadar dürüsttü. "Benden başka birine neden ihtiyacın olduğunu anlamıyorum anne, özellikle de ona. Alexander onun bir canavar olduğunu düşünüyordu. Ve neden başka bir bebek istediğini de bilmiyorum. Ben sana yetmiyor muyum?"

Eğildi ve kollarını onun ince bedenine doladı, acısını ve şaşkınlığını hissetti, kısa yaşamı boyunca günlerine şekil ve dayanak veren her şeyi kaybetme korkusunu anladı. Her zaman onun tüm dikkatine ve sevgisine sahip olmuştu. Ve her zaman neşeli, iyi huylu bir çocuk olmuştu. Onu huysuz görmek ve bunun sebebinin o olduğunu bilmek canını acıtırdu.

"Hayat değişir David," dedi. "Yaşlandıkça bunu öğreneceksin. Her zaman değişir, Cornwall'dan buraya geldiğimizde olduğu gibi. Ama hayatında bir şey hep aynı kalacak. Bunun için sana kesinlikle söz veriyorum. Seni her zaman tüm kalbimle seveceğim."

"Aşağı insek iyi olur," dedi, "yoksa geç kalacağız."

"Evet." Doğruldu ve ona tekrar gülümsedi. "Bugün oldukça yakışıklı görünüyorsun."

"Anne," dedi merdivenlerden inerken onun yanında yürürken, "nazik olacağım. Olay çıkarmayacağım. Ve elimden geleni yapacağım."

Onu sevmek için elimden geleni yapıyorum. Resmim konusunda çok nazikti. Ama sakın bana ona baba dedirtmeye kalkma, çünkü demeyeceğim. Benim de bir babam var ama o öldü."

" Ona Bay dersiniz çok mutlu olacağım," dedi. Butler."

Ve bu onun da adı olacak, diye düşündü, dizlerinin bağı çözülmüş gibi hissederek. Kısa bir süre sonra Bayan Sydnam Butler olacaktır.

Yine de şu anda ani bir belirsizlik ya da panik hissetmenin bir anlamı yoktu. Karnında onların çocuğunu taşıyordu.

Kendi düşününe giden bir gelindi. Damadı onu bekliyordu. Bir yanı onu özlüyordu; onu çok özlemişti. Birazdan onu gerçekten görecekti.

Kendine rağmen ani bir heyecanla olduğunu hissetti.

Keeble, Claudia'nın oturma odasının kapısını, sanki onları kendi cenazelerine götürüyormuş gibi kasvetli bir tavırla açtı.

Sydnam, uşasını Galler'den yanında getirmiş olmasına rağmen sabah boyunca kendini çok yalnız hissetmişti. Papazı arabasına aldıktan sonra da bunu hissetmeye devam etti. Hepsini çok sevmesine, annesine, babasına, Kit ve Lauren'e düzenli olarak mektup yazmasına rağmen ailesini nadiren özlüyordu. Ama bugün hepsini büyük bir yoğunlukla özlüyordu.

Kit ve Lauren'in düğününü, her ikisinin de aileleri ve arkadaşlarıyla çevrili olduğunu, kilisenin tıklım tıklım insanlarla dolu olduğunu, gelin ve damadın süslü arabalarıyla oradan uzaklaştıklarını, ardından gelen düğün kahvaltısını, kadeh kaldırmaları, kahkahaları ve mutluluğu hatırlamaya devam etti.

Doğruyu söylemek gerekirse, Bayan Martin'in okuluna vardığında kendinden biraz tiksindiğini itiraf etti, kendisi için oldukça üzülyordu. Bugün onun düğün günüydü ve onun için yaygara koparacak kimse yoktu.

O ve din adamı, Sydnam'ın beklediği gibi yine oldukça kasvetli ziyaretçi salonuna götürölmek yerine üst kata çıkarıldılar. Gıcırdayan çizmeli yaşlı kapıcı kapıyı açarak neşeli, hatta zarif bir şekilde döşenmiş, özel bir oturma odası gibi görünen bir yere girdi. Ayrıca boştu. Pencerenin ötesindeki çayırda

bir tür hareketli oyun oynayan bir kız kalabalığı görebiliyordu.

Din adamı, genç kızların eğitiminin toplumun geleceği için oluşturduğu tehlikeler üzerine görkemli bir monologa başladı ve Sydnam gergin bir şekilde gelininin gelmesini bekledi.

Çok uzun süre bekletilmediler. Kapı açıldı ve Anne, oğlu, Bayan Martin ve Bayan Osbourne olduğunu tahmin ettiği bir başka genç kadınla birlikte odaya girdi.

Ama onun gözü sadece Anne'deydi.

Daha önce birden fazla kez gördüğü yeşil ipek bir gece elbisesi giymişti. Saçları güzelce şekillendirilmişti ve sanki bir baloya katılacakmış gibi incilerle süslenmişti. Oysa kendi düğününe katılıyordu.

Kızın gözleri onunkilerle buluştuğunda, umutsuzca onun için bir bütün olabilmeyi, ona düzgün bir şekilde kur yapabilmeyi, bu düğünün ailelerinin ve arkadaşlarının katıldığı neşeli bir kutlama olmasını diledi. Ama en azından bu bir düğündü ve şu anda önemli olan tek şey de buydu.

Evliliklerine ve geleceklerinin geri kalanına gelince, bu onlara bağlıydı. Gelecek her zaman umut barındırırdı.

Adam kıza gülümsedi, kız da kocaman gözlerle ona baktı ve ona doğru gelirken yarı gülümsedi.

O anda, herkes etraflarındaki yerini alırken, Anne Jewell'dan daha güzel bir kadınla hiç karşılaşmamış gibi geldi ona. Ya da daha çekici. Ya da daha sevimli. Ve o onun geliniydi.

Din adamı, sanki yüzlerce kişilik bir cemaate hitap ediyormuş gibi resmi ve gür bir ses tonuyla, "Sevgililer," diye söze başladı.

Ve birdenbire Sydnam için bunun hayalini kurduğu düğün olmamasının bir önemi kalmamıştı. Anne'le kutsal bir evlilik yapıyordu çünkü yalnızdılar ve bu yüzden Tŷ Gwyn'de birbirlerinin kollarında teselli bulmuşlar ve bir çocuğa gebe kalmışlardı. Ama bunun nedeni önemli değildi.

Anne'le evleniyordu ve birdenbire ona hayatta arzuladığı tek şeyin bu olduğunu düşündü.

Ona karşı öyle bir şefkat dalgası hissetti ki gözyaşlarını kırkırtmak zorunda kaldı.

Ve ona bakıp ikisi de yaşadıkları sürece onu seveceğine, onurlandıracağına ve itaat edeceğine söz verdiğinde, gözlerinin ona özlem, şefkat ve... umutla baktığı anlaşıyordu.

Bir katedral ve binlerce konuk onun için düğünü daha gerçek kılamazdı.

Ve sonra, başladığı gibi aniden, kısa nikâh töreni sona erdi ve din adamı onların karı koca olduklarını ilan etti.

Anne onun karısıydı.

O güvendeydi. Çocukları da öyle.

Kadının sol elini avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. Bir önceki öğleden sonra aldığı yeni altın yüzüğünün pürüzsüzlüğünü hissetti.

"Anne. Sevgilim," diye mırıldandı.

"Sydnam." Ona tekrar gülümsedi.

Ama düğünler, hatta çok küçük düğünler bile, yeni evli çiftlerin baş başa kalmalarına pek izin vermiyordu. Anne eğilerek oğlunu kucakladı ve din adamı Bayan Martin'den önce Sydnam'la tokalaştı, elini sıkıca kavradı, gözleri doğrudan ona bakıyordu.

"Ona göz kulak olmanızı bekliyorum, Bay Butler," dedi. "O benim için bir kız kardeş kadar değerli. Ben de sizden David'e göz kulak olmanızı bekliyorum."

Sonra Anne'e sarıldı, diğer genç bayan da ona dönüp sol elini uzattı.

"Ben Susanna Osbourne, Bay Butler," dedi kadın. "Anne sizi uzun boylu, esmer ve yakışıklı olarak tanımlarken sadece gerçeği söyledi. Size dünyada her türlü mutluluğu dilerim."

Yeşil gözleri muziplikle parıldıyordu. Ufak tefek, kumral saçlı, çok güzel bir genç hanımdı.

"Bunu gerçekten söyledi mi?" Kıkırdadı ve saçma bir şekilde memnun oldu. "Ne fedai ama."

Ve sonra kendini, gözlerini kırpmadan ciddi ciddi kendisine bakan David Jewell ile yüz yüze buldu. Sydnam çocuğun annesinin evliliğini kabul edeceğini ummuştı ama dün hiç heves göstermemişti. Aslında tam tersi. David ziyaretçi salonuna getirildikten sonra Sydnam'a öyle gelmişti ki, bu ihtimalden dehşete kapılmıştı. Ve yakında ailelerinin bir parçası olacak yeni bebekten söz edildiğinde, çocuğun gözleri önce şaşkın, sonra yaralı, sonra da boş bakmıştı.

"David," dedi Sydnam Şimdi, "annene bakmak ve seni mutlu etmek için her zaman elimden geleni yapacağım. Sen artık benim üvey oğlumsun. İstersen bana Baba ya da Papa diyebilirsin." Elini uzattı. "Ama sadece sen istersen."

David kendi elindekini gevşekçe içine koydu. "Teşekkür ederim efendim," dedi sesinde düşmanlık ya da meydan okuma ya da tespit edilebilir başka bir duygu olmadan.

Ah. Sydnam, bir adamla gelininin düğünlerinden sonsuza dek sürecek bir mutluluğa koşarak gitmelerinin sadece peri masallarında mümkün olduğunu düşünüyordu.

"Anne, Bay Butler," dedi Bayan Martin, "Susanna'nın da yardımıyla sizin için küçük bir resepsiyon düzenlemeyi kendime görev edindim. Şarap ve pasta için bize katılmaları için birkaç kişiyi davet ettim. Umarım sakıncası yoktur."

Ve böylece Sydnam'ın yeni karısı ve oğluyla birlikte okuldan ayrılabilmesi için tam bir saat geçti. Aralarında dans öğretmenini Bay Huckerby, resim öğretmenini Bay Upton, Fransızca ve müzik öğretmenini Matmazel Pierre ve küçük asistan Bayan Walton'ın da bulunduğu diğer öğretmenlerle tanıştırıldı. Onların iyi dileklerini ve tebriklerini kabul etti, kendisinin ve Anne'in sağlığına içilen kadehleri kabul etti ve yeni evli bir adam için kendini çok yalnız hissetti. Bu küçük toplulukta karısı ve üvey oğlu dışında kendisinden kimse yoktu.

Ama sonunda okulun önündeki kaldırımdaydılar, Anne üstünü değiştirmişti, Bayan Martin ve Bayan Osbourne da yanlarındaydı. Her iki hanım da onunla tekrar tokalaştı ve Anne ile David'e sarıldı. Bayan Osbourne her ikisi için de birkaç damla gözyaşı döktü, ama yine de parlak bir şefkatle gülümsüyordu. Bayan Martin gözyaşı dökmedi ama gözlerini

Sydnam'ın çaresiz bir şefkatle tanıdığı Anne'e sertçe baktı.

Sydnam karısını bekleyen arabaya bindirdi ve David yanına oturduktan sonra onun karşısındaki koltuğa oturdu. Yanakları kızarmış, elleri kucağında kenetlenmişti - ta ki araba hareket ederken öne doğru eğilip arkadaşlarına son bir veda edene kadar.

"Seni seviyorlar," dedi.

Kadın gözlerini ona çevirdi ve adam gözlerinde kadının hayatının yeni bir evresine geri dönülmez bir şekilde girdiğinin farkındalığını gördü.

"Evet," dedi. "Onları özleyeceğim."

Onu götürdüğü şeyin sadece bir okul ve öğretmenlik pozisyonu olmadığını fark etti. Bu bir ev ve bir aileydi. Oldukça zorlu Bayan Martin dün Anne'in bir kız kardeş kadar sevgili olduğunu söylemişti. Neden bir kadın evlendiğinde, kocası onu nereye götürmek isterse ona eşlik etmek için her şeyden vazgeçmek zorundaydı? Bunun adaletsizliği daha önce hiç aklına gelmemişti. Bugün kendini yapayalnız hissetmeye, düğünlerinde yanında iki arkadaşının yanı sıra bir de oğlunun olmasına ve küçük resepsiyonda birkaç arkadaşının daha bulunmasına biraz içerlemeye ne hakkı vardı? Şimdi David hariç herkesi geride bırakıyordu.

Araba Sydney Place'den Great Pulteney Caddesi'ne dönerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Kadın şaşırmış görünüyordu ve adam onun Galler'e doğru gecikmeden yola çıkacaklarını düşünmüş olabileceğini fark etti. Dün onunla düğünlerinin ötesinde herhangi bir plan hakkında konuşmamıştı. Ona danışmak aklına gelmemişti. Her zaman kendi kararlarını kendisi verirdi.

Yarımada'da kısa bir süre kalmasının nedeni hayatının alacağı yoldu. Aynı şekilde devam etmeye elbette hakkı vardı - ne de olsa bu yeni evliliklerinde kocaydı. Ama elinden gelse kendi yöntemlerini değiştirmeyi tercih ederdi.

"Royal York Oteli'nde bir süit oda tuttum," dedi. "Bir gece burada kalabileceğimizi düşündüm."

Koltuklarının arasındaki dar aralıkta onun gözleriyle buluştu ve yanaklarındaki hafif kızarıklığı fark etti. Cevap olarak nefes darlığı ve kasıklarında sıkışma hissetti. Bu onların düğün gecesi olacaktı. Sabahki olayların gerçekliğinin hâlâ tam olarak kafasına dank etmediğini fark etti.

"Bu öğleden sonra seni alışverişe götürmek istiyorum," dedi ona.
Bakışlarını David'e çevirdi. "İkinize de."

Hiçbir şey söylememesine rağmen çocuğun gözleri ilgiyle açıldı. Anne'e çok yakın oturuyordu.

"Milsom Caddesi'nde yağlı boya satan bir dükkân buldum," dedi Sydnam. "Onları kullanmaya hazır görüldüğün için biraz satın alabileceğimizi düşündüm David. Ve eğer boyaları satın alacaksak, onları avantajlı bir şekilde kullanmak için Tÿ Gwyn'de ihtiyaç duyacağın diğer her şeyi de satın almalıyız - örneğin tuvaller, paletler ve fırçalar."

David'in gözleri yuvarlaklaştı, bir an için ona annesinin bakışını vermişti.

"Ama ben yağlı boya resim yapmayı bilmiyorum efendim," dedi.

"Tÿ Gwyn'e döndükten sonra sana öğretecek birini bulacağım," diye söz verdi Sydnam.

Bayan Llwyd'in resim yapmayı sevdiğini biliyordu ama yağlıboya resim yapıp yapmadığını bilmiyordu. Belki de yapıyorsa, David'e ders vermek isteyebilirdi. Eğer yoksa, başka biri olmalıydı.

"Boyaların satın alınması olağanüstü cömert bir hediye olacak," dedi Anne. "Ama David'e kendiniz biraz eğitim veremez misiniz?"

"Hayır!" dedi niyet ettiğinden çok daha sert bir şekilde.

Koltuğunda daha geriye oturdu ve dudaklarını sıktı. "Tŷ

Gwyn nedir?" David sordu.

"Burası senin yeni evin," dedi Sydnam ona. "Bu sözcükler Gal dilinde beyaz ev anlamına geliyor. Evin eski bir versiyonu beyaz olsa da beyaz değil, ya da bana öyle söylendi. Glandwr kadar olmasa da bir evden daha büyük. Yine de ona yakın ve denizden de uzak değil. Birkaçı çocuklu olan komşular var. İçlerinden birkaçının yaşça size yakın olduğunu ve arkadaşınız ve oyun arkadaşınız olmaktan mutluluk duyacaklarını söyleyebilirim. Llwyd kardeşlerle çok iyi anlaşacağınızı düşünüyorum. Onlar köy okuluna gidiyorlar ve eğer istersen ve annen de isterse sen de oraya gidebileceksin. Umarım yeni hayatında mutlu olursun."

David ona baktı ve yüzünün yan tarafını Anne'in omzuna dayadı. Sanki olasılıkları değerlendiriyor ve hiç de hoş bulmuyormuş gibi görünüyordu. Sydnam Anne'in yüzüne baktı. Arabanın tekerlekleri Pulteney Köprüsü'nün üzerinde gümbürdüyordu.

"Tŷ Gwyn senin o zaman?" diye sordu ona. "Bewcastle Dükü onu sana mı sattı?"

"Evet," dedi ona, "ama henüz orada yaşamadım. Birlikte taşınacağız."

Onun bakışlarını tutarken, Tŷ Gwyn'de olanları hatırladığını biliyordu. Bugünün kaçınılmaz hale geldiği yer orasıydı.

"Bath'da bir terzi tutacak kadar uzun kalmayacağız," dedi. "Umarım bu öğleden sonra mağazalarda sizin için yeterli hazır giysi bulabiliriz."

"Giysiler mi?" Yine yüzü kızardı. "Kıyafet almama gerek yok."

Bu gün ve yeni ilişkileri kendisi için olduğu kadar onun için de gerçek dışıydı, karısının gözlerinde artık onu karısına yakışır bir şekilde giydirmek için her türlü hakka ve yükümlülüğe sahip olduğunu anladığını fark etti. Ama onu utandırmak, hatta sıkıntıya sokmak niyetlerinin en uzağındaki şeydi.

"Yeni bir gardırop sana düğün hediyem olacak Anne," dedi. "Bunu dört gözle bekliyordum."

Araba Milsom Sokağı'na dönüp Royal York yönünde ilerlerken, "Bir düğün hediyesi," dedi. "Ama senin için hiçbir şeyim yok."

"Bu oldukça gereksiz," dedi.

"Hayır, değil," dedi kararlılıkla. "Bu öğleden sonra senin için de bir şeyler alacağım. Hepimizin hediyeleri olacak."

Birbirlerine baktılar. İlk gülümseyen o oldu.

Gerçekten de yeni giysilere ihtiyacı vardı, hem de umutsuzca. Yaz boyunca onun yeni kıyafetlere ihtiyacı olduğu çok açıktı.

çok azdı ve bugün düğünü için eski bir gece elbisesi giymişti. Kış yaklaşıyordu ve hamileliğinin ileri safhaları da başlamıştı. Giysilere ihtiyacı vardı ve o da bunları onun için satın alacaktı.

Alışveriş gezisinden sonra, David yatmadan önce üçü birlikte özel süit odalarında yemek yiyeceklerini düşündü. Ve sonra düğün gecesi olacaktı.

Tÿ Gwyn'de yaptığından daha iyisini yapabileceğini umuyordu. Kadının ona alışacağını ve evlilik yatağından biraz zevk almanın mümkün olduğunu göreceğini umuyordu. Öyle umuyordu.

Onu ilk kez Glandwr sahilindeki kayalıklarda gördüğü haliyle hatırlıyordu; alacakaranlıktan çıkıp rüyalarına giren bir güzelliğe benziyordu. Ve işte üç ay sonra buradaydı...

Anne Butler'dı.

Bayan Sydnam

Butler.

David akşam yemeğini yedikten kısa bir süre sonra yatmaya hazırdı. Onun için duygusal bir gün olmuştu, ancak bazı zevkli heyecanlar da yok değildi. Saatler süren alışverişten sonra otele döndüklerinde, yeni resim malzemelerini kendisine tahsis edilen odadaki dar yataklardan birinin üzerine yaymış ve hepsine teker teker saygı ve huşu içinde dokunup incelemişti. Anne, Tÿ Gwyn'e ulaşmak ve Sydnam'ın ona bulmaya söz verdiği yeni resim eğitmeniyle tanışmak için çok sabırsızlanacağını biliyordu.

Ama kendi hediyeleri için daha az heyecanlı değildi ve onları odadaki diğer yatağın üzerine yaymıştı, böylece tüm gündüz elbiselerini, üç gece elbisesini -birini şimdi giyiyordu- ayakkabıları, boneleri, retikülleri ve Sydnam'ın ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ettiği diğer giysileri ve aksesuarları hayranlıkla izleyebilecekti. Gün boyunca adamın ne kadar zengin olması gerektiğini bir kez daha fark etmişti. Hatta onu bir kuyumcuya götürmek için ısrar etmiş ve bu akşam taktığı elmas küpeleri ve elmas kolyeli altın zinciri de oradan almıştı.

Aynı kuyumcudan David'e saati için yeni bir köstek almış ve sahip olduğu neredeyse tüm parayı pervasızca harcamıştı. Yatak odasının kapısında durmuş, onun ve David'in kendilerinden çok daha cömert hediyelerine hayranlıkla bakmalarını izlerken onu parmaklıyordu.

Anne bütün akşam, özel oturma ve yemek odasının diğer tarafında bulunan ve muhtemelen düğün gecesini yeni kocasıyla birlikte geçireceği diğer yatak odasının -büyük saçaklı yatağın bulunduğu odanın- farkındaydı.

David bütün bu süre boyunca onlarla birlikte olmasına rağmen, Sydnam'ın öğleden sonra ve akşam yemeği sırasındaki tavırlarından, bunun zorla yapılmış bir evlilik olmasına rağmen, yine de onu arzuladığı ve bunu sadece bir mantık evliliği haline getirmeye niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

O da mantık evliliği istemiyordu. Normal bir kadın olmak istiyordu. Normal bir evlilik yapmak istiyordu.

Ve belki de, diye düşündü, şimdi onunla bir kez birlikte olmuştu, bedeni zihninin ona söylediklerine inanacaktı. Belki de büyülü bir düğün gecesi olacaktı.

Bütün gün kısmen korkmuş, kısmen de heyecanlanmıştı.

David'in yatağının kenarına oturup, her akşam David uyumadan önce yaptığı gibi ona bir hikâye anlatırken gerginliği yeniden hissetti. Her zamanki gibi öyküyü bir gece önce bıraktığı yerden aldı, on dakika kadar devam etti, ilerledikçe uydurdu ve özellikle gerilimli bir anda kesildi. Her zamanki gibi David'in uykulu itirazına güldü ve onu öpmek için eğildi.

"Zavallı Jim'e ne olduğunu öğrenmeden önce yarın geceye kadar nasıl yaşamamız bekleniyor?" Sydnam kapı aralığından, sırtı ona dönük oturmasına rağmen ayakta durduğunu bildiği yerden sordu.

"Başka seçeneğin yok," dedi ayağa kalkarak. "Yarın geceye kadar Jim'in kaderinin ne olacağını ben de bilemeyeceğim."

David'in saçlarını alnından uzaklaştırmak için geri döndü ve gözlerini kapatmadan önce bir an için gözlerinde kızgınlık gördü.

Oh, David, dedi ona sessizce, ona bir şans ver. Lütfen ona bir şans ver.

"İyi geceler David," dedi Sydnam, odanın içinde daha fazla ilerlemeden.

"İyi geceler efendim," dedi David ve kısa bir duraksamadan sonra, "Boyalarım için tekrar teşekkür ederim."

Anne birkaç dakika sonra Sydnam'ı özel oturma odasına kadar takip etti ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

"Arabanın tekerlekleri dönebildiği kadar abuk Tŷ Gwyn'e gitmek isteyecektir," dedi, "böylece yeni boyalarını kullanabilir. Ona bundan daha hoş bir hediye veremezsiniz herhalde."

"Oraya hemen gitmeyeceğimizi düşünüyorum" dedi. "Alvesley'e nispeten yakınız. Ailemi yeni eşimle tanıştırmak istiyorum. Sanırım birkaç günlüğüne oraya gideceğiz."

Anne tekrar temizlenmiş yemek masasına otururken donakaldı ve Sydnam karşısına oturup şarap kadehini aldı. Onun kendisiyle evlenmek için gelmesini beklediği onca zaman boyunca, Redfield Kontu'nun ailesiyle de evleneceğinin bir kez bile aklına gelmemiş olması garipti. Onun hakkında ne dşnrlardı? Cevabı düşünmeye bile değmezdi.

"Beni biliyorlar mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi adam.

Ve ilk kez onu ailesinin yanında ne kadar zor bir duruma soktuğunu fark etti. Yine de bu şekilde düşünmeye başlamamalıydı. Olanlardan en az kendisi kadar o da suçluydu - eğer suçlamak doğru kelimeyse.

"O halde gerçekten de Alvesley'e gitmeliyiz," dedi.

Birden gözleri parladı ve orantısız bir şekilde sırttı.

"Sanki kendi idamınıza katılmayı kabul ediyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz," dedi. "Onları seveceksin Anne, onlar da seni sevecek."

Bundan gerçekten de çok şüpheliydi. Bir çocuğa gebe kaldıkları ve dolayısıyla plansız bir evliliğe sürüklendikleri için eşit derecede sorumlu oldukları bilgisiyle kendini rahatlatmaya devam etse de, ailesinin meseleleri tamamen farklı göreceğinden şüphe duymuyordu.

"Onlara... her şeyi anlatacak mıyız?" diye sordu.

Parmakları sapıyla oynasa da bardağını yere bıraktı.

"Bilmelerini istiyorum," dedi yine gülümseyerek, "baba olacağımı. Ama senin iyiliğin için şu anda hiçbir şey söylemeyeceğiz. Tŷ Gwyn'e döndükten sonra onlara bir mektupla haber vereceğim ve çocuk beklenenden daha erken doğduğunda istedikleri sonucu çıkarabilirler."

Bakışları kadının karnına kaydı ve Anne elini oraya götürme isteğine direndi. Rahminde birlikte bir hayat yaratmış olmaları garip bir şekilde gerçek dışı görünüyordu. Uyluklarının arasında ve içindeki geçitte beklenmedik ama çok hoş bir arzu dalgası hissetti.

"Kit ve Lauren'in üç çocuğu var," dedi. "Hepsi David'den oldukça küçük ama yine de tanışacağı kuzenleri olması hoşuna gidebilir."

"Küçük çocuklarla oynamayı çok seviyor," dedi. "Sanırım bu, son birkaç yılını büyük kızlarla geçirmiş olmanın doğal bir tepkisi. Küçük çocuklar ona kendini önemli hissettiriyor."

"O zaman sabah Alvesley'e doğru yola çıkacağız," dedi.

Cinsel gerilimle dolu olmasaydı rahat olabilecekleri kısa bir sessizliğe gömüldüler. Ama bu rahatsızlık, diye düşündü Anne.

Nefesinin hızlanması ve göğüs uçlarının sertleşmesi çok zevkliydi. Onlar karı kocaydı ve bu gece ve hayatlarının geri kalanında evlilik yatağını paylaşacaklar ve diledikleri zaman sevişeceklerdi.

Dehşet yerini umuda bıraktı. Geçen seferki sevişmelerine yaklaşırken duyduğu arzuyu, ihtiyacı ve zevki hatırladı. Adamın içine boşaldığı ana kadar her şey mükemmeldi. Ama onun oradaki anısı kesinlikle diğer anının yerini almıştı. Her şey yoluna girecekti. En iyi koşullarda evlenmemişlerdi, bu doğrudu -onun kendisini karısı olarak gerçekten istemediğini biliyordu- ama aynı şekilde onun da bu koşulları en iyi şekilde değerlendireceğini biliyordu.

"Anne," dedi, "Alvesley'e gittikten sonra Gloucestershire'a gitmeliyiz, böylece ailenle tanışabilirim."

"Hayır!" diye haykırdı.

"Bunu yapmak için uygun bir zaman olacaktır," dedi. "Çocuğunuz varken evlenmemiş olmanızdan dolayı duyabilecekleri utanç, yakın zamanda evlendiğiniz bilgisiyle yatışacaktır. Ve onları, Davut'u kendi soyumdan doğmuş gibi oğlum olarak gördüğüm konusunda temin edebileceğiz. Zamanı geldi-"

"Zamanı değil," diye bağırdı, ayağa kalktı ve şöminenin yanına gitti, orada sırtı ona dönük bir şekilde durup kor halindeki kömürlere baktı, "ve asla da olmayacak. Benim ailem yok."

"Var," dedi sessiz bir ısrarla. "Bir kocan ve oğlun var. Alvesley'de kayınvalideniz, yeğenleriniz ve bir yeğeniniz var. Ve Gloucestershire'da anne baban ve kardeşlerin var - benim kayınvalidem ve David'in büyükanne ve büyükbabası ve

teyzeler ve amcalar. Belki kuzenler de. Bana hiçbir zaman tam ayrıntıları vermediniz."

"Kasıtlı olarak öyle," dedi ona, "çünkü ayrıntıları ben de bilmiyorum. Teselli ve desteğe ihtiyacım olduğunda ailem beni teselli etmek ve desteklemek için yanımda değildi ve bu yüzden onlar olmadan idare ettim ve aslında onlara hiç ihtiyacım olmadığını ve bir daha asla ihtiyacım olmayacağını keşfettim."

"Aileye her zaman ihtiyacımız var," dedi. "Bazı zavallıların gerçekten hiç ailesi yok ve onlara çok acımak gerekiyor. Diğer insanlar ise sahip oldukları aileden yüz çevirirler ve belki de onlara daha çok acımak gerekir. Ama en azından her zaman tekrar geri dönme şansları vardır."

"Yüz çeviren ben değildim," dedi ona, Galler'deyken bu konudaki hislerini anlatmışken şimdi bu konuyu açmasına kızmış ve üzölmüştü. "Geri dönecek bir şeyim yok."

"Sana katılmıyorum Anne," dedi. "Mutlu bir insan olmadığını biliyorum. En azından ailenle uzlaşmayı ve oğlunu -ve kocanı- onlara tanıtmayı denemeden mutlu olacağına inanmıyorum."

"Ve sanırım," dedi ona dönerek, "yeni çocuğum da, gerçekten çok meşru ve çok saygıdeğer olacak. -Redfield Kontu'nun torunu ya da torunu. Ve sonra David Jewell olacak, hala gayrimeşru, hala bir piç."

Onu daha önce hiç kızgın görmemişti. Yüzünün sol tarafı solgun, keskin ve her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Buna karşılık yüzünün sağ tarafı daha hareketsiz, siyah göz bandı ise neredeyse uğursuz görünüyordu.

"Bu çirkin bir söz," dedi, "ve sana yakışmıyor, Anne. David benim üvey oğlum. Onu tamamen evlat edinmek için önlemler almak niyetindeyim. Hatta ikna edilebilirse ona kendi adımı bile vereceğim."

"David benim oğlum." Elleri iki yanında yumruk olmuş halde ona ters ters baktı. "O senin ya da bir başkasının değil. O David Jewell. Ve benden başka kimseye ihtiyacı yok."

Adam gözlerini kaçırıp boş şarap kadehini masanın ortasına doğru itene kadar birkaç dakika boyunca birbirlerine gergin bir şekilde baktılar.

"Özür dilerim," dedi. "Evliliğimizde otokrat, otoriter, karısının itaatini talep eden ya da bunu hakkı olarak gören bir koca olmaktan kaçınmak istedim. Seni Alvesley'e götürüp ailemle tanıştırmak ve sonra da beni kendi ailene götürmen için eşit şans vermek istediğimi sana bildirmeyi düşündüm. Ama sadece sizi incitmeyi ve kızdırmayı başardım. Özür dilerim."

İçindeki öfke boşaldı ve onu sarsılmış halde bıraktı. Sık sık öfkelenmezdi. Ve Sydnam'ı sevmiştii - hâlâ sevdiğini umuyordu. Ama işte düğün günlerinde acı bir şekilde tartışıyorlardı. Adam ona neredeyse korkak diyecekti. Ona mutsuz demiş, bütün olmadığını, kendisinden ve tecavüzün çirkinliğinden doğmak dışında hiçbir suçu olmayan oğlundan yüz çeviren insanlara geri dönmediği sürece bütünlük ve iyileşme yeteneğine sahip olmadığını ima etmişti. David'i bazı insanların onu tanımlamak için kullandığını bildiği bir isimle çağırdığı için onu azarlamıştı.

Ve bir otokrat olmak istemediğini iddia etmişti, ancak David'i evlat edinmekten ve ona kendi adını vermekten bahsetmişti, sanki neredeyse on yıl boyunca oğluna verdiği tüm özen ve Jewell adı hiçbir şey değilmiş gibi. Sanki hem kendisinin hem de David'in bir şeylerden kurtarılmaya, saygınlık kazanmaya ihtiyacı varmış gibi.

Ona haksızlık ettiğinin farkındaydı ve bu gerçek ruh halinin sakinleşmesine yardımcı olmuyordu.

"Ben de üzgünüm," dedi. "Bugün ya da herhangi bir gün seninle tartışmak istememiştim. Sanırım sadece yorgunum. Son birkaç hafta oldukça stresliydi."

"Belki de," dedi, "bu gece David'in odasındaki diğer yatakta uyumak istersin."

Bu öneri o kadar beklenmedikti ki, tek yapabildiği ona bakmak ve hissettiği dehşeti belli etmemeye çalışmak oldu. Bu hiç de istediği bir şey değildi - bu gece normalliğe doğru kararlı bir adım atmak istemişti. Ve onun da istediği şeyin bu olduğuna inanmıyordu; bütün öğleden sonra ve akşam boyunca cinsel gerilimi hisseden tek kişi o olamazdı. Ama bir şeyler mahvolmuştu ve onun önerisini reddetmek istediğinde -belki o da bunu istiyordu- kendini aynı şekilde cevap verirken buldu.

"Evet," dedi. "Teşekkür ederim. Belki de bu iyi bir fikir olabilir. David yabancı bir yerde uyanırsa, beni yanında bulmak ona güven verecektir."

Oh, aptal, aptal, diye düşündü.

"Evet, elbette." Ayağa kalktı ve ona doğru geldi, bir elini resmen onunkine uzattı ve dudaklarına götürdü. Bu onun sol eli idi. Yeni evliliğini görebiliyordu.

yüzüğü mum ışığında parlıyordu ve başını kaldırıp onu dudaklarından öpmesini ve bu çılgınlığa bir son vermesini, böylece gecenin her ikisinin de beklediği gibi devam etmesini diledi.

Bunun yerine ona nazikçe gülümsedi.

"İyi geceler Anne. Umarım ikiniz de iyi uyursunuz. Sabah erkenden yola çıkmayı planlayalım mı?"

"Evet," dedi, elini onunkinden kaydırarak ve gülümseyerek. "İyi geceler, Sydnam."

On dakika sonra daracık yatakta David'e yakın uzanmış, başının üzerindeki tenteye bakıyor ve yanaklarından çaprazlamasına süzülüp başının iki yanındaki yastığa damlayan sıcak gözyaşlarını görmezden geliyordu.

Durumun ve her ikisinin de davranışlarının saçmalığını fark etmesi hiç de yardımcı olmadı.

Düğün gecesiydi ve yatak odasıyla yeni kocasının arasında özel bir oturma ve yemek odası vardı.

Ve tüm bunların nedeni, birbirlerinden özür dilemiş olmalarına rağmen, kavga etmiş olmalarıydı.

Düğün gecelerinin onları sonsuza dek mutlu olmasa bile mutlu bir geleceğe götüreceğini umuyordu.

Şimdi her şeyin mahvolmasından korkuyordu.

Her şeye rağmen kalkıp ona gitmeyi düşündü. Ama Tÿ'da sevişmelerini başlatan kişi oydu.

Gwyn'i ve sonra da onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Aynı şeyin olma ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu bildiği için bunu tekrar yapmaya cesaret edemiyordu.

Araba iki büyük ferforje demir kapının arasından geçmek için döndü ve her iki yanında ağaçlar bulunan, büyük bir evi çevreleyen özel bir parkın dış sınırlarından geçtiğinin kesin bir işareti olan geniş çakıllı bir araba yolu boyunca ilerledi. Manzara farklı olsa da Anne, tüm bunların başladığı yer olan Glandwr'a ilk gelişini güçlü bir şekilde hatırladı.

O zaman hissettiği gibi hissediyordu.

Sydnam sırtı atlara dönük otururken o da David'le birlikte öne bakan koltukta oturuyordu. Ailesini yakında göreceği için heyecanlı mıydı yoksa dönüşünün doğası gereği endişeli mi olduğunu söylemek imkansızdı. Sessizce oturup pencereden dışarı bakıyordu.

Bath'dan ayrıldıklarından beri hiçbiri pek konuşmamıştı ve konuştukları zaman da önemsiz şeyler hakkında konuşuyorlardı.

Bu gece aralarında ne olacağını merak etti.

Ancak ileride su ve çimenleri gördüğünde, şu anla şu an arasında yüzleşmesi gereken çok şey olduğunu fark etti

Bu gece.

Sydnam, "Yakında parkın içini de görebileceksiniz," dedi. "Buraya aşına olmama rağmen her zaman nefesimi kesiyor."

O konuşurken bile araba ağaçların arasından sıyrıldı ve içerisi ışıkla doldu. Anne suyun bir nehir olduğunu görebiliyordu. Nehrin ötesinde, eski ağaçlarla bezeli geniş çimler, biraz ötedeki bir malikâneye doğru eğimli bir şekilde uzanıyordu. Sol tarafta, kısmen ağaçlarla çevrili bir göl vardı.

Alvesley'i ve iç parkı ilk gördüğünde Anne ne yaptığının daha iyi farkına varmıştı. Bu büyük ve görkemli evin bir oğluyla evlenmişti. Bir kontun geliniydi.

Midesi, saatler önce geçip gitmiş olan sabah bulantısını hatırlatan rahatsız edici bir takla attı.

Arabanın tekerleklerinin her dönüşünde artan bir korku hissediyordu. Benzer bir endişe hissettiği anlaşılan David onun yanına yaklaştı ve kolunu onunkine bastırdı. Arabanın tekerlekleri gümbürdeyerek nehrin karşısındaki Palladyan taş köprüye, oradan da parkın içinden geçen araba yoluna çıkarken David ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Her şey oldukça muhteşem," dedi. "Öyle değil mi David?"

Evin yakınındaki çimenlikte insanlar vardı, yaklaştıkça görebiliyordu - biri genç, diğeri yaşlı iki kadın ve iki çocuk, dört yaşlarında bir oğlan ve biraz daha küçük bir kız. Her iki bayan da

Yaşlı olan eliyle gözlerini gölgeleyerek arabaya doğru ilerledi.

"Annem," dedi Sydnam pencereye doğru eğilerek, "ve Lauren. Ve Andrew. Küçük kız Sophie olmalı. Onu son gördüğümde daha bebektir ama şimdi çocuk odasında bir bebek daha var. Onu henüz görmedim bile."

Tavırları, Anne'e göre, hareketliydi. Evde olduğu için mutluydu. Ona karşı bir şefkat kabarması ve kendisine karşı da bir yalnızlık saplanması hissetti.

Ve sonra, araba evin çift ön kapısını koruyan mermer basamaklar ve sütunlu revaktan önce terasa doğru büyük bir salınım yaparken, Anne ahırdan çıkan binici kıyafetli iki beyefendiyi görebiliyordu.

"Babam," dedi Sydnam, "ve Kit. Görünüşe göre uygun bir zamanda geliyoruz. Bebek dışında herkes burada."

Anne, sanki böyle yaparak çekeceği çileden sonsuza dek saklanabilecekmiş gibi koltuğunda geriye yaslandı. Sydnam dikkatini ona çevirdi.

"Bone ve spencer'ınız tam olarak gözlerinizin renginde," dedi. "Çok güzel görünüyorsun, Anne."

Yeni kıyafetlerinden birini giyiyordu. Elbisesi Spencer'inkinden biraz daha solgundu. Bath'da yaptıkları alışveriş gezisinin keyfini hatırladı ve ona gülümsedi.

Araba durdu ve basamaklar iner inmez Sydnam da aşağı indi. Ama Anne'e elini uzatmak için dönmeye fırsat bulamadı. Kardeşi onu görmüş olmalıydı.

Pencereden içeri girmiş ve onu kollarına almak için terasa doğru adım atmıştı bile.

"Syd, seni yaşlı şeytan!" diye bağırdı gülerek. "Ne oldu? Bu mu?"

Sydnam kadar uzun boylu değildi ve saçları daha açık renkliydi. Anne'e göre o kadar yakışıklı da değildi ama zinde ve çevik görünüyordu ve güler yüzlüydü.

Ama Sydnam cevap veremedi annesi koşarak geldi ve onu ağabeyinin kollarından kendi kollarına aldı.

"Sydnam," dedi, sesi parlak ve sevinçliydi. "Sydnam, Sydnam."

"Anne." Tek eliyle onun sırtını sıvazladı. David

yüzünü Anne'in koluna sakladı.

Sydnam'ın babası arka planda durmuş, güler yüzle gülümsüyordu ve yengesi ortaya çıktı, kıvırcık saçlı küçük kız kalçasına binmiş, küçük oğlan onun elini tutuyordu, hasır şapkasının geniş kenarı rüzgârda dalgalanıyordu -Siyah saçlı, menekşe gözlü güzel bir bayan.

"Sydnam," diye bağırdı, "bu ne harika bir sürpriz!"

Ah, evet, gerçekten de yakın ve mutlu bir aileydiler.

Hiçbiri ne onun ne de David'in arabanın içindeki varlığından haberdar görünüyordu. Ancak Sydnam kısa süre sonra annesinin kucağından kurtuldu ve Anne'e gülümsemek için döndü.

"Burada hepinizin tanışmasını istediğim iki kişi var," dedi ve ona yardım etmek için elini uzattı. Elini sıcak bir şekilde onun elinin üzerine kapadı ve herkes şaşkınlık ve merakla ona bakmaya başladı. "Size karım Anne ve oğlu David Jewell'ı takdim edebilir miyim? Anne, David, Redfield Kontu ve Kontesi, babam ve annem, Kit ve Lauren, Vikont ve Leydi Ravensberg, erkek kardeşim ve baldızımın tanışmanızı istiyorum. Ve sanırım çocukları Andrew ve Sophia Butler."

Anne reverans yaptı. Arabanın basamaklarını tek başına tırmanarak inen David başını sallayarak selam verdi ve vücudunun bir tarafı Anne'in vücuduna değene kadar ona yaklaştı.

"Karın mı?"

"Seni şeytan, seni, Syd."

"Evlendin mi, Sydnam?" "Oh,

Sydnam, ne kadar harika!"

Hepsi aynı anda konuştu. Ama hiç şüphesiz şaşırmış, hatta şok olmuş olsalar da dehşete kapılmış gibi görünmüyorlardı. Henüz değil.

Küçük çocuk Sydnam'a baktı ve sonra Vikont Ravensberg onu kollarına alana kadar ısrarla babasının bacağını okşadı. Küçük kız yüzünü Vikontes'in omzuna sakladı.

Bu Kontes, muhteşem ve Yakışıklı,
döndü onu tüm dikkatini yeni gelinine verdi
ve gülümsedi.

"Anne, canım," dedi Anne'nin iki elini de kendi elleri arasına alıp sıkarak, "oğlum seninle evlendi ve bize haber bile vermedi? Nasıl bu kadar

Unuttun mu? Sizin için görkemli bir düğün d zenlerdik. Oh, ne kadar da kışkırtıcısın, Sydnam."

"K hne işler, Syd, eski dostum," dedi Vikont. "Anne - sana böyle hitap edebilir miyiz? Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Gözlerinin kenarları çekici bir Şekilde kırışacak Şekilde ona gülümsedi ve elini sıkmak için boştaki elini uzattı.

"Ben de seninkini," dedi Anne onu alırken.

"Syd Amca'yı hatırlamıyor musun Andrew?" dedi oğluna bakarak.

"Askeri cerrah büyük bir bıçakla kolunu kesmiŐ," dedi  ocuk, Sydnam'a bakıp bir elinin yanıyla kesme hareketi yaparak. "Babam söyledi."

"Ben de çok sevindim," dedi Vikontes sıcak bir ifadeyle, Anne'e sarılmak için öne çıktı ve Sophia'yı tutmaya devam ederken bir yanağını Anne'in yanağına dayadı. "Sevinçten de  te. Anne ve Sydnam'ın büyük bir düğün yapmadıklarını nereden biliyoruz anne? Ya da aynı derecede güzel küçük bir düğün? Her iki durumda da kaçırdığımız için i ten içe  zg n m. Ve David." Tüm dikkatini ona yöneltti ve hafifçe eğilerek ona da sarıldı. "Andrew, Sophie ve Geoffrey için yeni bir yeğen ve büyük bir kuzene sahip olmak ne kadar güzel; Geoffrey  ğleden sonraları kreşte kestirirken tüm bu heyecanı kaçırıyor."

"Bu aileye hoş geldin Anne," dedi Kont, bir adım  ne çıkararak ve ona kocaman bir el uzatarak. "Ama Sydnam'ın annesine açıklaması gereken bazı Şeyler var. Neden Şu ana kadar senin hakkında hiçbir Şey bilmiyorduk?"

"D n Bath'da özel bir ruhsatla sessizce evlendik lordum," dedi.

"Özel izinle mi?" Kont kaşlarını çatarak Sydnam'a baktı. "Ama bu acele niye evlat? Ve neden her yer dururken Bath?"

"İki gün öncesine kadar orada bir kız okulunda öğretmenlik yapıyordum," diye açıkladı Anne biraz rahatlatarak. Sanki ailesi her şeye rağmen onu bağrına basmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Sydnam düğünü geciktirmek istemedi."

"Yapmadım," diye kabul etti gülerek. "Ben-"

David tiz sesiyle oldukça belirgin bir şekilde "Annemin bir bebeği olacak," dedi ve herkesin şaşkın bakışlarını üzerine çekti.

Çok kısa bir sessizlik oldu, bu sırada Anne gözlerini kapattı ve sonra David'in ona belirsiz bir şekilde baktığını görmek için tekrar açtı. Ona gülümsemeye çalıştı.

Sydnam ailesine, "Altı aydan biraz daha uzun bir süre içinde," dedi. "Bu konuda son derece mutluyuz, değil mi Anne? Baba olacağım."

Atmosfer bir dakikadan kısa bir süre içinde belirgin bir değişime uğramıştı. Sonbaharın soğuğu, günün mevsimsiz sıcaklığını yarmış gibiydi.

"Peki Bay Jewell ne kadar zaman önce vefat etti?" diye sordu kontes, tavrı aniden sert ve resmi bir hal almıştı.

Ah. Sydnam'ın ailesiyle kademeli olarak tanışma umutları suya düştü.

Anne, "Dünden önce evli değildim, hanımefendi," dedi.

Vikontes aniden, "David Jewell!" diye haykırdı. "Ama tabii ki! Bayan Jewell. Bewcastle Dükü'nün evindeydiniz.

Bu yaz Galler malikanesi, Anne. Christine senden bahsetti. Sydnam'ın bir arkadaşı olduğunuzu söyledi."

Kısa, garip bir sessizlik oldu, bu sırada hepsi ikisinin yaz boyunca arkadaştan daha fazlası olduğunu fark etmiş olmalıydı.

"Vikont sahte bir içtenlikle, "Burada, terasta daha fazla durursak karanlık çökecek," dedi. Ben çayımı içeceğim, eminim Anne ve Syd de Bath'dan bu kadar uzun bir yolculuktan sonra gelmişlerdir. İçeri girelim mi? David, oğlum, Andrew ve benimle gelmek ister misin, sana onunkine yakın bir oda bulalım? Kaç yaşındasın sen?"

"Dokuz, efendim," dedi David. "On oluyor."

"Dokuz on oluyor! Gerçekten de büyük bir kuzen," dedi Kit. "Ve ben de senin için Kit Amca olsam iyi olur, çünkü ben buyum. Hangi konuda zekisin? Matematik mi? Kriket mi? Kafanın üzerinde durmakta mı?"

Andrew'u yere bıraktı ve Sophia'yı karısının kollarından aldı. David güldü ve Anne'den ayrılarak felaketi arkasında bıraktı ve adımlarında yeni bir baharla onlarla birlikte gitti. Andrew taparcasına ona bakıyordu.

Vikontes bir kolunu Anne'in koluna doladı ve onu evin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Sydnam da annesi ve babasının arasından onu takip etti.

Birkaç dakika önce Sydnam'ın eve dönüşünü ve evlendiğini açıklamasını büyük bir sevinçle karşılayan herkesin yerini korkunç, ağır bir sessizlik almıştı.

"Çocuklar!" dedi Vikontes yumuşak bir sesle ve belirgin bir sempatiyle. "Her seferinde birini asarlar, değil mi?"

Değil mi? Hatta ne zaman onlar vardır dokuz yıllar
Yaşlı. Ya da Belki de özellikle dokuz yaşına
geldiklerinde."

Günün geri kalanı Anne için hiç de kolay geçmedi.

Evliliğinden bir gün sonra Sydnam'la yaşadığı ikinci tartışmayla devam etti.

"Keşke terasta bir kara deliğin içinde yutulup gitseydim ve bir daha haber alınamasaydı," dedi eski süit odalarına götürüldükten ve çay içmek için salona gitmeden önce tazelenmeleri için orada yalnız bırakıldıktan sonra, "mutlu olurdum."

"David'e kızmayın," dedi. "O sadece grubumuzun bir üyesi olarak kendini göstermek istedi. Her neyse, Anne, sence de gerçeğin en başta olduğu gibi ortaya çıkması en iyisi değil miydi?"

"Benim hakkımda ne düşünüyor olmalılar?" diye sordu, başlığını çıkarıp yatağın üzerine bırakarak. "Önce beni ve oğlumu tanıdılar, sonra onlara haber bile vermeden alelacele evlendiğimizi söylediler, sonra hamile olduğumu söylediler, sonra da daha önce hiç evlenmediğimi öğrendiler." Parmaklarının ucundaki puanları silip attı. "Ama belki de düşündükleri gerçeklerden daha fazlası değildir. Oğluyla evlenmeye hiç niyetim yoktu-"

"Anne!" dedi sertçe. "Lütfen yapma. Bu hamilelik yüzünden senin hakkında ne düşünüyorlarsa, benim hakkımda da öyle düşünüyor olmalılar. Bu çocuğu yapmak için ikimiz de uğraştık."

"Oh, hayır," dedi, "gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Suçlanacak olan her zaman kadındır, hatta kadın

tecavüze uğradı."

"Seni Tŷ Gwyn'de zorla götürdüğümü mü söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu, eli karyolanın direğini tutuyordu, yüzünün sol tarafına renk gelmişti.

"Hayır, elbette değil," dedi. "Aslında ailen bunu tam tersi olarak görecektir. Seni baştan çıkaran kişi ben olacağım."

"Saçmalık!" dedi. "Seni tanıdıkça ve benim için ne kadar değerli olduğunu gördükçe seni sevecekler."

O hiçbir şey anlamadı. Evinde ailesiyle birlikteydi, onların sevgisi, çevresinin aşinalığı ve onların varlığıyla güvendedi. Onu onların gözünden ya da durumu onun gözünden göremiyordu.

"Bana saçımı düzeltebileceğim ve ellerimi yıkayabileceğim bir yer gösterin," dedi. "Bizi bekliyor olacaklar."

"Senin sorunun Anne," dedi odadan çıkmaya hazır olduklarında, "kendin ve küçük arkadaş çevren dışında kimseye güvenmiyorsun."

"Benim sorunum," dedi alaycı bir tavırla, "felaketin beni iki kez vurabileceğine inanmamış olmam. Görünüşe göre yavaş öğrenen biriyim."

"Çocuğumuz bir felaket mi yani?" diye sordu yumuşak bir sesle, ama sesinde öfkenin titrediğini duyabiliyordu. "David bir felaket mi?"

"Senin sorunun da," dedi, neredeyse öfkeden boğulacaktı, "adil dövüşmemen, Sydnam Butler. Kastettiğim bu değildi. Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Bağırmana gerek yok," dedi. "Bütün eve bir anlaşmazlık yaşadığımızın sinyalini vermene gerek yok. Ne demek istiyorsun?"

Normalde sakın bir kadındı. Bir öğretmen olarak bu konuda ünlüydü. Genellikle de mantıklı ve makul biriydi. Ona ne olduğunu gerçekten de bilmiyordu. Sesindeki acılık tonunu bile fark etmemişti. Alışık olmadığı öfke, bir gece önce olduğu gibi şimdi de içinden çekilip gitmişti.

"Ne demek istediğimi bilmiyorum," dedi. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Evinin nerede olduğunu bilmemesi dışında. Uzun, çok uzun bir süredir Gloucestershire'daki ev değildi. Artık Bath'daki okula ait değildi. Tŷ Gwyn'e sadece unutulmaz bir vesileyle gitmişti. Gidecek bir evi, güvenli bir evi yoktu.

Sydnam haklıydı belki de. Güvenmiyordu, ait değildi. Ama bu seferki çıkmazı tamamen kendi suçuydu.

"Sizi yakında oraya götüreceğim," dedi, tavırları da yumuşamıştı. "Ama buraya geldiğimize göre, birkaç gün daha kalabiliriz, değil mi?"

"Evet," dedi. "Evet, tabii ki."

Kadın kapıyı açtı ve adamdan önce odadan çıktı. Merdivenlerden inerlerken adam kolunu uzattı ve kadın da onu tuttu. Ama çözülmemiş bir kavganın ve sarsak başlayan bir evliliğin gölgesi aralarına düşmüştü. Huysuz ve kendine acıyan biri olduğunun farkında olması da buna yardımcı olmuyordu. Ailesinin onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu, değil mi?

Çay sırasında ve daha sonra akşam yemeğinde herkes son derece kibardı. Sohbet hiç aksamadı. Ama Sydnam'ın ve onun da gelişlerinde karşılandıkları o sıcak sevinç kesinlikle kaybolmuştu. Kimse Anne'i görmezden gelmiyordu. Gerçekten de Anne konuşmanın içine iyice çekilmişti.

Kont onu sorguladı ve babasının bir beyefendi olduğunu, küçük bir kız kardeşi ve büyük bir erkek kardeşi olduğunu, erkek kardeşini önce Eton'a sonra da Oxford'a gönderme masraflarının babasının kesesini o kadar zorladığını ve evlenmeden önce birkaç yıl mürebbiyelik yapmayı teklif ettiğini öğrendi.

Kontes onu sorguladı ve David doğmadan önce mürebbiyelik yaptığını, daha sonra da birkaç yıl boyunca Cornish'in bir köyünde birkaç öğrenciye öğretmenlik yaptığını, ta ki Bath'daki Bayan Martin Kız Okulu'nda matematik ve coğrafya öğretmeni olarak önerilecek kadar şanslı olana kadar.

"Bayan Martin?" Kit sırtarak "Bayan Martin mi?" dedi; Anne'den, karısı gibi ona da kendi adıyla hitap etmesini istemişti. "Freyja'ya öğretmenlik yapmaya çalıştıktan ve Bewcastle'dan aldığı tavsiye mektubunu reddettikten sonra Lindsey Hall'daki görevinden ayrılan ünlü Bayan Martin mi?"

"Evet," dedi Anne. "Şu Bayan Martin."

Kit daha fazla soru sordu ve Glandwr'a davet edilmesinin nedeninin Hallmere Markisi'nin Cornwall'da onunla arkadaş olması ve Leydi Hallmere'in onu okula tavsiye etmesi olduğunu öğrendi.

"Umarım," dedi kıkırdayarak, "Bayan Martin bu ilginç gerçeği bilmiyordur."

"Biliyor," dedi Anne. "Ama beni iŖe aldığında öyle değildi."

Kont tek bir soruyla kadının on yıldır ailesinden uzakta olduğunu öğrendi. Kimse nedenini sormadı. Anne'e göre nedeni apaçık ortadaydı.

Lauren yemekte Anne'in çok beğendiği ipek üzerine fildiŖi dantelli elbisesinin Sydnam'ın düğün hediyesi olduğunu ve dün Bath'dan Anne için aldığı hazır giysilerden oluşan gardırobun bir parçası olduğunu öğrendi. Kontes altın ve pırlanta zinciri ile küpelerine dikkat edince, onların da düğün hediyesi olduğunu öğrendi.

"Mükemmel bir zevke sahip olduğuma katılmıyor musun anne?" Sydnam Anne'e gülümseyerek sordu. "Karımın güzelliğinin süslenmeye ihtiyacı olduğundan değil."

Anne eski yeŖil ipeğini giymiŖ olmayı ve hiç mücevher takmamıŖ olmayı diledi.

Elbette akŖam ilerledikçe kendini onların gözünden bir servet avcısı olarak görünmesi gerektiği gibi net bir Ŗekilde görebiliyordu. Artık çok genç bir kadın olmadığı açıktı; neredeyse on yaŖında bir oğlu vardı. Hiçbir zaman varlıklı olmamıŖtı. Babası para sıkıntısı çektiği için geçimini sağlamak için çalışmak zorunda kalmıŖtı. Oğlu gayri meŖruydu. Gelecekteki beklentileri pek parlak değildi; kız kurusu bir öğretmen olarak günlerini geçirmeyi bekleyebilirdi. Tek varlığı güzelliğiydi. Ve bu güzelliğini, geçen yaz fırsatını bulduğunda, kendi gelecek beklentileri de aynı derecede kasvetli olan, ancak farklı bir nedenden ötürü, rütbeli ve servetli bir kocayı kendine kapmak için kullanmıŖtı - o kadar kötü sakatlanmıŖtı ki, sadece

hayatının geri kalanında yalnızlık ve yalnızlık. Planı son derece başarılı olmuştu. Yaz sonunda bir çocuğu olmuştu; onurun hayattan daha önemli olduğu belli olan bir beyefendiden. Sakat bedeni bunu kanıtlıyordu.

Onu böyle görüyor olmalılar.

Nasıl yapmasınlar ki? Gerçekler kendi adına konuşuyor gibi görünüyordu.

Bu çok lanetleyici bir portreydi.

Ona karşı naziktiler çünkü evlerinde misafirdi ve Sydnam'ın karısıydı ve hepsinin ona hayran olduğu çok açıktı.

Ama onu nasıl da hor görüyor olmalılar!

Gece uykusuna yattığında çok yorgundu. Sydnam'ın bir süre daha salonda kalıp kardeşiyle konuşmasını bitirmesine minnettardı; toprak, ekinler ve çiftlik hayvanları hakkında konuşuyorlardı.

Oda süitinde bir oturma odası ve geniş bir giyinme odası bulunmasına rağmen, sadece bir yatak odası ve bir yatak vardı.

Anne soyundu, yıkandı, geceliğini giydi ve saçlarını olabildiğince hızlı bir şekilde taradı, büyük yatağa tırmandı, yatağın kenarına kadar ilerledi, yorganı kulaklarına kadar çekti ve gözlerini kapattı.

Sonra bunun muhtemelen Sydnam'ın işkencecilerin ellerinde yaşadıklarından sonra aylarca iyileşmek için yattığı yatağın ta kendisi olduğu aklına geldi. O olabilirdi

O zaman ağladı ama ağlamadı çünkü artık kendine ait bir odanın mahremiyetine sahip değildi.

Dün gece -düğün gecesi- korkunç bir hataydı. Belki bu gece bunu telafi edebileceklerini ummuştı. Ama bu gece Sydnam'ın işkenceden önceki haline ağlamaktan başka bir şey istemeyecek kadar yorgundu.

Asla tanışamayacağı adam.

Kadın yattıktan belki on beş dakika sonra sessizce odaya girdiğinde, kadın uyuyor numarası yapıyordu.

Kabuslar neredeyse her zaman aynı kalıbı izliyordu.

Asla fiziksel işkencenin kendisiyle ilgili değillerdi.

Bir sonraki seansı beklemek, tam olarak ne zaman olacağını asla bilememek, her zaman ne olacağını bilmek gibi aradaki aralıklardan bahsediyorlardı. Bunu ona her zaman en ince ayrıntısına kadar önceden söylemişlerdi. Ve baştan çıkarma - onlara istediklerini vermenin, Kit'i satmanın, ülkesine ve müttefiklerine ihanet etmenin korkunç, neredeyse ezici cazibesi, böylece ölümün kutsanmış serbestliğine kavuşacaktı.

"Hayır." Onlarla konuşmuyordu. Onunla konuşuyordu.
-Baştan çıkarma. "Hayır. Hayır! Hayır!" Çığlık atmak istemedi. Umutsuzca bağırmamaya çalıştı. Seanslar sırasında asla çığlık atmazdı. Onlara bu zevki tattırmak istemiyordu. Ama aradaki zamanlarda bile duyuyorlardı ve bu yüzden çığlık atmamaya çalışıyordu. Ama bazen...

"Hayır-o-o-o-o-o!"

Her zamanki gibi çığlık atarak kendini uyandırdı. Yatağın üzerinde dimdik oturdu, ter içinde kaldı, yorganı üzerinden attı, dışarı çıkarken yine de tökezledi çünkü

Onları sağ eliyle fırlattı ve boğulan bir adam gibi nefes nefese kaldı.

Neredeyse anında Anne'i fark etti, yatağın kendi tarafında oturuyordu, ondan çok uzakta olmasına rağmen ona uzanıyordu. Hâlâ yarıdan fazlası kâbusun içindeydi ve bir süre daha öyle kalacaktı, bunu uzun deneyimlerinden biliyordu. Bedeni ve zihni geçmişin etkisiyle bir süre daha şimdiki zamanla başa çıkamayacak, hatta sıradan nezaket kurallarını bile sergileyemeyecek kadar uyuşturulmuştu.

"Çık dışarı!" dedi ona. "Defol git buradan." "Sydnam-"

"Çık dışarı!"

"Sydnam-"

O da yataktan kalkmış ve yatağın ayak ucundan dönerek ona doğru geliyordu. Sağ kolu olsaydı o anda ona saldırırdı.

Biri kapıyı çaldı, aslında yumrukladı. "Syd?" Kit'in sesiydi.

"Syd? Anne? İçeri girebilir miyim?"

Anne yönünü değiştirerek kapıya yöneldi ve kapıya ulaşmadan hemen önce açıldı.

"Syd?" Kit tekrar söyledi. "Hâlâ kâbus mu görüyorsun? Dur sana yardım edeyim. Anne-"

"Git buradan! Defol git buradan!"

Hâlâ neredeyse çığlık atıyordu. Yakında titreme başlayacaktı. Bu zayıflıktan her şeyden çok nefret ediyordu. Birilerinin bunu görmesinden nefret ediyordu.

"Anne," dedi Kit tekrar, Sydnam'ın onu kısa bir süre önce tanıdığı askeri subay gibi konuşarak. "Lauren'la git. Annem de burada. Onlarla git. Ben bununla ilgileneceğim."

"Çıkın dışarı! Hepiniz."

"Bir kâbus gördü," dedi Anne, sesi yumuşak ama oldukça kararlıydı. "Onunla ben ilgilenirim, Kit, teşekkür ederim."

"Ama-"

"O benim kocam," dedi. "Yalnız kalmak istiyor. Yatağına dön. Her şey yoluna girecek. Onunla ben ilgileneceğim."

Kapıyı kapattığında da Sydnam'ın tarafında kaldı.

Titremeye başladı - vücudundaki her hücre titriyordu ya da öyle görünüyordu. Tek yapabildiği bir yatak direğine tutunmak, sıkıca yapışmak ve nefesi ciğerlerine girip çıkarken dişlerini birbirine kenetlemektir.

Belirsiz bir süre sonra usulca, "Otur," dedi, bir eli koluna dokunuyor, diğeri arkadan beline sarılıyordu.

Oturduğunda arkasında bir sandalye buldu. Yataktan bir örtü üzerine örtüldü ve çenesinin altından boynuna ve omuzlarına kadar sıcak bir Gekilde sarıldı, böylece yumuşak sıcaklığıyla kozalandığını hissetti. Kadın onun önünde dizlerinin üzerine çökmüş olmalıydı. Başını onun kucağına koydu, bir tarafa çevirdi ve kollarını onun beline doladı.

Adam titrerken, terlerken ve sonunda sıcak yatağın rahatlığını hissederken kadın bir daha kıpırdamadı ya da başka bir şey söylemedi.

başını dizlerine koymuş ve kollarını ona dolamıştı.

Annesi, babası, Jerome, çeşitli hemşireleri, Galler'e gitmeden önceki uşağı, hepsi sırayla onu bu kâbustan kurtarmaya çalışmış, ama sadece kâbusu daha da derinleştirmeyi başarmışlardı.

Onun sessizliğini söyleyebileceğinden çok daha fazla takdir etti. Ve onun varlığını tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir etti.

"Çok üzgünüm," dedi sonunda.

Eli yorganın altındaydı. Boşta olsaydı başının üzerine koyacaktı. Ama kız başını kaldırıp ona baktı ve pencereden süzülen zayıf ay ışığında ona hiç bu kadar güzel görünmemiş gibi geldi.

"Ben de öyle," dedi. "Oh, Sydnam, canım, çok üzgünüm. Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Yüce Tanrım, hayır!" diye haykırdı. "Özür dilerim Anne, ama hayır, teşekkür ederim. Bu benim kişisel şeytanım ve sonsuza dek benimle kalacak, diyebilirim. İnsan böyle bir şey yaşayıp da sadece bedeninin yara almasını bekleyemez. Bedenim nasıl bir daha asla bütün olmayacaksa, zihnim de öyle. Bunu kabul ettim. Kabuslar artık eskisi kadar sık değil ve gördüğümde de çoğu zaman onlardan daha çabuk kurtulabiliyorum. Ancak bu kâbusun size yaşattığı ve gelecekte yaşatacağı sıkıntılar için üzgünüm."

"Sydnam," dedi kadın ve adam kollarının onun dış uylukları boyunca uzandığını fark etti, "seninle evlendim. Hepinizle. Bu acıyı sizinle paylaşamayacağımı biliyorum ama

Beni bundan korumak ya da en aza indirmeye çalışmak zorunda hissediyorum. Bunu yaparsanız üzülürüm. Neredeyse tanıştığımızdan beri arkadaşız, değil mi? Ama evliliğimizin oldukça sarsıcı başlangıcına rağmen artık arkadaştan daha fazlasıyız. Biz karı kocayız. Biz... sevgiliyiz."

Bir zamanlar sevgiliydiler. Ama bu bir kez onun rahminde bir hayat doğurmuş ve onları sonsuza dek birbirlerine bağlamıştı. Dün akşam ve bugün onun sıkıntısını görmesine ve dün onu sevdiği insanlardan ve çevreden ayırdığı için suçluluk duymasına rağmen böyle bir şey olduğu için üzülemiyordu. Son iki gündür ona teselliden başka bir şey sunmamalıydı, onunla tartışmamalı ve şimdi de bunu ona yüklememeliydi.

Battaniyeyi indirdi ve parmaklarını kızın kolunda gezdirdi.

"Sanırım kibirli ve kendini beğenmiş biriyim," dedi. "Zayıflığıma tanık olmanızdan nefret ediyorum."

"Sanırım," dedi, "tanıdığım en zayıf insan sensin, Sydnam Butler."

Ona gülümsedi.

"Andrew hikâyeyi doğru mu anlattı?" diye sordu ona. "Kolunu kesen bir ordu cerrahı mıydı?"

"Bir İngiliz cerrah, evet," dedi, "Kit ve bir grup İspanyol partizan beni kurtardıktan sonra. Onu kurtarmak imkansızdı."

"Sydnam," dedi, "seni görmek istiyorum."

Onun ne demek istediğini yanlış anlamak mümkün değildi.

Yukarı çıktığında uyuyor olmasına rağmen yatarken gömleğini ve pantolonunu giymişti.

Başını iki yana salladı.

"İhtiyacım var," dedi.

Hayatlarının geri kalanında ayrı, bekâr bir yaşam sürmedikleri sürece bunun kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu, ki bu bekâr kalmaktan çok daha az tahammül edilebilir bir şeydi. Er ya da geç onu görmek zorunda kalacaktı.

Sadece daha erken değil de daha geç olmasını diledi. Çok yorulmuştu...

Ama onun iznini beklemiyordu. Ayağa kalktı ve yatağın yan tarafındaki küçük masanın üzerinde tek bir mum yaktı. Sonra gelip tekrar önünde diz çöktü ve battaniyeyi kaldırdıktan sonra gömleğini pantolonunun belinden çıkardı. Kadın gömleği yukarı doğru çekip başının üzerinden kaldırdığında kolunu kaldırmaması kabalık olurdu.

Gözlerini kapatmadı. Onu izledi.

Cerrah kolunu omzunun birkaç santim altından kesmişti. Yakın zamanda savaş olmadığı ve diğer yaralı askerler bıçak altına yatmak için sıralarını beklerken cerrah zaman sıkıntısı çekmediği için iyi ve düzgün bir iş çıkarmıştı. Kolun kütüğü, ampütasyonlarda olduğu gibi çirkin değildi.

"Kolum hâlâ yerinde, biliyorsun," dedi biraz çarpık bir gülümsemeyle, "ve elim. Zihnimde hala oradalar ve çok gerçekler. Onları hissedebiliyorum. Bazen kaşınıyorlar. Elimi neredeyse kullanabiliyorum. Ama gördüğünüz gibi ikisi de gitti."

Yine de görebildiği sadece kolunun kütüğü değildi. Vücudunun sağ tarafı yanıklardan dolayı mosmordu, eski kesiklerin çapraz yara izleri buna tezat oluşturunuyordu. Yara izleri bacağından dizine kadar uzanıyordu.

Elini adamın yan tarafındaki çıplak ete, pantolonunun kemerinin hemen üstüne koydu.

"Hâlâ ağrı var mı?" diye sordu.

Adam tereddüt etti.

"Evet," diye itiraf etti. "Özellikle gözümde, kolumun güdük kısmında ve dizimde, ki aslında dizim parçalanmamıştı. Ama her zaman değil ve dayanılmaz da değil. Nemli havalarda daha kötü oluyor. Bu alışkın olduğum bir şey, tamamen benim kontrolümde olan bir şey. İnsan büyük bir rahatsızlıkla ve hatta acıyla yaşamayı öğrenebilir Anne. Hayatımın yaklaşık altı ayı boyunca hararetle ölmeyi diledim ama ölmediğim için mutluyum. Yaşadığım tüm kayıplara rağmen hayat çok tatlı. Genelde şikayet eden biri olduğumu sanmıyorum."

"Değilsin," diye kabul etti.

Sonra elini uzatıp adamın yüzünün sağ tarafını kavradı. Adam gözlerini kapadı ve kadının eline doğru eğildi. Yarımada'dan eve döndüğünden beri doktorlar dışında çok az kişi sağ tarafına dokunmuştu. Sanki işkencecileri onun üzerinde sonsuza dek hak iddia etmişlerdi. Birinin dokunuşuna, onca şiddetten sonra nazik bir dokunuşa ne kadar hasret olduğunu fark etmemişti bile. Sanki elinin içinden şifa akıyormuş, sanki elini çektikten sonra bedeni yeniden bütün olacakmış gibi hissediyordu.

Boğazındaki hırıltıya karşı yutkundu.

Sonra başparmağının göz bandının siyah şeridinin altında hareket ettiğini hissetti ve niyetini anladı. Bileğini tutup sol gözünü açtı ama artık çok geçti. Kadın göz bandını sandalyesinin yanında yere bıraktı.

Dehşet ve sefalet içinde ona baktı.

"Her şey yolunda," dedi ona usulca. "Sydnam, sen benim kocamsın. Her şey yolunda."

Ama her şey yolunda değildi. Sağ gözü yoktu. Kapalı göz kapağı olduğu yerde düz bir şekilde duruyordu ve ağır bir yara izi vardı. Bunun hoş bir manzara olmadığını söylemek çok hafif kalır.

Gözlerini kapatmadı. Dişlerini birbirine kenetledi ve kızın kendisine bakışını izledi. Sonra ayağa kalktı, ona doğru eğildi, ellerini omuzlarına koydu ve dudaklarını usulca göz kapağının dış köşesine dayadı.

Boğazında düğümlenen gözyaşlarıyla savaştı.

O sırada yüzünde bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Yama olmadan bir korsana daha az benziyorsun," dedi. "Bu iyi mi kötü mü?" diye sordu.

"Sanırım bazı kadınlar," dedi, "korsanları oldukça karşı konulmaz buluyor."

"Belki de," dedi, "onu tekrar takmalıyım."

"Beni kıskırtmasan iyi edersin," dedi. "Ben evli bir kadınıam."

"Ah," dedi, "bu çok üzücü."

"Benim için değil," dedi ona. "Gördüğünüz gibi bir korsana ihtiyacım yok. Kocamı karşı konulmaz buluyorum."

Adam gülümsedi ve kadın da gülümsedi.

Ama aralarındaki hava çatırdıyordu ve adam yorgunluğunun geçip yerini ona duyduğu yoğun arzuya bıraktığını fark ederek şaşırdı. Ve kesinlikle bu sefer kadın onu açıkça baştan çıkarıyordu.

"Sanırım," dedi ayağa kalkarak, "bunun doğru olup olmadığını öğrensem iyi olacak."

"Bence," dedi, "daha iyisini yapmalısın."

Ona doğru hareket etti ve parmakları pantolonunun kemerinin altından kayarak düğmeleri açtı ve önünde cırılçıplak kalana kadar onu soydu. Gözleri adamın dizlerine kadar inen yaraları inceledi.

"Anne," dedi, "belki de senin durumun-"

"Biz evlendik, Sydnam," dedi. "Dün evlendik. Bunu benim durumum yüzünden yaptık elbette. Vedalaşmıştık. Birbirimizi bir daha göremeyecektik. Ama biz evlendik. Seninle kelimenin tam anlamıyla evli olmak istiyorum ve inanıyorum ki sen de bunu istiyorsun. İstiyorsun, değil mi?"

Bu tam olarak bir aşk ilanı değildi, sadece içinde bulundukları ilişkinin pratik bir kabulüydü - onun durumu nedeniyle. Ama şimdilik yeterliydi. Onun çıplak, hasarlı bedenine bakıyordu ve yine de evliliklerinin tamamlanmasını istiyordu. Bu gece için, şimdilik, bu yeterli bir hediye idi.

"Peki ya bebek?"

"Claudia'nın görmemde ısrar ettiği doktora sordum," dedi, "çünkü gelip benimle evleneceğinizi tahmin ediyordum. Bana hiçbir rahatsızlık ya da tehlike olmayacağını söyledi - son bir ay hariç."

Mumun titrek ışığında, kızın göğsünün açıkta kalan kısmına ve boynundan yüzüne doğru yayılan kızarıklığı izledi. Gerçekten de doktora sormuş muydu? Adam yavaşça gülümsedi.

"Peki o zaman," dedi, "neden hala burada duruyoruz?"

"Çünkü henüz yatmadık," dedi. Kollarını kavuşturdu ve geceliğini tek bir akıcı hareketle başının üzerinden çekip çıkardı.

Uzandıktan sonra elleriyle, parmaklarıyla ve parmak uçlarıyla onun çıplak, düzgün vücudunu keşfetti ve okşadı. Ancak bunu yaparken mumu yanık bıraktıklarını fark etti. Ama buna izin verdi. Kendini ondan daha fazla saklamayacaktı. Evliliğın tüm samimiyetlerine derinlemesine gireceklerse, ona tüm benliğini olduğu gibi vermeli ve eksikliklerini kabul etmesi için ona güvenmeliydi.

Onu keşfetti ve dudaklarıyla, dişleriyle, diliyle, eliyle onu tahrik etti.

Ağzını hafifçe şişmiş bir meme ucunun üzerine yaydı, diliyle yaladı, emdi, bacaklarının arasındaki sıcak, nemli gizli yerde onu okşarken dişlerini onun üzerinde gezdirdi. Kadın inledi ve parmaklarını adamın saçlarına geçirdi. Ve sonra, yüzüne öpücükler kondurmak, kulak memelerinden birini emmek için başını kaldırdığında, elleri onun çıplak ereksiyonunu buldu. Bir eli onu okşarken, diğeri elinin bir parmağı onu çevreledi ve başparmağının pedi ucun üzerinde tüy gibi hafifçe okşadı.

Gözünü kapattı ve yavaşça içine çekti. Nefesini duyulabilir bir iç çekişle dışarı verdi.

O zaman ona doğru ilerledi, ağırlığının bir kısmını onun üzerinden kaldırabilmek için iki kolu olmadığına kısa bir süre için pişman oldu. Ama kadın onu hevesle karşıladı, bacaklarını açtı, bacaklarını onunkilere doladı, kollarını onunkilere sardı, kalçalarını hareket ettirerek onu açıklığına bastırdı.

Adam derinlere daldı ve yine yavaşça nefes almak zorunda kaldı, böylece kızın zevki paylaşmaya vakti olmadan, çok kısa sürede içine dökülmesini önledi.

Bu onların gerçek düğün gecesi idi, diye düşündü birden ve karısıyla sevişiyordu. Anne ile. Bunun mucizesi kalbini yakaladı ve sadece seks yapan bir adam olmadığı ya da arzu edilen, istekli bir kadınla cinsel bir deneyim paylaşmadığı bilgisinin tadını çıkararak ona derinlemesine tutundu. Karısıyla, dün evlendiği ve hayatının geri kalanını paylaşacağı kadınla sevişiyordu.

Yavaşça geri çekildi ve tekrar içeri doğru bastırdı, geri çekildi ve girdi, yavaş bir ritim oluşturdu, arzusunu paylaşılan bir zevk deneyimi olabilmesi için geri tutmanın tüm enfes acısını hissetti.

Birdenbire onun altında sessizce yattığını, vücudunun hafifçe gergin olduğunu fark etti - cinsel arzusunun gerginliği olmasa da. Bütün bunların numara olduğunu fark etti -ya da ona iyi bir eş olmak, ona normal bir erkekmiş gibi davranmak için gösterdiği cesurca bir çabaydı.

Ve mumu yanık bırakmıştı! Arzu

neredeyse içinde ölüyordu.

Ama eğer olursa, onun bildiğini bilecekti ve birlikte nasıl devam edebileceklerdi? Bunu onun için yapıyordu, çünkü onu önemsiyordu. Gerçekten önemsiyordu, biliyordu.

Ritmi hızlandırdı. Zihnini kendi cinsel ihtiyacından başka her şeye kapattı ve sonunda onun derinliklerinde tuttu ve tamamlanmanın kutsanmış salınımını hissetti. O anın saf fiziksel zevkini neredeyse küçümsüyordu.

Neredeyse hemen onun üzerinden kalktı ve battaniyeleri omuzlarına kadar çekti. Mumun titrek ışığında ona baktığını gördü. Kadının gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yapmasını diledi. Ona gülümsedi. Belki de onun bildiğini bilmiyordu. Bu gece ona karşı çok nazik davranmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca.

Ama onun gözlerinin yaşlarla dolduğunu görünce telaşlandı. O zaman birbirlerine rol yapmalarına izin verilmeyecek miydi?

"Sydnam," dedi. Neredeyse fısıldıyordu. "Bu sen değilsin. Lütfen, lütfen inan bana, sen değilsin. Benim."

Ve kadının söylediklerinin gerçekliği bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü. Ama tabii ki, tabii ki! Vücuduna yapılan tarifsiz vahşet yüzünden korkunç kabuslar görüyordu.

Anne de en az onun kadar tarifsiz bir vahşete maruz kalmıştı.

O da kabus görüyor muydu?

Yoksa kâbusu olan fiziksel yakınlık mıydı; vahşetten bu yana iki kez, bir kez Tŷ Gwyn'de, bir kez de bu gece gerçekleşen fiziksel yakınlık.

Adam dehGetle ona baktı. Her iki durumda da zihniyle o olduğunu biliyor, ama bedeniyle Moore olduğunu mu hissediyordu?

"Benim," dedi tekrar. "Lütfen sen olmadığına inan. Çok güzelsin Sydnam, tatlı ve nazıksın."

"Anne." Dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Anne, anlıyorum. Anlıyorum. Bir blok gibi, şimdiye kadar bunu gerçekten düşünmemiştim bile. Ama anlıyorum. Ne yapabilirim ki? Gidip oturma odasında uyumamı ister misin?"

"Hayır!" Ona sarıldı, kendini ona bastırdı. "Lütfen, lütfen, hayır. Dayanamayacaksan olmaz-Sydnam, çok üzgünüm."

"Şşş," dedi saçlarına doğru. "Sus, aşkım. Daha önce bana sarıldığın gibi sana sarılmama izin ver. Şşş."

Onun şakağını öptü ve battaniyenin üzerine örtüldüğünden emin oldu. Onun bedenini kendi bedeniyle ısıttı.

Ve inanılmaz, kutsanmış bir şekilde, dakikalar içinde onun ısındığını ve rahatladığını hissetti ve kısa süre sonra uyuduğunu fark etti.

O da uyumamalıydı. Kargaşa dolu bir gece olmuştu.

Aynı zamanda çok da yorucuydu.

Sadece birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Anne, burnunu bir şey gıdıkladığında uyandı ve bir eliyle uykulu bir şekilde yaptığı birkaç hareket, o şeyi yerinden oynatmadı.

bunu yapan şeydi. Gözlerini açmadan önce bunun bir insan eklemi olduğunu fark etti - tam olarak Sidnam'inki.

Gözlerini açtı.

"Günaydın Bayan Butler," dedi. "Bugün bir ara kalkmayı düşünüyor musunuz?"

Yatakta onun yanında, ama yatak örtülerinin üstünde yatıyordu, tamamen giyinikti ve şimdi uyanık olduğu için, uşağının soyunma odasının kapalı kapısının ardında dolaştığını duyabiliyordu. Geç saatlere kadar uyumak onun yapacağı bir şey değildi.

"Tıraş bile olmuşsun," dedi ve elini uzatıp sol taraftaki çenesinin pürüzsüz derisine dokundu.

"Korsanlar genellikle temiz traşlı değil midir?" diye

sordu ona. "Mavi Sakal?" Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Karasakal?" Adam ona sıırttı.

Dün geceyi bir an bile unutmamıştı, hiçbirini. Ve onun da bunlardan herhangi birini unutmış olması imkânsızdı. Ama o güne bir trajediyle başlamamayı seçmişti. O neden yapsındı ki? İkisinin de savaşıacak şeytanları vardı. Neden birbirleriyle de savaşsınlar ki?

O da gülümsedi.

"Dün gece yukarı çıkmadan önce, bu sabah Kit ve babamla birlikte çiftlikleri görmek için ata binmeye gitmeyi kabul ettim," dedi. Aslında iyileştikten sonra birkaç yıl burada babamın kâhyasıydım. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Onlarla gitmemin bir sakıncası var mı?"

Bunu çok önemsiyordu. Annesi, Lauren ve çocuklarla yalnız kalacaktı. Ama ne bekliyordu ki? O burada kalmayı seçtiği sürece onun gölgesinde saklanabileceğini mi? Evlendiği aile buydu ve şimdi uyum sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmalı, onlara kendisini düşünmeleri gereken ilkesiz servet avcısı olmadığını göstermeliydi.

Ve ne zamandan beri acınası bir bağımlılık içinde tutunacak birine ihtiyaç duyuyordu?

"Elbette bir sakıncası yok," dedi. "Keyfinize bakın."

Yataktan yuvarlandı ve ayağa kalktı.

"Lauren seninle ilgilenecek," dedi.

"Tabii ki yapacak," dedi. Vikontes çok güzel, çok zarif ve çok düzgün bir kadındı. Ayrıca nazikti
-David'in felaket duyurusundan sonra bile.

Sydnam ona, "Kit onu nişanlısı olarak buraya ilk getirdiğinde," dedi, "aramız fena halde açılmıştı. Bir gün sana her şeyi açıklayacağım. Lauren bir gün beni seçti, benimle konuşmaya kararlıydı ve dünyada en sevdiği kişi olmadığım açıktı. Ama beni dinledi.

-Gerçekten dinledi. Tüm o çalkantılı yıllar boyunca bunu yapan ve benim bakış açımı anlayan ilk kişiydi. Kit ile beni bir yüzleşmeye zorladı. İkimiz de isteksiz, beceriksiz ve utangaçtık. Ama işe yaradı. Lauren en sevdiğim insanlardan biri. Hatta bir keresinde beni burada öpmüştü." İşaret parmağını sağ yanağına dokundurdu.

"Öyle mi?" Anne

söyledi. "Kıskandı

mı?"

"Ölümcül olarak."

Birbirlerine gülümsediler ve Anne dün gece en azından bir şeyin ölmediğini biliyordu. O hâlâ onun arkadaşıydı. Evli bir çift olduklarında bu belki tutunacak pek bir şey değildi ama kesinlikle bir şeydi. Ve bu yeni güne iyimserlikle başlamaya oldukça kararlıydı.

"Eğer hemen ya da daha erken giyinirsen," dedi, "birlikte kahvaltıya inebiliriz."

Anne ancak on dakika sonra merdivenlerden inerlerken bu sabah mide bulantısı olmadığını fark etti. Buna bir şans veremeyecek kadar meşgul olduğunu düşündü.

Günün geri kalanı Anne'in korktuğundan çok daha sorunsuz geçti. Adamlar kahvaltı masasından erkenden kalktılar ve kontes onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Anne'e hitap etti.

"Dün gece Sydnam kadar senin için de endişelendik, Anne," dedi. "Oğlumun kâbuslarından birini gördükten sonra onunla ilgilenme konusunda hiçbir deneyiminiz olmadığını düşündüğüm halde kapıyı yüzümüze kapattığınız için size de biraz kızdık. Ama başka bir ses duymadık ve bu sabah onu hiç görmediğim kadar neşeli ve enerji dolu. Genelde ertesi gün yorgun ve halsiz olur. Bunu nasıl yaptınız?"

"Sadece onu sıcak bir şekilde sardım ve titremesi durana kadar kucağımda tuttum," dedi Anne, kızardığını hissederek.

Kayınvalidesi gülümsemeden ona baktı. "O aptaldı," dedi,

"savaşa gitmekle çok aptallık etti-
Kit kadar cesur olduğunu kanıtlamak için."

"Kabul etmelisin ki bunu gerçekten de kanıtladı, anne," dedi Lauren.

"Ama böyle trajik bir bedelle," dedi kontes. "Çok yetenekliydi, Anne. Bunu biliyor muydunuz?"

"Bir ressam olarak mı?" Anne öyle dedi. "Evet, öyle."

"Sadece yetenekli değil," dedi kontes, "büyük bir ressam olma hayaliyle yanıp tutuşuyordu. Yarımada'ya giderek bu hayalini neden tehlikeye attığını asla anlayamayacağım."

"Bazen," dedi Anne, "sessiz ve sanatsal erkekler erkekliklerini kanıtlama ihtiyacı hissederler, özellikle de Sydnam gibi çok genç olduklarında. Bunu kanıtlamak için savaşa gitmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Üç kadın da türün erkeğinin aptallığı karşısında başlarını salladı ve Anne birden, Kit onunla anlaşmaya hazırlarken dün gece Sydnam'la kalma kararının aslında onu ailesine sevdirdiğini fark etti. Belki de her şeye rağmen onu kabullenecekler ve zengin, iyi bağlantıları olan bir adamla evlenmek için plan yapmadığını anlayacaklardı.

"Resimlerinden herhangi biri hâlâ mevcut mu?" diye sordu. Leydi Redfield iç çekti.

"Eskiden evin her yerinde asılı dururlardı," dedi. "Ama buraya geri getirildikten sonra ve kendi odasından çıkamadan çok önce bize her birini yok etmemizi emretti. Evet, nazik oğlumuz bize emretti. Eski şövaleleri ve resim malzemeleriyle birlikte tavan arasına yığıldılar. Alvesley'den ayrıldıktan sonra bazen onlardan bir ya da ikisini tekrar asmayı düşündüm ama

Yine de onun isteklerine aykırı olacağına inandığım bir şeyi yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Ve bu kadar uzun süre sonra onlardan herhangi birini görmeye dayanabileceğimden emin değilim."

"Ama Sydnam trajik bir figür değil," dedi Lauren, Anne'e gülümseyerek. "Bunu kendin keşfetmiş olmalısın Anne. Engelleri nedeniyle zor olsa da kendisi için anlamlı yeni bir hayat kurdu. Ve şimdi kişisel mutluluğu için bir karısı ve ailesi var."

Gülümsemesi gerçek bir sıcaklık taşıyor gibiydi.

"Bu öğleden sonra Lauren ve benimle ziyarete geleceksin, Anne," dedi kontes, karşı çıkmaya izin vermeyen bir ses tonuyla. "Komşularımıza takdim edilmelisiniz ve evliliğinizin aceleci ve gizli doğası bir şekilde açıklanmalı. Oğlunuzu yanımıza almayacağız."

Lauren usulca güldü ve ayağa kalktı.

"David çok hoş biri," dedi. "Dün akşam Geoffrey'i beslemek için kreşe gittiğimde Andrew ve Sophie'yle oynuyordu ve ben müdahale edemedim aralarındaki bir kavgayı bile yatıdı. Şimdi oraya gidelim mi Anne?"

Sabahın geri kalanını orada geçirdiler, ancak çocukları eğlendirmeye gerek yoktu. Andrew, kendisiyle birlikte boyalı ahşap tuğlalardan etkileyici bir kale inşa etmeye istekli ve bunu yapabilecek büyük bir kuzene sahip olduğu için açıkça mutluydu ve Sophia yeni kuzenine bakmakla ve uzanıp saçlarına dokunabilecek hale gelene kadar ona yaklaşmakla yetindi. David ona dönüp gülümsedi ve Andrew kaleye dokunmasını yasaklasa da Sophia'nın tuğlaları ona vermesine izin verildi.

David çok mutluydu.

Geoffrey, tumbul ve mutlu, karnı doyurulduktan sonra Anne'nin kollarında yatıyordu, göz kapakları uykuyla kaybedilmiş bir savaş veriyordu. Annesinin şaşırtıcı derecede mor gözlerine sahip olduğunu fark etti.

"Bence," dedi Lauren bir süre sonra, "bir kız kardeşe daha sahip olmak son derece hoş olacak. Ve çocuklarımla başka bir teyzesi ve daha fazla kuzeni olması."

"Sizin de kız kardeşleriniz var demek?" Anne sordu.

Lauren, "Evlilik yoluyla kuzenlerim var, onlarla birlikte büyüdüm," dedi.
onu. "Gwen'i hala kız kardeşim ve erkek kardeşini de Neville'i kardeşim olarak. Bir keresinde neredeyse onunla evleniyordum. Hatta düğünümüz için kiliseye gelmiştim."

Anne ona baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Lauren ona babası Vikont Whitleaf'in kendisi daha bebekken öldüğünü ve annesinin bir yıl içinde Kilbourne Kontu'nun küçük kardeşiyle yeniden evlendiğini anlattı. Annesinin bir düğün için denizaşırı bir seyahate çıktığını ve bir daha geri dönmediğini, ancak şimdi tekrar iletişim halinde olduklarını anlattı. Lauren, Kilbourne Kontu'nun evinde, kontun oğlu ve kızıyla birlikte büyümüşü ve Neville ile büyüdüklerinde evlenecekleri beklentisi içindeydi. Neville savaşa gitmiş ve ona kendisini beklememesini söylemişti ama o yine de beklemiş, sonunda eve dönüp ona kur yapmış ve düğün günleri gelmişti. Ancak tam kiliseye vardığında, dilenciye benzeyen başka bir kadın da oraya geldi ve Neville'in kocası olduğunu, onunla Yarımada'da evlendiğini iddia etti.

Lauren, Anne'in kollarında uyuyan bebeğinin neredeyse kelleşmiş başının üzerinde bir elini usulca gezdirirken, "Ve korkunç olan şey," dedi, "doğruyu söylüyor olmasıydı."

"Oh," dedi Anne. "Oh, zavallı Lauren."

"Dünyanın sonunun geldiğini düşündüm," diye itiraf etti Lauren. "Büyürken beni evlat edinen aile, evin kızı olsaydım bana daha nazik davranamazdı ama ben her zaman öyle olmadığımın farkındaydım. Büyüme yıllarımı değerli olmaya, sevilir olmaya çalışarak geçirdim - oysa zaten seviliyordum. Ve hayattan tek istediğim Neville'le evlenmekti."

Anne, zarif ve mükemmel Lauren da dayanılmaz acılar çekmişti, diye düşündü. Herkesin hayatının bir döneminde acı çektiğini düşünüyordu. Birinin olağandışı acılar için seçildiğine inanmak her zaman bir hataydı.

"Ve bir yıl sonra," dedi Lauren, "Kit'le tanıştım. Hiçbir şekilde sorunsuz bir flört dönemi geçirmedi ama Lily'nin Neville'in hayatına neden geri dönmek zorunda kaldığını ve benim neden başıboş bırakıldığımı anlamam çok uzun sürmedi. Kader beni Kit için saklıyordu. Ben kadere inanırım Anne; insana seçme özgürlüğü tanımayan kör bir kadere değil, her birimizin hayatı için bir model belirleyen ve bu modeli bulup mutlu olmamız için bize seçenekler, sayısız seçenek sunan bir kadere."

"Oh," dedi Anne, "ben de buna inanıyorum. Gerçekten inanıyorum."

Lauren, "Kader sizi Sydnam'la, onu da sizinle tanıştırdı," dedi. "Görünüşe rağmen -bağışlayın ama- birbirinizden hoşlandığınızı açıkça görebiliyorum."

Birbirlerine gülümsediler ve kısa süre sonra sohbet başka kanallara kaydı, ama Anne sanki bir lütufta bulunulmuş gibi kendini son derece rahatlamış hissetti. Yengesiyle arkadaş, hatta belki de kardeş olabileceklerini hissetti.

Kayınvalidesi de dün gece Sydnam'ın yanında kaldığı için onu takdir etmişti ve öğleden sonra onu ziyarete götürecekti.

Belki de aileler her zaman reddetmiyordu. Belki de en azından bazen kollarını açıp hoş geldin diyorlardı. Belki de bazen sevgiye güvenmek gerekiyordu.

Sydnam'ın günü yeterince iyi başladı.

Her şey umutla başladı. Anne bu sabah gülümsemiş ve hatta onunla şakalaşmıştı. Daha fazla gecikmeden eve dönme isteğini yinelememiş, Lauren ve annesiyle yalnız kalmasına da itiraz etmemişti. Onunla hâlâ arkadaş olduklarını düşünüyordu. Ve bir süreliğine de olsa dostluktan ve birbirlerinin hayatındaki karanlık noktalara duydukları karşılıklı şefkatten memnundu -memnun olmalıydı.

Babası ve Kit'le birlikte çiftlikte dolaşırken, yıllardır, hatta burada kâhyalık yaptığından beri görmediği çiftlik işçileri ve eşleriyle tanışırken sabah iyi geçti. Her şey çok keyifliydi.

Ama öğleden sonra onu üzen ve evliliğini bir kez daha zora sokabileceğinden korktuğu bir gerçeğe karşılaştı. Anne, annesi ve Lauren tarafından ziyarete götürülmüştü. O yokken çocuk odasına gidip David'i -ve eğer isterlerse diğer çocukları da- göl kenarında yürüyüşe çıkarmayı önerdi. Ama Kit ondan önce Andrew'u binicilik dersine götürmek için oradaydı.

"Sen de gelmelisin David," dedi.

"Ama ben ata binemem," diye itiraz etti çocuk.

"Hiç ata binmedin mi?" Kit bir elini onun omzuna koyarak, "Hiç ata binmedin mi?" dedi. "Bunu daha fazla gecikmeden düzeltmemiz gerekecek."

"Bana öğretecek misin, Kit Amca?" David sordu, yüzü hevesle parlıyordu.

"Amcalar ne içindir?" Kit sırtarak ona baktı. "Sen de gelecek misin, Syd?"

Birkaç dakika sonra hepsi ahıra doğru yola koyuldular; David ve Andrew önden gidiyor, Sophia ise Kit'in koluna giriyordu.

Bir seyis ahırların arkasındaki padokta Andrew'u küçük midillisine bindirirken Kit de David için sakın bir kısarak seçti ve ona biniciliğin bazı temellerini öğrettikten sonra midilliye bindirip padokta gezdirdi ve sonunda yanında yürüyüp talimatlar vererek ve cesaretlendirerek kendi başına yavaş bir tur atmasına izin verdi.

David, Sydnam'ın onu Glandwr'da Bedwyn ve Hallmere'in adamlarıyla bir iki kez gördüğü kadar hareketli ve heyecanlıydı. Ve Kit'in yanında oldukça rahat bir şekilde gülüp gevezelik ediyor, sanki ikisi yıllardır çok iyi arkadaşmış gibi ona Kit Amca diye hitap ediyordu.

Sydnam, David'in ata binme konusunda küçük de olsa bir deneyimi olsaydı, kendisi de çocukla birlikte ata biner ve ona biniciliğin bazı inceliklerini öğretebilirdi, diye düşündü. Bu ortak faaliyet onlara bir tür aile bağı kurma şansı sunabilirdi. Ama bu şartlar altında bu daha çok

Kit'in öğretme işini kardeşine bırakması pratikti.
derse devam etmeden önce ona sorgulayıcı bir şekilde baktı.

Bunun yerine Sydnam, otağın ötesindeki çimenlerden papatya başları koparan Sophia ile arkadaş oldu ve şimdi Sydnam'ın bacağını okşayarak buketi ona uzattı. Sydnam ona teşekkür etmek için kalçalarının üzerine eğildi ama Sophia göz bandına temkinli bir şekilde baksa da kaçmadı. Bunun yerine aniden küçük bir parmağını uzatıp göz bandına dokundu ve ardından kıkırdadı.

"Komik, değil mi?" dedi. "Syd Amca komik
mi?" Yine kıkırdadı, mutlu bir bebek sesiydi
bu.

Sonraki yarım saati birlikte papatya ve düğün çiçeği toplayarak geçirdiler.

Eve dönme vakti geldiğinde Kit onu alacaktı, Sophia yumuşak buklelerini sıkıca salladı ve kollarını Sydnam'a doğru kaldırdı. Sydnam ona tutması için çiçeklerini verdi ve onu koluna aldı ve Andrew yanlarında koşarak Sydnam'a kolunun kesilmesinin nasıl bir his olduğunu sordu.

Ama David ilk binicilik dersinden sonra hâlâ neşeli ve geveze Kit'le birlikte yürüyordu. Ve kreşe geri döndüklerinde Anne'i orada onları beklerken buldular, en şık yeni elbiselerinden biri içinde kızarmış ve güzel görünüyordu, çocuk başarılarını anlatmak için ona koştu, Kit Amca adı dudaklarında öne çıktı.

Sophia'nın ona bebeklerinden birini göstermek için tekrar bacağını okşaması Sydnam için küçük bir teselli oldu.

Üvey oğlunun arzuladığı türden bir baba olma fırsatını kaçırmıştı. Yine de bunu yapabilirdi. Yapabilirdi.

David'e, onu atın sırtına kaldırmak zorunda kalmadan ata binmeyi öğretti. Ama kendini Kit'ten daha aşağı hissetmesine izin vermiş ve bu yüzden geri durmuştu. Artık çok geç olduğu için zihinsel olarak kendini tekmeledi.

Kendisine sadece sabır telkin edebilirdi. Belki bir dahaki sefere böyle bir fırsatı kaçırmazdı.

Kararlılığı o günün ilerleyen saatlerinde sınandı ve bir süre için tekrar tereddüt etti.

Anne yemekten sonra, yatma vaktinde her zaman yaptığı gibi David'e bir hikâye anlatmak ve onu gece yatağına yatırmak için yukarı çıkmıştı. Sydnam bir süre tereddüt etti, Bath'daki düğün akşamında çocuğun bu ritüele karışmasına içerlediğini fark etmişti, ama sonra onu takip etti. Babası salonda kitap okuyor, annesi ise nakış işine dalmıştı. Lauren da çocuk odasında Geoffrey'i besliyordu ve Kit de onunla birlikte gitmişti.

Sydnam açık kapıya vurduktan sonra sessizce David'in odasına girdi ve Anne hikâyesini anlatırken yataktan biraz uzakta bir sandalyeye oturdu. Anne, Bath'da yaptığı gibi, anlatının özellikle gerilim dolu bir noktasında sözünü kestiğinde gülümsedi. Yine de bu kez bir şey söylemedi.

"Anne!" diye itiraz etti çocuk, tıpkı o zaman olduğu gibi.

"Yarın gece daha fazlası," dedi, ayağa kalktı ve onu öpmek için üzerine eğildi. "Her zamanki gibi."

Sydnam, Kit'in gelip kapı aralığında durduğunu fark etti.

"Anneler yaratıkların en acımasızı olabiliyor, David," dedi göz kırparak. "Bir hikâyeye başladıklarında onu bitirmek zorunda bırakılmalı. Bunun için bir yasa olmalı. Yarın yine ata binmeye gelecek misin? Belki bu sefer padokun ötesine?"

"Evet, lütfen Kit Amca," dedi David. "Ama en çok resim yapmak istiyorum. O... benim... Bay Butler bana Bath'da yağlı boya ve başka bir sürü şey aldı ama onları kullanamıyorum çünkü bana nasıl yapılacağını gösterecek kimse yok. Bana gösterebilir misiniz? Lauren Teyze gösterebilir mi? Lütfen?"

Yatakta doğrulmuş, yalvarırcasına Kit'e bakıyordu.

Kit, daha önce padokta yaptığı gibi Sydnam'a baktı.

"Ben hiç ressam olmadım David," dedi. "Lauren Teyze de öyle - en azından yağlıboya değil. Yakınlarımda da öyle biri olduğunu sanmıyorum. Bunun dışında..." Tekrar Sydnam'a baktı ve kaşlarını kaldırdı.

Sydnam sol eliyle sandalyesinin kolunu kavradı. Birden başının döndüğünü hissetti.

Sonra hâlâ yatakta doğrulmakta olan David'in de dikkatini ona çevirdiğini ve yalvarırcasına ona baktığını gördü.

"Bana nasıl yapılacağını gösterebilirsiniz, efendim," dedi. "Gösterir misiniz? Lütfen?" "David-" Anne oldukça sert bir şekilde söyledi.

Sydnam, kendi hayatındaki neredeyse aynı anın ani ve mide bulandırıcı bir hatırasını yaşadı. Dokuz ya da on yaşındayken ailesi Noel'de ona boyalar hediye etmişti ve o da bunları kullanmayı çok istemişti. Ama bir ev dolusu

Alvesley'de kalan akrabalar ve çocukların eğlenmesi için planlanan partiler ve diğer etkinlikler her günün her anını dolduruyordu. Herkes gidene ve öğretmenleri tatilden dönene kadar boyaları bir kenara bırakması söylenmişti. Çocukluğunun en uzun ve en kasvetli Noel'i olmuştu.

"Lütfen, efendim?" David tekrar söyledi. "Tam iki gün oldu. Galler'e ve öğretmenime ulaşana kadar da sonsuza dek sürecek."

Sydnam kuru dudaklarını yaladı.

Gerçekten çok saçmaydı. Gülünç! Büyüme yıllarında resimle uğraşmış ve bundan zevk almıştı. Hatta bu konuda biraz becerisi bile vardı. O zamandan beri sağ kolunu kaybetmişti ve artık resim yapamıyordu. Önemli bir şey değildi. Yapabileceği bir sürü başka şey vardı. Mesela üvey oğluna babalık yapabilirdi. Ama-

"David," dedi, "ben sağ elimi kullanıyordum. Artık resim yapamıyorum. I-"

"Ama bana nasıl yapacağımı söyleyebilirsin," dedi çocuk. "Bunu benim için yapmak zorunda değilsin. Sadece söyle."

Ama asıl mesele bu değildi. Mesele bu değildi.

"David," dedi Anne sert bir sesle. "Görmüyor musun-"

Sydnam sanki sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi, "Sanırım bunu yapabilirim," dediğini duydu. "Sana nasıl yapılacağını anlatabilirim. Benim elini tutmama gerek kalmadan bu becerileri kazanabilecek kadar iyisin."

"Sydnam-"

"Yapacak mısınız, efendim?" David büyük bir heyecanla yatağa doğru eğildi. "Yarın mı? Bütün yeni eşyalarımı çıkaracağız ve ben de resim yapacağım?"

"Yarın sabah kahvaltıdan sonra." Sydnam ona gülümsedi ve ayağa kalktı. "Şimdi uzan ve uyu yoksa ikimiz de annenin gazabına uğrayacağız."

David kendini tekrar yastığa bıraktı, iki yanağı da aniden kızarmıştı.

"Yarın," dedi, "en güzel gün olacak. Sabırsızlanıyorum!"

Sydnam Anne'den önce odadan çıktı. Kit çoktan ortadan kaybolmuştu.

Üvey oğluna bazı ipuçları vermenin ona zararı olmazdı. Resim yapmaya, hatta başkalarının resim yapmasına karşı hissettiği bu tiksinti, üstesinden gelmesi gereken bir şeydi. Hastalık gibi bir şeydi bu. Glandwr'da Morgan'ın boyalarını kokladığında ve Bath'da David'inkileri satın aldığı anda gerçekten mide bulantısı hissetmişti.

Her neyse, artık kendini adamıştı. Üvey oğluyla bir şeyler yapacaktı - çünkü evliliği ve çocuğa olan bağlılığı kendi özel hastalığından daha önemliydi.

Ama bir an için merdivenlerde duraklamak zorunda kaldı. Başının döndüğünü hissetti.

Anne, kreş katında, evde ihtiyaç duyacak kadar büyük çocuklar olduğunda okul odası olarak kullanıldığını tahmin ettiği geniş, aydınlık, neredeyse tamamen mobilyasız bir odada alçak bir sandalyede oturuyordu.

Odanın ortasında David'in yepyeni şövalesi kurulmuştu. Üzerinde küçük bir tuval duruyordu ve David sol elinde yeni paleti, sağ elinde yeni fırçasıyla onun önünde duruyordu. Yanındaki masanın üzerinde Sydnam'ın eğitim için kullandığı yağlıboya bir deniz resmi duruyordu; David'in sağ omzunun arkasında duruyordu.

Hava, yağların güçlü kokusuyla ağırlaşmıştı.

Anne, David'den ya da resminden çok Sydnam'ı izliyordu. Anormal derecede solgundu. Dün gece hiç konuşmamıştı. Yatağa girdikten sonra ona dokunmamış, ondan uzakta yan dönmüş ve hızla uykuya dalıyormuş gibi yapmıştı. Ama uzun süre uyumamıştı, tıpkı onun da uyumadığı gibi, ama o da en az onun kadar özenli davranmıştı.

Bir gece önce ona söylediklerine inanıyor muydu - her ne kadar o sormamış, o da ayrıntı vermemiş olsa da? Yoksa hâlâ kendini çirkin ve dokunulmaz mı görüyordu?

Öğleden sonra kendini başarısız hissettiğini tahmin ediyordu çünkü David'e ilk binicilik dersini veren Kit'ti. Ve onun resim dersini, kendini affettirmek ve olmaya kararlı olduğu gibi bir baba olabilmek için kabul ettiğini biliyordu. Resim yapmanın, David'in bırakın bu işe girmeyi, düğünmekten bile hoşlanmadığı bir şey olduğunu da biliyordu.

Ama bu, oğlunun iyiliği için yüzleşmeyi seçtiği bir meydan okumaydı. İzlerken ona biraz daha derin bir aşk duydu. Kaç erkek, onunla evlenmiş olsalar bile,

gayrimeşru oğluna tahammül etmekten daha fazlasını yapmaya hazır olabilir miydi?

"Hayır, hayır," dediğini duydu şimdi. "Fırçayı hâlâ sulu boya kullanıyormuş gibi kaydırıyorsun. Bu dalgaların dokusunu oluşturmak için bileğini daha fazla kullanmayı dene. Fırçayı fiske vur."

David tekrar denedikten sonra bıkkınlıkla, "Yapamıyorum," dedi. "Göster bana."

O anda Anne'i üşüten bir şey oldu -ya da olmadı-. Bunu nasıl bildiğini daha sonra hiç anlayamadı ama Sydnam'ın fırçayı almak için sağ elini kaldırdığını ve artık orada olmadığını fark ettiğini biliyordu.

Elleriyle yüzünü kapattı ve tekrar bakmadan önce birkaç yavaş, sessiz nefes aldı.

Sydnam fırçayı sol eline almış ve tuvale doğru eğilmişti. Ancak eli titriyordu ve niyetlendiği gösteriyi yapamayacağı açıktı. Sıkıntısını belli etmeyen alçak bir ses çıkardı ve sonra öne doğru eğilerek fırçanın ucunu ağzına aldı, bir yandan da fırçayı yumruğuyla kavrayacak şekilde tutuşunu ayarladı. Tuvale üzerine birkaç cesur fırça darbesi yaptı ve geri çekildi.

"Ah!" David ağladı. "Şimdi anlıyorum. Şimdi görebiliyorum. Bunlar dalga ve düz değiller. Bir de ben deneyeyim."

Fırçayı Sydnam'ın elinden aldı ve Sydnam'ın yüzüne zaferle bakmadan önce tuvale kendi vuruşlarını yaptı.

Sydnam elini onun omzuna koyarak, "Evet," dedi. "Evet, David. Artık sende. Aradaki farka bir bak."

David dikkatini tuvale verdikten sonra, "Ama hepsi tek renk," dedi. "Su tek renk değildir."

"Kesinlikle," dedi Sydnam. "Ve yakında keşfedeceğin gibi, yağlı boylarla renkleri ve tonları sulu boylara göre çok daha fazla karıştırabilir ve harmanlayabilirsin. İzin verin size göstereyim."

Anne onları izledi, iki adamı, başları birbirine eğik, yaptıkları işe tamamen dalmış, onun varlığından tamamen habersizdiler.

Her şeye rağmen bir iyileşme olacak mıydı?

Ağır bir hasar meydana geldiğinde iyileşme mümkün müydü?

Korkunç bir şekilde sakatlanmış biri için bütünlük mümkün müydü?

Bir elini, ailelerinin henüz doğmamış üyesini koruduğu karnının üzerine koydu.

Sydnam'ın tabağındaki yemeğin tadı saman gibiydi.

Yağların kokusunu burnundan ya da kafasından çıkaramıyordu.

"Kit ve Lauren bu öğleden sonra Anne ve sana Lindsey Hall'da eşlik edecekler mi, Sydnam?" diye sordu annesi.

Dün oraya uğramaları gerekirdi. Elbette Bewcastle'a kısa bir izin aldığını bildirmek için mektup yazmıştı.

istihdam hakkı vardı. Ama nedenini açıklamamıştı. Bewcastle onun Alvesley'de olduğunu başka birinden duymadan önce yeni geliniyle Lindsey Hall'a uğraması genel bir görgü kuralıydı. Bugün kesinlikle gitmeliydiler.

"Belki de arabada benim yerimi almak istersin anne," dedi. "Kendimi biraz rahatsız hissediyorum. Ben burada kalacağım."

Anne masanın üzerinden sertçe ona baktı.

"Ben de öyle," dedi. "Lindsey Hall'a başka bir zaman gidebiliriz."

Birlikte yalnız olmadıklarında onunla tartışmak imkansızdı. Ama tek istediği tam anlamıyla yalnız kalmaktı.

"O zaman çocukları ata bindirelim, olur mu Lauren?" Kit önerdi. "İzninle David'in de geleceğini sanıyorum, Anne."

"Oh, kesinlikle," dedi. "Bunu dört gözle bekliyor."

Kısa bir süre sonra Sydnam ve Anne üst kattaki odalarında birlikteydiler.

"Biraz havaya ve yalnızlığa ihtiyacım var," dedi. Ben dışarı çıkıp yürüyeceğim. Burada mı kalacaksın yoksa annemle bir şeyler mi yapacaksın?"

"Seninle gelmek istiyorum," dedi.

"İyi bir arkadaş olamayacağım," dedi ona. "Kendimi rahatsız hissediyorum."

"Biliyorum," dedi.

Ve sorun şu ki, muhtemelen öyle olduğunu düşünüyordu.

Birden yalnızlığın belki de dünyada en az arzu edilen durum olmadığını fark etti. Evlilik çok mu kalabalık hissettirecekti? Bu endişe verici ve hoş karşılanmayan bir düşünceydi. Her zaman bir eş, bir hayat arkadaşı özlemi çekmişti. Ama aptalca bir şekilde evliliğı sonsuza dek mutlu olacağı, hayat yolunda yeni bir çataldan ziyade bir varış noktası olarak düşünmüştü.

"Beni hayatından çıkarma, Sydnam," dedi sanki onun ne düşündüğünü çok iyi biliyormuş gibi. "Mümkünse evliliğimizi yürütmeye çalışmalıyız. Galler'de arkadaştık, değil mi? Şimdi de arkadaş olmaya devam edelim. Ben de seninle gelmek istiyorum."

"Gel o zaman," dedi isteksizce, şapkasını buldu ve onun sıcak tutan yeni pelerinini giymesini ve bonesinin kurdelelerini çenesinin altından bağlamasını bekledi.

Konuşmadan ve birbirlerine dokunmadan araba yolundan yürüdüler ve Palladyan köprüsünden geçtikten sonra, gölün güney kıyısında duran ve karşı kıyıdan güzel bir manzara oluşturan mermer tapınak köşküne varana kadar ağaçların arasından giden bir patikaya saptılar.

Soğuk ve bulutlu bir gündü ve hava da fırtınalıydı. Yer yapraklarla kaplıydı ama ağaçlarda hâlâ bol miktarda yaprak vardı. Anne tapınağın sığınağında oturmaya giderken, o dışarıda durmuş dalgalı suya bakıyordu.

Sık sık depresyona girmezdi. Kendisine izin vermezdi. Ne zaman morali bozulacak gibi olsa, yapacak daha fazla iş bulurdu. Çalışmak depresyon için inanılmaz bir panzehirdi. Ve sık sık kendine acımazdı. Bu

sıkıcı, korkakça ve anlamsızdı. Çok sayıda olan nimetlerini saymayı tercih etti. Hayattaydı. Bu bile bir mucizeydi.

Ama ara sıra depresyon ya da kendine acıma ya da her ikisi birden, bunları ne kadar kararlılıkla uzak tutmaya çalışsa da ona saldırıyordu. Böyle zamanlardan korkardı. Bazen ne çalışmak ne de olumlu düşünmek işe yarıyordu.

Bu da o zamanlardan biriydi.

Yağların kokusu hâlâ aklındaydı.

David'den fırçayı almak için elini kaldırdığı anı hâlâ hatırlıyordu.

Sağ eli.

Ve sol elini tuvale doğru kaldırdığını hâlâ hatırlıyordu.

"Sydnam-"

Anne'in varlığını neredeyse unutmuştu. O onun karısı, geliniydi. Çocuklarını taşıyordu. Ve kendi acısının ortasında bile ona muazzam bir nezaket göstermişti.

"Sydnam," dedi tekrar, "tekrar resim yapmanın bir yolu yok mu?"

Ah. Şimdiden onu çok iyi anlıyordu.

Gözlerini kasvetli bir şekilde çılgınlığa dikti.

"Sağ elim artık orada değil," dedi. "Sol elim emirlerimi yerine getirmiyor. Bunu bu sabah görmüş olmalısınız."

"Ağzını kullandın," dedi, "ve fırçayı tutuşunu değiştirdin. Ve sonra David'in ona ne anlattığını anlamasına neden olan fırça darbeleri yaptın."

"Sol yumruğum ve ağızımla sanat üretemem," dedi. "Bağışla beni ama anlamıyorsun Anne. Hayal var ama sağ kolumdan aşağı akıyor, o da yok. Hayali resimler mi üreteceğim?"

"Belki de," dedi, "imgelemi kendi iradenize boyun eğdirmek yerine onun size hükmetmesine izin verdiniz."

Köşkün arka tarafındaki taş bankta dimdik oturuyordu, ayaklarını birleştirmiş, ellerini birbirine kavuşturmuş, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağına koymuştu. Birkaç gün öncesine kadar olduğu gibi oldukça ilkel bir öğretmene benziyordu ve her zaman göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti. Başını başka yöne çevirdi.

"Görme yetisi çalıştırılacak bir kas gibi değildir," dedi yumuşak bir sesle. "Bir kolumu kaybettiğim gibi bir gözümü de kaybettim, Anne. Doğru dürüst göremiyorum. Her şey değişti. Her şey daraldı, düzleşti ve perspektifini kaybetti. Resim yapmak için nasıl doğru görebilirim ki?"

"Doğru bir şekilde," dedi, onun söylediği tek kelimeyi seçerek. "Neyin uygun ya da doğru görüş olduğunu nasıl bilebiliriz?"

"İki gözle ilgili olan mı?" dedi acı acı. "Ama kimin iki

gözü?" diye sordu kadın. "Sen hiç bir yırtıcı kuşun gökyüzünde o kadar yüksekte süzülüşünü izledim ki İnsan gözünün neredeyse fark edemeyeceği bir şekilde, yerdeki bir fareyi yakalamak için dalıyor? Bu kuşun sahip olduğu vizyonu hayal etmeye başlayabilir misin, Sydnam? Dünyayı onun gözlerinden görmeyi hayal edebiliyor musun? Ve bir kedi gördün mü

Geceleri, karanlıkta bizim için görünmez olanı görebilmek? Bir kedi gibi görmek nasıl bir şey olmalı? Neyin doğru görüş olduğunu nasıl bilebiliriz? Böyle bir şey var mı? Tek gözünüz olduğu için benden ya da iki gözünüz varken kendinizden farklı görüyorsunuz. Ama bu uygunsuz bir görüş müdür? Belki de sanatsal vizyonunuz, olaylarda yeni anlamlar görecektir ve bu süreçte kendini hiçbir şekilde azaltmadan kendini ifade etmenin farklı bir yolunu bulacak kadar büyüktür. Belki de daha önce hayal bile etmediğiniz harika şeyler yapabilmeniz için sizi zorlayacak değişikliklere ihtiyaç duymuştur."

O konuşurken, yüzeyi gri ve rüzgârda sertleşen ama yine de ağaçların sergilediği sonbaharın sayısız renklerinden bazılarını yansıtan göle bakıyordu.

Ona karşı acı verici bir sevgi dalgası hissetti. Ona yardım etmeyi o kadar çok istiyordu ki, tıpkı önceki gece kâbustan uyandıktan sonra yaptığı gibi. Ama yine de ona yardım edebilmesinin hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyordu.

"Anne," dedi, "bir daha resim yapamam. Yapamam. Yine de resim yapmadan yaşayamam."

Bu son sözler istemeden ağzından döküldü ve onu dehşete düşürdü. Daha önce böyle şeyler düşünmeye bile cesaret edememişti. Şimdi de bunların doğruluğuna inanmaya cesaret edemiyordu. Çünkü eğer doğruysa, hayatta gerçek bir umut kalmamıştı.

Birdenbire, hiçbir uyarı olmadan, umutsuzluğun dibine vurdu.

Ve sonra yüksek sesle hıçkırırken ve sesi boğmaya çalışırken bir kez daha hıçkırırken yeniden dehşete kapıldı.

Bundan sonra göğsünü yırtan ve onu korkunç bir şekilde utandıran hıçkırıkları durduramadı. Tökezleyerek uzaklaşmak için döndü ama iki kol ona sarıldı ve onlardan ayrılmak istediğinde bile onu sıkıca tuttu.

"Hayır," dedi Anne, "her şey yolunda. Her şey yolunda, aşkım. Her şey yolunda."

Şimdiye kadar bir kez bile ağlamamıştı. Kendini durduramadığı zamanlarda çığlık atmış, inlemiş, sızlanmış ve daha sonra öfkelenmiş, sessizlik içinde acı çekmiş ve katlanmıştı. Ama hiç ağlamamıştı.

Şimdi Anne ona sarılıp, sanki kendi canı yanmış bir çocukmuş gibi mırıldanırken ağlamasını durduramıyordu. Kendini incitmiş bir çocuk gibi, Anne'nin kollarından, sıcaklığından ve mırıldanmalarından teselli buluyordu. Ve sonunda hıçkırıklar titreyen birkaç hıçkırığa dönüştü ve tamamen kesildi.

"Tanrım, Anne," diyerek ondan uzaklaştı ve cebinden bir mendil çıkardı. "Çok özür dilerim. Beni ne tür bir adam olarak görüyorsun?"

"Acısının en derini hariç her yönünü fethetmiş biri" dedi.

İç çekti ve aniden yağmurun başladığını fark etti.

"Gel ve içeri sığın," diyerek Anne'nin elinden tuttu ve onu tapınağın çatısının altına geri çekti. "Çok üzgünüm Anne. Bu sabah beni ciddi şekilde rahatsız etti. Ama bunu yaptığıma memnunum. David mutlu oldu. Ve yağlarla arası iyi olacak."

Parmaklarını onunkilerle birleştirmişti.

"Son ve en derin acıyla yüzleşmelisin," dedi. "Hayır, bundan daha fazlası. Aslında daha yeni yüzleştiniz. Ama ona umutsuzlukla baktın. Umut olmalı, Sydnam. Sanatsal vizyonun ve yeteneğin var, bir de sen varsın. Sağ kolun ve sağ gözün olmasa bile bunlar seni ileriye götürmeye yetmeli."

Ellerini kaldırdı ve bırakmadan önce kızın sırtını öptü. Ona gülümsemeye çalıştı.

"David'e öğreteceğim," dedi. "Elimden gelen her şekilde ona babalık yapacağım. Onunla birlikte ata bineceğim. Ben-"

"Onunla resim yapmalısın," dedi. "Resim yapmalısın."

Ancak oldukça sakinleşmiş olmasına rağmen, Yarımada'dan döndüğünden beri geçen onca yıl boyunca adım atmaya cesaret edemediği varlığının özünde hâlâ bir soğukluk ve çiglik vardı.

"Ve sen," dedi, hiç düşünmediği bir şeyi birdenbire göz kamaştırıcı bir berraklıkla fark ederek, "eve gitmelisin Anne."

Aralarında kısa ve gergin bir sessizlik olurken, barınağın ötesinden gelen yağmurun belli belirsiz sesi göl suyunun şırıltısına karıştı.

"Tŷ Gwyn'e mi?" diye sordu.

"Gloucestershire'a," dedi.

"Hayır."

"Bazen," dedi, "ilerleyebilmek için geriye dönmek gerekir. En azından ben böyle olması gerektiğini düşünüyorum, her ne kadar bu düşünce hoş olmasa da. Sanırım ikimizin de gitmesi gerekiyor

Geri dön, Anne. Belki bunu yaparsak, ikimiz de, bir umut doğar. Kendi durumumda bunu göremiyorum ama denemeliyim."

Ona baktığında, onun da kendisine baktığını gördü; yüzü solgun, bakışları esrarengizdi.

"Benden yapmamı istediğiniz şey bu," dedi.

"Ama..." Uzun bir süre durakladı. "Eve gidemem ve gitmeyeceğim, Sydnam. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ve çözmez. Yanılıyorsunuz."

"Öyle olsun o zaman," dedi adam, kızın elini tekrar kendi elinin içine alarak. Sessizce oturup yağmuru izlediler.

Anne atlara endişeyle baktı. Çok büyük ve enerji dolu görünüyorlardı ve ahır avlusu onlarla dolmuş gibiydi. Ata binmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama bu sabah bunu iyi bir amaç için yapacaktı. Sydnam ve Kit'in ata binen David'e göz kulak oldukları yere baktı. Görevini başarıyla tamamlayan oğlu, muzaffer ve mutlu bir ifadeyle iki adama, sonra da ahırın karşısındaki kendisine baktı.

"Bana bak anne," diye seslendi.

"Bakıyorum," diye güvence
verdi ona.

Kit dikkatini Lauren'a çevirmiş, onun yan eyerine binmesine yardım ediyor ve Sophia'yı yanına oturması için kaldırıyordu.

Sydnam adımlarla Anne'e doğru geldi.

"Binicilik unutulacak bir şey değil," diye güvence verdi ona, yüzündeki ifadeyi doğru yorumlayarak. Ona çekici, orantısız bir şekilde sıırttı. "Ve Kit senin için iyi bir at seçti."

"Yani yaşlı ve dört bacağı da topal mı?" diye sordu umutla.

Güldü.

"Çizmeni elime koy ve hemen eyere bin," dedi.

Kit onlara doğru gelerek, "Bırak ben yapayım, Syd," diye önerdi.

Sydnam hâlâ sırtarak, "Seni bu alışkanlığından yıllar önce vazgeçirdiğimi sanıyordum," dedi.

"Seni küçümsemekten mi?" Kit dedi ki. "Öyleyse devam et ve gelinin için gösteriş yap. Hepimizi etkileyin." O da kıkırdıyordu.

Anne çizmeli ayağını Sydnam'ın eline koydu ve bir binek taşı kadar sağlam buldu. Birkaç dakika sonra yan eyerine oturmuş, eteklerini düzeltirken ona gülümsüyordu. Kit bir elini onun omzuna atmıştı. İkisi de gülüyordu.

"Demek istediğini anladım," dedi Kit. "Kimsenin iki kola ihtiyacı yok. İkincisi gereksizdir."

Anne daha dün öğleden sonra, yağmur yağarken göl kenarındaki tapınak köşkünde oturmuş, Sydnam'la evlenerek korkunç bir hata yaptığına, ona söylediklerinin - tamamen plansız bir şekilde- onu ölçsüz bir şekilde incittiğine ve Sydnam'ın ilerlemeden önce geri dönmeleri gerektiğini söylerken çok yanıldığına ikna olmuş bir şekilde kasvetin derinliklerindeydi. Hayatta herkesin sahip olduğu tek şans sürekli ileriye doğru hareket etmektir.

Ama sonra, yağmur dindikten sonra, ıslak ormandan geçip uzun araba yolunda yan yana yürüdüler ve David onları salonda karşıladı.

Sonra hiç kimse olmadan padokun ötesine ve parkın sınırlarına kadar ilerlediler, sonra geri döndüler ve ahırlara sağ salım varmadan önce üzerlerine yağmur yağdı.

"Beni görmeliydin anne," diye ağlamıştı. "Beni görmeliydiniz, efendim. Kit Amca iyi bir koltuğum olduğunu söylüyor."

"Bunu dün görebiliyordum." Sydnam saçlarını karıştırmak için elini uzatmış, David de ona mutlulukla gülümsemişti.

Ve aniden kasvetin büyük bir kısmı dağıldı.

Birdenbire ve ortada hiçbir neden yokken, her şeye rağmen umut varmış gibi göründü.

Bu sabah Lindsey Hall'a gidip Bewcastle Dükü ve Düşesi'ni ziyaret edeceklerdi. Kahvaltıdan sonra çocuk odasında planlarından bahsettiklerinde David de gitmek için yalvarmış ve Anne ona Glandwr'da birlikte oynadığı tüm çocukların artık ayrı evlerde olduğunu açıkladıktan sonra bile ricalarını yenilemişti.

"Ama James de orada olacak," diye hatırlatmıştı ona. "Bırak geleyim anne. Lütfen, efendim?"

Ve sonra, elbette, Andrew da gitmek istemişti. Sophia da grubun arasına karışmış ve Sydnam'ın dikkatini çekmek için Hessian çizmesinin püskülünü çekiştirmişti.

Evet, bu sabah, yataklarının iki yanında geçirdikleri ve hiçbir sorunlarına gerçek bir çözüm bulamadıkları geceye rağmen Anne umut doluydu. Güneş bulutsuz bir gökyüzünden yeniden parlıyordu ve havada bir sıcaklık vardı.

Midillisine binmiş olan Andrew, Kit'in atına bir halatla bağlanmıştı; anlaşılmaya göre, gidebildiği yere kadar gidecek ve sonra babasının önüne çıkacaktı.

En son iki adam ata bindi.

Anne Sydnam'ı izledi, bacak kaslarının gücünü, denge duygusunu, kendisinin bile olmayan bir at üzerindeki kontrolünü bir kez daha takdir etti. Eyerde dimdik oturdu ve dizginleri elinde topladı.

"Ho!" David hayranlıkla söyledi. "Bunu nasıl yaptınız efendim?" "Eğer bir insanın iradesi varsa yapamayacağı çok az şey vardır.

yap," dedi Sydnam ve çocuğa gülümseyerek şöyle bir baktı Anne. "Ne de olsa ata ellerle değil, uyluklarla binilir. Kit Amca'nın önceki gün size bunu söylediğini duydum."

"O zamanlar ata binebileceğini bilmiyordum," dedi David, "ya da bana öğretebilirdin."

"Ata binemeseydim Glandwr'daki işimi yapamazdım, değil mi?" dedi Sydnam. "Ama artık ata binebildiğine göre, ne zaman istersen benimle gelebileceksin."

"Öyle mi?" David'in sesi ilgilenmiş gibi geliyordu.

"Elbette," dedi Sydnam. "Sen benim oğlumsun, değil mi?"

Kit, Lauren ve Andrew'un ardından yan yana at sürdüler ve Anne atını onların yanına çekti. Sydnam, David'in atının üzerinden ona gülümsedi ve o da ona gülümsedi. Bu sözsüz iletişimde gerçek bir sıcaklık olduğunu düşündü. Onlar bir aileydi.

Lindsey Hall'a kadar çok sakın bir hızda gittiler, bu Anne'i çok rahatlatmıştı ama adamların bu hızı rahatsız edici bulabileceğini düşünmüştü. Lauren neredeyse vardıklarında arkasına baktı ve Anne'e seslendi.

"At binmeye gittiğimizde Andrew'un da bizimle olmasına her zaman minnettarım," dedi. "Kit'in beni bir yarışa davet etme olasılığı daha düşük."

İkisi de güldü.

"Yarış mı?" Kit söyledi. "Tanrı yardımcımız olsun, Lauren'la yarışmak atlarımızı oldukça ılımlı bir tırıs sokmayı gerektiriyor. İnsanı ağlatmaya yeter Syd, yemin ederim."

Ama Anne'in dikkatini çok geçmeden ağaçlarla çevrili düz bir araba yolundan Lindsey Hall'a yaklaşmak çekmişti; Claudia'nın Leydi Hallmere'in mürebbiyesi olarak görevinden istifa ettiği gün geçtiği araba yolunun ta kendisiydi bu. Devasa ve geniş evin kendisi, büyük yaşının ve eski düklerin onu büyütme ve geliştirme girişimlerinin bir kanıtı olan mimari tasarımların bir karışımıydı. Etkileyici ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Önünde, yılın son zamanları olmasına rağmen hala rengarenk olan büyük, dairesel bir çiçek bahçesi vardı. Ortasında devasa bir taş çeşme vardı, ancak yaklaşan kış nedeniyle su tesisatı kapatılmış olmalıydı.

Ahırda atlardan inip atları seyislere teslim ettikten sonra eve girdiler ve Anne'in nefesi, girift oymalı ozan galerisi, devasa taş şöminesi, kalkanlar ve sancaklarla kaplı beyaz badanalı duvarları ve uzunluğu boyunca uzanan devasa meşe ziyafet masasıyla Ortaçağ'dan kalma ihtişamıyla kesildi.

Ama bunu düşünmeleri uzun sürmedi. Düşes, uşak onların gelişini haber vermek için ortadan kaybolduktan sadece bir iki dakika sonra aceleyle salona geldi. İki kolu da önünde uzanıyordu.

"Lauren, Kit," dedi. "Ve Andrew ve Sophie. Ne büyük bir zevk! Ve Bayan Jewell, sizsiniz. Ve David. Ve Bay Butler." Güldü. "Oh, nedir bu? Söyleyin bana."

Sydnam, "Bayan Jewell değil, majesteleri," dedi, "Mrs. Butler."

Düşes ellerini göğsünde kavuşturdu ve birinden diğerine gülümsedi. Ama o daha fazla bir şey söyleyemeden, Bewcastle Dükü kaşlarını kaldırmış, elindeki sınav kadehi gözünün yarısına kadar gelmiş bir halde salona girdi.

"Oh, Wulfric," dedi düşes, aceleyle yanına gelip iki eliyle kolunu tutarak, "işte Lauren, Kit ve çocuklar ve Bay Butler her şeye rağmen Bayan Jewell ile evlendi. Gördüğünüz gibi biz haklıydık, siz haksızdınız."

"Özür dilerim, aşkım," dedi Majesteleri, hepsini kapsayan hafif bir selam vererek, "ama kendimi savunmak için itiraz etmeliyim. Ne sizin ne de kardeşlerimin ve onların eşlerinin hatalı olduğunu söylediğimi sanmıyorum. Hatırlarsanız, çöpçatanlık yapmanın, ilgili iki kişi kendi flörtlerini yürütme konusunda oldukça yetenekliken, onursuz ve gereksiz bir faaliyet olduğunu söylemiştim. Görünen o ki, haklıymışım. Demek evlenmek için görevinizden izin aldınız, öyle mi Sydnam? Tebriklerimi sunarım. Hanımefendi?" Anne'i tekrar selamladı.

"Ve yeni bir bebeğimiz olacak," diye sevinçle ağzından kaçırdı David.

Düşesin elleri ağzına gitti ama gözleri ellerinin üzerinde neşeyle dans ediyordu. Kit ve Lauren çok sessizdi. Dük kadehini gümüş gözüne kadar kaldırdı ve David'e doğrulttu.

"Öyle mi?" dedi soğuk bir sesle. "Ama bahse girerim ki, oğlum, bu annenin söyleyeceği ya da söylemeyeceği bir sırdı. Senin sırlarından birini ifşa etse bundan memnun olacağından şüpheliyim."

Düşes ellerini indirdi ve David'e sarılmak için yaklaştı.

"Ama bu dünyadaki en muhteşem sır," dedi, "ve sadece annene değil, tüm ailene ait. Ama neden sanki çocukların oynayabileceği bir çocuk odası ya da hepimizin kahve içebileceği sıcak bir ateşin yandığı bir sabah odası yokmuş gibi burada duruyoruz? Annem ve Eleanor yukarıda ve misafir ağırlamaktan mutluluk duyacaklardır."

Anne kendini Alvesley'e vardığında hissettiği gibi hissediyordu. Buraya gelmeden önce David'le konuşmak neden aklına gelmemişti? Çaresizce Sydnam'a baktı, o da gözlerinde bir parıltıyla ona baktı. Sefil herif! Gerçekten de bundan zevk alıyordu!

Düşes bir kolunu onunkine doladı ve onu merdivenlere doğru götürdü.

"Sizin adınıza çok sevindim Bayan Butler," dedi. "İnsanın çocuğunun olduğunu öğrenmesi dünyanın en muhteşem duygusu değil mi? Wulfric de ben de evlendiğimizde çocuğumuz olmayacağına inanıyorduk. James bizim mucizemiz, küçük afacan. Dün gecenin yarısında ağlayarak bakıcısını uyutmadı ve bu sabah onunla oynamak istediğimde yemeğini yedikten sonra hemen uyudu."

Anne'in düşündüğüne göre, Sydnam'la aralarında olası bir kur yapma konusunu tartışmışlardı; yani Glandwr'daki tüm Bedwyn'ler. Çöpçatanlık yapmaya çalışmışlardı.

Hiçbir fikri yoktu.

Öyle olsaydı utancından ölürdü.

Sydnam'la göz göze gelmek için döndü ve onunla bir gülümseme paylaşarak kendini şaşırttı.

Biliyor muydu?

Farkında mıydı?

Ona kur yapmak istemiş miydi? Tŷ Gwyn'de ona evlenme teklif ettiğinde, bunu kastetmiş miydi? Onun evet demesini istemiş miydi?

Eğer sorduysa, bu dünyadaki tüm farkı yaratırdı. Ama
eğer öyleyse, neden böyle bir şekilde sormuştu?

Eğer istersen, Anne, evleniriz.

Ama yine de hayır diyecekti, diye düşündü. Tıpkı Bath'da hayır demesi gerektiği gibi. Ama o zaman nasıl reddedebilirdi ki?

Gerçekten de ailelerine yeni bir bebek katılacaktı ve bu çocuk ne ondan ne de Sydnam'dan çok daha önemliydi.

Lindsey Hall'da fazla kalmadılar ama orada çok iyi karşılandılar. Gerçekten de, düşes kendinden geçmişti.

zevkle. Bewcastle bile onlarla kahve içmek için sabah odasında kaldı.

Öğle yemeği için tam zamanında eve dönmüşlerdi ve Sydnam sonunda dün kararlaştırdığı şeyi uygulamaya koyabileceğini hissetti. Anne'e tapınakta, ilerlemeden önce ikisinin de geriye dönmesi gerektiğini söylediğinde, bunun kendisi için nasıl geçerli olabileceğini bilmiyordu. Bunun sadece hatırlamak için kendine izin vermek anlamına geleceğini düşünmüştü; resim yapma konusunda onu heyecanlandıran şeylere dönüp bakmak ve fırçasıyla yakalamaya ve başarmaya çalıştığı şeyin tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalışmak. Bu acı verici olurdu, çünkü uzun yıllar boyunca hatırlamasına izin vermemişti.

Ama anılardan daha fazlası vardı.

Yağmur dindikten sonra, büyük ölçüde sessizlik içinde eve doğru yürürken, ormanda onun önünde ilerlerken bir şey söylemiş ve az önce onun yüzüne olduğu gibi, geçerken onun yüzünü de suyla dolduracak olan bir dalı tutmuştu.

"Keşke" demişti, "eski resimlerimden sadece birini görebilseydim. Ama hepsi yok edildi."

"Hayır, değillerdi," dedi kadın, ilerleyebilmesi için dalı elinden alarak. "Tavan arasına yerleştirilmişler. Annen söyledi."

Tek kelime etmeden geri dönmüştü ve o zamandan beri bu konuda tek kelime etmemişti. Eve döndüklerinde, onları doğru dürüst görmek için günün çok geç olduğuna kendini ikna etmişti. Ve bu sabah Lindsey Hall'u ziyaret etme ihtiyacı hissetmişti.

Ama artık zamanı gelmişti ve yapması gerekeni yapmamak için önüne çıkan her bahaneye sarılabilirdi, diye düşündü.

Anne yemek masasının diğer tarafında oturmuş, Bewcastle'ın ona kur yaptığı henüz hiçbirinin aklına gelmemişken, annesinin düşesin Alvesley'e yaptığı ilk ziyaretle ilgili anlattıklarını dinliyordu.

"Bewcastle'ın evleneceğinden o kadar ümidimizi kesmiştik ki," dedi, "Christine onun seçeceğini düşündüğümüz gelinlerden o kadar farklıydı ki, olacakları hayal bile edemedik. Ama her zamanki gibi asık suratlı olsa da, ondan memnun olduğuna inanıyorum."

"Memnuniyetten de öte, anne," dedi Lauren. "O çok seviyor onu."

"Aynı fikirdeyim," dedi Anne. "Glandwr'dayken bir gece, yatak odamın penceresinden onları denizin üstündeki uçurumun tepesine doğru birlikte yürürken gördüm. Adamın kolu kadının omuzlarında, kadının ki de adamın belindeydi."

Ona gülümsemek için başını çevirdi.

Yemek bittiğinde ona "Ben yukarı çıkıyorum," dedi ve birlikte yemek odasından çıktılar.

"Dinlenmek için mi?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi. "Odalarımıza değil."

"Hemşirelere-" Ama gözlerinde ani bir farkındalık vardı.

"Hayır. Orada olmaz. Tavan arasına mı çıkıyorsun, Sydnam?"

"Evet," dedi. "Sanırım yapacağım."

Merdivenlerin dibinde yalnız başlarına dururlarken, kadın arayış içinde ona baktı.

"Yalnız gitmeyi mi tercih edersin?" diye sordu ona. "Yoksa seninle gelebilir miyim?"

Niyeti bu olsa da yalnız gitmeye cesareti olduğundan emin değildi.

"Benimle gelir misin?" dedi. "Lütfen mi?"

Adamın elini kendi elinin içine aldı ve parmakları birbirine dolanarak birlikte yukarı çıktılar.

Çatı katının yarısı hizmetlilerin odalarıyla kaplıydı. Onlardan oldukça ayrı bir kanatta yer alan diğer yarısı ise depo olarak kullanılıyordu. Çocukken buraya sık sık gelirdi. Hepsi, o, Jerome ve Kit. Eski kutuları karıştırmışlar ve buldukları şeylerden hikâyeler ve oyunlar uydurmuşlardı. En büyükleri olduğu için geçen yüzyıldan kalma bir atanın eski torba peruğunu, etekli, brokarlı ceketini ve uzun, işlemeli yeleşini en sık giyen Jerome'du. Ama bir gün, yüzünü eski allık ve sürme kaplarından boyadıktan ve kışkırtıcı yerlere siyah yamalar yerleştirdikten sonra onları giyen Sydnam'dı. Kıyafetle birlikte buldukları yüksek, kırmızı topuklu ayakkabılarla, yanında kararmış küçük kılıcıyla çatı katında dolaşmıştı. Kahkahalarla yuvarlandıktan sonra, o günlerde erkeklerin böylesine belirgin bir kadınsılıkla giyinmeye hazır olduklarına göre erkekliklerine çok güveniyor olmaları gerektiği konusunda hemfikir olmuşlardı.

Ama bugün oraya daha korkunç bir amaç için gidiyordu.

Aradığı şeyi denediği üçüncü odada buldu. Aslında buranın kendisine ayrılmış bir oda olduğunu keşfetti ve Jerome ile Kit için de benzer odalar olup olmadığını merak etti.

Askeri teçhizatı ve üniforması küçük odanın bir tarafında, kapının arkasında duruyordu. Paltosunun kırmızısı biraz solmuş, pembeye dönmüştü. Ama onlara fazla dikkat etmedi. Boya kokusunu alabiliyordu. Tüm eski şövaleleri ve malzemeleri özenle yerleştirilmişti. Üzerlerinde toz bile yoktu, bu da onu bu odaların ara sıra temizlenmesi gerektiği sonucuna götürdü. Hepsi şok edici bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki başka birinin hayatına girmiş ve onun kendi hayatı olduğunu keşfetmiş gibiydi. Her şey çok uzun zaman önce olmuş gibiydi.

Bilinçsizce Anne'in elini sıkıca kavradı ve Anne neredeyse fark edilmeyecek şekilde irkildi. Adam ona baktı ve onu serbest bıraktı.

"İnsanın kendi geçmişine dönüp bakması kolay değil, özellikle de tüm izlerin silindiğine inandığı bir dönemde."

"Hayır," dedi.

Hiçbir şeye dokunmadan her şeye baktı. Eski hayatının kokularını yavaşça içine çekti.

Çerçevesiz resimlerin ve uzak duvara yüzleri içeride olacak şekilde yığılmış tuvalerin son derece farkındaydı.

"Belki de," dedi, "her şeyi geçmişte bırakmak daha iyidir."

Kadın kapıyı arkasından kapattı ve adam pencerenin de temiz olduğunu ve dışarıdaki güneşli günün ışığını büyük ölçüde içeri aldığını fark etti.

"Ama sonra," dedi, "sonsuzu dek peşimi bırakmayacak. Sanırım dün doğruyu söyledim. Her şey söylendiğinde ve yapıldığında bunlar sadece birer resim."

İleri doğru yürüdü, resim çerçevelerinden birine dokundu, duraksadı, bir nefes aldı ve çerçeveyi kaldırıp duvara yaslamak için bir tarafa çevirdi.

Annesinin en sevdiği tabloydu; yatak odasında asılıydı. Evin doğusundaki resmi bahçelerin eteğindeki derenin üzerinden geçen küçük kambur köprünün resmiydi ve köprü, su ve sarkan ağaçları tasvir ediyordu. Bir tane daha çevirdi ve ilkinin yanına koydu. Palladyan köprünün güneyindeki ormanda yer alan eski bekçi kulübesinin resmiydi bu; binanın yıpranmış ahşabını, kapısına giden yıpranmış yolu, kapı eşiğini oluşturan parlak, pürüzsüz eski taşı ve etrafını saran ağaçları gösteriyordu. Bir başkasını çevirdi.

Bitirdiğinde hepsini ters çevirmiş, ağır resimleri arkadaki çerçevelerine yerleştirmiş, tuvaleri de hepsini görebileceği şekilde önlerine koymuştu. Suyun karşı kıyısından resmedilmiş tapınak, sazlıklara bağlanmış kayıklardan biri, gül çardağı ve neredeyse hepsi Alvesley parkının içinde yer alan sayısız başka sahne vardı. Sulu ve yağlı boyalar vardı.

Başladığından beri ne kadar zaman geçtiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama birden Anne'in kapının karşısındaki pozisyonundan kıpırdamadığını ve tek kelime etmediğini fark etti. Derin bir nefes aldı ve ona baktı.

"Gerçekten çok iyidiler," dedi.

"Neredeydi?" Kadın sabit bir şekilde ona baktı.

"Her şeyin temel birliğini görebiliyordum," dedi. Köprünün ekili park ile vahşi doğayı birbirine bağladığını ama aslında hepsinin bir olduğunu görebiliyordum. İnsanların köprüden geçtiğini, suyun köprünün altından aktığını ve bunun herkes için gerekli olduğunu görebiliyordum. Diğer resimdeki kayığın insanlar tarafından kürekle çekildiğini ama bunun her şeyin sadece bir parçası olduğunu, insanları hiçbir şekilde üstün kılmadığını görebiliyordum. O eski kulübe ormanın bir parçasıydı ve insanlar onunla işlerini bitirdiklerinde eninde sonunda onlara geri dönecekti. Güller özenle yetiştirilmişti, ancak güçleri onları diken ve budayan elden daha güçlüydü ve yine de o el de her şeyin bir parçasıydı, vahşilikten düzen ve güzellik yaratıyordu, insan doğasının bizi yapmaya ittiği şey de buydu. Gevezelik mi ediyorum? Mantıklı konuşuyor muyum?"

"Evet," dedi. "Ve bunun senin hayalin olduğunu biliyorum, Sydnam. Bunu resimlerde görebiliyorum. Kendilerinden daha büyük bir şeyle zonkluyorlar."

"Gerçekten çok iyidiler," dedi iç çekerek.

"Yine söylediniz," dedi. "Oldukça iyidiler. Şimdiki zamanda iyi değiller mi? Beni şaşırtıyorlar. Beni burada çarpıyorlar." Elini kalbine götürdü.

"Bunlar bir çocuğun eseri," dedi. "Beni şaşırtan şey, hatırladığım kadar iyi olmamaları."

"Sydnam-" dedi ama adam elini kaldırdı.

"İnsanlar değişir," dedi. "Ben değiştim. Ben artık o çocuk değilim. Sanatsal vizyon konusunda bunu fark etmemiştim. Durağan bir şey olduğunu düşünmüştüm. Dün ne demiştiniz? Vizyonun adapte olmasıyla ilgili bir şey mi?"

Belki de imgelemi kendi iradenize boyun eğdirmek yerine onun size hükmetmesine izin verdiniz. Kadının sözlerini tam olarak hatırlayabiliyordu.

"Evet," dedi. "Bir şans verirsen belki olur diye düşündüm."

"Fiziksel durumumdan bahsediyordunuz," dedi. "Ama bu yaş ve zaman için de geçerli. Yaşım ve deneyimim görü üzerinde etkili olabilirdi."

"Şimdi nasıl farklı resim yapardınız?" diye sordu.

"Bu çocuk," dedi, kolunun bir hareketiyle tabloları göstererek, "romantik biriydi. Her şeyi birbirine bağlayanın güzellik olduğunu düşünüyordu. Ve onun için bu doğruydı. Hayat onun için çok güzeldi. Çok gençti. Hayat hakkında çok az şey biliyordu. Güzelliği görüyordu ama gerçek bir tutku hissetmiyordu. Nasıl hissedebilirdi ki? Bilmiyordu. Güzelliğin karşısının gücüyle gerçekten karşılaşmamıştı."

"Şimdi daha mı alaycısın?" diye sordu ona.

"Alaycı mı?" Kaşlarını çattı. "Hayır, öyle değil. Hayatın çirkin bir yanı olduğunu biliyorum, sadece insan hayatının değil. Her şeyin basitçe güzel olmadığını biliyorum. Ben bu çocuk kadar romantik değilim. Ama alaycı da değilim. Tüm yaşamda kalıcı bir şeyler var Anne, sert bir şeyler. Bir şey. Korkunç derecede zayıf ama inanılmaz derecede güçlü bir şey. Belki de Tanrı, gerçi her şeyi bir arada tutan şeyin ne olduğunu tarif etmek için bu kelimeyi kullanmaktan çekiniyorum çünkü zihin hemen insanüstü bir varlık resmi yaratıyor. Kastettiğim bu değil."

"Aşk mı?" diye sordu.

"Aşk mı?" Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Leydi Rosthorn'un, siz geldiğinizde David'le birlikte kayalıklarda resim yaptıkları gün söylediği bir şeyi hatırlıyorum," dedi. "O zaman beni çok etkilemişti ve hafızama kazıyıştım. Bir bakayım." Gözlerini kapadı ve bir an düşündü. "Evet, işte bu. Her şeyin gerçek anlamı derinlerde yatar ve her şeyin gerçek anlamı her zaman güzeldir çünkü o sadece sevgidir."

"Tek kelimeyle aşk," dedi. "Morgan mı söyledi bunu? Bunu düşünmem gerekecek. Belki de haklıdır. Aşk. Korkunç derecede zor, değil mi? Aşk olmasaydı Yarımada'da geçirdiğim onca gün boyunca yaşayamazdım. Nefret bunu yapamazdı. Beni esir alanlara duyduğum nefrete odaklandığımda parçalanmaya çok yaklaştım. Onun yerine Kit'i ve ailemin geri kalanını düşündüm. Ve sonunda bana bunları yapan adamların annelerini, eşlerini ve çocuklarını düşündüm. Sanırım sevginin en zayıf insani duygulardan biri olduğuna inanmak gibi bir alışkanlığımız var. Ama hiç de zayıf değildir. Belki de her şeyin içinden geçen ve her şeyi birbirine bağlayan güçtür. Basitçe aşk. Bunu sevdim."

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu Sydnam

şimdi. Adam ona bakmak için başını çevirdi.

"Bu resimlerden kesinlikle memnun değilim" dedi. "Onları tek sanatsal mirasım olarak bırakamam. Sanırım resim yapmam gerekecek."

"Nasıl?" diye sordu.

Bir an için dehşete kapıldı ve korkunç bir hayal kırıklığına uğradı.

Sol yumruğu ve ağzıyla mı?

Belki de vizyonu kendi iradenize boyun eğdirmek yerine onun size hükmetmesine izin verdiniz.

"Büyük bir irade gücüyle," diye yanıtladı ve ona karşı durmak için hareket etti. Tüm ağırlığını ona verecek şekilde öne doğru eğildi. "Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bir şekilde. Hangi kader seni hayatıma soktu Anne?"

"Bilmiyorum," dedi kadın ve adam onun gözlerinde yaşlar olduğunu görebiliyordu.

"Siz oradaydınız ve bekliyordunuz," dedi, "tüm bunlar başıma gelmeden önce bile, kendi deneyimleriniz sizi beni kurtarmaya hazırlıyordu. Ve tüm bunlar başıma gelmeden önce bile ben senin yardımına koşmaya hazırlanıyordum. Bana haklı olduğumu söyle. Birbirimize yardım edebileceğimizi söyle." Ağzını hafifçe onunkine yaklaştırdı.

"Haklısın," dedi. "Hayatımız boyunca yaşadığımız tüm deneyimler bizi bu ana getirdi. Ne kadar tuhaf! Lauren daha dün çok benzer bir şey söyledi."

Ağzını sertçe onunkine bastırdı.

Ama en büyük mucizenin yeniden resim yapacak olması olmadığını biliyordu - bu fikir kulağa çılgınca ve delice gelse de

-Ama Yarımada'dan bu yana geçen onca yıl boyunca farkına varmadığı şekilde acısını bastırmak yerine onunla yüzleşme cesareti veren ve kendi deneyimleriyle acısını anlamasını sağlayan bu kadınla tanışmıştı. Ve kendi deneyimleri de onun acısını anlamasını sağlamıştı. Ah, bırak da iyileşmesine yardım etmenin bir yolunu bulsun. Bir yolunu bulsun.

"Aşağı inip dışarıda yürüyelim, olur mu?" diye önerdi. "Soğuğa rağmen çok güzel bir gün."

Kapıyı açtı ve onunla birlikte odadan çıktı, kapıyı kapattıktan sonra parmaklarını tekrar birbirine geçirdi. Resimlerini, eski benliğini ve hayalini bıraktı

Arkasında, pencereden giren güneşin ışığında toz zerreciklerinin dans ettiği duvarlara yayılmıştı.

Garip bir şekilde, şimdi yeniden resim yapmaya karar verdiğine göre, resmin asla bir zamanlar olduğu gibi hayatının tek amacı, her şeyi tüketen tutkusu olamayacağını anlamıştı. Çok daha önemli şeyler vardı.

Karısı vardı. Üvey oğlu vardı. Doğmamış çocuğu vardı.

Ailesi.

Sadece aşk.

Morgan'ın böyle bir cümle düşüneceğine güvenin.

Ertesi gün havada hâlâ bir sonbahar serinliği vardı ama Anne güneşin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve kitap okuyormuş gibi yapmaktan vazgeçti. Yanında bir kitap getirmesinin tek nedeni, ne David'in ne de Sydnam'ın onun orada olmasından dolayı kendilerini mahcup hissetmemeleriydi. Ama ikisi de onun varlığından haberdar bile değildi. Kitabı, gece çiyinden kalan nemi emmesi için çimlerin üzerine serdiği battaniyenin üzerine bıraktı ve giydiği sıcak pelerinin altında kollarını dizlerine doladı.

David ve Sydnam resim yapıyorlardı, ikisi de.

Açık havada yağlıboya resim yapmak, çok fazla malzemeye ihtiyaç duyulduğu için en uygun etkinlik değildi. Ama David dışarı çıkmak istemişti, Sydnam da öyle.

Anne de daha önce burnunu kitabına gömmüştü, şimdi itiraf ediyordu, çünkü Sydnam'a bakmaya neredeyse korkuyordu. Şövalesi gölün kuzey kıyısına kurulmuştu ama evden çok uzaktaydı. Burayı dün gördüğü resimlerden birinden tanıdı. Suyun içinde sazlar vardı. Kısa ahşap bir iskeleye eski bir sandal bağlanmıştı. Gölün ortasında, çok uzakta olmayan küçük bir ada vardı.

Güneş, o eski resimde olduğu gibi suyun üzerinde parlıyordu. Ama bugün esen bir rüzgâr da vardı ve gölün yüzeyini küçük dalgalar halinde karıştırıyordu. Gördüğü resimde göl cam gibi sakindi.

David birkaç kez yardım istemiş, Sydnam da her seferinde kendi işinin bölünmesinden şikâyet etmeden yardım teklif etmişti. Ama zamanın çoğunda -bir saat kadar- kendi şövalesinin başında çalışmış, fırçasını sol yumruğunda bir hançer gibi sıkmış, ucunu ağzında sabit tutarak resim yapmıştı.

Anne oturduğu yerden sonuçları göremiyordu. Ama ilk başta hayal kırıklığı belirtileri ve sesleri ve hatta daha kötüsünü beklerken, şimdi onu imkânsız olabilecek bir şeyi denemeye teşvik etmekle korkunç bir hata yapmadığı umudunu besleyebiliyordu.

Hissettiği herhangi bir gerginlik ya da şüphenin Sydnam'a yansımından korkarak rahatlamaya çalıştı. Ama onun varlığından habersiz olduğunu biliyordu.

Şu anda okulda neler olduğunu merak ediyordu. Lila Walton coğrafya ve matematik derslerinde kalıcı olarak kıdemli öğretmenliğe terfi edecek kadar başarılı mıydı? Ama o hâlâ çok gençti! Agnes Ryde okuldaki hayata alışmış ve kabul edilmek için mücadele etmek zorunda kalmadan oraya ait olduğunu anlamış mıydı? Bu yıl Noel oyununu kim sahneye koyacaktı? Susanna onu özlüyor muydu? Claudia özlüyor muydu?

Onları özliyordu. Birkaç dakikalığına alnını dizlerine dayadı ve okulun tanıdık çevresi, kokuları ve atmosferi için bir ev özlemi dalgası hissetti. Ne kadar basit olursa olsun, tüm yeni eşler

mutlu, ailelerinden koparıldıkları için ilk başta biraz buruk hissediyorlar mı?

Susanna ve Claudia onun ailesiydi.

Senin de eve gitmen gerek Anne.

Gloucestershire'a.

Sydnam umut etmeye, yeniden hayal kurmaya cesaret etmişti. Resim yapıyordu.

Ancak durumları arasında hiçbir benzerlik yoktu.

Adamın kendine özgü garip ama etkili tek elle fırçasını temizlediğini görünce ayağa kalktı ve oldukça temkinli bir şekilde ona yaklaştı. Ama adam onun geldiğini gördü ve tuvalini görebilmesi için sözsüz bir şekilde kenara çekildi.

Sıra dışıydı, evdeki kendi tuvalleri de dahil olmak üzere daha önce gördüğü tüm resimlerden oldukça farklıydı. Boya cesurca sürülmüştü. Ayrıca belli bir beceriksizlik de vardı - her fırça darbesi kalın ve diğerlerinden farklıydı. Ama Anne bu kusurları fark etmedi - eğer kusurlarsa tabii. Fark ettiği şey, gölün ve sazlıkların ışık, enerji ve hareketle canlı olduğu ve hem tekneyi hem de iskeleyi ezip yok etmekle tehdit eden vahşi bir güzelliğe sahip olduğuydu. Yine de neredeyse asil bir şeye sahiptiler, onları sanki haklarıymış gibi orada tutan dirençli bir şey. İnsanoğlu doğa üzerinde hakimiyet kurmamıştı. Aksine, su insanoğlunun onun bir parçası olmasına, gücünü ödünç almasına ve kaldırma kuvvetini paylaşmasına izin vermişti.

Sadece aşk.

Ya da belki de hiç şüphesiz beceriksizce işlenmiş bir sahneden çok fazla anlam çıkarıyordu. Belki de sadece büyüklük işaretleri görmek istiyordu.

Ama işaretler oradaydı. Eğitimsiz gözleri bile onları görebiliyordu.

Vizyon ve tutkuyla dolu bir tabloydu.

Adamın gözlerinin içine baktı ve olmayan sağ gözünün üzerindeki siyah yamanın farkına vardı. Görüşü değişmişti - hem iç hem de dış görüşü. Ve dün eserlerini incelediği çocuktan çok farklıydı. O zamandan beri güzelliğin yanı sıra çirkinliği de görmüştü ama kırılmamıştı. Ve yenilgiyi zarafetle kabul etmiş, sonra da bunu zafere dönüştürmek için yenilginin üzerine çıkmıştı.

"Sydnam." Ona yavaşça gülümsedi ve biriken gözyaşlarını temizlemek için gözlerini kırptırdı.

"Oldukça korkunç," dedi ama gözleri parlak ve sesi güçlüydü. "Ve bu süreç, yıllarca yıpranmış bir patikada ilerledikten sonra sık bir ormanda yolumu bulmaya benziyor. Ama yeni bir yol açacağım. Bir sonraki tuval daha iyi olacak ve bir sonraki daha da iyi olacak. Ve böylece mükemmellik için zor arayış yeniden başlayacak."

En azından kendini bununla özdeşleştirebilirdi.

"Öğretmenlik yaptığım her yıl," dedi, "derslerimin içeriği ve yöntemiyle ilgili bir şeyleri değiştirdim ve bu kez mükemmel bir yıl geçireceğime inanırdım."

"Anne," dedi ve gözlerindeki Giddetli ıGıgın bir kısmı kayboldu, böylece ona yumuşak bir farkındalıkla bakmaya başladı.

"Anne, sevgilim, bana zaten çok şey verdin. Yine de oğlun dışında değer verdiğin her şeyi senden aldım. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Ama Davut, o itiraz edemedi onlara seslendi ve onlar da ona doğru ilerlediler.

"Tekne hâlâ çok kahverengi, efendim," dedi Anne'i neredeyse görmezden gelerek, "ve su da çok mavi. Ama artık düz olmamasını seviyorum."

"Hmm," dedi Sydnam. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama yağlarla ilgili en güzel şey, zaten orada olana eklemeler yapmaya devam edebilmeniz. Tekne neredeyse yeni görünüyor, değil mi? Onu gölde gördüğünüz gibi nasıl eskitebilirsiniz? Ah, ama ahşabın yer yer döküldüğünü görebiliyorum - fırça darbelerinizle bunu yakalamışsınız. Aferin."

"Bu rengin bir kısmını karıştırmayı deneyeyim mi efendim?"

Onlar konuşurken Anne battaniyeye doğru yürüdü ve kayınvalidesinin yanlarında getirmelerini önerdiği küçük piknik sepetini açtı. İçinde peynirle doldurulmuş ekmekler, mutfak bahçesinden yeni alınmış havuçlar, birer parlak elma, bir şişe elma şarabı ve bir şişe limonata vardı.

Tüm resim malzemeleri temizlenip kaldırıldıktan ve ıslak tuvaler şövalelerin üzerinde kurumaya bırakıldıktan sonra her şeyi yediler ve içtiler. Tŷ Gwyn'deki evlerine döndüklerinde bir aile olarak işlevlerini yerine getirebileceklerine ve hatta birbirlerinden biraz mutluluk bekleyebileceklerine dair her zamankinden daha fazla umut duyan Anne için kutsanmış bir gün gibiydi. Bir de dört gözle bekledikleri yeni bebek vardı. Hamile olduğunu öğrendiğinde o kadar çok endişe, hatta korku duymuştu ki, ancak şimdi bebeğinin olacağını bilmenin verdiği büyük hazza odaklanabiliyordu.

yeniden anne olmak istiyordu. Bu kez bir kız olmasını umuyordu, gerçi bir erkek çocuğunun daha olması da aynı derecede güzel olurdu. Asıl umudu canlı ve sağlıklı bir bebek olmasıydı.

Tabii ki, bekarlığa veda etme tehlikesi taşıyan bir evlilik gibi büyük bir sorun vardı...

Ve sonra, hiç beklemediği bir anda, tüm savunması düşmüşken, kendini bir gün mutlaka olacağını bildiği ama hâlâ hazırlıksız olduğu bir krizle karşı karşıya buldu. David sorular sormaya başladı.

"Siz benim üvey babamsınız efendim," dedi battaniyenin bir kenarına diz çöküp dikkatle Sydnam'a bakarak. "Öyle değil misiniz?"

"Öyleyim," dedi Sydnam, elmasından bir ısırık daha almadan önce duraklayarak. "Ben annenle evliyim ve sen de benim üvey oğlumsun."

"Ama sen benim gerçek babam değilsin," dedi David. "O öldü. Boğuldu."

"Ben senin gerçek baban değilim," diye itiraf

etti Sydnam. David bakışlarını Anne'e çevirdi.

"Adı neydi?" diye sordu. Kadın

yavaş bir nefes aldı.

"Albert Moore'du," dedi, onun doğru cevaplar vermek için çok genç olduğuna artık kendini ikna edemiyordu.

"O zaman ben neden David Moore değilim?" diye sordu.

"Ben babanla hiç evlenmedim," diye açıkladı Anne. "Bu yüzden sana benim ismim verildi."

"Ama ölmeseydi seninle evlenecekti." David kaşlarını çatı.

Yalanı tam olarak söyleyemiyordu ve yine de çıplak gerçek için hala çok gençti.

"Ama o öldü," dedi. "Çok üzgünüm, tatlım." Gerçi o üzgün değildi.

"Kuzen Joshua, Joshua Moore'dur," dedi. "O benim kuzenim o zaman?"

"Albert'in kuzeniydi," diye açıkladı Anne ona. "Yani senin de kuzenin sayılır." Aslında ilk kuzenim.

"Daniel ve Emily benim de kuzenlerim," dedi.

"İkinci dereceden kuzenler, evet," diye kabul etti.

"Anne." Ona yaralı gözlerle baktı. "Başka kimim var ki? Bay Butler'ın Kit Amcası, Lauren Teyzesi, Andrew, Sophie, Geoffrey, Büyükannesi ve Büyükbabası var ama benim için onlar sadece üvey insanlar çünkü o sadece benim üvey babam. Benim kendime ait başka kimim var?"

Sydnam'ın eli battaniyenin üzerinde onunkine dokundu ve dokunuş uzun sürmese de bunun tesadüfi olmadığını anladı. Ayağa kalktı ve duyma mesafesinde kalmasına rağmen gölün kıyısına doğru yürüdü.

"Cornwall'dan Leydi Prudence'ı tanıyorsun," dedi Anne, David'i battaniyenin üzerine çekip yanına oturttarak. "Balıkçı Ben Turner ile evli. Ve Leydi Constance, Penhallow'da kâhya olan Bay Saunders ile evli. Belki Lyd-mere'deyken Penhallow'da yaşayan Leydi Chastity'yi de hatırlarsın, gerçi şimdi Leydi Meecham oldu ve kocasıyla birlikte yaşıyor. Hepsi babanın kız kardeşleriydi. Onlar senin teyzelerin."

David'in gözleri daha da büyümüş ve daha da yaralanmıştı.

"Hiç öyle demediler," dedi. "Siz de hiç öyle demediniz."

"Kardeşleri David'le hiç evlenmedim," diye açıkladı. "Ve büyüdüğünüzde bunun bir fark yarattığını anlayacaksınız. Onlara yük olmak istemedim. Ama Joshua bana hepsinin bu ilişkiyi kabul etmek ve seni yeğenleri olarak görmek istediklerini söyledi."

Elbette, onlara yük olmak istemediği için değildi bu. David'in bir babası olduğunu ve onun Albert Moore olduğunu kendine bile itiraf etmek istememişti. Ama kendisi için istediği Geyin David için iyi olması gerekmediğini anlamaya bağlamıştı.

Bu düşünce ne kadar korkunç olsa da, Albert Moore onun Baba.

"Başka biri var mı?" diye sordu.

Artık Cornwall'da yaşamayan, Anne'den ve dolayısıyla David'den tutkuyla nefret eden David'in büyükannesi, Hallmere'in dul Markizinden bahsetmeyecekti. Neredeyse istemeyerek de olsa başını kaldırdığında Sydnam'ın omzunun üzerinden ona baktığını gördü, bakışları sabitti.

Tekrar derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Gloucestershire'da bir büyükannen ve büyükbaban var," dedi. "Gerçek büyükannem ve büyükbabam, annem ve babam. Sarah teyzem ve Matthew amcam, kız ve erkek kardeşlerim."

O sırada tekrar dizlerinin üzerine çökmüş ve fincan tabağı gözlerle ona bakıyordu.

"Ya kuzenler?" diye sordu.

"Bilmiyorum David," dedi kadın. "Yıllardır ne gördüm ne de duydum." Ama elbette başka bir amcası daha vardı. Annesinin yılda iki kez gönderdiği mektuplar her zaman kısa ve aileyi ilgilendirmeyen konularla ilgili olsa da duymuştu.

"Neden?" diye sordu.

"Sanırım," dedi ona gülümseyerek, "ben her zaman çok meşguldüm. Ya da onlar öyle."

Adam ona bakmaya devam etti ve kadın bir şekilde daha o ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyordu.

"Ama şimdi çok meşgul değilsin," dedi. "Şimdi onları görmeye gidebiliriz, anne. Gidebiliriz. Üvey babam bizi götürecektir. Gidebiliriz. Değil mi?"

Anne kuru dudaklarını yaladı. Sydnam'a bir daha bakmadı, ancak onun tekrar göle döndüğünün yarı yarıya farkındaydı.

Yalan söylemesi gerekirdi.

Ama hayır, zamanı gelmişti. Gerçeği öğrenmeye

hakkı vardı. "Belki bir ara gideriz," dedi.

"Ne zaman?"

"Buradaki ziyaretimizi bitirdikten sonra belki," dedi. "Ama belki-"

"Ünlü!" diye bağırdı, ayağa fırlayarak. "Bunu duydunuz mu efendim? Benim gerçek bir büyükannem ve büyükbabam var ve onları görmeye gidiyoruz. Kit Amca ve Lauren Teyze'ye söyleyeceğim. Onlara şimdi söyleyeceğim."

"Resim eşyalarını yanına alsan iyi olur," dedi Anne ve o da hemen yanlarına gitti, tuvalinin yüzeyini kirletmemeye dikkat ederek hepsini topladı ve Anne'i ya da Sydnam'ı beklemeden evin bulunduğu yöne doğru koşmaya başladı.

Dizlerine sıkıca sarıldı ve alnını dizlerine dayamak için başını eğdi.

Eğer David iki öğleden önce tapınak çılgınlığında söylediklerini söylemeseydi, ailesinden bahsedip bahsetmeyeceğini ve hatta onu oraya götürmeyi kabul edip etmeyeceğini merak etti.

Onu reddetmişlerdi. Hayır, onu affetmişlerdi ki bu daha da kötüydü. Ve David'i hiç sormamışlar ya da onu görmek istediklerini belirtmemişlerdi.

şu anda ne hissettiğini ancak hayal edebiliyordu. Ama kararının geri alınamaz olduğunu biliyordu. David gideceği için heyecanlıydı.

"Hiç kürek çektin mi?" diye sordu.

"Ne?" Kadın boş ve anlamayan gözlerle adama baktı.

"Yaptım," dedi, "ama yıllardır yapmadım. Sanırım şimdi de yapabilirim, ama bu egzersiz biraz kendi kendine zarar verir. Bana öyle geliyor ki tek kollu bir kürekçi sürekli bir daire çizerek hareket eder ve hiçbir yere varamaz. Sanırım bu da hayat gibi bir şey, eğer kötümser bir bakış açısına sahipseniz."

Ona sıırttı. Engelleriyle dalga geçmek, yapmaktan oldukça keyif aldığı bir şeydi.

"Bir teknede kürek çektim, evet," dedi, onun ötesine, biraz önce David'le birlikte resmettikleri tekneye dikkatle bakarak. "Cornwall'da birkaç yıl deniz kenarında yaşadım. Ama uzun zamandır yapmadım. Ve bu işte hiçbir zaman çok iyi olmadım. Kürekleri hep çok derine çekerdim ve tekneyi denizde ilerletmek yerine denizi teknenin yanından geçirmeye çalışırdım."

"Kulağa yorucu geliyor," dedi.

"Ve imkansız," diye kabul etti.

"Yıllardır adaya gitmedim," dedi. "Bugün oraya gitmek ister misin?"

"Ben kürek çekerken mi?" Gözlerini gölgeledi, muhtemelen mesafeyi değerlendirmek için. "Eğer ayıracak bir ya da üç saatiniz varsa."

"Ama bütün kürek çekme işini tek başına yapmanı bekleyemeyecek kadar cesurum," dedi. "Ben ikimizi bir takım olarak düşünüyordum; sen sağ kürekte, ben sol kürekte."

"Felaket için bir reçete gibi görünüyor," dedi.

"Yüzme biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedi.

"Ve bir şekilde başımı suyun üstünde tutarak etrafta sallanabiliyorum," dedi. "Suya gömülsek bile hayatta kalırsınız ki bunu beklemiyorum. Senin kürek çekme becerine ve kendiminkine güveniyorum. Elbette, eğer cesaretin yoksa..."

Gülümsedi ve sonra kıkırdadı ve sonra yüksek sesle güldü. "Sen delisin," dedi.

"Suçluyum." Adam ona sırtarak karşılık verdi. "Ama asıl soru şu: Ben deli bir eşle mi evlendim?"

"Bu su ne kadar derin?" Gözlerini tekrar gölgeledi ve kuşkuyla baktı.

"En derin noktasında kaşlarınıza kadar," dedi. "Kalkık kaşlarım mı?"

"Sen bir korkaksın," dedi. "O zaman eve geri dönelim."

"O koltuğa asla yan yana sığmayacağız," dedi ve dikkatini tekrar tekneye çevirdi.

"Evet, öyle yapacağız," dedi, "tabii biraz samimiyete aldırmazsanız. Unutmayın, yer kaplayacak bir sağ kolum yok. Siz de henüz çok iri değilsiniz."

Gözleri onunkilere kaydı ve kızardı.

"Sen delisin," dedi yine. "Hadi yapalım şu işi."

Bu çılgınca bir neriydi - bunu kendine itiraf etmekte sakınca görmüyordu. Neyin zor ama mümkün olduğuna - örneğin ata binmek gibi- ve neyin kesinlikle imkânsız olduğuna uzun zaman önce karar vermişti. Bir tekneyi kürekle çekmek ikinci kategoriye giriyordu. Ama resim yapmak da yleydi. Aslında bu her zaman listenin en başında yer almıştı. Ama bu sabah resim yapmıştı. Ve şimdi her şeyi yapabileceğini hissediyordu. Kendini gerçek bir Herkül gibi hissediyordu.

İskele hatırladığı kadar sağlam değildi. Ama dikkatlice iskeleye çıktı ve kadın tekneye adımıını atarken tekneyi tuttu - çok nazikçe ve elinin yardımı olmadan, çünkü sahip olduğu tek el tekneyi tutuyordu. Dönüp koltuğa oturdu, güldü ve pelerinin kollarının önünden iterken dehşete düşmüş görünüyordu. Adam arkasından tırmandı, kadın da ona yer açmak için koltuğun kenarına yanaştı ve kayığın korkutucu bir şekilde devrilmesine ve sallanmasına neden oldu. Kadın ığlık attı ve ikisi de güldü.

Neredeyse haklıydı. Koltuğa çok sıkı bir şekilde yerleşmişlerdi.

"Umarım," dedi kreklerden birini alıp kilidine takarken, "dün gece dualarımı etmeyi unutmamışımdır."

"Sen yapmadıysan ben yaptım," dedi diğer küreğe tutunarak. "İkimizi de koruyorlar."

Demirleme halatını çözdü ve onları iskeleden u z a k l a ř t ı r d ı .

ığlık attı ve tekrar güldü.

Adaya doğru kürek çekmeleri yarım saat kadar sürmüş. Ama sonunda sahile vardıklarında ve tekneyi yukarı çekmek için atladıklarında ona söylediği gibi

Karaya çıktıklarında, her ikisi de kürek çekme becerisini yeniden kazanmaya çalışırken ve bunu az çok başardıklarında birbirleriyle uyum içinde kürek çekmeye çalışırken ilk yirmi dakika boyunca kaba daireler çizmek yerine düz bir çizgide ilerleselerdi Manş Denizi'ni geçip geri dönebilirlerdi.

İkisi de o kadar çok gülüyorlardı ki, kız neredeyse hiç kelime çıkaramıyordu.

"Nasıl olacak da ba-a-a-ack alacağız?" diye sordu.

"Yeryüzünde olmaz," dedi, "tabii gölün dibinde koşmayı denemek istemiyorsan, Anne. Ama bunu yaparsan kaşlarını kaldırsan iyi edersin, yoksa ıslanırlar. Kürek çekerek geri dönmek niyetindeyim."

Kadının elini avucunun içine aldı, avucunun kürekten dolayı kızarmış ve kabarmış olduğunu fark etti ve dudaklarına götürdü.

"Eğer su toplarsan," dedi, "kendimi asla affetmeyeceğim."

"Bunu yapmanın eğlencesi için birkaç su toplaması ödenecek küçük bir bedel olacaktır," dedi. En son ne zaman eğlendin, Sydnam? Böyle aptalca, çılgınca bir eğlenceyi kastediyorum?"

Hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadı.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi.

"Ve en azından benim için o kadar uzun zaman önce," dedi.

"Bu çok eğlenceliydi," diye kabul etti. "Ama belki de ayaklarımız diğer tarafa güvenle basana kadar beklesek iyi olur."

Son kararı vermeden önce sahili görmeliyiz. Gelin ve diğer sahili görün."

İnsan yapımı küçük bir adaydı. Ancak bitişik tarafı her zaman favori bir nokta olmuştu, çünkü mükemmel yüzme imkanı sunuyordu ve zaten gözden uzak olan evden uzağa bakıyordu. Çimenli kıyı suya doğru kademeli olarak eğimliydi ve yazın kır çiçekleriyle kaplanırdı. Şimdi bile bazı dayanıklı türler hayatta kalmıştı. O ve kardeşleri burada sık sık çıplak yüzmüşlerdi ama hiç yakalanmamışlardı.

"Burası gerçekten çok keyifli," dedi Anne, oturup suya bakarak.

"Battaniyeyi de getirmeliydik," dedi.

"Çimenler kuru." Bir eliyle ovaladı. "Ve burası esintiden korunaklı. Neredeyse sıcak hissettiriyor."

Onun yanına oturdu ve gökyüzünü seyretmek için arkasına yaslandı.

"Sydnam," dedi birkaç dakika sonra, yüzüne bakmak için ona doğru eğilerek, "bizi götüreceksin?"

"Gloucestershire'a mı?" dedi. "Evet, tabii ki. Geleceğimi biliyorsun."

Ona doğru baktı.

"Sanırım," dedi, "sana ne olduğunu anlatmalıyım."

"Evet," dedi, "bence yapmalısın."

Elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını kızın yanağına dokundurdu.

"Buraya gel," dedi ve başını yaslayabilmesi için kolunu çimlerin üzerine uzattı. Başlığını bir kenara attıktan sonra bunu yaptığında, kolunu ona doladı ve başını omzuna çekti.

"Bence bana anlatmalısın," dedi tekrar.

"Henry Arnold'la evlenecektim," dedi. "Ama ikimiz de çok gençtik -evlenmek için çok gençtik- ve babam maddi sıkıntılar yaşıyordu ve ben de birkaç yıllığına mürebbiye olarak çalışmayı teklif ettim. Cornwall'a gittim ve bir süre kalbimin kırılacağını düşündüm.

-Henry'yi hayatım boyunca tanımıştım ve onu ailemden herhangi birini özlediğimden daha çok özlemiştim. Resmi olarak nişanlanmamıştık ama herkes aramızda bir anlaşma olduğunu biliyordu. Herkes bu durumdan memnundu; hem onun ailesi hem de benim ailem."

Ve onu terk etmişti. Sydnam hikâyesinin en acı verici kısmını bekledi.

"Ve sonra," dedi, "eve bir ziyaret yaptıktan ve Henry'nin yirminci yaş gününü kutladıktan kısa bir süre sonra, başıma gelenleri anlatmak için eve yazmak zorunda kaldım. Henry'ye de yazdım."

Ve alçak onu reddetmişti.

"Annem cevap yazdı," dedi. "Beni affettiklerini ve dilersem daha sonra eve gelebileceğimi söyledi - bebek doğduktan sonra demek istediğini varsayıyorum - ama belki de gelmememin daha iyi olacağını söyledi."

Sydnam gözünü kapattı ve eli onun saçlarıyla oynadı. Bir anne böyle bir zamanda nasıl olur da onun yanına koşmazdı? Bir baba nasıl olur da onu mahveden bu düzenbazdan hesap sormaya koşmazdı?

"Henry yazmadı," dedi. Hayır,
yazmazdı.

"Ve sonra, ilk mektubundan sadece üç hafta sonra," dedi, "annem küçük kız kardeşim Sarah'nın yeni evlendiğini duyurmak için tekrar yazdı - Henry Arnold'la. Benim mektubumdan bir ay sonra gelmiş olmalı. Evlilik ilanının verilmesi için tam zamanıydı. Eve gelmememin belki de en iyisi olacağını bir kez daha eklemişti, ben de bunu asla demek istediğini düşünmüştüm."

Sydnam'ın eli hâlâ saçlarının arasındaydı.

"Daha ne kadar darbe alabileceğimi bilmiyordum," dedi, sesi daha tiz çıkıyordu. "Önce Albert. Sonra hamile olduğumun anlaşılması. Sonra Hallmere Markizi -Albert'in annesi- tarafından kovulmam. Ve sonra kendi annem ve babam tarafından reddedilmem. Ve son olarak ihanet. Bunun ne kadar korkunç olduğunu bilemezsin, Sydnam. Henry'yi tüm genç kalbimle sevmiştim. Sarah da benim sevgili kız kardeşimdi. Tüm gençlik umutlarımızı ve hayallerimizi birbirimize açmıştık. Ona karşı ne hissettiğimi biliyordu."

Kadın yüzünü adamın omzuna gömdü. Başının üstünü öpmek için yüzünü çevirdi ve onun ağladığını fark etti. Daha iki gün önce kendisine sarıldığı gibi ona sarıldı. Onunla konuşmaya teşebbüs etmedi. Söylenecek ne vardı ki?

Sonunda hareketsiz ve sessizdi.

"Hiç eve gitmediğimi merak ediyor musun?" diye sordu ona.

"Hayır," dedi.

"Annem Noel'de ve doğum günümde mektup yazar," dedi ona. "Hiçbir zaman önemli bir şey söylemiyor ve David'den bir kez bile bahsetmedi, oysa ben ne zaman cevap yazsam ona David hakkında her şeyi anlatıyorum."

"Ama yazıyor," dedi. "Evet."

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim," dedi, başının tepesini tekrar öperek, "Albert Moore hâlâ hayatta olsaydı. Onu bulurdum ve tek elimle bile onu lime lime ederdim."

Yarı boğuk bir kahkaha attı.

"Yapar mıydın?" dedi. "Gerçekten yapar mıydın? Neredeyse ona acıyacaktım. Neredeyse."

Birkaç dakika sessiz kaldılar.

"Hiçbir zaman sakın bir şekilde düşünemediğim şey," dedi, "David'in onun oğlu olduğu gerçeğidir. Hatta ona benziyor. Bunu görmemek için çok çaba sarf ediyorum. Kelimeler ağızımdan çıkana kadar bunu yüksek sesle itiraf etmek üzere olduğumu bile bilmiyordum. Ona benziyor."

"Ama David Albert değil," dedi Sydnam. "Ben babam değilim Anne, sen de annen değilsin. Kalıtım zaman zaman bazı fiziksel benzerliklere neden olsa bile biz ayrı kişileriz. David, David'dir. O sen bile değilsin."

İç çekti.

"Albert Moore nasıl öldü?" diye sordu. "Boğulduğu gerçeği dışında, yani?"

"Ah." Kadının aldığı nefesin düzensiz olduğunu duyabiliyordu. "Zaten hamileydim ve köyde yaşıyordum. Leydi Chastity Moore bir akşam geldi ve bana Albert ile Joshua'nın bir balıkçı teknesinde olduklarını söyledi. Görünüşe göre Joshua olanlardan dolayı onunla yüzleşiyordu. Ama Albert'in kız kardeşi Leydi Chastity onların dönüşünü beklemek için limana iniyordu. Gerçeği öğrenmişti, sanırım Prudence'dan. Bir silahı vardı. Ben de onunla gittim."

"Vuruldu mu?" Sydnam sordu.

"Hayır," dedi. "Tekne geri döndüğünde Joshua kürek çekiyordu ve Albert de yanında yüzüyordu. Anlaşılan Joshua onu tehdit edince kendini dışarı atmış. Joshua bizi görmeden döndü ve Albert'in güvenli bir şekilde kıyıya çıkabileceğini görür görmez kürek çekerek uzaklaştı, ama Leydi Chastity silahını kaldırdı ve Albert'in babasına itiraf edeceğine ve evi sonsuza dek terk edeceğine söz verene kadar karaya çıkmasına izin vermedi. Albert ona güldü ve yüzerek uzaklaştı. Oldukça fırtınalı bir geceydi. Bir daha asla geri dönmedi. Cesedi daha sonra bulundu."

"Ah," dedi Sydnam.

Bazen adalet yerini bulmuş gibi

görünüyordu. Orada bir süre sessizce

yattılar.

Sonunda, "Eğer istersen Henry Arnold'u lime lime ederim," dedi. "İstiyor musun?"

"Oh, hayır." Hafifçe güldü ve bir eliyle onun yüzüne, hasarlı tarafına dokundu. "Hayır, Sydnam. Ondan nefret etmeyi uzun zaman önce bıraktım."

"Peki sen de onu sevmeyi bıraktın mı?" diye sordu usulca.

Başını geriye çekti ve ona baktı. Kızarmıştı, gözleri kızarmıştı ve çok güzeldi.

"Oh, evet," dedi. "Evet, söyledim. Ve şimdi onun benim yanımda duracak cesareti olmadığı için mutluyum. Eğer olsaydı, sen olmazdın."

"Peki bu kötü mü olurdu?" diye sordu.

"Evet." Parmaklarıyla hafifçe yanağını okşadı. "Evet, olurdu."

Ve onu dudaklarından öpmek için daha da yan döndü. Kendini istenmeyen bir uyarılma içinde hissetti.

"Anlamak çok zor," dedi, "eğer ikimizin de hayatında kötü şeyler olmasaydı, nasıl olur da tanışamazdık. Şimdi burada olmazdık. Ama bu doğru, değil mi?"

"Bu doğru," dedi.

"Buna değdi mi?" diye sordu. "Şimdi böyle birlikte olabilmemiz için tüm yaşadıklarımıza değdi mi?"

Artık hayatını Anne olmadan hayal bile edemiyordu.

"Her şeye değdi," dedi.

"Evet," dedi, "öyle oldu."

Gözlerini sabit bir şekilde ona

dikti. "Benimle seviş," dedi.

Adam ona baktı ve kadın dudaklarını yaladı.

"Burası aydınlık ve güneşli," dedi. "Burası... temiz hissettiriyor. Kendimi yeniden temiz hissetmek istiyorum. On yıldır kendimi bu kadar temiz hissettiğimi sanmıyorum. Bu ne kadar aptalca bir şey? Kendimi çok... kirlenmiş hissediyorum."

"Şşş, Anne." Yan döndü ve ağzını onunkine dayadı. "Bir daha kendini üzme."

"Benimle seviş," dedi. "Beni tekrar temizle. Lütfen beni temizle."

"Anne," dedi. "Ah, sevgilim."

"Ama belki de," dedi, "bunu yapmak istemezsiniz. Ben-"

Sessizlik için onu öptü.

Kendini kirli hissettiğinin farkında bile değildi. İncinmişlik, çirkinlik, adaletsizlik, acı, hepsi acımasızca içine itilmişti, yaşamaya devam etme, onurunu ve dürüstlüğünü koruma, hayatını kazanma, bir oğul yetiştirme zorunluluğunun altına.

Şimdiye kadar tüm bunları hiç konuşmamıştı. Tüm bunları düşünmek için kendine izin bile vermemişti. Kendi acısını inkâr etmişti. Hiç ağlamamıştı - ta ki bugüne kadar.

Ama ağlamak acısını hafifletmiş, her şeyi geçmişte bırakmasını sağlamıştı -Albert Moore, Henry Arnold, Sarah, ailesi. Hepsini.

Ve şimdi geriye kalan, her şeyden kurtulmuş ve hayatı kendisinininki gibi altüst olmuş başka bir yalnız ruhla teselli bulan Anne'di.

onun kontrolü dışındaki koşullar. Şimdi burada onunla birlikteydi.

-Sydnam Butler, kocası, sevgilisi.

Burada, doğal güzellikler ve yalnızlıkla çevrili bu güzel yerde, sadece ikisi vardı.

Her şey mükemmeldi - bu kirli, bozulmuş olma hissi dışında.

Yine de temizlik, huzur, neşe sonunda kesinlikle ulaşabileceği yerdeydi. Bunlar sevginin gücünde, enerjisinde saklıydı. Sydnam'a sadece romantik olmanın çok ötesine geçen bir sevgiyle elini uzatmıştı ve şimdi o da sevgiyi alabileceğini, sonunda -ah, kesinlikle- sevmeye layık olduğunu biliyordu.

Ona, her kadının eşinden görmeyi hayal ettiği türden bir sevgi veremese bile...

Önemli değildi.

O Sydnam'dı ve...

"Beni temizle," diye mırıldandı yine onun ağzına karşı.

Eteklerini kaldırıp pantolonunun düğmelerini açarken ve o güzel, sıcak, uzun parmaklı sol eliyle karnını, kalçasını ve iç uyluklarını okşarken ona dönük olarak yan yattı. Yanıklara ve yara izlerine rağmen çok güzel olan yüzüne baktı - hayır, onlar yüzünden, onu dönüştürdükleri kişi yüzünden güzeldi. Başının arkasında ve etraflarında gökyüzü mavi ve güneş doluydu.

Uyluklarının arasındaki nemli sıcaklığa

dokundu. "Hazır mısın Anne?" diye sordu ona.

"Evet."

Kadının bacağını kalçasının üzerine kaldırdı, pozisyonunu ayarladı ve yavaşça kadının içine doğru bastırdı. Başını hep geride tuttu ve bakışlarını onunkilere dikti.

Enfesti. Ve onun içinde olan Sydnam'dı. Kaslarını onun üzerine kapattı, onu derinden kavradı ve gülümsedi.

"Evet," diye mırıldandı.

Belki de, diye düşündü sonraki birkaç dakika boyunca, özgür bir seçim şansı olsaydı onu hayatının yoldaşı olarak seçmezdi, ama yine de aşkla, şefkatle, merhametle dolu bir adamdı. Onu yavaşça, derinden, ritmik bir şekilde, çok dikkatli bir şekilde, gözü onun üzerindeyken sevdi. Zevk ve şaşkınlık girdapları rahminden yukarı doğru yayılarak tüm varlığını sıcaklık ve ışıkla doldururken alt dudağını ısırdı ve sonunda çirkinliğe, nefrete ya da acılığa yer kalmadı.

Sadece aşk.

Sadece aşk.

İçine girerken onu öptü ve içindeki bir şey onu karşılamak için aktı.

Bu kesinlikle tüm hayatının en görkemli anıydı. Çimen, su, güneş ışığı ve seks kokusunu alabiliyordu.

"Anne," diye fısıldadı ona. "Sen çok güzelsin. Çok çok güzelsin."

"Ve temiz," dedi kadın, adam içinden çekilirken ona uykulu bir şekilde gülümseyerek. "Yine temiz. Ve yine bütün.

Teşekkür ederim."

Kadın uykuya dalarken, adamın dudakları yeniden sıcak bir şekilde onunkilere yaslandı.

"Gittiler mi? Şimdiden mi?"

Bewcastle Düşesi Alvesley'deki misafir odasında bir sandalyeye çöktü ve ellerini ateşte ısıtmak için uzattı.

"Bu sabah ayrıldılar," dedi Lauren. "Onları görememiş olmanız ne kadar üzücü."

"Düşes, Kontes ve Lauren'e gülümseyerek, "Sanki buraya sadece Bay ve Bayan Butler'ı görmeye gelmişim de aslında sizi görmeye gelmişim gibi beni çok kaba buluyorsunuz," dedi. Ama itiraf etmeliyim ki onların gitmiş olduğunu görmek beni hayal kırıklığına uğrattı Lauren. Pek de güzel bir düğün yapmamış olmaları beni rahatsız ediyordu."

Kontes, "Bu konuda biz de üzgündük, Christine," dedi. "Ama evlenmek için acele ediyorlardı, biliyorsun, çünkü... Şey, çünkü aşıklardı, sanırım."

Düşes gamzelenmişti.

"Evet," dedi, "David bize her şeyi anlattı. Hatta zavallı çocuk bunun sonucunda Wulfric'in soru soran bardağının tüm gücüne katlanmak zorunda kalmış."

Üç bayan da kahkahalara boğuldu.

Lauren sandalyesinde öne doğru eğilerek, "Sydnam yine resim yapıyor," dedi, "sol eli ve ağzıyla. Ve bize gösterdiği bir resim harikaydı, değil mi anne, gerçi kendisi bunun son derece korkunç olduğunu söyledi. Yine de bunu gülümseyerek söyledi ve kendinden memnun olduğu ve tekrar denemeye kararlı olduğu belliydi. Babam aceleyle odadan çıkmak zorunda kaldı ama hepimiz onun kapının dışında yüksek sesle burnunu sildiğini duyabiliyorduk."

"Oh," dedi düşes, ellerini göğsünde kavuşturarak, "Wulfric memnun olacak - Bay Butler'ın yeniden resim yapmasına yani. Morgan da öyle. Ona yazmalıyım."

Kontes, "Görünüşe bakılırsa bu tamamen Anne'in işi," dedi. "Yaz boyunca onu Glandwr'a davet ettiğin ve Sydnam'a onunla tanışma fırsatı verdiğin için sana teşekkür etmeliyiz, Christine."

Düşes, "Ama onu davet eden Freyja'ydı," dedi. "Joshua ve David'in babası kuzenlerdi, biliyorsunuz ve Joshua çocuğa çok düşkün. Ama ısrar ederseniz ben de kabul ederim. James'in vaftiz töreninden sonra Wulfric'le Galler'e gitmeye karar vermemiş olsaydım, oraya başka kimse gitmezdi, değil mi? Ve Anne de davet edilmezdi."

Lauren, "Ona son derece düşkün hale geldik," dedi. "Yıl boyunca onları bir araya getirmek için hepimiz çok uğraştık."

Yazın," dedi düşes onlara. "Wulfric ve Aidan, gerçek aşkın asla yardıma ihtiyacı olmadığı gibi tuhaf ve erkeklere özgü bir düşünceye sahip."

Hepsi tekrar güldü.

"Keşke burada biraz daha kalsalardı," diye ekledi.

"Kontes, "Anne'in ailesini ziyaret etmek için Gloucestershire'a gidiyorlar," diye açıkladı.

"Gerçekten mi?" Düşes ilgilenmiş görünüyordu. "Joshua bize onlardan uzaklaştığını söyledi. İnsanın ailesine yabancılaşmasının üzücü olduğunu düşünüyorum. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, gerçi benim durumumda olanlar ilk evliliğimden olan kayınvalidemdi."

"Lauren, "Anne'i eve dönmeye ikna edenin Sydnam olduğunu tahmin ediyoruz," dedi.

"Ah." Düşes içini çekti ve sandalyesine geri oturdu, elleri yeniden ısınmıştı, "gerçekten de iyi bir evliliğe dönüşüyor, değil mi? Ama bütün bunlara rağmen pek de güzel bir düğün yapmadılar. Dün akşam konuyu Wulfric'e açtığımda, Bay Butler'ın her türlü yaygaradan nefret edeceği konusunda ısrar etti ama sonunda yumuşadı ve onlar için büyük bir düğün resepsiyonu düzenlememe izin verdi. Bu konuda sana danışmaya geldim. Ama çok geç kaldım, gittiler. Ne kadar kıskırtıcı!"

"Oh," dedi Lauren, "bu ne kadar harika olurdu. Keşke bunu ben düşünseydim."

Düşes iç çekti. "Eve gidip ona gittiklerini söylediğimde Wulfric kendini beğenmiş görecek," dedi.

Kontes ona, "Bu çok iyi bir düşünce Christine," dedi.

Birinden diğerine bakarak, "Eh," dedi, "Lindsey Hall'da önümüzdeki birkaç gün içinde düğün töreni yapılamaz. Ama cesaretim kırılmış değil. Nasıl

Ne de olsa bu kadar kısa sürede bu kadar çok insan orada toplanabilir miydi? Belki de en iyi plan bu değildi."

"Başka var mı?" Lauren sordu.

Düşes kıkırdadı. "Benim her zaman başka bir planım vardır," dedi. "Kafa kafaya verelim mi?"

Bay Jewell, karısıyla birlikte, ülkenin pitoresk bir bölgesi olan Gloucestershire'daki Wyckel köyünün hemen ötesinde mütevazı bir kare malikanede yaşıyordu.

Araba köyün içinden geçip iki taş kapı direğinin arasından dönerek taş döşeli avludan ön kapıya kadar olan kısa mesafeyi kat ederken Sydnam'ın aklına Bath'dan en fazla yirmi beş ya da otuz mil uzakta olmaları gerektiği geldi.

Anne birkaç yıldır ailesine bu kadar yakındı.

Rus kahverengisi bir pelerin ve ona uygun yanık turuncu kurdeleli bir şapka içinde çok şık görünüyordu. Aynı zamanda oldukça solgun görünüyordu. Eldivenli eli David'in elindeydi - bugün David atlara sırtını dönmüş at sürerken onun yanında oturuyordu. Şu anda burnunu cama dayamıştı ve içinden heyecan fışkırıyordu.

Sydnam Anne'e gülümsedi ve elini dudaklarına götürdü. Anne de ona gülümsedi ama Sydnam onun dudaklarının bile solgun olduğunu görebiliyordu.

"Geleceğimi bildirmek için yazdığımı sevindim,"

dedi. "En azından," dedi, "kapı açıktı."

Eğer içeri alınmazlarsa onun ne hissedeceğini ve David'in ne hissedeceğini merak ediyordu. Ama yine de yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanıyordu. Anne dört gün önce Alvesley'deki küçük adada hayatındaki karanlığın çoğuyla yüzleşmişti ve o zamandan beri güneş ışığı onun içine girmiş gibi görünüyordu. Her gece sevişmişlerdi ve bunu yapmanın ona da en az kendisi kadar zevk verdiği açıktı.

Ama bugün, elbette, güneş parlamıyordu - ne arabanın sınırlarının ötesinde ne de onun içinden.

"Burası büyükannemle büyükbabamın yaşadığı yer mi?" David oldukça gereksiz bir şekilde sordu.

Arabacı kapıyı açıp merdivenlerden inerken Anne, "Gerçekten de öyle," dedi. "Burası benim büyüdüğüm yer."

Sesi alçak ve hoştu. Yüzü parşömen gibi görünüyordu.

Daha kimse kapıyı çalmadan evin kapısı açıldı ve muhtemelen evin kahyası olan bir hizmetçi dışarı çıktı ve çoktan avluya inmiş olan Sydnam'a küçük bir reverans yaptı.

"İyi günler, efendim," dedi. "Hanımefendi."

Bir eli Anne'in elinin üzerinde, aşağı inmekte olan Anne'e baktı.

Ama Sydnam cevap vermek için ağzını açtığı anda, hizmetçi bir kenara çekildi ve orta yaşlarda bir hanımefendi ile beyefendi kapıda belirip içeri girdiler. Daha genç olan diğer iki çift de onları takip etti ve arkalarından bir grup çocuk kapı aralığında kümelenerek merakla dışarı baktı.

Ah, diye d    nd   Sydnam, kayıp koyunu kar  ılamak i  in s  r  ler halinde toplanmı  lardı, de  il mi? Belki de sayıca   ok olmanın g  venli oldu  u varsayımıyla?

Anne'in eli onunkinde sıkıla  tı.

"Anne," dedi ya  lı kadın, Sydnam'ın Bay Jewell oldu  unu tahmin etti  i beyefendinin   n  ne ge  erek. Dolgun ve ho   g  r  n  ml   bir kadındı, d  zg  n giyinmi  ti ve kırla  an sa  larını   rten dantelli bir   apkası vardı. "Oh, Anne, sensin!"

Birka   adım daha attı, iki elini de   n  ne uzattı.

Anne hareket etmedi. Bir elini Sydnam'ınkinde tutarken di  er eliyle David'e uzandı. David merdivenlerden ko  arak indi ve g  zleri heyecandan kocaman olmu   bir halde onun yanında durdu.

"Evet, benim," dedi Anne, sesi so  uktu ve annesi oldu  u yerde durup kollarını iki yanına indirdi.

"Eve d  nd  n  z," dedi Bayan Jewell. "Ve hepimiz seni kar  ılamak i  in buradayız."

Anne'in g  zleri annesinin   tesine ge  erek babasını ve iki gen     ifti inceledi. Kapiya ve kapıdan dı  arı fırlayan   ocuklara do  ru baktı.

"Eve d  nerken buraya u  radık," dedi son kelimelere hafif  e vurgu yaparak. "David'i sizinle tanışması i  in getirdim. O  lumu. Ve Sydnam Butler, kocam."

Bayan Jewell'in g  zleri David'i yutmak   zereydi ama kibarca, y  z  n   tamamen onlara d  nm     olan Sydnam'a baktı. Kadın olduk  a belirgin bir   ekilde geri   ekildi. Di  erleri arasında da bir t  r toplu tavır sertle  mesi vardı. Bazıları

çocukların çoğu evin içinde kayboldu. Daha cesur olan birkaçı ise aval aval baktı.

Sadece birkaç ay önce Sydnam üzgün olabilirdi - özellikle de çocuklar konusunda. Yıllarını bilindiği, kabul gördüğü ve çok az yabancının geldiği bir yerde saklanarak geçirmişti. Ama artık bunun onun için bir önemi yoktu. Anne onu olduğu gibi kabul etmişti. Daha da önemlisi, belki de sonunda kendini olduğu gibi kabul etmişti; tüm sınırlamaları ve bunların ona sunduğu tüm heyecan verici zorluklarla birlikte.

Ayrıca, bu an onunla ilgili değildi. Her şey Anne'le ilgiliydi.

"Bay Butler." Bayan Jewell reverans yaparak selam verdi ve diğerlerini tanıtmak için döndü: Bay Jewell; oğulları Bay Matthew Jewell ve karısı Susan; kızları Sarah Arnold ve kocası Bay Henry Arnold.

Sydnam'ın gözü son beyefendiye takıldı ve orta boylu, hoş görünümlü ve saçları dökülmüş bir adam gördü - görünüşe bakılırsa ne bir kahraman ne de bir kötü adamdı. Adamla kısa ama ölçülü bir bakış alışverişinde bulundu ve Arnold'un onun bildiğini bildiğini görmenin memnuniyetini yaşadı.

Selamlaşmalar, reveranslar, mırıldanmalar ve Anne'in sanki yabancıymışlar gibi hepsine başını eğmesiyle ortaya çıkan büyük bir gariplik vardı.

Ama Bayan Jewell dikkatini tekrar David'e vermişti.

"David." Durduğu yerden kımıldamasa da gözleriyle onu tekrar yuttu.

"Sen benim büyükanne misin?" David sordu, sesi ve gözleri hâlâ hevesliydi. Aralarındaki garip ve gergin ilişkinin farkında değil gibiydi.

atmosfer tüm yetişkinleri etkiliyordu. Gözleri uzun boylu, zayıf, kır saçlı ve sert tavırlı bir beyefendi olan Bay Jewell'a kaydı. "Siz benim büyükbabam mısınız?"

Bay Jewell ellerini arkasında

kavuşturdu. "Öyleyim," dedi.

"Benim gerçek büyükannem ve büyükbabam," dedi David, Anne'den uzaklaşıp birinden diğerine bakarak. "Alvesley'de yeni büyükannem ve büyükbabam var ve onları gerçekten çok seviyorum. Ama onlar üvey babamın annesi ve babası, yani onlar aslında benim üvey büyükannem ve üvey büyükbabam. Ama siz gerçeksınız."

"David." Bayan Jewell bir elini ağzına kapatmıştı ve yarı gülüyor yarı ağlıyor gibiydi. "Oh, evet, biz gerçeğiz. Gerçekten de öyleyiz. Bunlar senin amcaların, teyzelerin ve hiçbir koşulda dışarı çıkmamaları söylenen o çocuklar da senin kuzenlerin. İçeri gelin ve onlarla tanışın. Ve acıkmış olmalısınız."

"Kuzenler mi?" David hevesle kapı aralığına baktı.

Bayan Jewell ona elini uzattı ve o da elini tuttu. "Şimdiden ne kadar büyük bir çocuk oldun," dedi. "Ve dokuz yaşında yaşıdayım."

"10'a yaklaşıyor," dedi David.

Anne sanki mermerden yapılmış gibi olduğu yerde duruyordu.

Eli Sydnam'ın elinde sert ve hareketsizdi.

Bay Jewell aniden, "Anne, Butler," dedi, "içeri gelip ateğin yanında ısınmalısınız."

"Çay vakti geldi Anne," dedi kardeşi Matthew. "Yakında geleceğini umarak bekliyorduk."

"Sonunda seninle tanıştığıma çok memnun oldum Anne," dedi karısı.

"Ve kocan."

"Anne," dedi kız kardeşi Sarah, eve dönmek için kocasının koluna girmeden önce sessizce, ama Anne'in duyduğundan bile şüpheliydi, çünkü onlara doğru bakmıyordu.

Sydnam, Anne'i açık kapıya doğru götürürken bunun neşeli bir eve dönüş olmadığını düşündü. Ama hoş karşılanmayan bir şey de değildi. Tüm aile üyeleri de onunla yeniden karşılaşma zorluğunu üstlenmişti -muhtemelen hepsi burada yaşamıyordu. İstemeyerek de olsa gelmişlerdi çünkü Anne bekleniyordu.

Şüphesiz bu gerçekte bir umut

vardı. Anne'in elini sıkıca tuttu.

Ev şaşırtıcı derecede tanıdıktı - Anne'in büyüdüğü ve mutlu olduğu yerdı. Yine de ön salondaki sandalyesinde bir yabancı gibi dimdik oturuyordu.

Babası daha yaşlı görünüyordu. Saçları artık tamamen ağarmıştı ve burnundan ağzının dış köşelerine kadar uzanan çizgiler daha belirgindi ve onu her zamankinden daha sade gösteriyordu.

Son derece tanıdık geliyordu ama yine de yabancıydı.

Annesi kilo almıştı. Saçları da beyazlamıştı. Endişeli ve parlak gözlü görünüyordu. Anne'nin büyüme yılları boyunca güven kaynağı olan kadındı o. Şimdi ise bir yabancıydı.

Matthew çocuksu görünümünü kaybetmişti, ama hâlâ zayıftı ve saçları hâlâ vardı. Beş yıl önce beş mil ötedeki bir kilisenin papazlığına atanmıştı, bunu az önce söylemişti. Karısı Susan güzel ve sarışındı ve sanki sıradan bir sosyal ortamdaymış gibi sohbet etmek için elinden geleni yapıyordu. Yedi yaşında Amanda ve beş yaşında Michael adında iki çocukları vardı.

Yabancılar.

Sarah tombullaşmış, Henry ise kelleşmişti. Dört çocukları vardı: Dokuz yaşında Charles, yedi yaşında Jeremy, dört yaşında Louisa ve iki yaşında Penelope.

Charles, dokuz yaşında.

Davut evin başka bir yerinde çocuklarla, kuzenleriyle birlikteydi. Muhtemelen onların arkadaşlığından ve kendisiyle olan ilişkilerinden keyif alıyordu. Diğer çocuklara, özellikle de kuzenlerine asla doyamıyor gibiydi. Oysa çok kısa bir süre öncesine kadar hayatı bu ikincisinden oldukça yoksundu.

Anne çayını tadına bakmadan yudumladı ve tüm konuşmayı annesine, Sydnam'a, Matthew'a ve Susan'a bırakmakla yetindi.

Böyle bir karşılama beklemiyordu. Annesiyle babasının yalnız kalmasını bekliyordu. Matthew'un bir din adamı olarak onu kabul etmek istemeyeceğini düşünmüştü. Sarah ve Henry'nin iyi kalmalarını bekliyordu.

uzun süre gözden kaybolana kadar. Onları kendisiyle yüzleşmeye zorlayıp zorlamayacağına karar vermemişti.

Ama buraya onun beklendiğini bilerek gelmişlerdi.

İkisi de tek kelime etmemişti.

Ama o da eve girdiğinden beri, biri ona yemek ya da çay ikram ettiğinde mırıldanarak teşekkür etmek dışında bir şey yapmamıştı.

Bu eve en son Cornwall'dan kısa bir tatil geçirmek için geldiğinde gelmişti. Henry'nin yirminci doğum gününü kutlamışlar ve ertesi yıl nişanlandıklarını ilan ederek onun reşit oluşunu kutlamayı planlamışlardı. Ancak yirmi birinci doğum gününde Sarah hamile kalmış ve Henry de Sarah ile evlenmişti.

Sydnam onlara Alvesley ve ailesi hakkında her şeyi anlatıyordu. Onlara Bewcastle Dükü'nün kâhyası olduğu Glandwr'dan ve yakın zamanda satın aldığı ve geliniyle üvey oğlunu götürmeye can attığı Tŷ Gwyn'den bahsediyordu. Onlara Yarımada'da askeri bir subay olduğunu ve burada yaralandığını anlattı.

"Ama hayatta kaldım." Hepsine gülümsedi. "Binlercesi kurtulamadı."

Anne birden, Glandwr'da Sydnam'ın her zaman sessiz olduğunu, her zaman misafir odasının sessiz bir köşesinde yer aldığını, hiçbir zaman asık suratlı ya da çekingen olmasa da, kendini hiçbir zaman öne çıkarmadığını fark etti. Yine de buradaydı, sohbetin yükünü üzerine almış, kendisinin ilgi odağı olduğunu biliyordu.

Bir minnettarlık ve sevgi dalgası hissetti.

Annesi ayağa kalktı.

"Matthew ve Susan beş mil ötede oturuyorlar," dedi, "Sarah ve Henry ise daha az uzakta. Küçük çocuklarla oldukça uzak bir mesafe. Akşam yemeğinden önce kimse acele etmek istemediği için bu gece hepsi burada kalacak. Yolculuktan sonra yorgun olmalısın Anne. Bay Butler da öyle. Yukarı odana çık ve biraz dinlen. Daha sonra tekrar konuşabiliriz."

Evet, buraya konuşmaya gelmişti, diye düşündü Anne. Buraya onlarla yüzleşmeye, onlarla yüzleşmeye, eğer mümkünse onlarla bir tür barış yapmaya gelmişti. Ama belki de en iyisi bunu sonraya bırakmaktı. Annesi haklıydı, yorgundu.

Ama ayağa kalkmadı. Onun yerine kucağında açtığı ellerine baktı.

"Neden?" diye sordu. "Hepinizden öğrenmek istediğim, sormak için geldiğim şey bu. Neden?"

Kendi sözleri karşısında dehşete düşmüştü. Bu yüzden gelmişti. Ama kesinlikle daha iyi bir zaman vardı. Ama ne zaman? Ne zaman daha iyi bir zaman olabilirdi? Zaten on yıl beklemişti.

Diğer herkes de dehşete düşmüştü. Bunu odayı dolduran sessizliğin kalitesinden anlayabiliyordu. Ama onun bu soruyu soracağını biliyor olmalıydılar. Yoksa bilmiyorlar mıydı? Artık evli ve saygın olduğuna göre, geçmiş hakkında hiçbir şey söylenmemesinden memnun bir şekilde ailenin bağrına geri götürülmek için geleceğini mi düşünmüşlerdi?

Annesi tekrar oturdu. Anne ona baktı.

"Beni affettiğini söylerken ne demek istedin?" diye sordu. Kullandığın kelime bizdik. Biz kimiz? Ve

Affedilmeyi gerektirecek ne yaptım?"

Matthew boğazını temizledi ama cevap veren babalarıydı.

"Zengin bir adamdı, Anne," dedi, "ve bir markiz unvanının varisiydi. Sanırım seninle evleneceğini düşündün ve öyle de olmalıydı. Ama onun senin gibi biriyle evlenmeyeceğini bilmen gerekirdi, özellikle de sen ona istediğini verdikten sonra."

Anne'in annesi anlaşılmaz bir üzüntü sesi çıkardı, Sydnam ayağa kalktı ve pencereye doğru gitti, orada durup dışarı baktı ve Anne ellerini kucağında sıkıca kavuşturdu.

"Albert Moore'u koca olarak kapmaya çalıştığımı mı sandınız?" diye sordu.

"Belki de tam olarak böyle olmadı," dedi babası. "Ama onu kızdırdığınızı ve kontrolünü kaybettiğini söyleyebilirim. Böyle şeyler olur. Ve her zaman erkek suçlanır."

Suçlandı.

Adam her zaman suçlanır.

"Henry'yle evlenecektim," dedi Anne, Henry'nin ve Sarah'nın neredeyse elle tutulur rahatsızlığını görmezden gelerek. "Bunu biliyordun. Onu hayatım boyunca tanıdım ve sevdim. Daha yükseklerle bakmadım. Hırslı olmak aklımın ucundan bile geçmedi. Eve dönüp evleneceğim gün için yaşadım."

"Anne," dedi Sarah ama devam etmedi ve herkes onu görmezden geldi.

"Ama gerçekten isteseydin onu durdurabilirdin Anne," dedi babası. "Elbette durdurabilirdin."

"O benden daha güçlüydü," dedi. "Çok daha güçlüydü."

Neredeyse fark edilir bir şekilde yüzünü buruşturdu ve sonra kaşlarını çattı. Annesinin yüzü mendilinin içinde saklıydı.

"Annen sana gitmek istiyordu," dedi babası. "Marki'ye mektup yazıp oğlunun sana karşı niyetinin ne olduğunu soracaktım. Ama ne anlamı olabilirdi ki? Sen orada bir mürebbiyeydin. Sadece kendimi aptal durumuna düşürmüş olurdum. Sonra Sarah bize Arnold'la evleneceğini söyledi, Arnold da Sarah'nın açıklamasının hemen ardından gelip ona evlenme teklif etti ve ben kabul etmeyince ikisi de kaçmakla tehdit etti. Matthew şu anda bulunduğu yerde ilk papazlık görevine başlamak üzereydi ve skandalların kariyerine ne yapacağı merak konusuydu. Annenizin size gitmesine izin vermeyi reddettim - zaten ayarlanması gereken bir düğün vardı. Ama sana yazmasını ve seni affettiğimizi söylemesini istedim. Kasıtlı olarak ahlaksızlık yaptığına inanmıyordum."

Anne, hayal ettiğinden biraz farklı olduğunu düşündü. Babasına, küçük bir kızken sevdiği, hayranlık duyduğu ve itaat ettiği güç sütununa baktı. Ama herkesin hayatında bir zaman gelir, diye düşündü, kişinin ebeveyni gözünde bir insan haline gelir. Ve insanlar, ebeveynlerin aksine, asla mükemmel değildi. Bazen mükemmellikten çok uzaklardı.

Annesi ellerini indirdi.

"Baban ve biz," dedi, "buraya dönmemenin en iyisi olduğunu düşündük, Anne - en azından bir süreliğine. Bu senin için

üzücü olurdu ve mahallede bir skandal yaşanırdı. Bu sizin için korkunç olurdu."

Ve o, babam, Sarah, Henry ve Matthew için, diye düşündü Anne yarım bir gülümsemeyle.

"Ama seni çok özledim," diye ağladı annesi. "Sana hasret kaldım Anne. Ve David için."

Ama gelip onu ziyaret edecek kadar değil mi? Anne düşündü. Ama annesi her zaman saygılı bir eş olmuştu. Babasının tam onayı ve rızası olmadan hiçbir şey yapmamıştı. Bu her zaman bir erdem gibi görünmüştü...

"O çok yakışıklı bir çocuk Anne," dedi annesi. "Ve tıpkı sana benziyor."

"David," dedi Anne, "babası Albert Moore'a benziyor. Yakışıklı bir adamdı. David'de de benim bazı özelliklerim var. Ama her şeyden çok, kendisi gibi. En çok yeni babasıyla ortak yönleri var. Sydnam bir ressam ve David de öyle. Birlikte resim yapıyorlar."

David'in babasına benzediğini yüksek sesle itiraf edebilmesi, Albert Moore'un onun babası olduğu gerçeğinden ürkmemesi onu hayrete düşürmüştü. Hâlâ odaya sırtını dönmüş duran Sydnam'a baktı ve ona karşı dizlerini titreten bir sevgi hissetti.

"Anne," dedi Sarah, "lütfen beni affet. Lütfen affet. Yaptığım korkunç bir şeydi ama çok aşıktım. Yine de bu bir mazeret değildi. O zamandan beri bir gün bile mutlu olamadım. Çok özür dilerim. Ama beni affetmeni bekleyemem."

Anne ona ilk kez tam olarak baktı. Dolgunlaşmıştı. Annelerine çok benziyordu. Ama o

büyüme yılları boyunca Anne'in en yakın arkadaşı ve sırdaşı olan kız kardeşıydı.

"Anne," dedi Henry, "planladığımız gibi eve gelseydin seninle evlenirdim... Evleneceğimi biliyor olmalısın. Ama sen oradaydın ve Sarah buradaydı."

Anne bakışlarını onun üzerine eğdi. Onu çirkin ve itici görmek isterdi. Onda şimdiye kadar ne gördüğünü merak etmek isterdi. Kesinlikle çekici olmayan karakter zayıflıkları vardı. Ama o Henry'ydi ve daha yakın bir ilişki planlamadan önce yıllarca yakın arkadaş olmuşlardı.

"Her Gey bir amaç için olur," dedi, "ama bazen zaman alır. Eğer seninle evlenseydim, Henry, David olmayacaktı ve o yıllardır hayatımdaki en değerli insan oldu. Ve eğer seninle evlenseydim, Sydnam'la evlenemeyecektim. Ve böylece ömür boyu mutluluk şansımı kaybetmiş olacaktım."

Matthew tekrar boğazını temizledi.

"Kendin için iyi olanı yaptın Anne," dedi. "Önce Cornwall'daki o köyde bir evin ve birkaç öğrencin oldu, sonra Bath'daki öğretmenlik görevini aldın. Ve şimdi de Redfield Kontu'nun oğluyla evlendin."

"Benim hakkımda bütün bunları biliyor olmanız çok tuhaf," dedi Anne. Hayatlarınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yeğenlerimin varlığından bile haberim yoktu."

"En iyisinin bu olduğunu düşündüm, Anne," dedi annesi. "Özleyeceğini düşündüm."

"Hepinize sormam gerekiyor," dedi Anne, "bu yılları oldukça iyi atlatmış olmam, bana sırtınızı dönme konusunda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlıyor mu?"

"Ah, Anne." Sarah'nın sesi sıkıntıyla yükseliyordu. Ama daha uzun bir yanıt veren babası oldu.

"Hayır," dedi aniden. "Hiç de iyi değil. Yaşadığın acıları kendi başına getirdiğine inanmak ve sonra da kendi başının çaresine bakabildiğin için rahatlamak daha kolaydı. Komşularımızın dedikoducu dillerinden uzakta, olduğun yerde daha iyi olduğuna inanmak daha kolaydı. Acı çektiniz ve üstesinden geldiniz ve belki de dedikodulardan uzak durmanız gerçekten de iyi oldu. Ama hayır, ben kendi adıma sana karşı davranışlarım konusunda kendimi daha iyi hissetmiyorum. Bu konuda kendimi hiç iyi hissetmedim. Ve bugün, şimdi gözlerinin içine bakmak zorunda olduğum için, daha kötü hissediyorum - hak ettiğim gibi. Anneni suçlama. Başlangıçta sana gelebilirdi ama ben buna izin vermezdim."

Matthew, "En azından sana yazmalıydım, Anne," dedi.

"Oxford'daki savurganlıklarım olmasaydı, mürebbiye olarak işe girmene bile gerek kalmazdı."

Henry sessizce, "Sarah bu konuda hep mutsuz oldu," dedi. "Ben de öyle."

"Pekala," dedi Anne ayağa kalkarak, "daha önce yorulmadıysam bile şimdi çok yoruldum. Yemek saatine kadar geri çekilmem önerisini değerlendireceğim. Eminim Sydnam da çok yorulmuştur. Eski tarih, insanın kendi tarihi olduğunda korkunç bir şey, öyle değil mi? Değiştirilemez. Hiçbirimiz geriye dönüp farklı şeyler yapamayız. Sadece ileriye gidebilir ve geçmişin bize en azından bazı şeyler öğretmiş olmasını umabiliriz."

yanımızda götürebileceğimiz bilgelik. Son yıllarda uzak durdum çünkü kin besliyordum, çünkü hepinizin acı çektiğini umuyordum, çünkü bir şekilde hakkım gibi görünen acımı besleyebiliyordum. Ama işte buradayım. Ve yukarı çıktığımda şüphesiz ağlayacak olsam da, geldiğim için mutluyum. Ne olursa olsun hepinizi affediyorum ve umarım siz de mutsuzluğunuza katkıda bulunduğum için beni affedersiniz."

Hepsi ayaktaydı ve havada asılı duruyorlardı. Anne bu sahnenin her an duygusal bir drama dönüşebileceğini düşündü. Ama kimse ona sarılmak için hareket etmedi ve o da kimseye sarılmak için hareket etmedi.

Henüz çok erkendi.

Ama zamanın geleceğine inanıyordu. Hepsinin affa ve barışa çok ihtiyacı vardı. Ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında, onlar bir aileydi. Ve bugün gelmişlerdi.

Sydnam onun yanındaydı ve kolunu ona uzatıyordu. Kendi kolunu koluna doladı, odadakilere yarı gülümseyerek baktı ve annesini salondan çıkarıp geniş ahşap merdivenlerden yukarı, eski odasının önünden geçerek, aslında neredeyse hiç kullanılmayan, her zaman özel konuklar için tutulan odaya kadar takip etti.

O zaman çok özel konuklar olarak kabul edilmişlerdi, değil mi?

Odanın içine adımını attıktan sonra Anne dönüp kapı aralığında endişeli bakışlarla bekleyen annesine baktı.

"Eve döndüğüne çok sevindim Anne," dedi. "David'i getirdiğine sevindim. Ve Bay Butler'la evlendiğin için de mutluyum."

"Sydnam, lütfen, hanımefendi," dedi.

"Sydnam." Kadın ona endişeyle gülümsedi.

Anne tek kelime etmeden bir adım öne çıktı ve kollarını annesinin güçlü bedenine doladı. Annesi de ona sıkıca ve szszce sarıldı.

Anne geri adım attığında, "Şimdi dinlen," dedi.

"Evet." Anne başını salladı. "Anne."

Sonra kapı kapandı ve Sydnam ile yalnız kaldı.

"Affedersiniz," dedi, "ama sanırım ağlayacağım."

"Anne," dedi ve kolunu ona dolayıp eliyle başını omzuna yaslar­ken hafifçe gülüyordu. "Elbette ylesin."

"Yeniden resim yapmak sizin için bu kadar zor muydu?" diye sordu.

"Evet," dedi inançla, başının tepesini öperek. "Ve daha çekeceğim çok ıstırap var. Daha yeni başladım ve ilk çabam gerçekten berbattı. Ama durmayacağım. Başladım ve devam edeceğim - başarısızlığa ya da başarıya. Ama başarısızlık önemli değil çünkü bu beni her zaman olduğu gibi daha fazla çaba göstermeye teşvik edecek. Ve asla başaramasam bile, en azından denediğimi, hayattan kamadığımı bileceğim."

"Sonunda," dedi, "ben de saklanmayı bıraktım."

"Evet," dedi, yine hafifçe gülerek. "Kesinlikle yle."

Sonunda gözyaşları geldi.

Hem genç Jewell'ler hem de Arnold'lar malikanede planladıkları bir geceden daha uzun süre kaldılar.

David cennetteydi. Bir sabah Sydnam'ı resim yapmaya götürüp Amanda'yı da yanlarına almış olsa da, geri kalan zamanının neredeyse tamamını kuzenleriyle, özellikle de kendisinden sadece birkaç ay küçük olan Charles Arnold'la geçirmekten memnundu.

Sydnam, David aracılığıyla ata binebileceğini keşfetmelerinden sonra adamlarla birkaç kez ata binmeye gitti. Hepsini kendisiyle tanışmaya çok istekli buldu. Onlardan -en az Henry Arnold kadar yaşlı Bay Jewell'dan da hoşlanmamaya hazırды ama ilk gün Anne'e söylediklerini dinlerken öfkeden kudurmuş olsa da, daha yakından tanıyınca onların hayat ve adalet hakkındaki görüşlerine zaman zaman katılmayabileceği sıradan, temelde sevimli beyefendiler olduğunu keşfetti.

Anne günlerinin çoğunu annesi, kız kardeşi ve eniştesiyle, akşamlarını da herkesle birlikte geçiriyordu. Hepsi yeniden birlikte bir aile olmak için yoğun bir çaba sarf ediyor gibiydi.

Sydnam, Yarımada'dan döndükten sonra Kit'le aralarındaki uzun ayrılıktan sonra birbirlerine tamamen alışmalarının nasıl zaman aldığını hatırlayarak, bunun zaman alacağını tahmin etti. Ama ona öyle geliyordu ki, Anne ve ailesi birbirlerine yeniden kavuşmuş ve Anne'in hayatından son karanlık gölgeler de kalkmıştı.

Mutlu görünüyordu.

Peki ya o? Anne'in o ilk öğleden sonra salonda Arnold'a söylediği bir şeyi unutamıyordu: "Eğer seninle evlenseydim, Sydnam'la evlenemezdim. Ve böylece ömür boyu mutluluk şansımı kaybetmiş olurum.

Sydnam bunun ne kadarının doğru olduğundan ve ne kadarının kendisini reddeden ve hemen kız kardeşiyle evlenen adamın çıkarları için söylendiğinden emin değildi. Ama bildiğini düşünüyordu.

Evet, o da mutluydu.

Hoş karşılanırlarsa birkaç gün, karşılanmazlarsa daha az kalmayı planlamışlardı. Ama Anne ailesini yeniden bulduğu için ayrılmak için acele etmiyor gibiydi ve Sydnam da ona zaman tanımaktan memnundu. Matthew ve ailesi yaşadıkları papaz evine döndükten ve Henry Arnold ailesini eve götürdükten sonra bile kaldılar - David'i birkaç günlüğüne yanlarında götürdüler.

Büyük kızının evde olmasından büyük mutluluk duyduğu her halinden belli olan Bayan Jewell bir dizi komşu ziyareti, çeşitli konuklar için çaylar ve akşam yemekleri planladı. Genç Jewell'lar ve Arnold'lar da onları kendi evlerinde ağırlamak için can atıyorlardı.

Ve böylece planlanan birkaç gün bir haftaya yayıldı.

Ve sekizinci gün Anne'e bir mektup geldi. Bay Jewell mektubu bir sabah kahvaltı masasına getirdi ve tabağının yanına koydu.

"Bath'dan gelmiş," dedi ve incelemek için eline aldı. "Ama Claudia'nın ya da Susanna'nın el yazısı değil. Gerçi bunu daha önce de görmüştüm. Bilmem gerekirdi."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var," dedi babası kuru bir sesle. Güldü ve başparmağıyla mührü kırdı.

"Leydi Potford," dedi, önce imzaya bakarak. "Evet, elbette, onun elini daha önce görmüştüm."

"Leydi Potford?" Sydnam sordu.

"Joshua'nın büyükannesi," diye açıkladı. "Bath'da yaşıyor. Onu birkaç kez ziyaret ettim."

Annesi Sydnam'a biraz daha kızarmış ekmek yedirirken mektubu okudu ve ardından Sydnam'ın tereyağı bıçağıyla tabağının etrafında kızarmış ekmekleri kovalamasını izledi.

"Ah, Sydnam," dedi Anne başını kaldırarak, "Leydi Potford nikâhımızdan onu haberdar etmediğim için çok kıırıldı. Gelebilirdi, burada yazıyor ve bizim için bir düğün kahvaltısı düzenlerdi. Ne kadar nazik değil mi?"

Annesi, "Çok nazik bir davranış," diye onayladı. "Seni çok seviyor olmalı, Anne."

Ancak mektupta pişmanlıktan daha fazlası vardı.

"Ah," dedi Anne, gözleri içindekilerin geri kalanında gezinirken. "Joshua'nın önümüzdeki hafta Bath'da olması bekleniyor. Leydi

Potford düğünümüzü kaçıracağı ve sonrasında bizi göremeyeceği için üzüleceğinden oldukça emin. Galler'e gitmeden önce Bath'a dönmemizi istiyor, böylece bizim için küçük bir resepsiyon düzenleyebilecek."

Yukarı baktı.

Bath'a çok uzak değildi. Ancak oraya gitmek onları yanlış yöne götürecekti. Ve gerçekten de, diye düşündü Sydnam, evde olmayı özlüyordu. Yeni ailesini Tŷ Gwyn'de kurmak istiyordu. Ve Anne'in sayısı artıyordu. Gerekenden fazla seyahat etmemeliydi.

Ama Bath birkaç yıldır Anne'in eviydi. Arkadaşları oradaydı. Hallmere, David'in akrabasıydı ve ona karşı son derece nazik davranmıştı. Hallmereler olmasaydı David, Sydnam, onunla asla tanışamazdı.

Dişleri alt dudağına gömüldü.

"Gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Bu aptallık olur," dedi. "Onca yolu Joshua ve Leydi Potford'la çay içmek ya da belki akşam yemeği yemek için geldim."

"Ama gitmek istiyor musun?" diye tekrar sordu.

Yine de cevabı biliyordu. Onun gözlerinde görebiliyordu.

"David ve beni bu Noel için Penhallow'a davet etti. yıl," dedi. "Tabii ki gidemeyeceğiz. David muhtemelen onu uzun bir süre göremeyecek. Ama..." Yine dudağını ısırды. "Ama o David'in kuzeni. I..."

Güldü. "Anne, gitmek istiyor musun?"

"Belki de yapmalıyız," dedi. "Bir sakıncası var mı?"

T  Gwyn'in beklemesi gerektiğini d      .

"Gelecek hafta mı?" dedi. Bayan Jewell'e d    . "O halde misafirperverli inizi beklenenden birkaç gün daha fazla s    rebilir miyiz, hanımefendi?"

" stersen bir ay daha, Sydnam," dedi o kadın ve ellerini g  s nde kavu turdu.

Bay Jewell  zel bir d    nceyle hafifçe sırttı -ya da sanki kimsenin   phelenmedi i bir sırrı biliyormu  gibi- ve muhtemelen çalışma odasına dönmek üzere kahvaltı salonundan ayrıldı.

Ve böylece ertesi haftanın ortasında, aslında Galler'deki evlerinde olmayı beklediklerinden çok sonra, Anne ve Sydnam Bath'a geri dönüyorlardı, David sırtını atlara dayamı  oturuyordu, kısmen büyükanne ve b y kbabasından ayrıldığı için a lıyordu, kısmen de Joshua'yı tekrar göreceği için heyecanlıydı - ve Bayan Martin, Bayan Osbourne ve Bay Keeble, g r n  e göre kimse bakmadı ında cebinin derinliklerinden ona şekerlemeler veren okul kapıcısı.

Anne de ayrılırken biraz a lamaklı olmuştu ama babası onu iki yana ından   t kten sonra, hiç şüphesiz birbirlerini tekrar göreceklerini söylemiş, annesi de ona sarılıp kocasıyla aynı fikirde olduğunu belirtmişti.

Anne  imdi elini Sydnam'ın elinin içine koymuş, omzunu onun omzuna yaslamı  oturuyordu.

Evlilik gerçekten de çok hoş bir durum gibi gelmeye ba lamı tı.

Bath'da Leydi Potford'un evinde kalmaya davet edilmişlerdi. Arabaları Great Pulteney Sokağı'ndaki yüksek evin önüne yanaştığında kapı hemen açıldı ve Leydi'nin uşağı dışarı baktı. Ama Anne, eli Sydnam'ın elinde kaldırıma inerken David'in sevinç çılgılığı, Joshua'nın çoktan burada olduğunu haber verdi. Ve tabii ki David hızla dışarı fırlayıp Anne'in yanından geçerek merdivenlerden yukarı çıktı ve bir çemberin içinde sallanmaya başladı.

Joshua, "Yazdan beri bir gram bile hafiflememişsin, delikanlı," dedi. "Demek annen evlendi, öyle mi?"

David sanki yarım mil ötedeki birine sesleniyormuş gibi, "Evet," diye bağırdı. "Üvey babama. Ata binebiliyor. Çitlerden bile atlayabiliyor, gerçi ben atladığını görmedim ama Kit Amca atladığını görürse onu en yakın direğe bağlayıp orada bırakacağını söylüyor. Ve bana yağlı boya resim yapmayı öğretiyor. Tÿ Gwyn'e döndüğümüzde bana bir öğretmen bulacaktı ama kendisi öğretmeye karar verdi. O en iyi öğretmen - Bay Upton'dan çok daha iyi," diye ekledi vefasızca. "Annemin eskiden yaşadığı yerde bir sürü kuzenim var. Charles da dokuz yaşımda ama benden daha küçük ve buraya sadece o geliyor." Kendini sağ kulağının hemen üstüne vurdu. "Daniel ve Emily burada mı?"

"Öyleler," dedi Joshua kıkırdayarak. "Daniel'in acısına son verip bir nefes bile almadan çocuk odasına koşsan iyi edersin, delikanlı."

Ve Sydnam'a sırtlamak ve Anne'i, ön kapının hâlâ ardına kadar açık olduğu düşünüldüğünde oldukça haysiyetsiz bir şekilde kucaklamak için döndü.

O zaman Anne, Leydi Hallmere ve çocukların da Bath'a geldiklerini fark etti. Leydi Potford'un mektubunda

Bu gerçek.

Joshua, "Freyja ve diğerk tüm Bedwyn'ler ve çeşitli eşler, çöpçatanlık yeteneklerinin geçen yaz ellerinden kaçmış olması gerektiğine karar vermişlerdi," dedi. "Ama görünüşe göre yanılmışlar. Bir sonraki gözlerinin hangi zavallı bekâr ölümlye takılacağınđ ancak hayal edebiliriz. Evlilik ikinizle de aynı fikirde olmalı. İkinizin arasında tek bir kır sa bile göremiyorum."

Anne güldü. Bedwyn'ler gerçekten de yaz boyunca Sydnam'la olan ilişkisini fark etmişler ve hatta bunu teşvik etmeye mi çalışmışlardı? Bunu o zaman fark etseydi ne kadar utanırdı.

"Aynı fikirde," dedi Sydnam. "Gerçekten de çok iyi, aslında."

"Yukarı gel ve Freyja ile büyükanneme rapor ver," dedi Joshua. "İkisi de senin katđğınđ ve büyük bir gizlilik içinde evlendiğini öğrendiklerinde pek memnun olmadılar. Seni krallara layık bir şekilde uğurlamaktan başka bir şey istemezlerdi."

Anne kendine rağmen biraz hüzünlü hissetti. oğ insanın, ailesi ve arkadaşlarıyla çevrili büyük bir düğün hayal ettiğini düşünüyordu ve o da normalden farklı değildi. Ama şikâyet etmemeliydi. Claudia ve Susanna'nın yanı sıra David de yanındaydı ve o günden beri evliliğđ ona, Sydnam'ı ağdırmak için mektubunu gönderdiğinde beklediğinden çok daha fazla mutluluk getirmişti.

Tabii ki düğünlerinde kendisinden kimse yoktu.

Ancak Joshua'nın kolunda merdivenlerden yukarı çıkarken, Sydnam arkalarından geliyordu ki, Leydi Potford'un bu durumu nasıl öğrendiğini merak etti.

ve daha da şaşırtıcı olanı, mektubu Gloucestershire'a göndermeyi nasıl bildiği.

Ama bu, sorabileceğini düşünmediği bir şeydi.

Leydi Potford küçük resepsiyonunu evinde vermek niyetindeyse de fikrini değiştirdiği anlaşıyordu. Gerçekten de, gerçek bir resepsiyondan söz edilmiyordu. Bunun yerine, ertesi öğleden sonra çay içmek için Yukarı Meclis Salonu'nda bir masa ayırttığını duyurdu. Havanın kışa döndüğü ve açık havada egzersiz yapmayı engellediği şu günlerde, bunun hepsi için hoş bir ziyafet olacağını söyledi. Hepsi sanki bir düğüne katılıyormuş gibi en güzel kıyafetlerini giymeliydi.

Çocuklar da gelmeli, diye ekledi; Daniel ve Emily'nin hemşiresinin onlara orada bakmasını ayarlayacaktı.

Ertesi gün, Leydi Potford'un ısrarla gönderdiği hizmetçi gittikten ve kendisi de gitmeye hazır bir halde yandaki giyinme odasından çıktıktan sonra, tuvalet masasının aynasında Sydnam'la göz göze gelen Anne, "Umarım buna çok fazla aldırmazsın," dedi. "Ah." Taburenin üzerinde döndü. "Son derece yakışıklı görünüyorsun."

Siyah kuyruklu bir ceket, fildişi ipek pantolon, işlemeli yelek ve bembeyaz keten giymişti.

Aslında muhteşem görünüyordu.

"Ve sen," dedi, "oldukça zarif görünüyorsun."

Gül pembesi muslin elbisesini giymişti, yeni elbiselerinin en güzeliydi, etekleri volanlı, taraklı, yüksek belinden yumuşak kıvrımlar dökülüyordu, kısa, kabarık kolları ve mütevazı bir şekilde kıvrılmış boynu vardı. Leydi Potford'un hizmetçisi saçlarına çok özenli ama çok yakışan bir şey yapmıştı. Elmas kolyesini ve küpelerini takmıştı.

"Teşekkür ederim efendim," dedi gülümseyerek ve ayağa kalktı. "Ama biz sadece çay içmek için Yukarı Toplantı Salonu'na gidiyoruz, Sydnam. Oradaki diğer insanlar bizim hakkımızda ne düşünecek? Öğleden sonrası için fazla büyük görünüyoruz."

Elbette her zaman Yukarı Odalar'da çay içmeyi ve hatta dans etmeyi hayal etmişti ve iki yıldan daha uzun bir süre önce Frances oradaki bir toplantıya davet edildiğinde ne kadar kıskandığını hatırlıyordu.

"Şey," dedi, "muhtemelen bana bir kez bakacaklar ve ne kadar büyük göründüğümüzü fark edemedi çok önce çığlık atıp kaçacaklar."

"Ah, Sydnam!" diye haykırdı, ama adam ona orantısız bir şekilde sırıtıyordu ve sonunda onunla birlikte gülmeye başladı.

Birlikte odadan çıkarken, "Sadece bu öğleden sonrayı atlatmamız gerekiyor," dedi, "ve eğer sakıncası yoksa yarın okula kısa bir ziyaret yapacağız - bu sabah Claudia'ya burada olduğumuzu bildiren bir not gönderdim - ve sonra eve gidebiliriz. Çok memnun olacaksın."

"Ya sen?" dedi kolunu uzatarak.

"Oh, evet," dedi, onun kolunu tutup sıkarak. "Sabırsızlanıyorum."

Ama önce Yukarı Odalar'da çay iilecekti ve Anne bunu dört gözle bekliliyordu. O ve Sydnam Leydi Potford'un arabasında seyahat ederken, Joshua ve Leydi Hallmere arkadan geldiler ve çocuklar da hemşireyle birlikte bir arabada onların arkasından geldiler.

st Odaların dışındaki küçük avluya indiklerinde Leydi Potford Anne'e, "ok güzel görünüyorsun, canım," dedi.

"Sen de ölesiye korkmuş görünüyorsun. İzin verin iinizi rahatlatayım. ay salonunun tamamını bizim kullanımımız için ayırdım, böylece meraklı yabancılarla karşı karşıya kalmayacaksınız. Balo salonunu da ayırdım. Yemek yerken biraz müzik hoş olabilir diye düşündüm ve fazladan alan çocuklara bizi rahatsız etmeden koşturabilecekleri bir yer sağlayacak."

Ne dedin? Anne, Sydnam'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Bütün ay salonunu kendilerine mi ayıracaklardı, sadece beş kişi, üç ocuk ve hemşire mi? Balo salonu da mı? Müzik de mi olacaktı?

"Anladığım kadarıyla, hanımefendi," dedi Sydnam, "bizim için küçük bir resepsiyon dzenlemişsiniz; sayıca az ama mekn olarak büyük. Çok memnunuz, değil mi Anne?"

"Ve bunalmış." Anne güldü ve az önce Leydi Hallmere'i arabadan indiren Joshua'ya baktı. "Bundan haberin var mıydı, Joshua?"

"Ne hakkında?" Kaşlarını kaldırdı, tüm masumiyetiyle.

"Beş yetişkin ve üç ocuk için düzenlenen bu resepsiyon

ve
ve bütün , ve çay salonu ve BALO
SALONU içinde hangi için
kutlayacağız," dedi.

"Oh, o mu?" dedi. "Evet. Büyükanne biraz eksantriktir. Fark etmemiş miydiniz?"

Binaya girdiler ve uzun, geniş bir koridorda ilerlediler. Gerçekten de insanlardan ve gürültüden yoksundu. Ama Sydnam çok haklıydı - bu çok hoştu.

Joshua, çay salonuna açılması gereken kapının önüne geldiklerinde durakladı. Şık giyimli bir hizmetçi kapıyı açmak için bekliyordu.

"Büyükanne? Freyja?" Joshua her birine bir kolunu uzatarak şöyle dedi. "Biz yolu göstereceğiz. Sydnam, bizden sonra Anne'i getirebilirsin."

Anne başını çevirerek Sydnam'la eğlenen bir gülümseme paylaştı. Arkalarındaki koridordan gelen çocukların sesini duyabiliyordu.

Kapı açıldı.

Anne ilk şaşkınlık anında Leydi Potford adına utandığını hissetti. Belli ki planlarında bir şeyler fena halde ters gitmişti -belki de yanlış bir gündü. Büyük, yüksek tavanlı ve sevimli çay salonu gerçekten de insanlarla doluydu. Hepsi ayağa kalkmış, kapıya doğru bakıyorlardı ve-

Sonra o ve Sydnam'ın üzerine yağmur yağmaya başladı. Kasım ayında her şeyin gül yaprakları.

Ve sonra, ondan önceki doğal olmayan sessizliğin yerini gürültü aldı; sesler, kahkahalar ve sandalyelerin cilalı ahşap zemin üzerindeki sürtünmeleri.

Ve nihayet, kapılar açıldıktan sadece birkaç dakika sonra, nereye baksa insanların yüzlerini gördüğünü fark etti.

tanıdıktı.

"Bu da ne?" dedi Sydnam, elini daha sert bir şekilde onun yanına sıkıştırarak. Ve sonra gülmeye başladı.

"Otur an ördekler," dedi Lord Alleyne Bedwyn yakınından. "Siyah giydiğine pişman olacaksın, Syd."

Rosthorn Kontu, "Ama yapraklar Anne'in saçına çok yakışıyor," dedi.

"Oh," dedi Anne. "Oh."

Annesi ve babasını odanın diğer ucunda görmüştü; babası sade ve halinden memnun görünüyordu, annesi ise gülümsüyordu ama mendilini de yüzüne yaklaştırmıştı. Sarah ve Susan bir yanlarında, Matthew ve Henry de diğer yanlarındaydı.

Sonra Frances ile Edgecombe Kontu'nu, sonra Bayan Thompson'ı, onun yanında Bewcastle Düşesi ile Leydi Alleyne'i, sonra Kit ve Lauren ile Sydnam'ın ailesini, sonra Susanna ile Claudia'yı ve Bewcastle Dükü ile Lord Aidan Bedwyn'i gördü.

Ama hepsi bir anlık bir izlenimdi. Görülecek ve aynı anda kavranacak çok fazla şey vardı. Orada çok sayıda başka insan da vardı.

Bewcastle Düşesi ellerini çırpı ve toplantıya bir tür sessizlik çöktü. Anne ve Sydnam hâlâ kapının hemen girişinde, koyu kırmızı gül yapraklarından oluşan bir havuzun içinde duruyorlardı.

"Evet, Bay ve Bayan Butler," dedi neşeli, canlı ve sıcak bir şekilde gülümseyerek, "birkaç yıl önce büyük bir gizlilik içinde evlendiğinizde kendinizi gerçekten çok zeki sanmış olabilirsiniz.

haftalar önce. Ama akrabalarınız ve arkadaşlarınız size yetiştii. Düşün kahvaltınıza hoş geldiniz."

Hayatının en mutlu günlerinden biri olduğu ortaya çıkan o günden sonra geriye dönüp baktığında, Anne o ilk andan sonraki olayları tam olarak hatırlamakta zorlanıyordu. Bir şey yediğini kesinlikle hatırlamıyordu, ancak günün geri kalanında kesinlikle aç olmadığı için bunu yapmış olması gerektiğini düşünüyordu.

Ama gürültüyü, kahkahaları ve Sydnam'ın sevgi dolu ilgisinin odağı olmanın verdiği o harika, baş döndürücü hissi hatırlıyordu. Sarıldığını, öpüldüğünü ve tekrar tekrar alkışlandığını hatırlıyordu. Hatta birkaç net anısı bile vardı.

Joshua'nın, boşta kalan elini heyecanla sallayan güzel, kurnazca gülümseyen genç bir bayanı öne çıkardığını ve onun Prue Moore -şimdi Prue Turner- olduğunu fark ettiğini hatırlıyordu. Prue'nun sanki vücudundaki bütün kemikleri kırarmış gibi ona sarıldığını hatırlıyordu.

"Bayan Jewell, Bayan Jewell," diye bağırdı tatlı, çocuksu sesiyle, "sizi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ve şimdi siz Bayan Butler'sınız. Gözüne siyah bir bant takmak zorunda kalsa bile Bay Butler'ı seviyorum. Ve ben David'in teyzesiyim. Joshua öyle diyor, Constance öyle diyor ve ben bundan memnunum. Sen memnun musun?"

Sonra da aynı coşkuyla Sydnam'a sarılmak için döndü.

Anne, Constance tarafından da kucaklandığını hatırladı - eski Leydi Constance Moore- ve Cornwall'dan onca yolu sırf bu olay için gelmiş olmaları gerektiğini fark etti.

Frances'in onun için gözyaşı döktüğünü hatırlıyordu.

Lauren'in mutlu gülümsemesini ve tanıştırdığı genç adamı hatırladı; kuzeni olan ve onun güzel menekşe rengi gözlerine sahip olan Vikont Whitleaf. Anne ve Sydnam ayrıldıktan bir hafta sonra Alvesley'e ziyarete gelmişti.

Sarıldıklarında Claudia'nın ona ne söylediğini hatırladı.

"Anne," dedi sertçe, "umarım seni ne kadar çok sevdiğimin farkındasındır. O kadın ve o adamla aynı odada bulunmaya senin hatırın için razı oldum. Hallmere Markisi için ne kadar üzülyorsam Bewcastle Düşesi için de o kadar üzülyorum. Oldukça tatlı biri ama insan onun etkisi altında ne kadar kalacağını merak ediyor."

Anne, Claudia ve Bayan Thompson'ın öğleden sonra boyunca birlikte oturup konuştuklarını hatırladı.

Babasının gülerek, Anne'in mektubunun geldiği sabah Leydi Potford'dan bir mektup aldığını gizlemenin ne kadar harika bir şaka olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

Annesinin ve Sarah'nın mutlu gözyaşlarını hatırladı.

Sydnam'ın zamanında bulunup Bath'a getirilen ve Anne ile tanıştırılan kuzenlerini hatırladı - gerçi ertesi gün hepsinin adını hatırlatmak zorunda kalmıştı.

İlk kaotik dakikalarda çocukların gürültülü bir şekilde herkesin ayaklarının altında dolaştığını, ta ki birileri onları balo salonuna sokana kadar hatırlıyordu. Anne bunun Bewcastle Dükü olabileceğinden şüphelenmişti; muhtemelen bir kaşını kaldırmış, hatta belki de soru soran bardağını doğru yöne doğru tutmuştu.

Ve Sydnam'ın parlak ve mutlu bakışını, kahkahalarını ve tabii ki böylesine beklenmedik bir buluşma için her ikisinin de yaptığı hazırlıksız teşekkür konuşmasını hatırladı.

"Hepiniz tahmin edebilirsiniz ki," dedi kahkahalar arasında, "Anne ve ben kışın yapacak başka bir şey olmadığında kafa kafaya verip uygun bir intikam tasarlayacağız."

Ancak resepsiyonun bir bölümü vardı ki, diğer tüm anıların arasına hiç de karışmamıştı.

Çay boyunca -ya da düşesle dalga geçmek isteyen biri için kahvaltı boyunca- balo salonundan müzik sesleri yükseliyordu. Kimse buna pek dikkat etmemiş gibiydi. Ama yakınlarda oturan Joshua fark etmiş olmalıydı.

"İlk kez burada vals yapmıştık Freyja," dedi. "Hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" dedi. "Vals yaparken seninle sahte bir nişan yapmam için bana yalvarmıştın ve biz farkına bile varmadan birlikte bir evlilik yapmıştık - ama hiç de sahte bir evlilik değildi."

İkisi de güldü.

Edgecombe Kontu, "İşte burada birlikte dans etmiştik, Frances," dedi, "hatırlarsan bu ilk kez olmamıştı."

"İlk sefer," dedi Frances, "soğuk, karanlık, müziksiz, boş bir balo salonundaydı."

Kont sırtarak, "Cennet gibiydi," dedi.

"Kit, "Bir orkestraya sahip olmak ve ülkenin en ünlü balo salonlarından birini kullanmak utanç verici olur," dedi.

ve dans etmeyeceğim. Orkestraya vals çalmalarını söyleyeceğim. Ama bunun bir düğün kutlaması olduğunu unutmamalıyız. Önce gelin dans etmeli. Benimle vals yapar mısın, Anne?"

Ama Anne onun Sydnam'a baktığını fark etti.

Sydnam ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Kit," dedi kararlı bir ifadeyle, "ama gelinle ilk dans eden damat olmayacaksa, o zaman olmalı. Anne, benimle vals yapar mısın?"

Bir an için telaşlandığını hissetti. Herkes susmuş ve onu dinliyordu. Şüphesiz hepsi gelip izleyeceklerdi. Kendisi okul dışında pek dans etmemişti ama Sydnam-

Ama Sydnam dünyada aklına koyduğu her şeyi yapabiliyordu - belki el çırpma dışında.

Ona gülümsedi. "Evet,

öyle yapacağım," dedi.

Etraflarında toplanan konukların bir tür toplu iç çekiş çıkardığını hayal ettiğini sanmıyordu.

Elini Sydnam'ın uzattığı koluna koydu ve Sydnam onu balo salonuna götürdü. Ona öyle geliyordu ki, Kit orkestra şefiyle konuşurken neredeyse herkes onları takip etti ve odanın çevresine dizildi. Çocuklar da geri çekilmişti ama çoğu oynamak için çay salonuna koşmuştu.

Anne ve Sydnam, düğünlerinden üç hafta sonra, düğün konukları onları izlerken birlikte vals yaptılar.

Adam kızın sağ elini sol elinin içine aldı, kız da sol elini adamın omzuna koydu. Müzik başladığında oldukça yavaş ve beceriksizce hareket ettiler, ta ki adam ona gülümseyip elini kalbine yaslayana ve böylece onu diğer elini boynunun arkasına doğru kaydırmaya ve böylece ona daha yakın durmaya davet edene kadar.

Daha sonra hep birlikte hareket ettiler ve diğer çiftler yavaş yavaş pistte onlara katılana kadar müzik eşliğinde döndüler

-Joshua Leydi Hallmere ile, Kit Lauren ile, Frances Lord Edgecombe ile, düşes Bewcastle Dükü ile, diğer Bedwynler eşleriyle, Sarah Henry ile, Susanna Vikont Whitleaf ile ve Susan Matthew ile.

"Mutlu musun?" Sydnam Anne'in kulağına doğru sordu.

"Oh, evet," dedi. "Evet, yleyim. Evet, yleyim. Öyle misin?" "Syleyebileceğimden çok daha fazlası," dedi.

Ve birbirlerine gülümsediler, yüzleri sadece birkaç santim ayırdı.

Hayır, Anne düğün törenlerinin o bölümünü hatırlamakta hiç zorluk çekmedi.

Bunu hayatının sonuna kadar hatırlayacaktı.

Anne ve Sydnam, David'le birlikte T  Gwyn'deki evlerine Kasım ayının keskin bir öğleden sonrasında vardılar. Ancak hava ne kadar soğuk olsa da güneş parlıyordu ve arabacısı parkın kapısını açmak için durup ahıra ve araba evine tek başına devam edebileceğini söylediğinde Sydnam düşüncesizce pencereyi indirdi.

"Yolun geri kalanını yürüyeceğiz," dedi.

Ve böylece üçü birlikte birkaç dakika sonra durmuş, arabanın parkın hafif çukuruna inişini ve sonra diğer tarafa tırmanışını izliyorlardı.

"Pekâlâ David," dedi Sydnam, elini çocuğun omzuna koyarak, "burası T  Gwyn. Burası evimiz. Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu koyunlar buraya mı ait?" David sordu. "Onlara yaklaşabilir miyim?"

"Elbette yakalayabilirsiniz," dedi Sydnam. "İsterseniz bir tanesini yakalamayı bile deneyebilirsiniz. Ama sizi uyarıyorum, yakalanmaları oldukça zordur."

Çocuk saatlerce arabanın içinde kapalı kaldıktan sonra sevinç çığlıkları atarak çayıra doğru koştu. Önceden uyarılan koyunlar onun yolundan çekildi.

Sydnam karısına gülümsemek için

döndü. "Evet, Anne," dedi.

"Peki." Gözlerini uzaktaki eve dikmişti. Ama sonra gözlerini ona çevirdi. "Biliyorsun, kazığın üzerinden geçmek zorundayım. Kendimi affettirmeliyim. Geçen sefer çok sakar davrandım."

"Alt basamağa baktırdım," dedi.

Anne'nin tırmanışını, sonra en üstteki çubuğa oturuşunu ve bacaklarını diğer tarafa sallayışını izledi, sıcak bir şekilde russet pelisse'sine bürünmüştü, yanakları soğuktan çoktan pembeleşmişti, düzgünce tutturulmuş saçlarından birkaç tutam bal rengi saç çözülmüş ve esintide dalgalanıyordu, gözleri parlak ve gülüyordu. Onun güzel Anne'i.

Ona doğru yürüdü.

"İzninizle hanımefendi," dedi elini uzatarak.

"Teşekkür ederim, efendim." Elini onun elinin içine koydu ve yere indi. "Gördünüz mü? Bir kraliçe gibi."

Yüz yüze durdular, elleri hala birleşikti ve gülümsemesi solarken birkaç dakika boyunca birbirlerine derin derin baktılar.

"Sydnam," dedi, "bunların hiçbirini istemediğini biliyorum."
_"

"Öyle mi?" dedi.

"Sen halinden memnundun," dedi, "ve ben senin evlenmeyi seçeceğin türden bir kadın değildim."

"Öyle değil miydin?" dedi. "Ve ben senin gibi bir adam mıydım?
evlenmeyi seçer miydi?"

"Yalnızdık," dedi, "güzel bir günde buraya geldik ve-"

"Çok güzel bir gündü," dedi.

Başını bir yana eğdi ve hafifçe kaşlarını çattı.

"Söylemeye çalıştığım hiçbir şeyi bitirmeme neden izin vermiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü," dedi, "evliliğimizden içten içe pişman olmadığımıdan hâlâ emin değilsin, değil mi? Ve sanırım ben de senin pişman olmadığından hâlâ emin değilim. Sanırım sana uzun zaman önce bir şeyler söylemeliydim. Ama ilk başta bana acımanı ya da bana karşı kendini mecbur hissetmeni istemedim ve daha sonra kendimi kelimelerin gerekli olmadığına ikna ettim. Erkekler bunu yapmaya meyillidir, bilirsin Anne. Duygularımızı kelimelere dökmeyi kolay bulmayız. Ama ben seni seviyorum. Sanırım hep sevdim. Ve her zaman da seveceğimi biliyorum."

"Sydnam." Gözlerinden yaşlar boşandı. Burnunun ucunun pembeleştiğini fark etti. "Ah, Sydnam, seni seviyorum. Seni çok ama çok seviyorum."

Öne doğru eğildi, burnunu onunkine sürttü ve onu öptü. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve onu geri öptü.

"Hep öyle miydin?" Başını geriye eğdi ve ona güldü. "En başından beri mi?"

"Gecenin içinden çıkıp rüyalarımaya girdiğini sandım," dedi. Ama sonra dönüp kaçtın."

"Oh, Sydnam." Kadın adamın boynunu tekrar sıkıca kavradı. "Ah, aşkım."

"Ve cebimde her zaman yanımda olan bir şey var," dedi, "ve seni her zaman sevdiğime ikna edebilir. Eğer onu hatırlarsan tabii - ya da onları, çünkü birden fazla varlar."

Geri çekildi ve merakla adamın paltosunun iç cebinden bir mendil çıkarmasını ve başparmağıyla kıvrımlarını açarak içindeki küçük bir deniz kabuğu kümesini ortaya çıkarmasını izledi. Hatırlamazsa kendini aptal gibi hissedeceğini düşündü.

Bir işaret parmağını onlara dokundurdu.

"Onları saklamışsın," dedi. "Oh, Sydnam, bunca zamandır onları saklıyorsun."

"Aptalca, değil mi?" Ona gülümsedi.

Ancak mendilin köşelerini yerine yerleştirip tekrar cebine koyarken bir çığlık dikkatlerini dağıttı.

"Anne, bak!" David çayırın ortasından seslendi. "Bak baba, bir tane yakaladım."

Ama onlar bakarken bile kızgın koyun serbest kaldı ve ciddi bir iş olan ot ve yonca biçme işine devam etmek üzere uzaklaştı. David neşeyle gülerek peşinden gitti.

Sydnam kolunu Anne'in beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Elini karnının üzerinde gezdirdi.

ve başını omzuna yaslarken yüzünü boynunun yan tarafına sakladı. Neredeyse başının döndüğünü hissetti.

"Sana baba dedi," dedi usulca.

"Evet."

Başını kaldırdı ve etrafına, evine baktı. Her şeye; eve ve ahırlara, bahçeye, çayıra, dönüp duran ağaçlara, koyunları kovalayan çocuğa, kollarındaki kadına. Ve geleceği parmaklarının altında, karısının rahminin hafifçe yuvarlanışında hissetti.

"Deli miyiz biz?" diye sordu ona, "Bizi sıcak bir ev beklerken burada böyle soğukta dikilip duruyoruz."

"Tamamen deli." Ona gülümsemek ve dudaklarını öpmek için başını çevirdi. "Beni eve götür, Sydnam."

"Biz evimizdeyiz, aşkım," dedi ve elini kendi elinin içine almak için onu serbest bıraktı. "Biz her zaman evimizdeyiz. Ama seni eve götüreceğim. Sabah odasının güneş ışığı gibi görünüp görünmediğini görmek istiyorum."

"Ve eğer salon kahverengiler olmadan daha neşeli görünüyorsa," dedi.

Hafif yokuştan aşağı, evin olduğu yöne doğru yarı koşar haldeydiler. Onlar da gülüyorlardı. Parmakları birbirine kenetlenmişti.

Kitaptan bir alıntı için okumaya devam edin

Gizli Metres

tarafından Mary Balogh

Delacorte Press'ten temin edilebilir

Bölüm 1

LADY ANGELINE DUDLEY, Reading'in doğusundaki Rose and Crown Inn'in içki salonunun penceresinde duruyordu. Oldukça skandal bir şekilde orada yalnızdı ama ne yapacaktı ki? Kendi odasının penceresi sadece kırsal bir manzaraya bakıyordu. Yeterince güzeldi ama istediği manzara bu değildi. Sadece içki odasının penceresi bunu sağlayabilirdi, yeni gelenlerin mutlaka gireceği hanın avlusuna bakıyordu.

Angeline, güçlükle dizginlediği bir sabırsızlıkla, kardeşi ve vasisi Tresham Dükü Jocelyn Dudley'nin gelmesini bekliyordu. Kendisinden önce burada olması gerekiyordu ama bir buçuk saat önce gelmişti ve ondan hiçbir iz yoktu. Bu çok tahrik ediciydi. Yıllar boyunca, Bayan Pratt'le doruğa ulaşan bir dizi mürebbiye, ona bir hanımefendinin asla aşırı duygusallık göstermemesi gerektiği fikrini aşlamıştı ama insan sezon için Londra'ya giderken -bu ilkti- ve yetişkin hayatının nihayet ciddi bir şekilde başlayabilmesi için orada olmaya can atarken, erkek kardeşi görünüşe bakılırsa onun varlığını tamamen unutmuşken ve onu hayatının geri kalanından bir günlük mesafede, halka açık bir handa sonsuza dek çürümeye terk etmek üzereyken bunu nasıl yapmazdı?

Tabii ki buraya gülünç derecede erken gelmişti. Tresham Bayan Coombes'un akrabalarıyla özel bir yıldönümünü kutlamak için farklı bir yöne gitmeden önce, Rahip Isaiah Coombes, eşi ve iki çocuğunun gözetimi altında bu kadar uzağa seyahat etmesini ayarlamıştı,

Angeline de Londra'dan gelecek olan erkek kardeşinin bakımına verildi. Coombes'lar, küçük Coombes'ların esneme itirazlarına rağmen her sabah şafak sökerken ya da daha erken kalkıyor, bunun sonucunda da günlük yolculukları neredeyse daha normal insanlarınki başlamadan tamamlanıyordu.

Peder ve Bayan Coombes, değerli sorumlulukları Majesteleri'nin gözetimine teslim edilene kadar hana yerleşip uzun süredir acı çeken şehitler gibi beklemeye oldukça hazırdılar, ama Angeline onları yola çıkmaya ikna etmişti. Ne de olsa Rose and Crown Inn'de başına ne gelebilirdi ki? Son derece saygın bir yerdi -Tresham burayı kendisi seçmişti, değil mi? Üstelik tamamen yalnız da değildi. Hizmetçisi Betty, Tresham'ın Hampshire'daki mülkü Acton Park'taki ahırlardan iki iri yarı seysis ve evden iki iri yarı uşak vardı. Ve Tresham'ın kendisi de her an gelebilirdi.

Peder Coombes, daha iyi bir muhakemeye sahip olmasına rağmen, onun mantığının sağlamlığı ve karısının yolculuklarının akşam olmadan tamamlanamayacağı endişesi ve sırasıyla on bir ve dokuz yaşlarındaki Bayan Chastity Coombes ve Efendi Esau Coombes'un, sonsuza dek burada beklemek zorunda kalırlarsa kuzenleriyle asla oynayamayacaklarına dair sızlanan şikayetleri tarafından yönlendirilmişti.

Angeline'in sabrı, onlarla aynı arabayı paylaşmaya zorlanırken bu ikisi tarafından ciddi bir şekilde sınanmıştı.

Yolculuk giysilerini değiştirmek ve Betty'nin saçlarını tarayıp yeniden şekillendirmesini sağlamak için odasına çekilmişti. Sonra da halsiz hizmetçisine bir süre dinlenmesini söylemiş, kız da hemen Angeline'in yatağının ayakucundaki kamyon yatağına uzanmıştı. Bu arada Angeline penceresinin kardeşinin gelişini önceden haber vermediğini fark etmiş, daha uygun bir pencere bulmak için odadan çıkmıştı ki, Acton'dan gelen dört iri yarı erkek hizmetçinin tüm tehditkâr tavırlarıyla

sanki onu yabancı istilasından koruyormuş gibi kapısının önünde duruyordu. Onları dinlenmeleri ve bir şeyler atıştırmaları için hizmetkârların odasına sürgün etmiş, ikna etmek için de hanın etrafında dolaşan herhangi bir haydut, ayak takımı, eşkiya ya da başka türlü kötü adam görmediğini açıklamıştı. Görmüşler miydi?

Ve sonunda, tek başına, aradığı pencereyi bulmuştu; umumi içki salonunu. Orada refakatsiz bulunması pek uygun değildi, ama oda terk edilmişti, öyleyse ne zararı vardı? Bu küçük patavatsızlığından kimin haberi olacaktı ki? Tresham atıyla hanın avlusuna girmeden önce birileri gelirse, onlar gidene kadar odasına çekilecekti. Tresham geldiğinde hemen odasına çıkacak, böylece Tresham hana girdiğinde, sanki onu sormaya geliyormuş gibi arkasında Betty, mütevazı bir saygınlıkla merdivenlerden iniyor olacaktı.

Sabırsızlık ve heyecanla oradan oraya zıplamamak çok zordu. On dokuz yaşındaydı ve Acton Park'tan neredeyse ilk kez on milden fazla uzaklaşıyordu. Sert, aşırı korumacı bir baba ve ondan sonra gelen, ortalıkta görünmeyen aşırı korumacı bir ağabey ve onu Londra'ya, Bath'a, Brighton'a ya da kendisinin sık sık gittiği diğer yerlere hiç götürmemiş bir anne sayesinde çok korunaklı bir yaşam sürmüştü.

Angeline on yedi yaşındayken dışarı çıkma umutları beslemişti, ama tüm argümanlarını toplayıp kaderini ellerinde tutan kişileri ikna etmeye başlayamadan annesi Londra'da beklenmedik bir şekilde ölmüş ve Acton'da bir yıl boyunca yas tutulmuştu. Ve sonra geçen yıl, tartışmasız doğru olan on sekiz yaşında ortaya çıkması için her şey ayarlanmışken, bacağını kırmıştı ve Tresham, kıskırtıcı adam, kraliçenin huzuruna koltuk değnekleriyle çıkmasına izin vermeyi kesin bir dille reddetmişti.

reveransını yapmak ve yetişkin dünyasına ilk adımını atmak için

ton ve evlilik martı.

Tarafından Şimdio oldu Antik, a
gerçek Fosil, Ama yine de umutlu, heyecanlı ve
sabırsız biriydi.

Atlar!

Angeline kollarını pencere kenarına dayadı ve kulağını
pencereye yaklaştıırken göğsünü onlara yasladı.

Ve araba tekerlekleri!

Oh, yanılıyor olamaz.

O değildi. Bir at takımı, ardından da bir araba, kapıdan
içeri girdi ve avlunun uzak tarafındaki kaldırım taşları
üzerinde gümbürdeyerek ilerledi.

Ancak Angeline bunun Tresham'a ait olmadığını hemen
anladı. Araba çok yıpranmış ve eskiydi. Arabacı daha
basamakları inmeden arabanın içinden atlayan beyefendi
de ağabeyine hiç benzemiyordu. Yine de bakmaya değer
olup olmadığına karar verecek kadar net göremeden önce,
kulakları sağır eden bir korna sesiyle dikkati dağıldı ve
neredeyse aynı anda başka bir ekip ve başka bir araba
görüş alanına girdi ve meyhane kapısına yakın bir yerde
durdurdu.

Yine, Tresham'ın arabası değildi. Bu ilk andan beri belliydi.
Bu bir posta arabasıydı.

Angeline yine de beklenildiği kadar büyük bir hayal
kırıklığı hissetmedi. Bu insan hareketliliği onun için yeni ve
heyecan vericiydi. Arabacının kapıyı açıp basamakları
inmesini, yolcuların içeriden kaldırımlara dökülmesini ve
çatıdan cılız bir merdivene tırmanmasını izledi. Çok geç fark
etti ki, elbette tüm bu insanlar bir şeyler içmek için içeriye
doluşmak üzereydi ve onlar içeri girdiğinde burada
olmaması gerekiyordu. O bunu düşünürken bile hanın kapısı
açılıyordu ve en az bir düzine sesin vızıltısı duyuluyordu

sahiplerinden hemen önce içeri girdiler, ama sadece bir iki saniye farkla.

Angeline şimdi geri çekilirse, olduğu yerde kalmasından çok daha fazla dikkat çekeceğini düşündü. Ayrıca, bu manzara hoşuna gidiyordu. Ayrıca yukarı çıkıp arabanın yola çıkmasını beklerse, ağabeyinin gelişini kaçırabilirdi ve ağabeyi ortaya çıktığı anda onu görmek ona nedense çok önemli geliyordu. Annelerinin Acton Park'taki cenazesinden bu yana geçen iki yıl boyunca onu hiç görmemişti.

İnsanlar çeşitli derecelerde kibarlık ve sabırla bira ve börek isterken, bir ya da iki kişi birisine bu konuda keskin görünmesini söylerken ve hitap edilen kişi sadece bir çift eli olduğunu ve otobüsün bir saat gecikmesinin ve yolculara yarım saat yerine sadece on dakikalık bir mola verilmesinin onun suçu olduğunu alaycı bir şekilde yanıtlarken, o kaldı ve sırtı odaya dönük olarak pencereden dışarı bakmaya devam ederek vicdanını rahatlatı.

Gerçekten de, otobüsün varışından on dakika sonra, yolcular geride kalmak istemiyorlarsa tekrar binmeleri için çağrıldılar ve aceleyle ya da başıboş bir şekilde dışarı çıktılar, bazıları en azından biralarının yarısını bırakmak zorunda kaldıklarından yüksek sesle şikayet ettiler.

İçki salonu kısa süre sonra eskisi gibi boş ve sessizdi. Kimsenin Angeline'i fark edecek vakti olmamıştı ve Angeline bu durum için son derece minnettardı. Bayan Pratt şimdi bile, başka bir işe geçtikten tam bir yıl sonra, eski öğrencisinin pencerenin önünde tek başına durduğu dolu içki salonunu görseydi buhar nöbeti geçirirdi. Tresham çok daha volkanik bir kriz geçirirdi.

Önemli değil. Kimse bilmeyecekti.

Hiç gelmeyecek miydi?

Arabacı, sokaktaki insanları, köpekleri ya da tavukları yakın bir tehlike altında oldukları konusunda uyarmak için teneke avlusunu tekrar üflerken Angeline derin bir iç çekti.

Eğer hemen güvenli bir yere kaçmazlarsa ezileceklerdi. At arabası kapılardan hızla çıktı, ilerlerken döndü ve gözden kayboldu.

Beyefendinin arabası hâlâ avlunun öbür ucundaydı ama artık yeni atlar bağlıydı. O zaman hâlâ buradaydı. Özel bir salonda bir şeyler içiyor olmalı.

Angeline göğsünü kollarına yasladı, kendini daha rahat bir pozisyona getirdi ve Londra'da onu bekleyen sezonun tüm ihtişamını hayal etmeye başladı.

Oh, bekleyemezdi.

Yine de bunu yapmaktan başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

Tresham daha Londra'dan ayrılmamış mıydı?

Hanın avlusunun uzak tarafında arabası kendisini bekleyen beyefendi, özel bir salonda bir şeyler içmiyordu. Dirseğini yüksek tezgâha dayamış, halka açık içki salonunda içiyordu. Angeline'in onun orada olduğunu fark etmemesinin nedeni birasını höpürdeterek içmemesi ve kendi kendine yüksek sesle konuşmamasıydı.

Heyward Kontu Edward Ailsbury kendini biraz rahatsız hissediyordu. Ve böyle hissetmesine neden olduğu için de sinirlenmişti. Bir hanımefendi olduğu her halinden belli olan genç bir kadının onunla birlikte tek başına içki salonunda olması onun suçu muydu? Ailesi, kocası ya da ona refakat etmesi gereken her kimse neredeydi? İkisi dışında görünürde kimse yoktu.

İlk başta onun bir posta arabası yolcusu olduğunu düşünmüştü. Ama tekrar binme çağrısı geldiğinde dışarı fırlamak için hiçbir hareket yapmayınca, elbette açık hava için giyinmediğini fark etti. O zaman handa bir misafir olmalıydı. Ama gerçekten de işi olmayan bir yerde dolaşmasına izin verilmemeliydi, utanç verici bir şekilde

Londra yolculuğuna devam etmeden önce huzur ve saygınlık içinde bir bardak biranın tadını çıkarmaya çalışan son derece masum ve saygın yolcular.

Daha da kötüsü, göğsünü pencere kenarındaki kollarına dayamak için öne ve hafifçe aşağı doğru eğilmişti, bunun sonucu olarak sırtı ters bir yay gibi içe doğru kavislenmiş ve poposu kışkırtıcı bir açıyla dışarı doğru itilmişti. Gerçekten de Edward birasını yolculuğun susuzluğunu gidermekten çok, yükselen vücut ısısını soğutmak için içtiğini fark etti.

Çok düzgün bir kıştı vardı.

Ve işleri daha da kötüleştirmek için, eğer mümkünse, giydiği elbise ince muslindi ve masum erkeklere yapışmamasının daha nazik olacağı yerlerde vücuduna yapıştıyordu. Elbisenin, Edward'ın daha önce hiçbir kumaşta ya da başka bir yerde karşılaşmadığı kadar parlak, ışıltılı bir pembe olması da işe yaramamıştı. Kadın ıplak gözle beş mil uzaklıktan görülebilirdi. Edward ona bundan çok daha yakındı.

Onu -ya da en azından anatomisinin bir blmnszdğ inkar edilemez gerçeğinden dolayı daha da sinirlenmişti. Ve onu gözleriyle süzerken, kafasının içinde de oldukça şehvetli düşünceler dolaşıyordu. Hem gerçeklere hem de kadına içerliyordu. Kadınlara her zaman son derece saygılı davranmakla övünürdü. Ve sadece kadınlara değil. Kadınlara da saygılı davranırdı. Eunice Goddard bir keresinde uzun sohbetlerinden birinde ona, kilise ve yasalar ne derse desin, hayatın her kesimindeki kadınların birer insan olduğunu ve erkeklerin basit içgüdülerini tatmin edecek nesneler olmadıklarını söylemişti.

Eunice'in fikirlerine saygı duyuyordu. Çok okuyarak ve hayata dair düşünceli gözlemler yaparak geliştirdiği iyi bir zihni vardı. Onunla evlenmeyi umuyordu, ancak ailesinin bu seçimi doğru bulmayabileceğini de fark etmişti.

Bay Edward Ailsbury yerine Heyward Kontu olması hayal kırıklığı yaratıyordu.

Arabası -annesinin Londra'ya getirmesi için yalvardığı, çünkü şimdiye kadar bindiği hiçbir yeni arabada rahat edemediği eski utanç arabası- gitmeye hazırdı, Edward pembe kadının başının üstündeki pencereden görebiliyordu. Yolculuğuna devam etmeden önce bir şeyler yemeye ve içmeye niyetlenmişti ama kadın bu planı mahvetmişti. Burada onunla birlikte olması doğru değildi, gerçi onu böylesine riskli bir duruma sokmak onun suçu değildi. Ve biranın kanını bir nebze olsun soğutmaması da onun suçu değildi.

Gerçi Eunice bu konuda, yani onun hatası olmadığı konusunda tartışabilirdi. Ne de olsa kadın onun tepkisine yol açacak hiçbir şey yapmamıştı, pembe parlak poposunu ona doğru kaldırarak burada bulunmanın ötesinde. Yemek yemek için yemek salonuna gidebilirdi ama o zaman da kendini tam teşekküllü bir yemek sipariş etmek zorunda hissedebilirdi.

Henüz boşalmamış bardağını elinden geldiğince sessizce tezgâha bıraktı ve doğruldu. Oradan ayrılacak ve ona olan kinini de yanında götürecekti. Onun yüzünü bile görmemişti. Günah kadar çirkin olabilirdi.

Değersiz, kindar bir düşünce.

Öfkeyle başını salladı.

Ama sonra, dış kapıya doğru bir adım atıp günaha ve diğer hastalıklara karşı özgürlüğüne kavuşamadan, kapı dışarıdan açıldı ve bir adam içeri girdi.

Edward onu tanıdı, ama o açıkça Edward'ı tanımıyordu. Bu pek de şaşırtıcı değildi, çünkü Edward kendi kişiliğiyle oldukça dikkat çekiciydi ve unvanı ona sadece geçen yıl, çok daha heybetli ve karizmatik ağabeyi Maurice'in ölümünden beri sonuç veriyordu. Ve yas yılı, Edward'ın yeni görevlerine alışmak ve belini kuşanmak için kaldığı Shropshire'daki Wimsbury Abbey'de geçmişti

Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak ve bir gelin almak için bu ilkbaharda Londra'ya gitmesi kaçınılmazdı; kadın akrabaları henüz yirmi dört yaşında olmasına rağmen bu adımı gerekli görüyorlardı. Maurice ve Lorraine, Maurice'in ölümünden önce sadece bir kız çocuğu dünyaya getirmişlerdi ve veraset güvence altına alınmalıydı. Edward kendi neslinin yedeğiydi; iki kız kardeşi vardı ama başka erkek kardeşi yoktu.

Yeni gelen Lord Windrow, Maurice'in eski arkadaş ve tanıdık çevresinin bir üyesiydi ve en az onlar kadar vahşi ve hovarda biriydi. Uzun boylu ve yakışıklı olan Windrow, ki Edward'da bu özelliklerin hiçbirisi yoktu, tembel bir havayla hareket ediyor ve dünyaya, göz kapakları her an uykuya dalacakmış gibi sarkan alaycı gözlerle bakıyordu. Son moda giyinmişti.

Edward adama nazikçe başını sallayıp yoluna devam etmekten başka bir şey istemezdi. Ama tereddüt etti. Pembe kadın hâlâ oradaydı ve eskisi gibi poz veriyordu. Ve eğer onu süzerse, Windrow ne yapardı?

Edward kendi kendine, Windrow'un ne yapabileceği kesinlikle onu ilgilendirmez, dedi. Ve pembe kadın da kesinlikle onu ilgilendirmezdi. Bırakın kendi patavatsızlıklarının sonuçlarına kendisi baksın. Bırakın ailesi baksın. Ayrıca burası saygın bir hanın halka açık içki salonuydu. Ona gerçek bir zarar gelmezdi.

Yoluna devam etmek için kendini zorladı.

Ama kendini dirseğini tezgâha dayamış ve bardağını tekrar eline almış olarak buldu.

Yersiz sosyal sorumluluk duygusuna lanet olsun. Eunice'in onu kaldığı için alkışlayabileceği gerçeği bir teselli değildi.

Ev sahibi tezgâhın arkasında belirdi ve tekrar ortadan kaybolmadan önce Windrow'a bir tanker bira ikram etti.

Windrow odayı incelemek için döndü ve gözleri hemen pembe kadına takıldı. Ama nasıl olur da

Tabii tamamen kör değilse? Tezgâha yaslandı, kollarını tezgâhın arkasına dayadı ve bir eliyle tankardını tuttu. Dudakları sessiz bir ıslıkla büzüştü.

Edward adamın yüzündeki bariz şehvet dolu ifadeye daha da sinirlenmişti çünkü kendisinininki de birkaç dakika önce buna çok benziyor olmalıydı.

"Tatlım," dedi Windrow usulca, belli ki Edward'ı önemsiz bir adam olarak görmüştü - belki de onu fark etmemişti bile, "seni biramı paylaşmaya ikna edebilir miyim? Daha da iyisi, seni birayı ve etli böreği paylaşmaya ikna edebilir miyim? Gördüğüm kadarıyla şöminenin yanında rahat görünen tek bir sandalye var, ama kucağıma oturup onu da paylaşabilirsiniz."

Edward kaşlarını çattı. Kadının bir hanımefendi olduğunu göremiyor muydu? Parlak tonuna rağmen elbisesinin ince muslin kumaşında ve koyu renk saçlarının karmaşıklığında bu kanıt yeterince göze çarpıyordu. Dehşet ve korkuyla kaskatı kesildiğini görmeyi bekleyerek ona baktı. Kadın pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ya davetin başka birine yönelik olduğunu varsayıyordu ya da - mümkün müydü?

Gitmesi gerektiğine karar verdi Edward. Hemen şimdi.

Onun yerine o konuştu.

"Bayanı tanıdığınızdan şüpheliyim," dedi. "Onu aramak tatlım, o zaman, uygunsuz bir şekilde küstahlık olur."

Maurice ona sık sık, çoğu zaman da sevgiyle, ağırbaşlı, yaşlı bir ayyaş derdi. Edward yarı yarıya bu sözlerle birlikte ağzından toz çıkmasını bekliyordu. Ama şimdi söylenmişlerdi ve elinden gelse onları hatırlamayacaktı. Birinin savunmasız kadın masumiyeti için konuşması gerekiyordu. Eğer masumsa tabii.

Windrow'un başı yavaşça döndü ve aynı yavaşlıkla tembel gözleri Edward'ı tepeden tırnağa taradı. İncelemesi onda fark edilebilir bir endişe uyandırmadı.

"Benimle mi konuşuyordun, dostum?" diye sordu. Edward da yavaşça odaya baktı.

"Öyle olmalıyım," dedi. "İkimizden ve hanımefendiden başka kimseyi göremiyorum ve kendi kendime konuşma alışkanlığım yoktur."

Diğer adamın yüzünde hafif bir eğlence ifadesi belirdi.

"Hanımefendi," dedi. "Sanırım sizinle birlikte değil. O zaman yalnız. Keşke bir leydi olsaydı. Londra'daki balo salonlarına ve misafir ağırlama odalarına daha az sıkılırdı. Birandan arta kalanlarla ilgilenip kendi işine bakman akıllıca olur, dostum."

Ve kadının kışına tekrar bakmak için geri döndü. Kadın pozisyon değiştirmişti. Dirsekleri pervazın üzerindeydi ve yüzü ellerinin arasındaydı. Bu değişikliğin etkisi, kadının göğsünü bir yönde, kışını da diğer yönde daha belirgin hale getirmek olmuştu.

Bir adım geri çekilip kendini bu pozisyondan görebilseydi, diye düşündü Edward, çığlık atarak odadan kaçarsa ve bir daha asla geri dönmezdi, bir düzine refakatçiyle bile.

Windrow küstah bir vurguyla, "Belki de bu hanımefendi ben ev sahibine seslenip ona bir börek ve bira getirmesini söylerken kucağıma oturmak ister, böylece benimle paylaşabilir," dedi. "Oturur musun, tatlım?"

Edward iç geçirdi ve isteksiz bir yüzleşmeye bir derece daha yaklaştı. Artık geri çekilmek için çok geçti.

"Hanımefendiye, beyefendi olduğunu iddia eden herhangi birinin bir kadına göstermesi gereken saygıyı göstermesi konusunda gerçekten ısrar etmeliyim," dedi.

Sesi kendini beğenmiş geliyordu. Tabii ki kendini beğenmişti. Her zaman öyleydi, değil mi?

Windrow'un başı döndü ve artık eğlendiği her halinden belliydi.

"Kavga mı arıyorsun, dostum?" diye sordu.

Kadın sonunda arkasındaki konuşmanın öznesinin kendisi olduğunu fark etmiş gibiydi. Doğruldu ve döndü, dar, yakışıklı bir yüzdeki geniş, siyah gözler ve uzun, düzgün bir boy.

Aman Tanrım, diye düşündü Edward, kızın geri kalanı kışının vaat ettiklerini fazlasıyla karşılıyordu. Nadir bulunan bir güzelliği vardı. Ama şu an dikkatinin dağılmasına izin verecek zaman değildi. Ona bir soru sorulmuştu.

"Yumruklarımla kibarlığı ya da basit nezaketi zorlamak için hiçbir zaman ateşli bir arzu duymadım," dedi, sesi yumuşak ve sevecendi. "Bu biraz çelişkili bir durum gibi görünüyor."

"Sanırım," dedi Windrow, "sümüklü bir korkağa hitap etme şerefine nail oldum. Ve havasız bir geveze. Hepsi tek bir pakette toplanmış."

Her suçlama, hatta sonuncusu bile bir hakaretti. Ama Edward sırf küçümsediği birine erkek olduğunu kanıtlamak için kabadayılık taktiklerini benimsemeye zorlanmaya izin vermezdi.

"Bir hanımefendinin onurunu savunan, bir beyefendiden öyle davranmasını bekleyen ve davranmadığında karşısına dikilen bir adam korkak mı oluyor o zaman?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Kadının gözlerinin birinden diğerine geçtiğinin farkındaydı ama şimdi onun yüzüne dikilmişti. Elleri sanki hassas bir tutkuya kapılmış gibi göğsünde kenetlenmişti. Oldukça sakin görünüyordu.

"Sanırım," dedi Windrow, "benim bir centilmen olmadığım ima edildi. Eğer üzerimde bir eldiven olsaydı, o küstah suratına bir tokat atar ve beni hanın avlusuna kadar takip etmeni isterdim, dostum. Ama bir adamın eldivenli ya da eldivensiz, korkak ve havasız bir çuval gibi davranmasına izin verilmemeli, değil mi? Dostum, bu vesileyle dışarıda yumruk yumruğa dövüşmeye davetlisin." Başparmağını han avlusuna doğru salladı ve gülümsedi - gerçekten de hiç hoş olmayan bir şekilde.

Edward bir kez daha iç geçirdi.

"Ve kazanan, bu isme layık bir beyefendi olduğunu kanıtlıyor, öyle mi?" dedi. "Katılmadığım ve cömert teklifinizi reddettiğim için beni bağışlayın. Bunun yerine, siz gitmeden önce hanımefendiden bir özür dilemenizle yetineceğim."

Ona tekrar baktı. Kadın hâlâ sabit bir şekilde ona bakıyordu.

Kendisi de farkındaydı ki, acı vermeyecek bir çıkış yolu olmayan dar bir köşeye sıkışmıştı. Sonunda Windrow'la dövüşmek zorunda kalacak ve ya ona Londra'ya götürmek üzere kanlı bir burun ve iki mor göz verecek ya da rakibinin kendisine de aynı şeyi yapmasına katlanacaktı. Ya da her ikisi de.

Her şey çok sıkıcıydı. Parıltı ve yumruklardan başka bir şey yoktu. Bu ismi taşıyan birçok erkek için centilmen olmak böyle bir şeydi. Maurice de ne yazık ki onlardan biriydi.

"Hanımefendiden özür dilemek mi?" Windrow yumuşak bir sesle ve gizlemediği bir tehditle güldü.

İşte o zaman hanımefendi tek kelime etmeden mücadeleye girmeye karar verdi.

Sanki beş santim uzamış gibiydi. Birdenbire muhteşem ve mağrur göründü ve bakışlarını Windrow'a çevirdi. Onu telaşsızca aşağı yukarı süzdü ve gördüklerini son derece aşağılık buluyor gibiydi.

Ustaca bir performanstı ya da belki de metresçe bir performanstı.

Windrow ona yarı sırıtıyor olsa da, sözsüz yorumunun etkisi yok değildi. Belki de bu alaycı bir sırıtmaydı?

"Seni yanlış değerlendirmişim, ne yazık ki, öyle mi?" diye sordu ona. "Burada yalnız olduğunuz, pencere pervazına kayıtsızca yaslandığınız ve bir cennet kuşu gibi giyindiğiniz için sanırım. Seni benimle bir börek ve bir bardak birayı paylaşmaya ikna edemez miyim? Ya da kucağıma oturmaya? Ne yazık. Görünüşe göre ben de bu sümüklü korkağı sizin onurunuzu ya da kendi onurunu yumruklarıyla korumaya ikna edemeyeceğim. Bu sabah uyandığımda büyük umutlar beslerken ne kadar üzücü bir günle karşılaştım. Gördüğüm kadarıyla, sıkıcı yolculuğuma devam etmekten ve daha parlak bir yarın ummaktan başka çare yok."

Ve kendini tezgâhtan uzaklaştırdı, bunu yaparken boş kadehini yere bıraktı ve tek bir kelime daha etmeden ya da arkasına bakmadan handan çıkıp gidecekti. Ancak yolunda bir engelle karşılaştı. Daha kapıya ulaşamadan Edward onun önündeydi ve kapının önünde durarak yolu kapatmıştı.

"Bir şeyi unuttunuz," dedi. "Bayana bir özür borçlusunuz."

Windrow'un kaşları kalktı ve yüzünü yine bir eğlence kapladı. Odaya geri döndü ve hanımefendiye derin ve alaycı bir selam verdi.

"Ah, güzelim," dedi, "hayranlığımın seni üzmüş olmak bana acı veriyor. Naçizane özürlerimi kabul edin, yalvarırım."

Onları ne kabul etti ne de reddetti. Kraliyet tavrını bozmadan soğuk bir şekilde ona baktı.

Windrow ona göz kırptı.

"İleriki bir tarihte sizinle resmi olarak tanışmayı dört gözle bekleyeceğim," dedi. "Bunun çok uzak bir gelecekte olmayacağını umuyorum."

Kapının önünde duran Edward'a döndü.

"Senin için de öyle dostum," dedi. "Bu benim için ayrı bir zevk olacak."

Edward başını ona doğru eğdi ve Windrow hanı terk edip kapıyı arkasından kapattı.

Böylece Edward ve kadın içki salonunda tekrar bir araya geldiler. Ama bu kez kadın Edward'ın orada olduğunu biliyordu ve bu uygunsuzluk görmezden gelinemez, hatta sessizce geçirilemezdi. Kadına ve böylesine onursuz bir olaya karıştığı için kendisine yeni kızmıştı.

Gözlerini ona dikmiş, asil tavrı kaybolmuş, ellerini yeniden göğsünde kavuşturmuştu.

Edward başını ona doğru eğdi ve dışarı çıktı. Yarı yarıya Windrow'un onu beklediğini umuyordu.

ve adamdan hiçbir iz göremeyince neredeyse hayal kırıklığına uğradı.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra tekrar arabasına binmiş ve Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Bundan on dakika sonra, arabası karşı yönde pervasız bir hızla ilerleyen çok daha zeki bir arabanın yanından geçti - elbette daha pejmürde bir araba bulmak zor olurdu. Kapının üzerindeki armaya bir an göz attı: Tresham Dükü'nün arması. En azından Windrow'un yanı sıra Rose and Crown'da da o beyefendiyle karşılaşmak zorunda kalmadığı için rahat bir nefes aldı. Bu bardağı taşıran son damla olabilirdi.

Tresham onun dünyada en sevdiği kişi değildi. Ve dürüst olmak gerekirse, onun da Tresham'ın olmadığından şüphesi yoktu. Dük, Maurice'in arkadaşlarından biriydi. Maurice ona karşı bir yarışta kendi arabasını devirmiş ve kendini öldürmüştü. Ve sonra Tresham, Maurice'in cenazesine katılma küstahlığını göstermişti. Edward orada ona fikrini söylemişti.

Yeniden Wimsbury Abbey'de kalabilmeyi diledi. Ama görev Londra'yı çağırıyordu. Eunice de orada olduğu için bir teselli vardı. Teyzesi Leydi Sanford'la birlikte kalıyordu ve onu tekrar görecekti.

Birdenbire Tresham'ın Londra'nın aksi yönünde gittiğini fark etti. Belki de Acton Park'a gidiyordu. Belki de bahar boyunca orada kalacaktı. Bu umulacak bir şeydi.

Hana geri dönen o kadın da kimdi? Birinin onu eline alıp neyin ne olduğu hakkında bir iki şey öğretmesi gerekiyordu.

Ama şeytan onu alır, o nadir bir güzellikti.

Rahat etmek için boşuna bir çabayla pozisyon değiştirirken kaşlarını çatı.

Güzellik uygunsuzluğun mazereti olamazdı. Aslında, güzellik normalden daha fazla ihtiyat gerektiriyordu.

Her kim olursa olsun, ona karşı hâlâ kendini tamamen hayırsever hissetmiyordu. Windrow'un aksine, onunla resmi olarak tanışmayı dört gözle beklemiyordu. Daha ziyade onu bir daha hiç görmemeyi umuyordu. Onun Londra'ya doğru değil de Londra'dan uzaklaşıyor olmasını umuyordu.

Tercihen İskoçya'nın dağlık bölgelerine.

Diğer yazar: Mary Balogh

GİZLİ İNCİ

TEK KELİMEYLE UNUTULMAZ

BIRAZ TEHLİKELİ BIRAZ

GÜNAHKAR

BIRAZ BAŞTAN ÇIKARICI

BIRAZ SKANDAL

BIRAZ KÖTÜ BIRAZ

EVLI

KIMSENİN METRESİNİ

HATIRLAMAYACAĞI BİR YAZ

AŞK İÇİN BİR GECE BİR

METRESTEN DAHA FAZLASI

SADECE AŞK

Bir Delacorte Kitabı / Ağustos 2006

Bantam Dell tarafından yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2006 by Mary Balogh

Gizli Metres'ten alıntıdır, telif hakkı © 2011 Mary Balogh'a aittir.

Delacorte Press, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Library of Congress Cataloging in Publication Data

Balogh, Mary.

Tek kelimeyle aşk / Mary Balogh.

s. cm.

1. Kadın öğretmenler-Kurgu. 2. Bath (İngiltere)-Kurgu. I. Başlık.

PR6052.A465 S525 2006 2005058262

823/.914 22

www.bantamdell.com

Bu kitap Mary Balogh'un The Secret Mistress adlı eserinden bir alıntı içermektedir. Bu alıntı sadece bu baskı için hazırlanmıştır ve mevcut baskının nihai içeriğini yansıtmayabilir.

eISBN: 978-0-440-33622-8

v3.0_r1

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.